KARANLIKTA PARLA.

kalbin en karanlık köşesi

LISINA CONEY

Yasak.

Birbirleri için tam anlamıyla böyleydiler.

Maddie Stevens hiç bir zaman yeterli hissetmemişti.

Ebeveynlerinin sevgisine layık olacak kadar.

Bağımsız olup ağabeyinin sorunu olmaktan çıkacak kadar. İstediği geleceği inşa edecek kadar.

Bale kariyerini sonsuza dek değiştirebilecek seçmelerden önce ayak bileğini sakatlayınca ha yatının yirmi bir yaşında bittiğine ikna olmuştu.

Her an her şey ters gidebilirken hayal kurmanın anlamı neydi ki?

Üstelik evrenin tuhaf bir mizah anlayışı olduğundan fizyoterapisti, ondan pek de hoşlanmayan, tank gibi, huysuz bir adam çıkmıştı.

Altı hafta boyunca o yakışıklı sakala bakmak ve başını döndüren o derin sesi dinlemek zorunda kalmak haksızlıktı.

Buna bir de adamın kendisinden on yaş büyük olması eklenince James Simmons'a âşık olmak tam bir felaket habercisiydi.

Fakat zorunlu birliktelikleri sınırları bulanıklaştırmaya başladığında, bu yasak cazibeye direnmek imkânsız hale gelecekti.

LAPİS

9 786259 494425

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Kalbin En Karanlık Köşesi
Orijinal İsmi: *The Darkest Corner of the Heart - The Brightest Light #2*
Yazar: Lisina Coney
Çeviri: Berke Kılıç

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Sevim Neşe
Düzelti: Öznur İlter
Son Okuma: Damla Akbulut

Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: Ağustos 2024
zm
ISBN: 978-625-94944-2-5

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Lisina Coney, 2024 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Eserin Türkçe yayım hakkı, Two Daisy Media aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

LISINA CONEY

kalbin en karanlık köşesi

Çeviri: Berke Kılıç

LAPİS

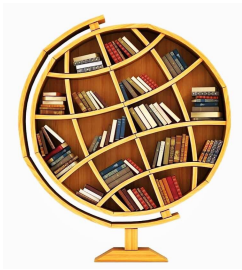

Kitap Kurdu

İÇERİK UYARISI

Bu kitap; alkolizm, uyuşturucu, küfür, ölüm ve sansürsüz cinsellik sahneleri içerir. Sadece yetişkin okurlara tavsiye edilir.

Sevgili okurlar,

Hayallerimizi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür etmek adına ne söylesem ya da ne yapsam az gelir ama denemeye devam edecek kadar inatçıyım.
Bu kitap sizin için. Umarım zor zamanların sizi parçalamayacağını, aksine şekillendireceğini hatırlatır.

YAZARIN NOTU

Bu kitaptaki olaylar, *En Parlak Gün Işığı*'nın
bitiminden *on yedi yıl* sonra geçiyor.
Bu, farklı ana karakterleri olan bağımsız bir hikâye. Keyfini
çıkarmak için *En Parlak Gün Işığı*'nı okumanız şart değil, -gerçi
ona dair sürpriz kaçıracak sahneler bulacaksınız- fakat Maddie'nin
çocukluğunu ağabeyinin gözünden öğrenmek isterseniz o kitabı
okuyabilirsiniz. Kim korkutucu bir dövme sanatçısının
kız kardeşinin tatlı bale öğretmenine
âşık olmasını okumak istemez ki?
Umarım Maddie'nin hikâyesini, benim yazmayı
sevdiğim kadar keyifle okursunuz.
Maddie'nin kendi mutlu sonuna ulaşmasının vakti gelmişti.

Bölüm 1

MADDIE

Annem yüzünden başımda açık bir yarayla hastaneye gittiğimde dört yaşındaydım.

Ne yazık ki.

Dürüst olmak gerekirse, o güne dair anılarım fazlasıyla sisliydi. Yerde boş bir viski şişesi, orta sehpanın köşesinin keskinliği, annemin sarhoş çığlıklarının sesi dışında hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonrası zaten hiçlikti.

Neden böyle tuhaf bir çocukluğun şanslı kazananı olduğumu tahmin etmem gerekseydi, bazı insanların böyle doğduğunu söylerdim. Kötü şansla yani.

Bakışlarım saç çizgimin sağ tarafının şeklini bozan yaraya kaymadan önce ela gözler bana baktı. Şu anda, düzeltemeyeceğim bir geçmişten çok daha büyük ve acil sorunlarım vardı.

Kyle dördüncü kez oynat tuşuna bastığında Tchaikovsky'nin ahenkli notaları odayı doldurdu. Ardından arkadaşımın sesini duydum. "Emin olmak için bir kere daha yapalım."

Hazır mıyım diye sormaya gerek duymadı çünkü cevabın her zaman "koca bir evet" olduğunu biliyordu.

Müzik içimde akarken diğer her şeyi; arkamdaki barrede* dans eden Kyle'ı, yüksek kattaki stüdyonun altındaki hareketli Norcastle sokaklarını, sokağın karşısındaki ofis binalarından atılan meraklı bakışları dışarıda bıraktım. Koreografiyi -altı dakikanın tamamını- ilk günden ezberlemiştim, o yüzden şimdi hareketler alışkanlık gibi geliyordu.

* Genelde bale stüdyolarında ve bazı spor salonlarında esneme, ısınma, duruş vb. egzersizler için kullanılan, genelde duvara paralel sabitlenmiş bir tür çubuk. (ç.n.)

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrarla.

Giydiğim lacivert leotard* ve pembe taytımla, stüdyodayken hep olduğum gibi özgür ve yeniden doğmuş hissediyordum.

Kanatlarım sırtımda değil, ayaklarımdaydı.

Müzik sona erip başka bir Tchaikovsky klasiği -Kyle'la onun seçmeleri için çekeceğim fazladan bir *pas de deux*** - başlayınca rahatsızlık içinde sızlanan bacağımı görmezden geldim.

Bir gün. Sadece bir gün daha alıştırma yapacağım, sonra nihayet dinlenebileceğim.

İşimiz bittiğinde, Kyle gerçek bir sözcükten çok boğulmayı andıran nefes nefese bir ses çıkardı. "Tamam." Elinin tersiyle kaşındaki teri silerek ikinci kafam çıkmış gibi bana baktı. "Tekrar yapmak istiyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silktim çünkü gerçekten yapabilirdim. Ayrıca istiyordum ama Kyle saatlerdir benimle dans ediyordu ve bayılıp üç ay boyunca uyanmamak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden ona gülümseyerek, "Sorun değil. Bence yarına hazırız," dedim.

"Hem de nasıl." Stüdyoya getirdiği portatif hoparlörden telefonunu almak için yanımdan geçerken omzuma vurdu.

Haklıydı; ben bu iş için doğmuştum, Kyle da öyleydi. Yarınki seçme kaydını halledebileceğimize dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu. Bir ay sonraki yüz yüze seçmelere çağrıldığımızda da *-çağrılırsak* değil- yine başarılı olacaktık. Çünkü biz böyleydik.

Ben yalnızca dans etmek için doğmuştum.

"Yarın sabah on için stüdyo elli dördü kiraladım, aklında tut," dedi bana yeniden, sanki böyle bir şeyi unutabilirmişim gibi.

Karşılık olarak gözlerimi devirdim. "Dokuz buçukta oradayım. Dizliklerini unutma." Ben yeri işaret ettiğimde aceleyle dizlikleri çantasına koydu. "Yarın bana atıştırmalık getirir misin lütfen? Şu yaptığın fıstık ezmeli barlardan?" Ağabeyimde hep işe yarayan yavru köpek bakışlarımı kullandım.

"Tabii," dedi ama bana bakamayacak kadar meşguldü. Telefonu-

* Leotard gövdeyi kaplayan ama bacakları açıkta bırakan, unisex ve tek parçalı bir giysidir. (e.n.)

** Balede kadın ve erkek dansçıların birlikte uyguladığı bir tür dans düeti. (ç.n.)

na her gün gelen yirmi küsür sohbet isteklerini inceliyordu. Hepsi, bir daha asla kaydolmayacağına yemin ettiği yeni bir tanışma uygulamasındandı. *Yalancı.* "Yarın görüşürüz, Mads. Seviyorum seni!"

"Ben de seni." Ona öpücük attım ancak vicdansız arkadaşım el sallarken bana bir saniyeliğine bile bakmadı. Gözleri telefonundaki, olduğum yerden bile görebildiğim altılı karın kaslarına yapışmıştı.

Neyse. Kyle son dört yıldır en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve onu çok seviyordum. Bu da iyi bir şeydi çünkü bundan sonra onu daha çok görecektim.

Norcastle Dans Okulu'ndan mezun olmamıza birkaç gün kala Norcastle Bale'den, bizi özel seçmelere davet eden bir e-posta almıştık.

Ülkedeki en prestijli bale topluluklarından birine resmen seçmelere gidecektik.

Biri. Beni. Hemen. Çimdiklesin.

E-postayı okuduktan sonra öylece stüdyo dairemin beyaz duvarına bakmış, bunun bizzat Bay Evren'in yaptığı başka bir şaka olup olmadığını düşünmüştüm.

Aksi takdirde ihmalkâr bir anne ve yetersiz bir babayla yetişmiş bir kızın, hayallerindeki bale topluluğuna katılması nasıl düşünülmüş olabilirdi? Sorumluluğu bu olmasa da onu büyüten ağabeyi sayesinde çocukluğunu zarar görmeden geçiren birinin?

Nedense balerin seçen birinin dikkatini çekmiştim ve beni istiyorlardı. Her daim ışığı görebilmemin tek yolu olduğu için dans eden *beni*. *Nefes* alabilmemin tek yolu buydu.

Fakat dakikalar geçmesine rağmen hiç kimse dolaptan gülerek çıkmadı ya da "Gizli kamera!" diye bağırırken alaycı parmağını bana doğrultmadı. Bu yüzden en sonunda yeni gerçekliğimi kabullenmiştim.

Sonra da ağlamıştım. Tanrım, o kadar çok ağlamıştım ki. Ailem beni Warlington'dan, yüzlerce kilometre uzaklıktaki doğduğum şehirden duysa şaşırmazdım.

Kendimi sakinleştirdikten sonra ailemi aramıştım. Bu sefer de görüntülü konuşmada on bir yaşındaki yeğenim Lila'yla akacak gözyaşımız kalmayana dek ağlamıştık. Ağabeyim bize abarttığımızı söylese de yanağından aşağı akan o sinsi yaşı görmüştüm.

Bir gün sonra Kyle'ın da davet edildiğini öğrenmiştim, böylece hemen işe koyularak kasetlerimiz için farklı rutinler ve hareketler bulmuştuk. Yarın büyük kayıt günüydü, koreografiyi uykumda bile yapabilirdim ama riske atmayacaktım.

Bu yüzden, durmaksızın prova yaptıktan sonra Kyle'la birlikte gitmek yerine telefonumu çantamdan çıkarıp oynat tuşuna baştım.

Elbette seçmelere girmek, topluluğa katılacağım anlamına gelmiyordu. Fakat bir kez daha bir şeyleri devam ettirebileceğimi kanıtlama fırsatı bulmak benim için çok önemliydi.

Müzik başlarken sağ bacağımı ovarak hafif ağrımaya başlamasını görmezden gelip bir daha tekrarladım. Sonrasında alacağım sıcak duş ve yapacağım masajla düzelmeyecek bir şey değildi.

Bale, küçüklükten beri sürekli hayatımın bir parçasıydı. İlk dersimi dört yaşındayken almıştım. O zamandan beri en büyük hayalime ulaşmak, -yani bale lisans eğitimini tamamlamak- bir bale topluluğuna katılmak ve tutkumdan bir kariyer inşa etmek için çalışıyordum.

On yedi yıl önce ilk bale öğretmenim -şu anda yengem- olan Grace'e beni mutlu ettiği müddetçe dans etmeyi bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Kalbimi yumuşattığı müddetçe. Bunca zaman sözümü tutmuştum.

Hiçbir zaman da durmayacaktım. Hayalimi yaşamak için ödemem gereken bedel günde on iki saat alıştırma yapmaksa ödeyecektim.

Müzik bitti ve yeniden başladı.

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro, tekrarla.

Yeterince alıştırma yapmadığım için başarısız olup bu fırsatı tepmeyecektim. Yirmi bir yaşındayken hayallerimin kariyeri gümüş tepside önüme sunulduğu için şanslıydım, bunu ziyan etmeyi düşünmüyordum.

Arkadaşlarımla daha sonra takılabilirdim. Ailemi de daha sonra görebilirdim.

Telefonum çaldı ama görmezden geldim. Muhtemelen ağabeyimin günlük hatırlatmalarından biriydi.

"Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır," derdi. Benim gibi fazla hızlı büyümek zorunda kalmış bilge biriydi. "Hepimiz yapabileceğine inanıyoruz. Sana her şeyden fazla inanıyorum, sen de biliyorsun. Bu işi halledeceksin, prenses. Kendine çok yüklenme."

"Biliyorum, Sammy," diye cevaplardım her seferinde. İçine sığınarak büyüdüğüm o korumacı yanından hem nefret ediyor hem de seviyordum.

Mezuniyetten sonra onları Warlington'da ziyaret edeceğime söz vermiştim ancak bir anda seçmeler ortaya çıkmıştı. Her daim beni desteklediklerı için anlıyorlardı, ben de eve her dönüşümde hissettiğim suçluluğa fazla odaklanmamaya çalışıyordum. Yine onların sorunu haline gelmek istemiyordum. Onların...

Şimdi olmaz, Maddie. O düşünceyi başlamadan durdur. Odaklan.

Adagio, dönüşler, plié, tendu, rond de jambe, petit allegro, grand allegro.

Yine de göğsümdeki boşluk birazcık daha genişledi.

Seviliyordum. Takdir ediliyordum. Başımın üstünde bir çatıyla, masamda yemekle, anne ve babadan oluşmasa da benim iyi bakıldığımdan emin olmak için dişiyle tırnağıyla çabalayan iki insandan oluşan bir aileyle büyümüştüm.

Ağabeyim beni seviyordu. Grace beni seviyordu. Yeğenim beni seviyordu.

Banka hesabımda para vardı.

Arkadaşlarım ve üniversite diplomam vardı.

İsteyebileceğim her şeye, hatta çok daha fazlasına sahiptim.

Ama sorun da buydu, değil mi? Lanet sorunum buydu.

Bir anlığına zihnimin içine hapsoldum, kâbuslarımda kaybolmamak için elimdekilere şükrettim.

Ardından geleceğim yok oldu.

Ani bir acı bacağımı delip geçti ve bileğim burkuldu.

Uzuvlarım artık bana ait değilmiş gibi düştüm, bana çok fazla şey veren bedenimi artık kontrol edemiyormuşum gibi düştüm.

"Siktir, siktir, siktir, *siktir*," diye tısladım nefes nefese. Parmaklarımı sağ ayak bileğime dolayıp acıyla bağırdım.

Bu doğru değildi. Olmaması gerekiyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Bu kötü rüyadan uyanmayı bekledim fakat bacağımdan yayılan acı bana kabul etmeyi reddettiğim şeyi söylüyordu. Uyumuyordum.

Gözyaşları ayağıma düştü ve keder bir anda üzerime ölümcül bir gelgit dalgası misali çarptı.

Hareket etmeye çalıştım ama sanki birisi keskin bir bıçakla ayak bileğimi doğruyordu.

Tamamen karanlığa gömülene kadar yavaş yavaş sönen o ışık için ağladım.

Hayatındaki bir şeyin, kendisi için yaratacağı ve geliştireceği bir şeyin sonunu getireceğine inanmaktan başka bir şey istemeyen o küçük kız için ağladım.

Ardından... çığlık attım.

Tekrar çığlık attım.

Sonra da hiçbir şey hissetmedim.

Bölüm 2

MADDIE

"Hadi, prenses. Bir şeyler yemen lazım."

Cevap olarak herhangi bir ses çıkardıysam bile tamamıyla istemsizdi. Bugün uyanık olmak istemiyordum.

Elbette baştan savma cevaplar ağabeyimde hiçbir zaman işe yaramazdı.

Stüdyo dairemin küçük mutfağında peynirli omlet (teselli yiyeceğim) yapmayı bitirip bana -ters ters- bakmak için döndü ve devasa, dövmeli kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sakın bana oflama, küçük hanım." Sadece kısmen şaka yapıyordu.

Ona yine ofladım çünkü bugün uyanık kalmak istemiyordum, o da bunu biliyordu. Ne de olsa on dört yıl boyunca onun çatısının altında yaşamıştım.

Normalde fazla asabi olmam hoşuna gitmezdi, bu yüzden yalnızca iç çekip yatakta yanıma oturması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

İnsanın hayatta bir kez karşısına çıkacak fırsatı kaçırmıştım; kendi adıma üzülmeliydim.

Üzülüyordum da. Bu dünyadaki her şeyden çok üzülüyordum.

Ağabeyim sıcak elini omzuma koydu. "Bileğin nasıl?"

Bok gibi, Sammy. Bok gibi.

Sadece omuzlarımı silkerek cevap verince suçluluk bir kez daha beni diri diri yemeye başladı.

Ona karşı hiçbir zaman bu kadar zor biri olmamıştım. Ağabeyimi her şeyden çok seviyordum; bebek sahibi olmaya hazır olmayan bir anneden doğduğum günden beri benim uğruma yaptığı fedakârlıkları hafife almıyordum. Her daim ağabeyim, en yakın arkadaşım, koruyucum olmuştu. Onun sevgisi ve desteği olmasa kaybolurdum.

Ama...

Başka bir şey söylemeden mutfağa giderek dondurucudan bir buz torbası çıkardı. Etrafına bez dolayıp ben pencereden dışarıya, üzüntüyle sessiz Norcastle sabahına bakarken ayak bileğimin üzerine koydu.

Gökyüzü olabildiğince açıktı. Kuşlar ötüyor, güneş ışıkları Grace'in bana ev hediyesi olarak aldığı beyaz perdelerden içeri sızıyordu. Pencere pervazında onun bir başka hediyesi duruyordu; kadın büstü şeklindeki fazlasıyla havalı bir çiçek vazosu. Sammy korkunç olduğunu düşünüyordu.

"Randevun bir saat sonra. Çıkmadan önce bir şeyler yemen gerek," dedi sabırlı bir sesle. "Gergin olduğunu biliyorum ama sana Doğu Yakası'ndaki en iyi fizyoterapisti buldum. Doktor Simmons yıllardır atletlerle çalışarak deneyim kazanmış ve hepsi tamamen iyileşmiş. Emin ellerde olacaksın."

Bugün, posterior ayak bileği sıkışması rehabilitasyonumun ilk günüydü. Ayrıca hayır, bu bir kâbus değildi. Kontrol etmek için kendimi birden fazla kez çimdiklemiştim.

Ameliyat olmam gerekmediği için şanslıydım, bu da tedavi sürecinin daha hızlı olacağı anlamına geliyordu.

Ancak fark etmezdi, değil mi? Norcastle Bale'ye girmeyecektim. Seçmeler özeldi, tek seferlikti. Eğer şansını kaçırırsan her şey biterdi. Şeker dağıtır gibi davetiye dağıtmıyorlardı ve ikinci bir şansım olmayacaktı.

"Aç değilim." Konuştuğumda, dün geceki "iyi geceler" deyişimden beri tek bir kelime dahi söyleyemediğim için sesim pürüzlü çıktı. Zaten o kadarını söylemem bile fazlaydı.

Ayrıca ne kadar iyi olursa olsun, Doktor Simmons denen kişi umurumda değildi. Benim aptalca batırdığım şeyi sihirle düzeltemezdi fakat Sammy'nin bunu duymasına gerek yoktu.

Ağabeyim hüsranla dolu olduğunu hissettiğim derin bir nefes alarak eliyle yüzünü ovuşturdu. Belki bu durum beni boktan bir kız kardeş yapıyordu ama gözlerinin altındaki yoğun torbaları ve yüzünün her yerine yerleşmiş yorgunluğu şimdi fark etmiştim. Kalbim sıkıştı.

Şerefsizlik ediyordum. İsteyebileceğinden fazla sevgi ve destek almasına rağmen yine de elinde olmayanlardan şikâyet eden nankör, düşüncesiz pisliğin teki gibi davranıyordum.

Dans stüdyosunda ayak bileğimi incittikten sonra doğru düzgün hareket edememiştim. Neyse ki Kyle hâlâ yakınlardaydı, beni hemen acil servise götürmüştü.

Aslında ikimizin de en son acile götürüldüğüm zamana dair iyi anılarımız yoktu. Hiç kafanızda açık yaranız olmuş muydu? Evet, pek eğlenceli bir gün değildi.

Hastane onu aramış, ağabeyim de durmaksızın saatlerce araba kullanarak buraya gelmişti. Kyle'a teşekkür edip görevi devraldıktan sonra beni daireme götürmüştü, son birkaç gündür de yanımda kalıyordu. Market alışverişi, temizlik yapmak, buz torbalarımla kompresyon bandajlarımı değiştirmek, bir rehabilitasyon merkezi bulmak... Hepsini o yapmıştı.

Sammy benimle ilgilenmek için karısını ve kızını arkasında bırakmıştı. Sahip olduğu dövme salonu Inkjection'ı Trey amcamın ellerine bırakmış, sırf ben bacağımın sorun çıkarmaya başladığını görmeyi reddettim diye bütün randevularını iptal etmişti.

Reddetmiştim. Şimdi de...

Şimdi de dört yaşından beri inşa ettiğim her şey gitmişti.

Sana müstahak.

"Sammy..." Elimi çocukken defalarca yaptığım gibi ona uzattığım sırada sesim kısıktı. Dövmeli parmakları benimkilere dolanırken ifadesi yumuşadı.

"Üzgünüm."

Tamamen darmadağınık bir halde değilmişim gibi sadece başını iki yana salladı. "Üzgün olmanı gerektiren bir şey yok. Hep yanında olacağım."

"Biliyorum ama..."

"Şşşt..." Elimi sıkıp her zaman yangınımı söndürmeyi başaran, güven veren gülümsemelerinden biriyle bana baktı. "Özür dilemene gerek yok. Yemek ye yeter. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımla onayladım çünkü en azından bunu ona borçluydum. Sammy son bir kez daha elimi sıktıktan sonra peynirli omlet tabağı-

nı aldı, neredeyse kokusu bile beni ağlatacaktı. "İşte." Tekrar yatağa oturarak dumanı tüten tabağı bana uzattı.

İlk ısırığımı alıp yeniden gözlerinin altındaki torbalara odaklandım. Son birkaç gündür yüzünü gölgeleyen bitkinliğe rağmen ağabeyimin yakışıklı bir adam olduğu su götürmez bir gerçekti. Ebeveyn konusunda pek şanslı değildik ama genlerimizden şikâyet edemezdik.

Kırk yedi yaşındayken bile kaslı yapısı, on yedi yıl önce vasim olduğu halinden çok farklı değildi. Sık sık spor salonuna gitmesi kesinlikle işe yaramıştı. Eve döndüğünde ter kokmasına rağmen benim ve kızının başını kolunun altına sokmaya çalışsa bile... Öyle de iğrençti işte.

İki kolu birden dövmeyle kaplıydı; elleri, parmak eklemleri, boynunun yan tarafı, sırtındaki ve bacaklarındaki derinin bir kısmı. Benim çizim aşkımın ondan geçtiği belliydi. Ağabeyim kadar yetenekli olmasam da -onun Warlington'un en popüler dövme sanatçısı olmasının bir nedeni vardı- o kadar da kötü değildim.

Geçen yaz kaburgalarımın üzerine yaptığı küçük bir kelebek dövmesi tasarlamıştım ve harika görünüyordu.

Birkaç kır saçının dışında -bundan tamamen Lila ve beni sorumlu tutmakta ısrarcıydı- ağabeyim tek bir gün dahi yaşlanmış görünmüyordu.

"Gitmeden önce kısa bir şekerleme yapmak ister misin?" diye sordum ağzım doluyken. Onu sinirlendiren bir şey olduğunun farkındaydım ama bugün beni azarlamayacağını biliyordum. "Ben kanepede kitap okurken yatakta yatabilirsin."

Tahmin ettiğim gibi başını iki yana salladı. Ağabeyimi severdim ama bazen fena halde inatçı oluyordu. Geçen haftadan beri, bir doksan boyunda bir adam için kesinlikle rahat olmayan kanepemde uyuyordu. "Böyle iyiyim."

Kaşımı şüpheyle kaldırdım, buna biraz olsun inanmamıştım. Sammy sadece saçımı karıştırdı ve ben bitirdikten sonra tabağı ellerimden aldı. "Bir tane daha ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Yine de... "Bana bir tane çikolata verebilir misin, lütfen? İkinci çekmecede." Yalvarırken dudağımı bile

sarkıttım. Ailemizde herhangi biri -Grace, Lila veya ben- ona yavru köpek bakışları atar atmaz yumuşadığı gayet iyi bilinirdi.

Hem o sert katmanının altında yumuşacık bir kalp taşıması benim suçum değildi ki. En azından fırsatı değerlendiriyordum.

Ben biraz daha yavru köpek bakışı attıktan sonra, "Bunun hiçbir besin değeri yok ve iyileşmen için besleyici şeyler yemen lazım ama peki," dedi pes ederek. *Gördünüz mü?* İşe yarıyordu. "Fakat sadece bir şeyler yemeni istediğim ve şu anda ne olduğunu umursamadığım için."

"Tabii tabii." Ağabeyim elinde çikolatayla yatağa yaklaşırken ellerimi sevinçle birbirine çarptım. Bu sesi duyunca gülmeye başladı. Günlerdir duyduğum en iyi sesti.

Telefonum komodinimin üzerinde titreyince kalbim sıkıştı. Kimin aradığını biliyordum çünkü geçen haftadan beri durmaksızın bana mesaj atıyordu.

Kyle'ın ilk mesajını, sonra ikincisini, sonra onuncusunu görmezden gelmiştim. Kartopunun büyümeye devam etmesine izin verdikçe kendimden biraz daha nefret etmiştim. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Şu anda o kadar yoğundum ki Kyle'ı düşünmek fazla katlanılmaz geliyordu. Ayrıca boktan bir arkadaş olmama yol açıyordu...

İşte. Listeye yeni bir şey daha eklemiştim.

Kötü evlat? Tamam.

Nankör kız kardeş? Tamam.

Berbat arkadaş? Tamam.

"Hadi, fıstık. Giyinmen lazım, yoksa geç kalacağız."

Suçluluğu bir kenara iterek ağabeyimi gardırobumdan giymek istediğim kıyafetleri vermesi için yönlendirdim ve banyoya bizzat gitmek üzere koltuk değneklerimi kullanmakta ısrar ettim. Duşa güvenle girdiğimi haber verdikten sonra zihnim, son birkaç gündür açığa çıkaramadığım karanlık çukurun içine düştü.

Ben sakatlandıktan sonra, Kyle seçmeleri için son anda partner bulmak zorunda kalmıştı. Bana gönderdiği cevaplanmamış onlarca mesajın arasında Polina'nın müsait olduğunu okumuştum. Arkadaşım benim yüzümden şansını kaçırsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Kaseti çekebildiğini öğrendiğimde üzerime bir rahatlama çökmüştü.

Çünkü o, Norcastle Bale'nin yüz yüze seçmelerine kabul edilmişti.

Onu tebrik etmek için aramam gerekirdi çünkü onunla gerçekten ama gerçekten gurur duyuyordum. Destek vermeyen aile üyelerinin ve tayt giydiği için ona gülen "arkadaşlarının" arasında bir balet olmakta ne kadar zorlandığını biliyordum. Hepsi şerefsizdi.

Kyle iki yıl önce ailesine açıldıktan sonra kendini kaybettiğinde yanındaydım. Babası başlangıçta kabul etmemişti. Hayatındaki en önemli -uğrunda fazlasıyla çaba sarf ettiği- dönüm noktasında yanında olmak istemiştim ancak onun yerine mesajlarını görmezden geliyordum.

Yirmi bir yaşında olabilirdim ama görünüşe göre büyüyemiyordum.

Yaşlar yanaklarımdan aşağı akarken başımı duşun altına sokup sıcak suyun hepsini yıkamasını umdum. Fakat gerçeği yıkayamazdı; bedenimi dinlesem belki seçmelerdeki yerimi kutluyor olabilirdim. Şimdiyse bedenim onu *dinlediğimden* emin oluyordu.

"Prenses? İyi misin?" Ağabeyimin sesindeki endişe, duşta çok uzun süre kaldığımı gösteriyordu.

"Evet! Şimdi bitiriyorum!" diye sesledim. Gözlerimi ovup çıktığımda fazla kırmızı ve şişkin görünmemelerini umdum.

Saçımı sadece bir kez şampuanladım. Saç kremini ve vücudumu yıkamayı boş vererek aptal ayak bileğimin izin verdiği kadar hızlıca dışarı çıktım.

B planım yok değildi. Seçmelerden geçeceğime dair herhangi bir güvence olmadığı için katılabileceğim dans topluluklarını çoktan araştırmıştım. Ne var ki tamamen iyileşene kadar seçmelere katılamıyordum, bu yüzden Grace yakınlardaki bir stüdyoda bale dersi vermemi teklif etmişti. Kendimi hiç öğretmen olarak hayal etmemiş olsam da hayatımda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Öyle değil mi?

Zaten bir yerde çalışıyordum ama ağabeyim işe girmem konusunda bana hiç baskı yapmamıştı. Aslında önemli bir şey değildi; evden uzakta yaşadığımdan masraflarımı çıkarmak için haftada birkaç akşam garsonluk yapıyordum.

Sammy yeterince şey feda etmişti; üstelik Lila'ya bakması gerekiyordu. Şimdi bir de rehabilitasyonum çıkmıştı. Bu kadarı çok fazlaydı.

Koreografi ya da öğretmenlik alanında kariyer yapmak isteyip istemediğime karar verene ya da bir dans topluluğuna katılana kadar, Warlington'daki evime dönmek istemiyorsam çalışmam gerekiyordu. Ayrıca dönmek istemiyordum çünkü Norcastle'ı seviyordum.

Ben buraya *aittim*. Bunu hissedebiliyordum.

Çalıştığım barın müdürü olan Monica, iyileşir iyileşmez işime dönebileceğimi söylemişti ama en az iki ay boyunca ödeme alamayacaktım. Her şeyi yoluna koymaya çalışırken ailem beni finansal olarak destekleyebildiği için şanslıydım. Yine de bu, hoşlandığım bir durum değildi.

"Prenses?"

"Geliyorum!"

Kendime acıma vakti sona ermişti. En azından şimdilik.

Saçımın bir kısmını kurutup en rahat kıyafetlerimi giydikten sonra Sammy'yle birlikte sakatlık rehabilitasyon kliniğine doğru yola çıktık. Neyse ki binamın asansörü çalışıyordu da beni yedi kat aşağı taşımak zorunda kalmadı. Eğer gerekseydi bunu kesinlikle yapardı. Ağabeyim, istemediği bir durum olsa bile sevdiği insanlara yardım etme konusunda sınır tanımazdı.

Kliniğe yaptığımız yolculuk boyunca çoğunlukla sessizdi. Grace, rehabilitasyondaki ilk günüm için iyi şanslar mesajı attığında midem kasıldı. Çünkü bugün tam da oraya gidiyordum. Stüdyoya değil, bir rehabilitasyon kliniğine.

Yirmi bir yaşındayken kariyerimi tamamen mahvetmiştim ve geri dönüş şansım yoktu. Doktor Simmons ne kadar harika olursa olsun, bunu düzeltemeyecekti.

Bölüm 3

MADDIE

Sakatlık rehabilitasyon kliniğine girdiğimizde ilk aklıma gelen şey annem oldu.

Yıllar önce başka türde rehabilitasyon kliniklerine girip çıkmıştı.

Nihayet ağabeyimle, annemizin sorunlu alkol geçmişi hakkında yüzleştiğimde on altı yaşındaydım. Daha önce Grace'le bu mevzuyu konuştuklarına kulak misafiri olmuştum ama "annemin yoğun baş ağrıları" konuşmasını yapana dek gerçek boyutunu anlamamıştım.

Aslında migreni olmadığını söylememe gerek yoktu.

Ben küçükken gerçeği sakladıkları için Sammy ile Grace'i suçlamıyordum. Başka ne yapacaklardı ki? Annem sırf bakması gereken bir kızı olduğunu unutacak kadar sarhoş oldu diye beni okuldan ve bale derslerinden almayı unuttuğunu mu söyleyeceklerdi?

Evet, tabii.

Şimdiyse bembeyaz duvarlara ve temiz zemine bakıp havadaki antiseptik kokusunu alırken, annem o kliniklerde benim hissettiğim kadar kapana kısılmış hissetti mi diye merak ettim. Üstelik buraya geleli daha iki dakika olmuştu.

Resepsiyona ulaştığımızda gülümseyen bir kadına adımı ve neden geldiğimi söyledim.

Yüksek sesle söylemek hâlâ gerçekdışı hissettiriyordu. Posterior ayak bileği sıkışması. Kulağa acı verici geliyordu, değil mi? Deli gibi ağrıdığını onaylayabilirdim.

"Lütfen oturun." Kadın kırmızı ojeli tırnaklarıyla bekleme odasını gösterdi. "Doktor Simmons sizi birazdan alacak."

Ağabeyimin peşinden bekleme odasına geçerken zihnim yine anneme kaydı.

Yıllar sonra gerçeği öğrenmek kolay olmasa da benimle neden daha önce konuşmadıklarını anlıyordum. İdealden çok uzak olan aile hayatımı dinlemeye hiç hazır değildim.

Dayımız yıllar önce beklenmedik bir biçimde vefat ettiğinde, Sammy bana annemin eskiden olduğu kadının hayaletine dönüştüğünü söylemişti. Zihnindeki sesleri alkolle boğmuş ve yavaş yavaş kendini de boğmaya başlamıştı. Ardından Pete'le tanışmıştı, birkaç yıl sonra da ben doğmuştum.

Pete; benimle hiç oyun oynamamış, beni hiçbir yere götürmemiş, bana hiç sarılmamış bir babaydı. *Aptal Pete.*

Onu çok sık düşünmemeye çalışıyordum çünkü babamın aklımdaki görüntüsü bile beni reddettiğim bir insana dönüştürüyordu. Sert, öfkeli, nefret dolu birine. Ben öyle biri değildim. Öyle biri olmak için yetiştirilmemiştim.

Annemin ihmaliyle büyümeme rağmen ondan hiç nefret etmedim. Sammy edeceğimden korkmuştu ama buna hiç enerjim yoktu. Ağabeyim ve Grace'le yaşamaya başladıktan üç yıl sonra annem temelli rehabilitasyona girdi ve o zamandan beri ayıktı.

Bu haberi aldığımda, ağabeyimle kız arkadaşının elinden alınacağımdan korkarak ağlamıştım.

Ne tuhaf, değil mi? *Annesinin* onu almaya geldiğini duyan hangi çocuk sinir krizi geçirirdi ki?

Neyse ki annem ve ağabeyim düzenimi bozmamamın daha iyi olacağına karar vermişti. Sammy ve Grace'le birlikte çok mutluydum, ayrıca aile hayatım değişmezse oldukça parlak bir gelecek elde etme şansım olurdu.

Buna rağmen annemle ayda birkaç kez görüşüyorduk; beni pankek yemeye ya da parkta oynamaya götürüyordu ama bu ziyaretler yakınlaşmamızı sağlamadı. Bu durumun onu yıktığına emin olsam da ben... o kadını doğru düzgün tanımıyordum. Pete ve onunla yaşarken bile ağabeyim her gün gelir, beni parka ve dondurma yemeye götürürdü. Bu yüzden kendimi her zaman Sammy'ye karşı yakın hissetmiştim.

Hiçbir zaman sahip olmadığım annenin hasretini çekemezdim. Uzun süredir görmediğim bir annenin...

"Gergin misin?" Oturduğumuzda Sammy'nin dizi benimkine çarptı.

"Asabiyim," dedim boş bir yüzle.

Yüzüme bir kez bakarak sessizce uslu durmamı söyledi. Bence bugün beni biraz rahat bırakması gerekiyordu.

Bugün hayallerimdeki bale topluluğunun özel seçmelerini geçmek için canımı dişime takarak çalışmalı ya da en azından kabul edilmediğim için ağlıyor olmalıydım. Hâlâ dans edebiliyor, bacağımı *oynatabiliyor* olmalıydım. Bu... Bu durumda olmamalıydım.

Şimdiyse bedenim, kederden ve tekrar hayat verebileceğime emin olmadığım gerçekleştirilmemiş hayallerden oluşan boş bir kabuktu.

"Surat asma," diye mırıldandı Sammy sessizce. "Doktor Simmons kısa süre içinde yine sahneye dönmeni sağlayacak. En azından ameliyat olman gerekmiyor."

Tamam. Durum çok ama çok daha kötü olabilirdi, o kadarını kabul ediyordum. Kendimi, dikkatsiz bir kaza geçirmiş olsam ve öyle hissettirse bile en kötü ihtimali yaşamadığıma ikna etmeye çalıştım.

Fakat iyi olduğuma, içinden çıkamayacağım bir durum olmadığına inanma çabalarım yetersizdi. Şu anda sınırlı sayıdaki nimetlerimi sayacak ruh halinde değildim. Özellikle de...

Beni düşüncelerimden çıkaran "Maddison Stevens" sözü oldu. Ancak ses öyle kalındı ki aniden midem kasıldı.

Başımı, sadece birkaç adım ötede duran adama doğru çevirdim. Ardından boynumu uzattım da uzattım çünkü adamın boyu öyle uzundu ki orada farklı bir hava bile alıyor olabilirdi.

Bekleme odasına giren dağ gibi adama bakmakla meşgul olduğum için cevap vermeyince ağabeyim kaburgalarımı dirseğiyle hafifçe dürttü.

"Burada! Buradayım," diye seslendim tuhaf bir şekilde, sesim her zamankinden biraz daha tiz çıkmıştı.

Ayağa kalkarken ağabeyimin gözleri yüzümün yan tarafına adeta

delik açıyormuş gibi hissettim. Muhtemelen neden birdenbire bu kadar heyecanlandığımı düşünüyordu. Fakat konuşamayacak kadar afallamıştım; boğazım düşünmek dahi istemediğim bir nedenden ötürü kurumuştu.

Uzun boylu adamların yanında olmaya alışıktım. Sammy bir doksandı, Kyle da bana göre çok uzundu ama bu adam bambaşka bir seviyeydi.

Tahminen boyu bir doksan beşti, inanılmaz mavi gözlerini bana doğru kısarak kaşlarını çattı. Resmen *kaşlarını çattı.*

Mideme yerleşen huzursuzluğu görmezden geldim ve Sammy'nin benim için tuttuğu koltuk değneklerini aldım.

"Maddison Stevens siz misiniz?" Yine o kalın sesiyle konuşuyor, bana normal bir insan gibi cevaplayamayacağım çok basit bir soru soruyordu.

Ağzım fazlasıyla kuru hissettirdi. "Evet."

Adamı çekici bulduğumdan değildi. Ondan değildi. Gerçi kısa koyu renkli saçlarını, kalın parmaklarıyla bir dosya taşıyan büyük -gereğinden büyük- ellerini ve lacivert doktor önlüğüyle tezat oluşturan koyu kahverengi kısa sakallarını biraz süzmüş olabilirdim. Fakat her gün vahşi doğada gerçek bir dev görmüyordum ki.

Adam heybetliydi, bakmamın sebebi buydu. Ayrıca korkutucuydu. Bir de yakışıklıydı... nesnel olarak yani.

Evet, belki de adamı çekici bulmuştum. *Yani varsayımsal olarak konuşursak.* Tahminimce otuzlu yaşlarındaydı. Bu yüzden bir ayağı çukurda değildi ama bana göre kesinlikle *yaşlıydı.* Zaten bunun bir önemi de yoktu.

"Ben James Simmons," diye tanıttı kendini sabırlı ve korkutucu bir sesle. "Tedavinizle ben ilgileneceğim."

Demek Doğu Yakası'nın en iyisi fizyoterapistlerinden biri *buydu.* Adam kendini tanıtırken hiç gülümsemedi, nedense bu bana biraz garip geldi. Doktorların arkadaşça falan davranması gerekmiyor muydu? Belki de bu adamın böyle bir şeyden haberi yoktu.

Artık yanımda duran Sammy'ye dönerken buz mavisi gözleri benim üzerimde oyalanmadı. "Siz babası mısınız?"

"Ağabeyiyim." Sammy adamın elini sıktı, bu James denen kişi ondan birkaç santimetre daha uzundu. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," diye cevapladı adam, hâlâ o kalın ama neredeyse sıkılmış sesini kullanıyordu. "Bundan sonrasını ben hallederim. Hazırsanız gidebiliriz, Bayan Stevens."

Bayan Stevens. Neden bu iki kelime sırtımdan aşağı doğru ürpermeme sebep olmuştu ki?

Aslında buna cevap vermek istediğimi sanmıyordum.

Dev adamın içimde yarattığı kafa karışıklığından sıyrılmayı başararak ağabeyime döndüm. "İşim bittiğinde burada olacak mısın?"

Gülümsemesi yumuşaktı. "Bir santimetre bile kıpırdamayacağım, prenses."

Kendimi durduramadan ufak bir suçluluk hissi içimi kapladı.

Burada olmak istiyor. Onu kalmaya zorlamıyorsun.

Acaba gerçekten de öyle miydi? Ben dikkatsiz davranıp sakatlandım diye Warlington'daki aile hayatını tersyüz etmemiş miydi?

"Bayan Stevens?" Otoriter ses, bir şekilde cümlesinin sonuna dile getirilmemiş bir *vaktimi boşa harcamayı bırak* eklemeyi başardı.

Ya da ben bu adamın her hareketini fazla yorumluyor olabilirdim.

"Hazırım. Evet," deyiverdim çünkü belli ki onun önünde mantıklı tek bir cümle bile kurmayı beceremiyordum.

Sammy'ye son bir kez baktıktan sonra Doktor Dev'e döndüm ve ona becerebildiğim en samimi gülümsemeyi sundum. "Artık gidebiliriz." İşte, tam bir cümle. Başarmıştım.

Başka bir şey söylemeden ağabeyimi başıyla selamlayıp arkasını döndü. Hakkını vermem gerekirse boş koridorda hızlanmadı ama yanımda da yürümedi.

Ofisi olduğunu tahmin ettiğim minyatür bir hastane odasına ulaştık. Duvarlarından birini iki devasa, stor perdeli pencere kaplıyordu. Diğer üçüneyse farklı grafikler, anatomi posterleri ve diplomalar asılmıştı.

"Lütfen oturun." Küçük bir masayla birkaç sandalyenin hemen karşısındaki duvarda yer alan muayene masasını işaret etti. Ardın-

dan bana bir kez daha bakmadan bilgisayarında bir şeyler yazmaya odaklandı.

Peki o zaman. Buraya arkadaş edinmeye gelmediğimi hatırlamak iyi olmuştu. Buraya, bu aptal sakatlanmanın izin verdiği sürece işlerimi rayına oturtmak için gelmiştim.

Koltuk değneklerimi biraz daha sıkı tutarak masaya bir kaplumbağa kadar yavaşça ilerledim. Çok sakar biri değildim ama herhangi bir yüzeye birazcık bile dokunsam tedavi sürecimi etkileyeceğinden korkuyordum. Ya daha kötü hale getirirsem? Ya dikkatsiz davrandım diye ameliyat gerektirecek duruma gelirsem? *Yok, ben almayayım.*

Çünkü dans edemezsem ne *yapabilirdim* ki? Elimde başka ne kalırdı?

Başka hiçbir şey daha kolay nefes almamı sağlamıyor ya da bu kadar tam hissettirmiyordu.

Günlerim barrede esnemeyi ve rutinleri öğrenmeyi içermezse asla tatmin edici bir hayat yaşayamazdım.

Nasıl yaşayacaktım ki?

Muayene masasına ulaştığımda düşüncelerimin karanlık döngüsü iyice şiddetli bir hal aldı.

Doktor oturmamı istemişti. Çok kolay bir şeydi ama... ben... ben yapamazdım.

Koltuk değneklerini bir kenara bırakıp parmaklarımın altındaki minderli masanın yumuşak kumaşını hissettim. *Nefes al, nefes ver.*

Gözlerimin arka tarafında gözyaşları oluştuğunda kendime bu odada yalnız olmadığımı hatırlattım. Sammy bana bakmaya geldiğinden beri ağlama seanslarımı duş aldığım zamanlarla kısıtlamıştım. Birinin, özellikle de benden hoşlanmamış gibi görünen bir yabancının önünde yüksek sesli bir şekilde ağlayamazdım.

Bir şeyin yok.

Buradaydım, ayak bileğimi iyileştirmek için doğru yoldaydım ve iyi olacaktım. İhtiyaç duyarsam ağabeyim hemen dışarıdaydı.

Sorun da bu zaten.

"Bayan Stevens?" Sesi arkamdan bir yerden geldi ama dönmek istemedim. "Masaya kendi başınıza çıkabilir misiniz?"

Yapabilirdim. Birkaç gün önce bunu kesinlikle yapabilirdim. İşe

yarayan bir ayak bileğim ve bir amacım varken. Peki şimdi elimde kendine acımayla pişmanlıktan başka ne vardı?

Ona hayır, o lanet masaya çıkamam demek istemedim. Mesele bu adam değildi. Mesele, kendi bedenimin hapishane gibi hissettirmesiydi. Birkaç hafta önce dans pistinde uçmama yardım eden uzuvlarımın yabancı ve ağır gelmesiydi. Hayallerimi gerçekleştirmek üzereyken şimdi...

Şimdi kendi bedenimin ağırlığını dahi kaldıramıyordum.

"Size yardım edeyim." Omzumun üstünden bakınca bana doğru yürüdüğünü, yalnızca aramızdaki küçük bir aralık kaldığında durduğunu gördüm. Güzel kokuyordu; odun, baharat ve temiz kokulu bir şampuan gibi. *Dur artık. Adamın kokusundan sana ne?* "İşte."

Ha?

Gözlerim bir tür basamak vazifesi gören tabureyi tutan devasa eline kaydı.

Benim için tutuyordu.

Ah.

Tabureyi yere koymak için eğilirken utanç düşüncelerimi kapladı. Neden masaya çıkmak için tabureye basma fikri beni bu kadar zayıf hissettiriyordu?

"Destek almak için kolumu tutun."

Doktor Dev bana kolunu uzattığında bir anlığına ne yapacağımı bilemedim. Onu tutmak ya da iki basamağı tek başıma çıkmak isteyip istemediğimi sormuyordu. Adam bana yapmamı *emrediyordu.* Sanki işe yaramaz olduğumu biliyordu ki bu konuda çok da haksız sayılmazdı.

Çıplak kolunun sertliğine doladığım parmaklarım hafifçe titredi. Yukarı çıkıp ellerimin ne kadar yapış yapış olmaya başladığını hissetmemesi için dua ederken kollarındaki kıllar tenimi gıdıkladı.

Kalçam masaya güvenle değer değmez koala gibi tutuşumdan rahatlıkla kurtuldu, tabureyi kenara koyup bilgisayarın önündeki çalışma sandalyesine geçti.

Parmaklarımı birbirine geçirip bacaklarımın arasına sıkıştırarak bu karıncalanma hissinin geçmesi için sessizce yalvardım. Doktor Dev -gereğinden fazla çekici olan adam- önlüğünün cebine uzanarak gözlüklerini çıkarmakla meşguldü.

Sonra yüzüne taktı.

Lanet olsun.

Bakışlarım tavana kaydı; birdenbire orayı büyüleyici bulmuştum. Ampül beyaz rengini kaybettiği için yakında değiştirilmesi gerekeceğini düşündüm çünkü beni bekleme odasındakiler gibi kör etmiyordu. Ofisi...

"Pekâlâ. Başlamadan önce size birkaç soru sormak istiyorum," dedi omuzlarımdaki gerginliği alarak.

Gözlerimi ona ve o şeytani gözlüklerine çevirdim. Vücudunun yan kısmı bana dönüktü ama dikkatini ekrandan ayırmıyordu.

Boğazım kurudu. "Tabii."

Doğrudan konuya girdi. "Nasıl sakatlandınız?"

"Bale yaparken bileğimi incittim." Hatırasının asıl sakatlıktan daha çok acıtması tuhaftı. "Sanırım kendimi fazla zorladım. O da... pes etti."

Ne tepki verdi ne dikkatsiz tavrım hakkında yorumda bulundu ne de kendime iyi bakmadığım için beni azarladı.

Hiçbir tepki almayınca rahatlama mı, yoksa huzursuzluk mu hissettiğimi anlayamadım.

Bilgisayara bir şeyler yazdı, ardından bir soru daha sordu. "Ağrı yer değiştiriyor mu, yoksa aynı bölgede mi kalıyor?"

"Dizimden yukarı hiç çıkmıyor ve ayak parmaklarım da ağrımıyor."

"Bileğinizi oynattığınızda ağrı azalıyor mu, yoksa artıyor mu? Ve hangi pozisyonlarda?"

"Aynı kalıyor."

"Sakatlanmadan önce fonksiyonel hareket kabiliyetiniz nasıldı?"

Bu soru üzerine midem bulanmaya başladı. Durumumun gerçekliği yüzüme çarptığında, ağabeyimin son bir haftadır bana aşılamaya çalıştığı ameliyat olmayacağıma dair iyimserliğin tamamı eriyip gitti.

Dans edemiyordum.

Norcastle Bale Topluluğu'na katılma şansımı kaybetmiştim.

Önümde belirsiz ve soğuk bir gelecek vardı, hiç istemediğim bir gelecek.

"Bayan Stevens?" Mavi gözleri beni dikkatle izlerken hemen kendime geldim.

"Evet, üzgünüm. Ben, hımm, kısa süre önce Bale Perfomansı dalında lisans diplomamı aldım ve Norcastle Bale Topluluğu için seçmelere girmem gerekiyordu." *Ağlama, ağlama, ağlama.*

"Profesyonel bir balerindiniz o halde?"

Midemi bulandıran şey *balerindiniz* deyişi oldu. Boğazımdaki yumruyla birlikte yutkunup, "Evet," diye cevapladım. Sesim sadece biraz boğuk çıktı ve ağlamadım. Bana göre bir zafer sayılırdı.

Bakışları bir anlığına benimkilere takılırken çenesi de tuhaf bir biçimde gerildi. Bunu neden tuhaf bulduğumu bilmiyordum. Belki gözlerindeki o bakış yüzündendi. Biraz yumuşak, biraz da değildi.

Yine bilgisayarında bir şeyler yazınca aramızdaki o an bozuldu. "Amacınız nedir?" Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Amaç mı?"

"Fizyoterapi almanızdaki," diye açıkladı. Fizik tedaviden eski halime dönmek dışında ne almak istediğime pek kafa yormamıştım. Bunu ona söylediğimde, "Ne yapabiliriz göreceğiz," dedi.

Ne yapabiliriz göreceğiz.

Doktorların boşuna umut vermemesi gerektiğini anlıyordum ama sözlerine biraz daha dikkat edebilirdi. Daha az can yakmalarını sağlayabilirdi.

Beni bok gibi hissettirdikten sonra -gerçi fark etmemişti bile- ona çok yakışan gözlüklerini çıkardı ve ayağa kalkıp oturduğum yere yaklaştı. "İlk seansta hangi bozuklukların sakatlığınızı etkilediğini bulmaya çalışacağız, sonrasında da bir tedavi planı çıkaracağım."

Başımla onaylayarak ayakkabımla çorabımı çıkardım.

Ayak bileğimi eliyle muayene edip kim bilir neye bakarken dokunuşunun nazik olmasını beklemiyordum ama öyleydi. Bunu önemsememeye çalıştım, aylardır ağabeyimin ve dans partnerlerimin sarılışları dışında yaşadığım en fazla fiziksel temas buysa ne olmuştu yani? Çok da önemli değildi.

Kendimden biraz daha nefret ederek içeri girdiğimden beri onuncu kez Doktor Dev'in yüzüne baktım, gözlerimi neden ondan alamadığımı çok düşünmemeye çalıştım. Benden *yaşlı* olan adamdan.

Kısa fakat gür sakalları çenesinin keskin çizgisini ya da gerginliğini fark etmemi engelleyemedi. Neden bu kadar gergindi? Hem hayat değiştiren bir sakatlığın hem de onun huysuzluğunun sıkıntısını çeken bendim.

Kendimden iyice rahatsız olarak derin bir nefes verdiğimde bunu fark etti. "Ağrıdı mı?"

"Biraz ama iyiyim."

Cevap olarak sadece homurdandı.

Hareket kabiliyetlerimi ölçmeye ve gücümü sınamaya başladık. Doğru düzgün bir şey anlamasam da her egzersizi açıklamaya zaman ayırması hoşuma gidiyordu. Kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şey söylemedi, sıradan bir sohbet açarak konuşmaya da çalışmadı ama bana uyardı.

Gözlerimi kapatarak kendimi o tanıdık karanlıkta kaybettim. Şu anda tek yapmam gereken şeyin bu odada, o beklenmedik bir nezaketle bileğime masaj yaparken masada uzanmış bir halde var olmak olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Uzaklarda bir saatin sesi duyuldu, başka fizyoterapistlerin ve geçen hastaların sesleri kapının altından içeri sızdı. Doktor Dev'in bu sabah kullandığı şampuanın aksine, antiseptik kokusu artık güçlü değildi. O naneli koku yeterince yaklaşırsa ölüyü bile uyandırabilirdi.

"Bugünlük bu kadar." Huysuz sesi beni neredeyse uykulu halimden çekip çıkardı. Tam olarak burada, sabah saat onda uykuya dalmak üzere olduğuma inanamıyordum. "Ayak bileğinize ameliyat gerekmeyeceğini temin edebilirim, ayrıca altı haftalık bir tedavi planı uygulayacağız. Haftada dört kere bu kliniğe geleceksiniz, sonra belki ikiye düşürürüz. İlerlemenize göre değiştiririz."

O masanın arkasına geçerken hâlâ birazcık sersemlemiş halde oturdum. "Tamam."

Çorabımla ayakkabımı tekrar giyip koltuk değneklerini tuttum ama yere inerken onları kullanamayacağımı anlayınca yine kenara bıraktım. Durumun hazinliğini düşünmekten kaçmak için beşe kadar saydım. *Kendi* hazinliğimi düşünmemek için.

"Acaba..." diye başladım içten içe ölürken. Bana kafası karışmış

halde bakınca çenemle o aptal tabureyi işaret ettim. "İnebileyim diye."

Tabureyi alıp bana yine kolunu uzattı. *Kaslarına odaklanma. Sakın.*

Böyle düşünmeme rağmen kendime engel olamadım. Kaslarına odaklandım, sonra da birazcık pişmanlık duydum.

Kendi başıma ayakta durabildiğimde ve koltuk değneklerini tutabildiğimde masasının arkasına döndü. "Olabildiğince dinlenmelisiniz. Bu yüzden çok gerekli olmadıkça dışarı çıkmayın, yoksa bileğinizin iyileşmesi daha uzun sürebilir."

Rehabilitasyonu da batırma ihtimali nefesimin kesilmesine yetti. Öyle olsa ne olurdu? Tanrım... bir daha dans edemeyebilir miydim?

"Size bu sabah ilerleyen saatlerde gerekli bakım talimatlarının listesini ve gelecek haftalardaki tedavi planımızı e-postayla göndereceğim, bu sayede ne beklemeniz gerektiğini göreceksiniz."

Yutkundum. "Peki. Teşekkür ederim."

Odaya girdiğimizden beri ilk kez bana baktı. Yani bana *gerçekten* baktı. Kafamda kuruyor olabilirdim ama çenesindeki gerilim kaybolmuş gibiydi, konuştuğunda sesi biraz daha yumuşak çıktı. "Kendinize iyi bakın, Bayan Stevens. Yarın dokuzda görüşürüz."

Bölüm 4

JAMES

Ayaklarım hızlı, sabit bir ritimle koşu bandına değerken bir damla ter boynumun yan tarafından süzüldü. Konsolda otuz dakikalık sınırı çoktan aştığım yazsa da koşmaya devam ettim. Dünü aklımdan çıkarmak için boş yere çabalıyordum.

Beş yıllık fizyoterapistlik hayatım boyunca farklı hem fiziksel hem duygusal durumdaki yüzlerce hasta görmüştüm; neşeli ve motive olanlar, sakin ve sessiz olanlar, yorgun ve sabırsız olanlar. Tümüyle yenik durumdaki biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Onu görene kadar.

Spor salonunun en uzak duvarındaki asılı saat, mesaimin bir buçuk saate başlayacağını gösteriyordu ama daha duşa girip üst kattaki iki canavarı beslemem gerekiyordu. Huzursuzluğun belirtileri hâlâ içimde dans ederken dur tuşuna bastım, ardından yüzümdeki ve boynumdaki terleri havluyla silerek asansöre yöneldim.

Yıllar önce bu evi almamı sağlayan şey binadaki spor salonu ile dairemin şehir manzarasıydı. Böyle zamanlarda doğru kararı verdiğimi anlıyordum. Zihnim çok gürültülü olduğunda, programım birkaç sokak ilerideki spor salonuna gitmek için bile Norcastle'ın kalabalık caddelerinde kaybolmama izin vermediğinde kararımın doğruluğundan emin oluyordum.

Ön kapıyı açtığım anda yüksek sesli, kızgın miyavlamalarla karşılaştım.

Doğru kararlarımdan diğeri de buydu.

"Hey, hey." Arkamdan kapıyı kapattığımda ayağımın etrafında

dolanmaya başladılar, üzerlerine basmamaya dikkat ederek mama dolabına yürüdüm. "Sakin olun, kaplanlar. Size spor salonuna gitmeden önce mama vermiştim. Abartıyı biraz azaltalım, olur mu?"

Yüksek sesli miyavlamalar devam etti. *Kapa çeneni de besle bizi, baba*, diyorlardı.

"Peki, peki."

Gölge'nin kuru mamasıyla Sis'in ıslak mamasını aldım. Sis diş hastalığıyla doğmuştu, bu yüzden iki yıl önce onu sahiplendiğimde veteriner azı dişleri dışındaki hepsini çekmek zorunda kalmıştı. Hâlâ her gün -aynı barınakta yaşadıkları için aynı dönemde sahiplendiğim- erkek kardeşiyle kavga ediyor, mamasını da gayet güzel yiyordu. Durumuna aldırış ediyormuş gibi bir hali yoktu.

Mama kâselerini doldurmak için çömeldiğimde Gölge, siyah tüylerini bacağıma sürttü. "Al bakalım." Kulağının arkasını kaşıyıp ayağa kalktım. "Hepsi tamam. Çıkmadan önce kumunuzu temizlerim."

Belki kedilerimle tek taraflı sohbetler etmem aklımı kaybettiğimin erken bir işaretiydi. Daha fazla dışarı çıkmam, Graham ya da hastam olmayan insanlarla zaman geçirmem gerektiğine dair bir işaret olduğu kesindi ama bununla uğraşamazdım.

Bugün düşünmemeyi tercih ettiğim nedenlerden dolayı uzun zamandır umursamıyordum. Aslında sadece bugün değil hiçbir zaman umursamıyordum.

Kumlarını temizledikten ve çeşmelerinde yeterince su olduğundan emin olduktan sonra hızlı bir duş aldım. Ardından bugün için hazırlandım, arabamın anahtarlarını alıp rehabilitasyon merkezine doğru yola çıktım.

Bugün ilk hastam oydu.

Yirmi dakikalık araba yolculuğu boyunca, diğer çalışanları selamlarken, ekipmanları hazırlarken ve bilgisayarımda onun dosyasını açarken beynim bu yersiz gerçeğe takıldı.

Maddison Stevens. Yirmi bir. Balerin. Posterior ayak bileği sıkışması.

Muayene masasına tek başına çıkamadığını fark ettiğinde ne kadar dikkatini kaybettiğinden, kolumu tutarken elinin nasıl titre-

diğinden, inmek için yardım istemenin onu içten içe nasıl öldürdüğünden dosyasında bahsedilmemişti.

Bu sabahki spor bir boka yaramamıştı çünkü zihnim hâlâ fazla gürültülüydü.

Saatim beş dakikaya geleceğini gösteriyordu, bu yüzden kendime toparlanmam gerektiğini hatırlattım. Yüksek lisans eğitimim sırasında spor sakatlanmaları rehabilitasyonunda uzmanlaşmıştım; başıma gelenlerden sonra kemiklerime kadar hissettiğim bir çağrıydı. Muhtemelen de bu yüzden...

Ofisimin kapısı çalındığında düşüncelerim rayından çıkmadan önce durdu.

"Gelin," derken sesim fazla katı ve resmiydi. Yine de düzeltmek için uğraşmadım.

Koltuk değnekleriyle içeri girince dikkatimi çeken ilk şey uzun, kahverengi saçları oldu. Örülmüş ve omzunun üstüne düşmüştü.

"Günaydın." Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana baktı. "Bugün biraz erkenciyim. Umarım sorun değildir. Ağabeyim trafik daha kötü olur sandı."

Küçük bir yanım, sakatlanmışken onunla ilgilenenin neden ebeveynleri değil de ağabeyi olduğunu merak etti. Dün yanındaki o uzun boylu, dövmeli adam kırklı yaşlarında olmalıydı. Kendisi yirmi birdi, yani kardeşler arasında büyük bir yaş farkı vardı. Acaba nedeni ailelerinin...

Seni hiç ilgilendirmez.

"Sorun değil." O masama doğru yürürken gözlüğümü taktım. "Tedavi planını içeren e-postamı aldınız mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Oldukça... bilgilendiriciydi." Duraksadı. Gözlerim, buraya geldiğimden beri boş boş incelediğim dosyasında olsa da lafının bitmediğini anlamıştım. Haklıydım da. "Yani, altı haftalık bir tedavi süreci olacak."

Sesinde yersiz bir umudun izleri vardı. Ona altı hafta çok fazla, iki haftada biter demem için gizlice yalvarıyordu. Sanki ayak bileği konusunda endişelenmemesini, kısa süre sonra hiçbir şey olmamış gibi sahnelere döneceğini söylememi istiyordu.

Fakat yapamazdım.

"Her şey yolunda giderse altı hafta," diye onayladım başımı sallayarak, nefesinin kesilişi gözümden kaçmadı. "Hadi başlayalım, Bayan Stevens. Bu duvara gelin ve ayakkabılarınızı çıkarın lütfen. Çoraplarınız kalabilir."

Masamın yanındaki duvarı işaret ettim. Söylediğimi yapmakta açıkça kararsız olsa da karşı çıkmadı. Ayakkabılarını çıkarıp koltuk değneklerini muayene masasına dayamasını bekledikten sonra yanına doğru ilerledim.

"Bugün biraz izometrik egzersiz yapacağız." Neden bahsettiğimi bilmediğinden emindim, gerçi anlamak onun işi değildi. Fakat hastalarımı ne yaptığımız konusunda bilgilendirmemek bana hep yanlış geliyordu. Şaşkın bakışlarının altında konuşmaya devam ettim. "Şuradaki tabureyi görüyor musunuz?" Duvara yaslanmış alçak ve siyah basamaklı tabureyi gösterdim. "Kaslarınızı çalıştırmak için onu kullanacağız."

Gergin parmaklarıyla örgüsünün ucuyla oynadı. "Acıtacak mı?"

"Acıtmamalı." Hafifçe kaşlarını çatışı doğruyu gösteriyorsa bana pek de inanmamıştı. "Biraz kramp hissedebilirsiniz ama tamamen doğal."

"Tamam," diye mırıldandı tabureye göz atarken. "Yani öylece üzerine mi çıkayım?'

"Sadece parmaklarınızın ucu doğrudan üzerinde, parmak uçlarınız ve ayağınız üç santimetre kadar ilerice olmalı."

Üstüne çıkana kadar ardı ardına dikkatli adımlar atarken elleriyle duvarı kavradı. "Böyle mi?"

Gergince dudaklarını dişlerinin arasına alınca bakışlarımı çevirdim. "Evet." Sesim beklenmedik bir kabalıkta çıkmıştı. Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekti. "Çok baskı yapmayın. Normal, yatay bir çizgide durun yeter. Otuz saniye boyunca bu pozisyonda kalın."

Dört kere aynı egzersizi tekrarladık, böylece bileğinin iyi tepki verdiğini doğrulamış oldum. Şikâyet etmediğine göre o da şimdiye kadar iyi durumdaydı. "Pekâlâ, şimdi tek ayakla yapalım."

Başını kaldırarak büyüyen gözlerle bana baktı. "Tek ayak mı?"

"Bir şey olmayacak," diye güvence verdim, attığı adım bocaladı

ama hızla kendini topladı. "Ben buradayım, Bayan Stevens. Canınızın yanmasına izin vermem."

Koyu renkli gözleri, sözcüklerimin ilahi onayını beklercesine yüzümde bir anlığına durduktan sonra başıyla onayladı. "Yine otuz saniye mi?"

"Bir dakikalık yapalım. Üç kere tekrarlayacağız."

Belli belirsiz gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladığında, dudaklarının yukarıya doğru kıvrılışından gözlerimi alamadım. Bu kez samimi görünüyordu. "Peki ya oturmayı ve seansın geri kalanı boyunca hiçbir şey yapmamayı tercih edeceğimi söylesem? Bana izin verir miydiniz?"

"Teselli olacaksa," diye başladım, o tek ayak üzerindeki pozisyonunda dururken kollarımı kavuşturdum. "Sonrası için birkaç oturma egzersizi planladım. Her şeyi ben yapacağım, o yüzden isterseniz bomboş duvarı izleyebilirsiniz."

"Sırf bunun için bile size beş yıldız vereceğim." Sesinde yorgunlukla alaycılık karışımı bir ton vardı. "Bir dakika oldu mu?"

Saatime baktım. "On saniye oldu."

Ağzından sessiz bir inleme kaçtı ama başka bir şey söylemedi. Aramıza sessizlik çöktü ve hastalarımla yaptığım seanslarda pek konuşkan olmasam da bugün bana bir şeyler vermesini diledim. Bir düşünce, endişe, herhangi bir şey.

Ne halt diyorsun sen?

Bir dakika dolduğunda, "Şimdi sağ ayağa geçelim," dedim.

Bana bakarken kararsızlığı yüzünün her yerinden okunuyordu. "Bu benim sakat ayak bileğim."

"Farkındayım." Sesim sakin, katı bir sertlikle maskelenmişti. "Bir dakika."

Bu konuda mutlu olmadığı ortadaydı fakat karşı çıkmadı, kendine zarar vermekten korktuğu belli oluyordu. Yine de ben buradayken ona bir şey olmayacağını söylerken ciddiydim; fiziksel sağlığıyla ilgilenmek benim işimdi. Ayrıca bu işte son derece iyiydim.

Yirmi saniye, ardından otuz saniye geçti ve gözlerimi ayağından ayırmadım. Birazcık sallanıyordu ama önündeki duvara tutunduğundan endişeli...

"*Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun*," diye tısladı, taburedeki dengesini kaybetmişti.

Kalbim teklerken ellerimle kalçasını yakaladım. Bedeni benimkine doğru eğildi. "Yakaladım," diye mırıldandığımda ağzım kulağından sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Teninin sıcaklığı, giydiği dar tişörtten sızıp avuçlarımı karıncalandırdı. O güvenle tabureye döndüğünde geri çekildim, temasımız bitince içimi bir rahatlama sardı.

"Teşekkürler." Nefesi kesik kesikti, yanakları kızarmıştı, eli de kalbinin üzerindeydi. Derin bir nefes alarak başını salladı ve elini tekrar duvara koydu. "Oturup duvara bakmama izin verseydiniz böyle olmazdı, biliyorsunuz değil mi?"

Boğazımdan tarafsız bir ses çıkarırken kıkırdama isteğimi bastırdım. "Diğer ayağınızın üzerinde bir dakika daha duralım."

"Ciddi misiniz?"

Etkilenmemiş bir halde kaşımı yukarı kaldırdım. "Kendinize zarar vermenize izin vermedim, değil mi?"

Cevap olarak yalnızca yorgun bir iç çekiş duyduğumda başka bir şey söylemedim. Seansın geri kalanı olaysız, çoğunlukla sessizlik içinde geçti. Ayağını yönlendirmeme izin vererek canı yandığında ya da kramp girdiğinde bana söyledi ve ben çalışırken boş boş duvara bakma sözünü tuttu.

Yüzünde gördüğüm boşluk hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

Uzun bir vardiyanın ardından eve dönüp Gölge ile Sis'e mamalarını verdim. Sonrasında kaslarım karşı çıkarcasına inlemesine rağmen kendimi aynı gün içinde ikinci kez aşağıdaki spor salonunda buldum. Çünkü bana göre başka bir seçeneğim yoktu; tükenene kadar spor yapacaktım.

Bedenimin içindeki bu tuhaf huzursuzluk gidene kadar.

Bölüm 5

MADDIE

Hafta sonu Sammy istemeye istemeye gitti. Hatta onu kovmak zorunda kaldım... bir nevi yani.

Benimle ilgilenmek için ayakkabı kutusu büyüklüğündeki stüdyo dairemden ya da kanepemde geçirdiği rahatsız gecelerden şikâyet etmeden bu kadar uzun süre kalması çok kıymetliydi. Yemek, alışveriş ve temizlik yapmıştı, bu sırada yüzünde hep gülümseme vardı. Ayrıca beş saniyede bir bana iyi olup olmadığımı sormuştu.

Fakat iki hafta yeterliydi. Yanına dönmesi gereken bir karısı ve kızı vardı, dövmecideki kaçırdığı randevuları saymıyordum bile. Amcam Trey -aslında gerçek amcam değildi, Sammy'nin en iyi arkadaşıydı- Inkjection'ı tek başına gayet güzel idare etse de patron ağabeyimdi. Orada olmak zorundaydı.

O kadın da böyle derdi. "Ağabeyini geri tutamazsın. Adaletsizlik olur, artık yetişkinsin."

Ne kadar vakit geçerse geçsin, o sesi aklımdan atamıyordum. Hep oradaydı; kendim için, ağabeyim için, Grace ve Lila için, hatta annem için bile. Yaptığım hataları aklımın bir köşesinde durmadan fısıldıyordu.

Veda etmeyi biraz daha kolay kılan *onun* sözleri, hâlâ acıtan o hatırlatmaydı.

Sammy dairemin kapısında bana dev ayı kucağını açtı. "En kısa zamanda seni ziyarete geleceğiz." Bir aydan uzun süre önceki mezuniyetten beri görmediğim Grace ve Lila'yı kastediyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey olursa beni ara."

"Ararım." Aramayacaktım çünkü hiçbir şeye ihtiyacım olmayacaktı. Kendi başıma halledebilirken benim için yine her şeyi geride bırakmasını istemiyordum. "Bileğim çoktan iyileşmeye başladı."

O kadarı doğruydu. Tamamen iyileşmekten çok uzaktım ama şimdiye kadar rehabilitasyon iyi gidiyordu. Doktor Dev'in üzerimde ne tür bir büyü yaptığını bilmesem de işe yarıyordu. Dün birkaç esneklik egzersizi yapmıştık ve bir yabancının bedenime yön vermesine izin vermek tuhaf gelmişti ancak dokunuşuna alışmıştım.

Fakat bunu asla yüksek sesle dile getirmeyecektim. Hayatta olmazdı, özellikle de ağabeyimin akıl sağlığını korumasını istiyorsam.

"Yine de olabildiğince dinlenmen lazım." Sammy gözlerime bakmak için geri çekildiğinde yüzüne endişe ve bitkinlik yayıldı. "Seni seviyorum, prenses. Lütfen bir şey olursa beni ya da Grace'i ara."

"Bir şey olmaz, hem birbirimizi yakında göreceğiz. Benim için endişelenme."

Alnıma uzun bir öpücük kondururken saçlarımı karıştırdı. "O dediğin imkânsız."

Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı; bugünlerde nadiren oluyordu. Kendi kahkahamın sesini güçlükle hatırlıyordum. "Tam bir babasın."

"*Öyleyim* zaten. Hakaret mi ettin şimdi?"

"Sana göre, evet," diye kışkırttım.

Garip geliyordu, sanki geleceğim ziyan olurken mutlu hissederek kendime ihanet ediyordum. Yine de ağabeyimin tek bir saniyeliğine dahi olsa tünelin ucundaki o ışığı yakması doğru hissettiriyordu.

"Seni seviyorum, Sammy. Dikkatli git." Ona yine sarıldım ve nerede olursam olayım, beni eve geri götüren o tanıdık kokusunu içime çektim. Bugünlerde o rahatlığa her şeyden çok ihtiyaç duyuyordum ama onu bırakmak zorundaydım. *Sesin sahibi* bu konuda haklıydı.

"Ben seni daha çok seviyorum. Bileğine iyi bak, tamam mı? Lila dikkatsizlik ettiğini öğrenirse onu kimse susturamaz."

Yeğenimin patronluk yapan tabiatını hatırlayınca gülümsedim. "Kulağa kötü bir plan gibi gelmiyor."

Grace de Sammy de yumuşak huylu oldukları için kime çekti-

ğini hiçbirimiz bilmiyorduk ancak Lila'nın deli doluluğu beni hep eğlendiriyordu.

Küçücük bir şeydi, ağabeyimin uzun boy genlerinden birini bile miras almamıştı. Daha çok büyüyecekti ama annesi gibi bir elli beş veya bir altmış boylarında durursa şaşırmazdım.

Grace gibi saçları sarı olsa da geri kalanı aynı ağabeyimdi; tavrı, gülümsemesi, hatta gözleri bile aynıydı.

Çok tatlı bir çocuktu, yüzümde her zaman parlak bir gülümseme yaratmayı başarıyordu. En çok onunla yaşamayı özlüyordum, özellikle de sabahın altısında parmak uçlarında odama gelerek artık uykulu olmadığını ve ben yanında uyurken tabletimden bir şeyler izlemek istediğini söyleyişini özlüyordum.

Lila'nın buraya beni azarlamaya gelmesi lanetten çok bir lütuf olurdu.

"Eve döndüğümde mesaj atarım." Sammy yine şakağımı öptü. "Son olarak... para konusunu endişe etme lütfen. İstediğin kadar dışarıdan sipariş ver ve ihtiyacın olduğu kadar Uber çağır, tamam mı? İyileşirken bileğini incitme."

Başımla onaylayıp yine asalak olmaya döndüğüm gerçeğine teslim oldum. Çalışırken en azından kendi masraflarımı karşılayabiliyordum ama şimdi... bir kez daha zorluk olmuştum. Ağabeyimin yapmak zorunda olduğu sonsuz fedakârlıklardan biriydim.

"Seni seviyorum, prenses."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Kapıyı arkasından kapattığında derin bir nefes verdim. Böylece yeniden evimde yalnız kalmıştım. İstediğim de buydu, değil mi? Yaşamak ve yaşatmak.

Sessizliğin tadını çıkarmak için bir süre bekledim. Ardından karanlık aniden geri döndü, sanki onu Sammy geride tutuyordu da o gidince büyüsü binlerce keskin parçaya bölünmüştü.

Şu anda Warlington'da, ailemle seçmelerdeki başarımı kutluyor veya arkadaşlarımla yaz gezilerimi planlıyor olmalıydım. Onun yerine zaman bana bir tedavi getirene kadar bu katlanılamaz kalp ağrısına hapsolmuştum.

İki yıl önce üniversitede tanıştığım ve şu anda en iyi arkadaşla-

rımdan biri olan Beth bu akşam yemeğe geliyordu. Buluşmayı iptal etmeme sebebim sokağın ilerisindeki en sevdiğim Çin restoranından yemek getirmeye söz vermiş olmasıydı. Bu yüzden gezegendeki en korkunç insân gibi görünüyor olabilirdim ama kaçınabildiğim müddetçe ağabeyimin parasını harcamak istemiyordum.

O yüzden oturdum ve hayat yanımdan geçip giderken hiçliğe baktım, hiçliği düşündüm.

Hiçliğin tuhaf bir rahatlatıcılığı vardı.

***

"Parmak uçlarınızı kavalkemiğinize doğru olabildiğince kaldırın. Güzel. Ağrıdı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"On saniye böyle durun."

Rehabilitasyondaki ilk haftam bitmek üzereydi, Doktor Dev hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde hâlâ hissiz ve suratsızdı. Fakat ayak bileğime ne yapıyorsa harikalar yaratıyordu, bu yüzden de katlanıyordum. *Voodoo* büyüsü yapsa bile umurumda olmazdı. Şu noktada her şeyi gülümseyerek karşılaşırdım.

Hem gülümsemekten bahsetmişken, bu adamın dudağının yukarı kıvrıldığını henüz görmemiştim. Belki yanaklarındaki kaslar falan donmuştu; bu durum her şeyi açıklardı.

Birazcık yakınlık bileğimi daha hızlı iyileştirmezdi ama bugünlerde karşılaştığım yegâne insan etkileşimlerinden olduğu için daha az bok gibi hissetmeme yardımcı olurdu. Gerçi o bunu bilmiyordu. Umursayacağından da şüpheliydim.

Birkaç esnemeden sonra yavaşça dünyadaki kişisel cehennemime dönüşen denge tahtasına geçtik. Bileğimi ağrıtmıyordu ancak dengem, daha doğrusu dengesizliğim konusunda kötü hissetmeme yol açıyordu. Tahtanın üzerinde beş saniye bile duramamam fena halde canımı sıkıyordu çünkü daha iki hafta önce parmak uçlarımda yürüyebiliyordum. *Hem de çıplak ayakla.*

O aptal tahtanın üzerinde geçen on dakikanın ardından ayakta duramadığımı hissettiğimde, "Egzersizleri değiştirebilir miyiz?" diyebildim.

Dengemi kaybetmemek için dizlerimi büktüm ve Doktor Dev dikkatini o hareketime verince içten içe kendime küfrettim.

"Dengeniz üzerinde çalışmanız gerektiği ortada olduğu için tavsiye etmem."

Ortada mı? *Ortada mı?*

Ah, demek oraya girecekti. Tamam o zaman.

Dilimi ısırarak sözlü azarlamayı duymamış gibi yaparken hiçbir şey söylemedim. Savaşı kaybetmiştim. Zaten en başından beri adil bir maç değildi.

Adam fizyoterapistti ve en iyisini o bilirdi ama... Hep bir ama vardı, değil mi?

Ama sen bir fiyaskosun.

Ama bunu kendi kendine yaptın.

Ama hiçbir zaman balede eskisi gibi başarılı olmayacaksın.

Ama ilk ve tek şansını kaçırdığın için hiçbir zaman Norcastle Bale Topluluğu'na katılmayacaksın.

Ama. Ama. Ama.

Liste sanki sonu yokmuşçasına uzadıkça uzuyordu.

Sol kulağım çınlamaya başladığında beynimdeki düşünce trafiği kırmızı ışığa yakalanmışçasına durdu.

Göğsüm sıkıştı, ciğerlerimdeki tüm hava çekildi ve midem çalkalandı.

Ansızın mide bulantısı bastırdı.

Dengemi kaybedip hayatımı daha da kötü bir hale getirmeden önce güçlü bir çift el kollarıma kilitlenerek beni sabit tuttu.

"Bayan Stevens?"

O sesi tanıyordum.

Hem pürüzlü hem de soğuktu ama daha önce duymuştum.

Titreyen ellerim ve zor aldığım nefeslerle sese tutundum, onun beni yüzeye çekmesini umuyordum.

Gözlerim açık olsa da odaklanamıyor, hatta göremiyordum.

Hiçbir zaman iyileşemeyeceksin. Bir daha asla dans edemeyeceksin. Her şey soluyor. Her şey seni terk ediyor çünkü yeterince çaba...

"Dinle beni," diye emretti o ses yine. Zihnimdeki sis, söylediğini yapabileceğim kadar kayboldu. "Başın dönüyor ama iyisin."

Başım mı dönüyordu? Boşluk hissinin kaynağı bu muydu?

Son birkaç dakika hayalimin bir ürününden ibaretmiş gibi ka-

ranlık aniden yok oldu. Gözlerim yeniden odaklanarak odanın aşırı parlak ışıklarını seçti ve gerçeklik yüzüme çarptı.

Klinikteydim.

Dengede durmam için beni tutan büyük, güçlü ve sert eller bir erkeğe aitti.

"Sakinleş," dedi o ses yeniden. Beynim aradığı bağlantıyı nihayet kurdu.

Doktor Simmons'a gözlerimi kırpıştırarak baktım. Boğazım kurumuştu ve dilim zımpara kâğıdından yapılma gibi hissettirdiği için yutkunamıyordum. Ayaklarıma baktığımda artık denge tahtasında değil de tekrar zeminde durduğumu fark ettim.

"Ne..."

"Panik atak geçirdiniz."

Panik atak mı?

Hayır, bende yoktu ki. O zamandan beri...

"Oturun." Doktor Simmons beni ağlatabilecek bir naziklikle sandalyeye doğru indirdi. Birkaç saniye sonra elinde bir şişe suyla geri döndü. "İşte. Bunu için."

Zihnim otomatik pilottayken söylediğini yaptım. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı akarak nefes almama izin vermeyen yumruyu açtı ve daha ne olduğunu anlayamadan suyun tamamını bitirdim.

"Biraz daha ister misiniz?" diye sordu.

Gözlerim hâlâ önümdeki beyaz duvarda kaybolmuş haldeyken başımı iki yana salladım. Odada hareket ettiğini, bir şeyleri yerinden oynattığını duysam da ne başımı ne de gözlerimi kıpırdatabiliyordum.

"Hemen dönerim."

Arkamda kaybolduğunda kapı açılıp kapanınca odadan çıktığını anladım. Belki bu kadar... *yük gibi* hissetmesem panik ataktan sonra beni yalnız bırakmasının saygısızca olduğunu düşünebilirdim.

Ağabeyimi çok özlüyordum. Artık benimle ilgilenmek için burada olmaması, beni klinikten almayacak ve bu akşam yemek yapmayacak olması gözyaşlarına boğulmak istememe sebep oluyordu.

Warlington'a, onun ve Grace'in yanına dönebilirdim. Bana orada başka bir rehabilitasyon kiniği bulurlardı, böylece evde Lila'yla olurdum.

Sen yetişkinsin. Her şey için ağabeyine koşmayı bırak. Senin için zaten yeterince şey yaptı.

Kapı tekrar açıldı, Doktor Simmons önümde yeniden belirene dek ayak sesleri yaklaştı. Fakat bu kez elleri boş değildi.

"Umarım kabuklu yemişlere alerjiniz yoktur," dedikten sonra bir paket dolusu bademi bana uzattı.

Tutarken ellerim hafifçe titriyordu. "Bunları nereden buldunuz?"

"Onlar benim."

Gözlerim aniden onunkilere dikildi.

"Alabilirsiniz. Ben zaten hep yiyeceğimden çok atıştırmalık getiriyorum."

Yanaklarım kızardı. "Özür dilerim. Ben... Bu..." *Tam cümleler, Maddie.* "Gerçekten minnettarım ama sizin atıştırmalıklarınızı yemek istemiyorum. Yemin ederim şimdi iyiyim."

Dizlerimiz birbirine değecek şekilde karşımdaki sandalyeye oturdu. Ardından sadece... beni izledi. Dirsekleri dizlerinde, elleri birbirine geçmiş halde öne doğru eğildi. "Dediğimi yapın, Bayan Stevens."

Karnım guruldayınca bu kararı vermekten kurtuldum. "Sadece birkaç tane," diye uyardım onu.

Çenesini onaylarcasına hareket ettirdi.

Paketi açıp bir tane badem alarak ağzıma götürdüm. Odayı çiğneme sesi doldurdu ama nedense rahatsız edici değildi.

Ben altı tane yiyene kadar bir daha konuşmadı. "Nasıl hissettiğinizi söyleyin."

Ona her zamanki cevabımı verdim. "İyiyim."

Aramızda kısa süreliğine ağır bir sessizlik oluştuktan sonra konuştu. "Pekâlâ. Şimdi gerçekte nasıl hissettiğinizi söyleyin."

Buna inanmayacağını tahmin etmeliydim. Seansı tavsiye ettiğinden daha erken bitirmek için yanıp tutuşarak sandalyemde kıpırdandım.

"Bir an dalıp gittim ama şimdi iyiyim." Verebileceğim en iyi cevap buydu. Son olarak, "Pazartesi aynı saatte?" diye ekledim. Konuşmayı benden ve hislerimden uzaklaştırmak için ümitsizce çabalıyordum. O hiçlikten uzaklaştırmak için.

Tepki vermeyince yerinde donakaldığını düşündüm ama sonra, "Evet," dedi.

Gözünün önünde panik atak geçirdiğim için utanmış vaziyette sandalyemden kalktım. Ya da *toptan* panik atak geçirdiğim için.

"Bademler için teşekkürler." Hafifçe gülümseyerek paketi ona geri verdim. Hiçbir şey söylemeden alırken tekrar çıldırmamı beklermişçesine gözleri yüzümde oyalandı. "Gelecek hafta görüşürüz o halde."

Burada durarak kaotik varlığıma gerekenden bir saniye bile fazla katlanmasını istemiyordum. Onu rahatsız ettiğimi düşünmek beni mahvediyordu. Bu yüzden yapmamam gerekirken kapıya aceleyle yöneldim. "Dikkatli olun, Bayan Stevens," dediğinde korktum.

Evet. *Dikkatli ol.* Bunu iki hafta önceki Maddie'ye söyleyebilseydik keşke.

Tam bu utanç veren seanstan nihayet kurtulduğumu düşünürken sesi beni tekrar ürküttü.

"Ben sizi geçireyim."

Yok artık.

"Zorunda değilsiniz," diyebildim hızlıca çünkü şu anda denesem bile daha fazla utanamazdım.

İlk önce muayene masasına çıkarken yardım etmişti, sonra ofisinde lanet olası bir panik atak geçirmiştim, şimdi de koridorun ortasında bayılmayacağıma güvenmediğinden beni dışarı geçirmek zorunda hissediyordu. Çünkü o kadar zayıftım ki bedenim beni aptal gibi göstermeden tek bir görevi bile tamamlayamıyordu.

Doktor Simmons bana tartışmaya açık olmayan bir bakış attı. "Hastam olarak, bu binaya adım attığınız anda sorumluluğum oldunuz. Seanstan sonra kötü hissediyorsanız sizi ailenize veya aracınıza güvenle ulaştırmak zorundayım. Az önce panik atak geçirdiniz."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Sesindeki, saçmalığa tahammül edemeyen ton bu savaşı kazanamayacağımı söylediği için omuzlarımı düşürüp, "Peki," dedim. Utancım zirveye ulaşmıştı.

Birlikte klinikten çıkarken havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi. Ben de eve gidip vücuduma gereken serotonini depolamak için sekiz saat boyunca *The Office* izlemekten başka bir şey yapacak halde değildim.

"Şu benim Uber'im," dedim kliniğin hemen dışında duran beyaz arabayı işaret ederek.

Başını bir kere eğdi, soğuk gözleri benimkilere bakıyordu. "Gelecek hafta görüşürüz."

Binerken başımı çarpmayayım diye bir elini hemen arabaya koyduğunda, kendime bunu bütün hastaları için yaptığını söyledim.

***

O akşam dişlerimi fırçalarken telefonum çaldı.

Doktor Simmons'la yaptığımız seansın ardından doğruca eve gelmiş ve tüm gün boyunca hiçbir şey yapmamıştım. Birkaç arkadaşım gelip film izlemek istese de bu sabah olanlardan sonra canım hiç istememişti.

Sammy her zamanki gibi beni kontrol etmek için mesaj atmıştı. Ona panik ataktan bahsetmemiştim. Ayrıca mesajda biraz soğuk konuşmuş *olabilirdim*, bu yüzden kesinlikle onun aramasını bekliyordum.

Fakat ağzımı yıkadıktan ve kanepeden telefonumu aldıktan sonra "Bilinmeyen Numara" yazısına bakakaldım.

Ha?

Genelde bu tür aramaları görmezden gelirdim ancak ikinci kez düşünmeden açtım. Bugün biraz olsun heyecana ihtiyacım vardı. "Kimsiniz?"

Sessizlik.

"Bayan Stevens."

O ses.

"Ben Doktor James Simmons, sakatlık rehabilitasyon kliniğinden."

Yok. Artık.

Kalbim çok az parende attı. Gerçi kimi kandırıyordum ki? *Deli gibi* parende attı ve aptalın teki gibi konuşmamaya çabalarken kan yüzüme hücum etti. "Doktor Simmons. Evet. Tabii. Selam. Hey. N'aber?"

N'aber mi? Cidden mi? Aptal mısın sen?

"Bu sabah olanlardan sonra nasıl olduğunuzu sormak için aradım."

"Ya." Umursamasının... tatlılığıyla afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Muhtemelen bana özel bir muamele değildi ancak yine de hissetmemem gereken şeyler hissediyordum. "Ee, ben... bütün gün dinlendim."

Böylece hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu anlatmış oldum.

"Güzel." Bir ses nasıl aynı anda bu kadar nazik ve sert olabilirdi? "Bileğinizde herhangi bir sıkıntı var mı?"

"Hiç yok. Denge tahtasıyla aramız iyi değil ama işe yaradığını kabul etmem gerek."

Kulağıma, gülmeye aşırı derecede benzer bir ses geldi. "Bunu duyduğuma sevindim." Sonra nefesimin boğazıma takılmasına yol açan bir şey ekledi. "Bu benim iş telefonum, yani evdeki bakımınız hakkında herhangi bir sorunuz olursa beni arayın. Hafta sonları saat beşten ona kadar da uygunum."

Yutkundum. "Ben... tamam. Teşekkür ederim."

Ne cevap vereceğini bildiğimden onu rahatsız etmeyeceğimi söylememe gerek yoktu; sorun olmadığını, bunun işi, hastalarının önceliği olduğunu söyleyecekti.

"İyi hafta sonları, Bayan Stevens."

Kalın sesi başımı tuhaf, tam anlamıyla rahatsız edici olmayan bir şekilde sızlattı.

Ne halt oluyor bana?

"Size de, Doktor Simmons." Tereddüt ettim. "Aradığınız için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Bir duraksama oldu. "Önemli değil. Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Ona ihtiyacım olursa. Neden beynim bu üç kelimeye takılı kalmıştı?

"Ciddiyim, tamam mı?" diye bastırdı.

"Peki," diye mırıldandım normal nefes almaya çalışarak.

Bugün -ya da *herhangi bir zaman*- beklediğim son şey dışarıya kapalı suratsız fizyoterapistimin, panik atak geçirdikten sonra beni kontrol etmesiydi ama olmuştu işte.

Telefonu kapattığımızda beşi sadece birkaç dakika geçtiğini fark ettim. Beni mesaisi biter bitmez mi aramıştı?

Kanepede oturup telefonuma baktım, yapılabilecek en aptalca şeyi yapmak üzere olup olmadığımı düşündüm.

Ani bir cesaret patlamasıyla ekranımı açtım, son aramalara baktım ve numarasını telefonuma "Dr. Huysuz" olarak kaydettim.

Bölüm 6

MADDIE

Onuncu gün müydü? On beş mi? Kyle'la konuşmamak beklendiği gibi... korkunç gidiyordu. Sakatlığımdan bu yana bana bir sürü mesaj göndermişti ama henüz açmaya cesaret edememiştim. Sonuncusunun üzerinden üç gün geçmişti ve mesaj atmayı bırakmasına şaşırdığımı söyleyemezdim. Ne de olsa berbat bir arkadaştım.

Fakat bu sabah uyandığımda gördüğüm mesajın yanında Kyle meselesi ayakkabıma sıkışan küçük bir taş gibi kalıyordu.

Annem beni görmek istiyordu. Bir yıl boyunca görüşmemiş ve daha uzun zamandır yüz yüze gelmemişken şimdi, hiçbir terslik yokmuş gibi kızının hayatına dalmaya karar vermişti.

"Selam, prenses." Ağabeyimin sesi beni hattın diğer ucunda karşıladı. Sesi mutlu geliyordu, yani günün geri kalanı için ruh halini mahvedecek olmam çok yazıktı. Ya da haftanın geri kalanı boyunca. "Bileğin nasıl oldu?"

"Daha iyi. Biraz hareket ettirebiliyorum," diye cevapladım. Bugün biraz ağrım vardı ancak onu daha fazla endişelendirmeme gerek yoktu. Sammy'yi sevsem de kendisi tam bir babaydı. "İşte misin?"

"Öğle molasındayım."

Bunu zaten bilsem de onaylatmak istemiştim.

"Yine Aaron'a dövme yapıyorum, bu yüzden telefonda biraz uzun kalsam sorun etmez."

Aaron, Grace'in büyük kuzeniydi ama kardeş gibi büyümüşlerdi. Bu yüzden ona Aaron amca diyordum.

"Ne yaptırıyor?" diye sordum yatakta doğrulurken. Yastık kılıfımı hızlıca kokladıktan sonra iğrenç hale gelmeden önce çarşafları değiştirmek için arkadaşlarımı aramayı zihnime not ettim.

"Göğsüne Hanna'nın ayak izlerini," dedi ağabeyim.

Hanna, Aaron'un üçüncü çocuğu ve tek kızıydı. Dört yıl önce doğmuştu ve gördüğüm en tatlı şeydi. Gerçi Aaron ne kadar kendisine benzediğini söylerse söylesin, göz alıcı güzelliğini kesinlikle Emily teyzemden almıştı.

"Çok tatlı." Boğazımı temizleyerek oyalanmaya devam etmek istemediğime karar verdim. "Tahmin et bugün bana kim mesaj attı."

Hava değişti. Aynı eyalette bile değildik ancak nedense hissedebiliyordum. Ağabeyim biliyordu.

Uzun bir iç çekme sesi geldi. "Annem mi?"

"Evet."

Bir kez daha iç çekti, bu sefer daha yüksek sesli ve çok daha bıkkındı. "Ne istiyormuş?"

Parmaklarım, genelde yatağım üzerine serdiğim battaniyenin sökük ipliğini buldu. "Buluşmak istediğini söylemiş ama ne zaman ya da nerede olduğunu açıklamamış."

"Ne cevap verdin?"

Yutkundum. "Henüz cevap vermedim..."

Avuçlarım terlemeye başladı ve kendime, ağabeyimin bu yüzden beni terslemeyeceğini hatırlattım. Dört yaşındayken yasal vasim olduğundan beri annemizi olabildiğince gördüğümüzden emin olmuştu. Benim önümde onu hiç eleştirmemiş ya da beni ona karşı kışkırtmaya çalışmamıştı. Şartlara rağmen iyi bir anne-kız ilişkimizin olmasına hep önem vermişti.

Eninde sonunda denemeyi bırakmıştı, bu yüzden onu suçlayamazdım. Sorumlusu bendim. *O kadın*, bunu çok iyi bildiğimden emin olmuştu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sesi hüzünlü bir hal aldığında kendime içten içe küfrettim. Ruh halini mahvedeceğimi biliyordum ama ağabeyime söylemesem *olmazdı*. Onsuz kaybolurdum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Mesele annem olduğunda doğruyu yanlıştan ayıramıyordum. Aklım ve kalbim çabalayamayacak kadar yorgundu. "Sence ne yapmalıyım?"

"Bu konuda ne yapacağını sana söylemeyeceğim, Maddie. Hayat senin, ilişki de senin. Benim söz hakkım yok."

Bana Maddie demişti.

Maddie.

Adımı onun ağzından ne zamandır duyamamıştım... Ağabeyimin bana "prenses" ya da başka sevimli lakaplarla seslenmediği anı hatırlayamıyordum. Neden az önce beni göğsümden bıçaklamış gibi geliyordu?

Annemizin bir süredir bizimle iletişimde olmamasına sinirlenmesini anlıyordum ve bana kızmadığını biliyordum ama... *Siktir.* Maddie mi?

"Tamam." Boğazımdaki rahatsız edici yumruyla beraber yutkundum. "Karar verdiğimde ne yapmak istediğimi sana söylerim."

"Canını sıkma, fıstık. Sorun ne?" Sesi yumuşayarak daha az bıkkın bir hal aldı ve bu sayede daha iyi hissettim.

"Hiç," diye yalan söyledim. Zırvalamamın kokusunu bir kilometre öteden alabildiğine kolum üzerine bahse girebilirdim. "Sadece yorgunum. Uzun bir hafta oldu."

Her şeyi anlatmadığımı biliyormuş gibi mırıldandı. Dürüst olmak gerekirse ben de bildiğimi sanmıyordum. "Fizik tedavi iyi gidiyor demek? Doktor Simmons söyledikleri kadar iyi mi?

Ellerini kullanışı gayet iyiydi.

Bir dakika.

Hayır.

Dur, Maddie. Adam yüz yaşında falan.

"O... harika." Boğazımı temizledim ve ağabeyimin, sesimin anlaşılmaz bir nedenden ötürü daha tiz çıktığını fark etmeyecek kadar yorgun olmasını umdum. "Gerçekten iyi. Süreç yavaş ama ben iyimserim."

"Ben de bunu duymak istiyordum," dedi neşeyle.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam, prenses." Duraksadı. "Annem hakkında ne karar verirsen..."

"Sana soracağım."

"Ne? Hayır." Sesi neredeyse gücenmiş çıktı. "Ne karar verirsen ver yanındayım diyecektim. Hepimiz yanındayız, tamam mı? Sana en iyi gelen şeyi yap ve başka bir şey düşünme."

Yutkundum. "Yaparım."

"Güzel." Çok ikna olmuş gibi konuşmasa da konunun üzerine gitmedi. "Sonra bana mesaj at. Seni seviyorum."

Burnumun kemerini sıktım; aniden devasa bir baş ağrısı oluşmuş ve bütün hislerimi köreltmişti. "Ben de seni seviyorum, Sammy."

Ağabeyimle telefonu kapatmamızın üzerinden beş dakika geçmeden telefonum titredi. Sanki annem evrenin güçlü bir kuvveti tarafından çağrılmışçasına mesaj atmıştı.

Annem: Cuma günü Norcastle'da olacağım. Akşam yemeği için uygun musun? Mekânı sen seç.

Ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı birbirine geçirdim ama işe yaramadı.

***

Warlington'daki terapistimi şaşırtan şeylerden biri, sadece dört yaşında olmama rağmen annem ve babamla yaşadığım zamanı oldukça detaylı bir şekilde hatırlıyor oluşumdu.

Annemin peynirli omletlerinin -çocukken en sevdiğim yiyecekti- kokusunu ve her akşam bardağa doldurduğu alkolün sesini hatırlıyordum. Annem bunu yaparken uyuduğumu sanırdı ancak çocuklar uyurken yetişkinlerin ne yaptığını öğrenmek istediğimden hep bir süre sonra yataktan çıkardım. Hiçbir zaman da gördüklerimden etkilenmezdim.

Babam hakkındaysa hiç mutlu anım kalmamıştı. Daha çok birlikte veya üç kişilik bir aile olarak anımız olmadığı içindi.

Ne var ki yüzünü hatırlıyordum. Hiçbir zaman unutmamıştım çünkü hâlâ huzursuz rüyalarımda görüyordum.

Pete, annemden birkaç yaş büyüktü -ya da hâlâ hayatta olduğunu bilmediğim için *eskiden* diyebilirdim- ve annem yaşına göre çok sağlıklı bir kadın olmasa da bu fark belli oluyordu. Böylesine fazla içmek ona birden fazla şekilde zarar vermişti.

Babam uzun boyluydu -ama ağabeyimden uzun değildi- ve onu son gördüğümde kelleşiyordu, ayrıca vücudu güçsüzdü. Eğri bur-

nuyla ince dudakları, yüzeydekinin altını son derece iyi gösterecek bir şekilde acımasız görünmesini sağlıyordu.

Yoğun sigara kokusu hep kıyafetlerine yapışırdı ve evdeyken üzerinde delikler olan çoraplar giyerdi. Evde olduğunu çok fazla hatırlıyordum çünkü bana söylenene göre sık sık işten çıkardı ancak bu, benimle oynamak için zaman ayırdığı anlamına gelmiyordu. Hatta buzdolabının altındaki öldürmeye üşendiği hamamböceklerinden biriymiş gibi hissederdim, bana dikkatini hiç vermezdi.

Babamdan açıkça hoşlanmasa da Sammy ben büyürken onun hakkında hiç kötü konuşmamıştı. Her ne kadar içlerinden en azından bir tanesi bunu hak etmiyor olsa bile, her ikisiyle de iyi bir ilişkim olmasını istiyordu. Hangisini seçeceğime benim karar vermemi istiyordu ama çabaları bir işe yaramamıştı.

Pete'den varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum. Yalnızca bana yaptığı -ve yapmadığı- şeyler yüzünden değil, aynı zamanda anneme davranış şekli yüzündendi. Onu ihmal ettiği, akıl sağlığını hep daha kötü hale getirdiği için.

Her an kapıdan girebilecek olan annemi...

Monica'nın Barı, annemle akşam yemeği yiyebileceğimi düşündüğüm tek yerdi. Burada -eski işyerimde- kendimi güvende hissediyordum, üüstelik Monica, geri kalan ebeveynimle ilişkimi, panikle ona bakarsam araya girecek kadar biliyordu. Ayrıca çok fazla soru sormuyordu, bu da bir artıydı.

Onunla buluşmayı kabul etmek muhtemelen zekice bir fikir değildi. Doktor Simmons'ın ısrar ettiği gibi olabildiğince dinlenmem gerekiyordu ama annem, bu fırsatı kaçıramayacağım kadar öngörülemez biriydi. Kim bilir başka ne zaman kızı olduğunu hatırlayacaktı.

Hem evet, teknik olarak ona bazen mesaj atabilirdim. Eskiden atardım da; ta ki on ay boyunca cevap almayıp artık ona ulaşmanın gereği olmadığını anlayana dek.

İyi bir insan -iyi bir evlat- olmakla aptal olmak arasında çok ince bir çizgi vardı.

Menüyü gergin ellerle oynattıktan sonra kenara bıraktım, zaten en başından neden elime aldığımı bilmiyordum. Yemeklerin hepsini ezbere okuyabilirdim.

"İyi misin, canım?" Monica önüme bir bardak soğuk su yerleştirdi. Kırklarının sonlarındaydı, sarı saçları perma yapılmıştı. Tanıdığım en havalı ve özverili insanlardandı. Sırf "enerjimi sevdiği" için beni yarı zamanlı garson olarak işe aldığı gün şansım yaver gitmişti.

Hafifçe omuz silktim. "Daha iyi olabilirdim."

Başka bir şey söylemek üzere ağzını açsa da şans bulamadı çünkü kapı çanı çaldı ve annem içeri girdi.

İşte başlıyoruz. Gösteri zamanı.

Larissa Callaghan barı inceledi, burada olmaktan bedenen iğreniyormuş gibi gözleri küçümseme doluydu; bunu daha önce düşünmediğim için kendime içten içe bir tokat attım. Ağabeyime göre annem son birkaç yıldır ayıktı ama ya bir şişe viski görür görmez tekrar başlayan insanlardansa ne olacaktı?

Resmen berbat bir evlattım.

"Başka bir yere gidebiliriz," deyiverdim masama ulaştığında, bir yıldır onunla ilk kez konuşuyordum.

Annem hatırladığımdan çok daha dik bir şekilde karşımdaki yastıklı koltuğa oturdu ve hafif, orantısız bir gülümsemeyle baktı. "Burası iyi."

Çantasını yanma yerleştirdiğinde başka bir kelime söylemediğimi fark ederek boğazını temizledi. "Nasılsın, tatlım?"

Sırf katı bir şeye tutunuyormuş gibi hissetmek için elimi soğuk bardağa sardım. "Ayak bileğim için fizik tedaviye gidiyorum." Doğrudan konuya girmiştim. Buzlar çözülmüştü.

Yan tarafta duran koltuk değneklerini fark edince alnında belli belirsiz bir kırışıklık belirdi. Nefesi kesildi. "Maddie! Ne oldu sana? İyi misin? Ne zaman oldu bu?"

Sırtımdan yukarı huzursuz bir his tırmandı ve oturduğum yerde kıpırdandım. "Birkaç hafta önce dans ederken kendi kendime sakatlandım."

Ona kaçırdığım seçmelerden bahsetmemin anlamı yoktu. Zaten eğitimimle pek ilgilenmezdi, ayrıca bu akşamlık cevap vermeye güç bulamadığım çok fazla soruya yol açardı.

İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Fizik tedaviye gittiğini söyledin. İşe yarıyor mu?"

"Evet." Son derece minnettar olduğum tek gerçek buydu.

"Nasıl oldu da Norcastle'a geldin?" Konuyu değiştirerek boğazımdaki tıkanıklığı açmak için bir yudum su içtim. Annem, tıpkı ağabeyim ve Grace gibi Warlington'da yaşıyordu.

"Çok uzun kalmayacağım," dedi, garsonlarından birini eliyle çağırırken. "Dave'in iş için buraya gelmesi gerekti, ben de seni görebilmek için bugün uğramaya ikna ettim."

Midem beklenmedik bir şekilde burkuldu. "Dave kim?"

Soruma cevap veremeden Monica siparişlerimizi almaya geldi. Ben her zamankinden -fazladan peynirli hamburger- istedim, annemse sadece buzlu çay söyledi. "Onun yanına yiyecek bir şey söylemek istemez misiniz?" diye sordu Monica hızlıca bana bakarak.

Annemin yüzünde, gözlerine ulaşmayan zoraki bir gülümseme oluştu. "Hayır, teşekkürler. Sadece buzlu çay yeterli."

Akşam yemeği için buluşmayı teklif ettiğinde *gerçekten* yemek yiyecek tek kişi olacağımı düşünmemiştim. Ancak sorun değildi.

Monica gittikten sonra annem bana döndü. "Dave benim erkek arkadaşım, canım. Bir yıldır beraberiz. Çalıştığım restoranın aşçısı ve öylece... birbirimize uyduk galiba. Terfi aldığından dolayı eğitim kursu için seyahat etmesi gerekti, ben de yanında geldim. Gerisi malum." Söylediklerinin herhangi biri komikmiş gibi hafifçe kıkırdadı. Aslında hiç değildi.

Annem bir kez daha berbat bir erkek zevki olduğunu kanıtlamıştı. Çirkin olanları seçtiği için değil -o en küçük sorunuydu-, hep şerefsizleri bulduğu için böyleydi. Babam da o kategorinin oldukça içindeydi, hatta en tepesinde olabilirdi. Ağabeyim daha doğmadan onları terk ettiği için Sammy'nin babası bir numaraydı gerçi. Henüz on altı yaşında olduklarından annem için çok zor olsa gerekti.

Zaten hiçbiriyle uzun süre birlikte kalmıyordu ama adamların şerefsizliklerinin sonuçları kalıcıydı. Ağabeyim annemin hiçbir zaman sağlıklı sınırlar koyacak kadar kendini sevmediğini söylüyordu. Ben de katılıyordum ve çok farklı bir ortamda büyüdüğüm için minnettardım.

Ben bir şey söylemeyince, "Dave iyi bir adam," diye ekledi.

Sadece başımla onayladım. Ağzımdan güzel bir şey çıkmazdı, zaten annem de dinlemezdi... Bu yüzden anlamı yoktu.

Birkaç dakikalık tuhaf sessizliğin ardından, "Ee, ımm, birkaç ay önce mezun oldun, değil mi? İş bulabildin mi bari?" diye sordu.

Sudan bir yudum daha aldım. Böyle giderse hamburgerim gelmeden bitirecektim. "Bulmaya çalışıyorum," demeyi tercih ettim. Bu, bedenimi dinlemediğim için sonuçlarına katlandığımı itiraf etmekten daha iyiydi. "Bazen burada çalışıyorum."

Bunun üzerine kısaltılmış kaşları havaya kalktı. Daha önce annemi hiç böyle görmemiştim, onu bu kadar bakımlı ve düzgün görmek beni şaşırtmıştı. Fakat sonunda başardığını, hayatını yoluna koymaya hazır olduğuna karar verdiğini düşünmeyi reddettim. Hiç öyle olmazdı.

"Nasıl çalışıyorsun? Garsonluk mu yapıyorsun?"

Başımla onayladım. "Sahibi, az önce siparişlerimizi alan kadın. İyi bir patron. Hep vaktinde çıkıyorum, ayrıca ücreti beklendiği kadar iyi. Bahşişler de güzel." Bunca zaman sonra annemle yüz yüze konuşmanın tuhaf hissettirdiğini fark etmiştim. "Ama şu anda bileğim yüzünden çalışamıyorum."

"Anladım."

Birkaç saniye sonra Monica buzlu çay ve hamburgerimle beraber geldi. "Afiyet olsun." Bana göz kırptı, karşılığında ancak üzgün bir gülümsemeyle bakabildim.

Ben ilk ısırığımı aldıktan sonra, "Sormamda sakınca yoksa," diye başladı annem. "Şu anda çalışmıyorsan kirayı nasıl ödüyorsun? Ev arkadaşın mı var, yoksa..."

Bunun cevabını biliyordu. Biliyordu ama nedense benim söylememi istiyordu.

Yavaşça çiğneyerek suyla birlikte yemeğimi yutarken zaman kazandım. Sonra da duymak istediği cevabı verdim. "Sammy ödüyor."

Ağabeyimin adını söyleyince dudakları inceldi. Tam olarak aradığı cevabı verdiğim için nedenini anlamadım. Bu cevabı alacağını biliyordu.

"Kızına ve kız kardeşine maddi olarak bakabildiğine göre işler iyi gidiyor herhalde." Sesinde minik bir sertlik vardı, sanki kendi oğlunun hayatta başarılı olmasından nefret ediyordu.

Annemin ona karşı bu kadar sertleşmesini sağlayacak kadar ne yaşadıklarını ya da herhangi bir şey yaşanıp yaşanmadığını bilmiyordum fakat hoşuma gitmemişti. Ben hep ağabeyimin tarafında olacaktım, bu yüzden de hayatının detaylarını açık etmeyi reddettim.

"Evet." Benimle, sırf Sammy hakkında bir şeyler öğrenmek için buluştuysa bu bardan son derece hayal kırıklığına uğramış halde ayrılacaktı. "İş nasıl gidiyor?" diye sordum, konuşmanın odağını değiştirmek istiyordum.

İşe yaradı. "Neyse ki harika. Bu yaşta iş bulmak zor ama şimdilik restoranda mutluyum. Çok fazla para kazandırmıyor ancak Dave ile faturaları bölüşmeye başladığımızdan beri sorun olmuyor."

Başladığımızdan beri...

Bir baş ağrısı daha yükseliyordu. Bu Dave denen adamla faturaları bölüşüyorsa çoktan birlikte yaşamaya başlamışlar demekti. Yine bir adamın hayatını yönetmesine izin mi verecekti?

Bir daha hamburgerimi ısırarak o yorumu görmezden gelmeye karar verdim. Yüzleşmek için yeterince zihinsel gücüm yoktu.

Belki de bu akşam buluşmak bir hataydı. Sahiden ayak bileğimin iyileşmesini, doğru düzgün tanımadığım annem için riske atıyor muydum? Öğrenmeyi bilmiyormuş görünen annem için?

Onun dört yıl önceki sözleri durduramadan zihnime saldırdı.

Annene hiç şans tanımadın, Maddie. Onu uzaklaştırdın.

"İyi olmana sevindim," dedim aklımdaki şeytanları kovarak. Fakat yalan değildi, gerçekten değildi. Harika bir anne olmasa da kötü bir insan değildi. Fenalığı yoktu. Yalnızca... bazı sorunları vardı. Onların farkına varıp tıpkı alkol sorununda yaptığı gibi düzelmeye çalışsa harika olurdu ama benim bir şey söylemeye hakkım yoktu.

O içeceğini yudumlayıp bara bakınırken sessizce yemeğimi yedim ve ne düşündüğünü merak ettim. Neden burada, yağlı yiyecek ve çam kokulu yüzey temizleyici kokan bu karanlık mekânda çalıştığımı düşünüyor olabilirdi ama *o* beni bu konuda yargılayamazdı. Sırf kaşlarını kısaltı diye besin zincirinde üst sıralara çıkmış falan değildi.

Üç saniye boyunca yargıladığım için kendimi kötü hissettim... Sonra konuşmaya başladı.

"Burada çalışmak istediğine emin misin? Biraz..." Yeniden etrafa bakınarak başını iki yana salladı. "Bilmiyorum işte... tehlikeli görünüyor. Belki başka bir yer, mesela merkezde sevimli bir kafe falan bulabilirsin."

Hamburgerimin son lokmasını yutarken onu terslememeye uğraştım. "Nasıl tehlikeli?"

On dokuz yaşına girdiğimden beri Monica'nın Barı'nda çalışıyordum. Tam olarak rahatlatıcı bir yere benzemese de hiç tehlikeli değildi. Monica burayı seviyordu. Ayrıca hem müşterilerinin hem de çalışanlarının daima mutlu, güvenli ve eğlenceli bir ortamda bulunmasına özen gösteriyordu. Burada çalışırken bir kere bile kendimi tehlikede hissetmemiştim; yaşlı adamlar biraz sarhoş olup flörtleşmeye başladığında bile.

Kendimi savunabilirdim -Sammy ile Grace bana bunu çok iyi öğretmişti- ve buradaki herkes zaten çalışanlara bulaşmaması gerektiğini bilirdi. Monica onları kasabanın en ucuz barlarından birinden kovmakta tereddüt etmezdi ki bu da en son isteyecekleri şeydi.

Herkesten çok annemin çalıştığım yeri yargılaması acıtıyor, gerçekten canımı yakıyordu. Ağabeyim olsa anlardım ama o bile çalışmanın bana iyi geleceğine katılmıştı.

O halde beni neredeyse hiç tanımayan annem, neden birdenbire benim için en iyisini biliyormuş gibi davranır olmuştu? Başka bir iş bulmamı mı öneriyordu?

Komik bulacak durumda olsam buna gülebilirdim.

"Her yerden uzakta," diye açıkladı.

Dilimi ısırdım ve sadece, "İki dakika ileride metro durağı var," dedim. O metro durağı beni dairemden bir sokak ötede bırakıyordu. Buraya taş çatlasa on beş dakika içinde geliyordum.

"Evet ama vardiyanın gece geç vakitte bittiğini tahmin ediyorum. Metro tehlikeli olabilir, üstelik orada bir sürü... garip insan var."

Zihnimde ona kadar saydım. *Şimdi mi* güvenliğimden endişe ediyordu?

Takılıp düştüğüm ve başım kanadığı için acil servise gitmek zorunda kaldığım gün, boş içki şişesini yerde bıraktığında bu endişe neredeydi?

Uyuduğumu sanarak sokağın ilerisindeki barda birkaç içki içmek için beni saatlerce evde yalnız bıraktığında bu endişe neredeydi?

Fakat yine dilimi ısırdım. Ağabeyim beni, hak ettiklerinde bile insanlara saldırmayacak şekilde yetiştirmişti. O burada olmasa da öğrense hayal kırıklığına uğrayacağı bir şey yapmak istemiyordum. Annemin onu arayıp sanki bana göz kulak olmak Sammy'nin işiymiş gibi beni "kötü" yetiştirdiği için azarlamasına göz yumamazdım.

"Monica da biliyor," diye açıkladım, gerçi umursamayacağını biliyordum. "Metro hâlâ biraz kalabalık olduğunda daha erken çıkmama izin veriyor."

Monica güvenliğime iki yılda, annemin yirmi bir yılda gösterdiğinden daha fazla özen göstermişken bu yeterli değilmiş gibi dudaklarını büzdü.

"Bilemiyorum, Maddie. Yine de bana güvenli gelmedi. Belki çıktığında aydınlık olacak şekilde vardiyaları değiştirebilirsin?"

"Ben burada sadece yarı zamanlı çalışıyorum ve bahşişlerle bir sürü para kazanıyorum. İnsanlar gündüz vakti buraya gelmiyor, yani o dediğin hiç mantıklı olmaz."

"Peki..."

Söylediklerinin geri kalanını duymadım. Beynim o adamdan başka hiçbir şeye odaklanamayarak annemi dışarıda bıraktı.

Şimdiye kadar onu nasıl fark etmediğimi bilmesem de tam buradaydı işte.

Tam burada.

Gözleriyse doğrudan bana bakıyordu.

Doktor Simmons buradaydı.

Lanet, lanet, lanet olsun.

Başımı çevirsem de çok geçti.

Arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim, onun yaşlarında görünen bir adamla oturuyordu ve onu önlüksüz görmenin şaşkınlığı çok fazla geldi. Yani, kör değildim tabii. Doktor kıyafetinin altında iri olduğunu bilsem de şimdi her şey fazla belirgindi. Siyah tişörtü göğsünde o kadar gerilmişti ki yırtılacak gibiydi, ayrıca kolları başımdan daha büyüktü.

Dokunduğum kolları.

Seksi, model gibi bir Doktor Simmons'ı görmeye ihtiyacım yoktu.

Seksi derken *nesnel* bir seksilikten bahsediyordum elbette.

Kısa sakalı kısmen ağzını örttüğü ve bar çok karanlık olduğu için dudaklarını görmekte zorlanıyordum ancak ince bir çizgi haline getirdiğine yemin edebilirdim. *Harika, adam sinirli.*

"Maddie?" diye sordu annem bir elini gözümün önünde sallayarak.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Üzgünüm." Hiç de üzgün değildim. En azından konuşmadan uzaklaştığım için. "Benim... Benim tuvalete gitmem lazım."

Tuhaf bir şekilde baktı ama başıyla onayladı, ben de koltuk değneklerimi olabildiğince hızlı bir biçimde aldım. Aşağılayıcı bir durumdu. Uzaklaşırken beni gördüğünü fark ettim. Dinlenmem gerekirken dışarıdaydım. Pazartesi günü beni fena halde haşlarsa tamamen hak etmiş olurdum.

Tuvaletlerin yanından geçerek omzumla barın arkasındaki acil çıkışın kapısını ittim ve dışarı çıktım. Karanlıktı ancak sigara molasına çıkan diğer çalışanlar dışında hiç kimse buraya çıkmazdı. Sigara içmesem de molaya çıkardım ama bunun tek nedeni, onlar ciğerlerini mahvedip *bir de* birkaç dakikalığına dinlenebilirken benim çalışıyor olmamdı. Böyle bir şey olamazdı. Onlar saatte bir beş dakikalığına sarhoş yaşlı adamlardan kaçabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Başımı arkamdaki tuğla duvara yaslayıp burnumdan derin bir nefes aldım.

Annemin kolay olmayacağını tahmin etmeliydim, üstüne bir de Doktor Simmons talimatlarını görmezden geldiğimi öğrenmişti. *Harika.*

Ciğerlerime, çok aşina olduğum fakat kaçmak için yıllarımı harcadığım panik dolu bir his yapıştı. Ki genelde başarılı oluyordum... klinikteki o günü saymazsak.

Omuzlarına daha fazla ağırlık yüklememek için ağabeyimden her daim sakladığım iki şeyden biri panik ataklarımdı.

Nefes al. Nefes ver. Ayakların yere basıyor. Güvendesin. İstiyorsan anneni bırakıp bir Uber çağırabilirsin. Kimse seni burada rehin tutmuyor.

Durumdan kurtulma yolum olduğunu bilmek genelde yardımcı olurdu ama bu akşam biraz daha zorlu görünüyordu.

Söylemekten nefret etsem de bütün suçu anneme atamazdım, aynı zamanda hislerimi de görmezden gelemezdim.

Bu tepkiyi, benim için aniden endişe duyması tetiklemişti ve göğsüm aynı anda hem yanıyormuş hem de boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu.

Arka kapı açılırken bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyordum.

Sonra Doktor Simmons dışarı çıktı.

Karanlık arka sokağa. Benim yanıma.

Kahretsin.

Hiçbir şey söylemedi ama orada olduğumu gördüğünü anladım. Çünkü kapının dışında, benden yalnızca birkaç adım uzakta, elleri ceplerinde durdu. Benim olduğum tarafa bakmadı.

Burada olması sinirlerimi yatıştırdı. Belki de önünde bir daha panik atak geçirerek kendimi utandırmak istemediğim içindi.

Sebebi ne olursa olsun, beynim annemi unutarak daha güvenli -aynı zamanda tehlikeli- bir şeye odaklanmayı seçti. Kokusuna.

O odunsu ve baharatlı aromanın, temiz kokulu şampuan kokusunun etrafında o kadar fazla bulunmuştum ki kalabalığın içinde gözlerim kapalıyken bile muhtemelen onu yalnızca kokusundan bulabilirdim.

Aramızdaki görünmez saat tik-tak ederken o bir şey söylememeye devam etti. Dürüst olmak gerekirse ben de söylemedim. Annem tuvalette kilitli kaldığımı veya ciddi bir kabızlık sorunum olduğunu düşünüyor olabilirdi ama umurumda değildi. Burada olmayı, karanlık arka sokakta fizyoterapistimin yanında sessizce durmayı tercih ederdim.

"İyi misiniz?"

Sesi beni ürküttü. Çoktan alıştığım düşünülebilirdi ve alışmıştım da; sadece kliniğin dışında garip gelmişti. Sesi çok kalın ve serti, ses tellerine bir baktırsa iyi olurdu.

Soracak kadar önemsemesine, bahsettiği ilk şeyin ayak bileğim olmamasına şaşırmıştım.

"Daha iyi zamanlarım olmuştu." Yalan bulamayacak kadar yorgundum.

Söylediğime cevap vermedi, ben de bu kasvetli yalnızlığı tuhaf bir biçimde rahatlatıcı buldum. Monica gibi çok fazla soru sormayan türden biri olduğu fikrine kapılmıştım ve şu anda ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Birinin sadece... yanımda olmasıydı. Beni dinleyip hiçbir şey söylememişim gibi davranmasıydı. Ağabeyimin tam tersini istiyordum. Onu ölümüne sevsem de bazen fazla baskıcı olabiliyordu.

Doktor Simmons, "Eve gidebilecek misiniz?" diye sorarken bana bakmamaya devam etti.

Neden sorduğunu ve neden hayır dersem bırakmayı teklif edecekmiş gibi hissettiğimi merak ederken kalbim göğsümde tekledi.

Aptal olma.

"Evet," dedim, boğazım kurumuştu. "Ama sorduğunuz için teşekkür ederim."

Sessizce bir şey mırıldandı. "İyi olduğunuza emin misiniz?"

Hayır. "Evet. Gerçekten iyiyim. İçeriye, arkadaşınızın yanına dönebilirsiniz."

Yüzümde rahat bir ifade olmasını umarak ona baktım. O da keskin ve okunmaz bakışlarla karşılık verdi. "Eve gittiğinizde bileğinize biraz buz koyun. Şişebilir." Kısa bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Fikrinizi değiştirirseniz beni bulun."

Ardından öylece, bir bakış bile atmadan ya da veda etmeden, elleri hâlâ ceplerinde arkasını dönerek geldiği gibi gitti.

Ben mi?

Daha önce bu kadar afalladığımı sanmıyordum.

Bölüm 7

MADDIE

Aylardır annemi ilk defa görmemden iki gün sonra beynim tuhaf endişesini düşünmeye devam ediyordu. Bir noktada neden bir yabancıyla yemekteymişim gibi hissettiğimi düşünüp duruyordum.

Belki sakatlığım yüzünden zaten moralim bozuk olduğu için onunla buluşmak ihtiyacım olan şey değildi ancak içimden pişman olmak gelmiyordu. Tam olarak.

Ne var ki bu konuşmayı devam ettirdiğime pişman olmak üzere olduğuma emindim.

"Senin sevişmen lazım."

Arkadaşımın elindeki şarap kadehini bırakması ve onun yerine biraz olsun sağduyu içmesi gerekiyordu ama maalesef olmuyordu.

Parmaklarım tuzlu ve sirkeli cips bulana kadar uzanırken, "Şu anda tam olarak hareket edemiyorum, biliyorsun değil mi?" dedim. En iyi aroma buydu; kuralları ben koymuyordum.

Beth sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Yani?"

Başımı neşeyle sallayıp daha fazla cips çiğnemeye odaklandım.

Bir saat önce kapımın sertçe çalınmasıyla şekerlememden uyanmıştım. Diğer tarafta bir katil olduğundan korktuğum için yatakta kalmış ve gerekirse silah olarak kullanmak üzere koltuk değneklerime sıkıca tutunmuştum. Fakat fazla abartıyordum tabii.

"Maddie! Aç kapıyı! En sevdiğin yay burcu geldi!" Beth'in sesini hemen tanısam da bana az daha kalp krizi geçirttiği için yine de onu öldürmek istemiştim. Onu tek kurtaran -ilaçlarım yüzünden içemediğim- şarap ve kesinlikle yiyip bitireceğim iki paket cips olmuştu.

Beth benimle mezun olmuş ancak son dakikada profesyonel balenin ona uygun olmadığına karar vermişti. Cesurca bir karar vererek rol dağılımları ve bale topluluklarıyla dolu hayatı reddetmiş, ardından öğretmenliğe odaklanmıştı. Şehirdeki dans stüdyosunda çok sevdiği bir işi vardı. Kendi yolunu bulduğu için onunla gurur duyuyordum.

Keşke aynı şeyi kendime de söyleyebilseydim.

"Bu konuda bana güven," diye ısrar etti, gözlerindeki yaramaz ışıltıdan o kırmızı zehir sorumluydu. "Tam olarak ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Neden bunun sonu benim için iyi bitmeyecekmiş gibi hissediyordum?"

"Sana seksi bir randevu bulmamız lazım," diye bitirdi lafını.

Seksi deyince zihnimde Doktor Simmons'ın biçimli çenesinin belirmesinin arkasındaki neden sonsuza kadar gizli kalacaktı.

Abartılı bir tavırla ayak bileğimi gösterdim. "Bu insanlarla görüşmeme pek yardımcı olmaz." Zaten istemiyordum da.

"İşte randevu uygulamaları bu yüzden var."

Of, hayır. Lütfen, hayır.

"Bana telefonunu ver."

Gerginlikle kıkırdadım. "Şaka mı yapıyorsun? Randevu uygulamasına girmeyeceğim, Beth. Öldürülmek istemiyorum."

"Hadi ama. Çok fazla suç belgeseli izliyorsun, Mads. İnsanlar sürekli internetten tanışıyor. 'Arkadaşına konumunu göndermek' veya 'randevu boyunca arkadaşının yakındaki bir masada oturması' gibi şeyler yapılıyor. Kyle ile ben seninle seve seve geliriz."

Kyle'ın da yakın arkadaşıydı ve taraf tutmamasına minnettardım. Beth bir kavganın ortasına girmemesi gerektiğini çok iyi bilirdi; gerçi *teknik olarak* kavga etmiyorduk. Sadece ben aptalın tekiydim.

Ayrıca bu olaydan sonra Kyle'ın arkadaşım kalmaya devam etmek isteyeceğinden emin değildim ama yüksek sesle söylemedim.

"Mesele o değil. Ya adam ucube çıkarsa? Ya da dolandırıcı? Gerçek bile olmayabilecek biri için vaktimi harcamak istemiyorum."

Beth, sanki *onun* sinirini bozan *benmişim* gibi derin bir nefes

verdi. Komik bir durumdu. "Profil yaratmanın zararı olmaz. Hem eğlenceli olur. Bugünlerde eğlenmek senin de işine gelebilir, Mads. Bak, yeni bir uygulama var. Adı *Heart Swap* ve haklı olarak revaçta."

"O Pokémon'da bir şey değil miydi?"

Koluma vurdu. "Odaklan. Kaybedecek neyin var ki?"

Sorusunu düşündüm; hayalimdeki kariyerin peşinden gitme şansımı kaybetmiş, bileğimi sakatlamış, iki gün önce annemle felaket bir buluşmaya gitmiştim... Sanırım Beth haklıydı. Kaybedecek neyim vardı ki? Akıl sağlığımın geri kalanı mı? Zaten çok fazla kalmamıştı.

"Peki. Tamam." Ben pes edince Beth heyecanla cıyakladı. Sabırsızca elini uzattı, ben de şifresini bildiği telefonumu verdim. "Ama her şeyi sen yapacaksın. Ben yazamayacak kadar yorgunum."

"Ah, sen merak etme. Zaten ben yapacaktım."

Sabırsızlığı bulaşıcıydı, internetten randevu bulma fikrinden nefret etsem de birkaç dakika sonra en iyi görünen fotoğrafları seçmeye kendimi kaptırdım.

Beth'in yardımıyla nihayet üç resim seçtim; ağabeyimin bu yıl Paskalya tatilinde ziyarete geldiğinde çektiği sıradan -gülümsediğim- bir tane, bale kıyafetimle bir tane ve ölen köpeğim Roket'le bir tane.

Ağabeyim ile Grace onu, yanlarına taşındıktan bir yıl sonra barınaktan sahiplenmişti. Roket ölene kadar Lila'yı ve beni bütün kalbiyle sevmişti. Onu her gün özlesem de düşünmek artık canımı yakmıyordu. Güzel, uzun bir hayat yaşamıştı. Ayrıca her zaman ailemizin parçası olacaktı.

Profil açıklamamı bir sürü hobiyle doldurup hazırladıktan sonra, "Burada her yaştan erkekler olacak mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet, yaş filtresi yok. Coğrafi olarak yakın, yirmi bir yaşının üstünde herkesi göreceksin çünkü kaydolmak için gereken en küçük yaş o. *Ne yazık ki.* Çocuklar aptal oluyor; senin bir erkeğe ihtiyacın var. Otuz beş yaşında falan."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Otuz beş mi?" O kadar yaşlı biriyle görüşmek istediğime emin değildim. Yasakmış gibi geliyordu, ayrıca öğrenirse ağabeyim anevrizma geçirirdi.

Ancak Beth önemli değilmiş gibi sadece omuz silkti. Belki de değildi. "Neden olmasın? Sorumluluk sahibi ve yetişkin bir kadınsın. Neden hoşlandığını, hayatta ne yapmak istediğini biliyorsun." Son kısmı tamamen doğru olmayabilirdi ama ne demek istediğini anlıyordum. "Sınırların sağlıklı ve katı. Ben gerçekten bir sorun görmüyorum. Senin gibi ne istediğini bilen bir erkek istemez misin? Üniversiteli çocukların sana göre olduğunu sanmıyorum."

Belki de haklıydı. Üniversitedeyken kimseyle çıkmamıştım fakat birkaç kere birileriyle takılmıştım. Bir tek lisedeki son yılımda ilişkim olmuştu ve tatlı bir çocuk olsa da uzun vadede kendimi yanında hayal edememiştim.

Şu anda koca falan aradığımdan değildi. Herhangi bir randevuyu da dört gözle beklemiyordum ama seçim yapmak zorundaysam çocuk olmamasını tercih ederdim. Kendi kendini çözmüş bir erkek isterdim. İnsan şeklinde bir baş ağrısına, bir gecelik bile olsa katlanmayı reddediyordum.

"Göreceğiz," diye kabul ettim.

Belki de o kadar yaşlı biriyle olmak tuhaf kaçardı. Yani, Doktor Simmons o yaşlarda olmalıydı ve...

Onu düşünme.

Evet, muhtemelen düşünmemeliydim.

Monica'nın Barı'nın arkasındaki sokakta yaşadığımız tuhaf karşılaşmadan sonra ilk kez birbirimizi göreceğimiz bir sonraki seans konusunda gergin olmam da hiç yardımcı olmuyordu. Bahse girerim, evde kalıp bileğimi dinlendirmediğim için bana hayatımın fırçasını çekmeye hazırdı.

Beth başka bir şeye basıp sonra da, "Aman Tanrım! Oldu!" dedi. Cıyaklayıp yanıma yaklaşarak telefonu bana uzattı. Bana ait olmayan bir profilin durduğu ekranı işaret etti. "Burada konumdan birkaç kilometre mesafe içindeki farklı erkekleri göreceksin. Fotoğraflarını ve biyografilerini inceleyebilirsin, beğendiğin olursa yukarı kaydıracaksın. Beğenmezsen aşağı kaydır."

Kulağa yeterince basit geliyordu. "Yukarı kaydırınca ne oluyor? Öylece... konuşabiliyor muyum onlarla?"

"Hayır, biriyle yazışman için davetini kabul etmesi lazım."

Galiba şimdi anlıyordum. "Yani ortak olmak zorunda."

Beth başıyla onayladı, ben de dikkatimi yirmi iki yaşındaki üstsüz Max'in doğrudan bana baktığı ekrana çevirdim. Hemen aşağı kaydırınca arkadaşım inledi. Abartıyordu.

"Ama çok seksiydi! Hem profilinin geri kalanına bakmadın bile." Dudaklarını büzdü.

"Profilinde üstsüz fotoğrafı olan hiçbir erkek kabul edilemez," dedim. "Ben öylesine takılacak birini aramıyorum."

"Ne arıyorsun o zaman?"

Dürüst olmalı mıydım? "Hiçbir fikrim yok ama kesinlikle tek gecelik bir şey istemiyorum."

"Eh, bunu bir süre düşünmek isteyebilirsin. Bazıları sana sorabilir."

"Bunu yapmak benim fikrim bile değildi." Başka bir üstsüz fotoğrafı aşağı kaydırdım. Son bir dakika içinde gördüğüm belirgin karın kası sayısı endişe vericiydi. "Ama eğlenceli, hakkını vereyim."

"Biliyordum." Yüzü neşeyle parladı.

Sonraki beş dakikayı, Beth'in şikâyetlerine rağmen aşağı kaydırarak geçirdim.

"Ama köpeği çok tatlı!"

"Ne demek çapkına benziyor? Sadece şapkasını ters takmış!"

"Tamam, bu resmen hataydı, Mads. Sen daha önce sekizli karın kası görmüş müydün?"

Düşünmeden kurcalayarak dakikalar geçirdikten sonra, "Bu çok anlamsız," dedim. "Bu çocuklar açıkça benim ilgimi çekmeyen bir şey arıyor."

"Peki, sana hiçbir sayıda kas yok." Beth elimden telefonu kaptı, ben de izin verdim.

Başta eğlenceli olsa da internetten randevulaşmanın bana göre olmadığı açıktı. Hem Beth'in düşündüğü kadar açılmaya hazır olduğumdan tam olarak emin değildim. Çok karmaşıktım, çok kayıptım. Masum bir adamı yanımda sürüklemek haksızlık olurdu.

"*Ah.* Şuna ne dersin?"

Başka bir ukala gülümseme ya da kayak tatilinde çekilmiş düzmece bir fotoğraf daha görmeye hazır olmasam da başımı çevirdiğimde yüzümdeki tüm kan çekildi.

Avuçlarım terlemeye başladı ve kalbim savaş tamtamı gibi gümledi.

"Adam otuz bir yaşında, yürüyüş yapmak gibi normal şeyler seviyor ve... ilgi alanlarından birine 'iki kedimle zaman geçirmek' yazmış. Kedilerinin fotoğrafını koymamış olması çok yazık. Eminim çok tatlılardır."

Evet, bunun olması mümkün değildi.

Mümkün. Değildi.

"Yukarı kaydırayım mı?" diye sordu Beth.

"Hayır!" Hemen telefonumu geri alırken mucizevi bir şekilde bileğimi yerinden oynatmamaya başardım. Gözlerimin benimle oyun oynamadığını anlamak için ekranımı büyük bir dikkatle inceledim.

Oynamıyorlardı.

Ah, Tanrım, oynamıyorlar.

Bu, Doktor Simmons'ın -James'in- profiliydi.

Yalnızca iki fotoğraf yüklemişti ancak ikisinde de inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Ondan fazlasıyla nefret ettim.

İlkinde bir patikada yürüyüş yapıyordu, mavi gözleri koyu renkli güneş gözlüğüyle kaplıydı. Üzerinde geçen gece giyerken gördüğüme benzer siyah bir tişört vardı. Şimdi, var olan en büyük sapık gibi devasa kollarını açıkça süzebilirdim.

İkinci fotoğrafta dışarıdaki küçük bir şöminenin önünde duran bir tür bankta oturuyordu. Sıcak bir yere benziyordu. Elinde bir şişe bira vardı ve fotoğrafı çeken kişiye biraz kızmıştı sanki.

İki fotoğrafta da gülümsemiyordu ancak her türlü çekiciliği belli oluyordu. Sanırım sakalından dolayıydı. Sakalın bir insana bu kadar yakışması yasa dışı olmalıydı.

"İlgini çekti, değil mi?" diye sordu Beth. Komplo yapmaya hazırlanır gibi bir sesle konuşurken kolumu dürtüyordu. "Bence yukarı kaydırmalısın. Biraz huysuz görünüyor ama seksiliğini arttırıyor."

Bu konuda onunla tartışamazdım.

Hayır, dur. Adam senin fizyoterapistin. Bu çok uygunsuz. Profilini görmemiş olmak için git gözlerine çamaşır suyu dök.

Ama... yapamıyordum. Bakmamam fiziksel olarak imkânsızdı. Profiline yürüyüş yapmak, doğada olmak ve farklı restoranlarda ye-

mek gibi başka birkaç ilgi alanı daha yazmıştı. Az önce yaşını da doğrulamıştım; otuz birdi. Benden on yaş büyüktü ve bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Tek bildiğim sırtımdan aşağı böyle bir ürperti göndermemesi gerektiğiydi.

"Neden bir şey söylemiyorsun? Adamı tanıyor musun yoksa?" diye sordu Beth. Sorusuyla birlikte içten içe kendime küfrederken fotoğraflara daha yakından bakmak için telefonu yine elimden aldı.

Çünkü utanmıştım. Randevu uygulamasında profili olduğu için değil, o bana son derece profesyonel davranırken hakkım varmış gibi resimlerine bakıp durmayı bırakamadığım içindi. Beth'in *fizyoterapistime* duyduğum kafa karıştırıcı hisleri öğrenmesi işleri daha beter hale getirirdi.

O yüzden yalan söylemekten nefret etsem de, "Sadece bana göre biraz yaşlı," demekte karar kıldım.

Hepsi bu değildi. Bugünden önce otuzlarının başında olduğundan zaten şüphelensem de bu durum, çekiciliğini takdir etmemi engellememişti. Hem de hiç.

Resmen berbat haldeydim.

"Bunu konuşmuştuk." Beth gözlerini devirdi. "İçimde bir his var, Mads. Hem de güçlü bir şey. Sen yukarı kaydırmazsan ben kaydıracağım."

Kalbim göğsümün içinde takla attı. "Sakın..."

"Oldu."

Midem ayaklarımın dibine düştü. Bu gerçekleşiyor olamazdı. "Bana şaka yapıyorum de."

Beth, şimdi suratından silmek istediğim gururlu bir gülümsemeyle telefonu gösterdi.

Şaka yapmıyordu.

"Bahse girerim sen de onun tipisindir," diye şakıdı yüksek sesle, az önce başıma devirdiği cehennemden bihaberdi. "Yatakta tam bir canavara benziyor. Onunla randevuya çıkarsan bütün ağız sulandırıcı detayları istiyorum."

Yutkundum ancak boğazım kuru kaldı. "Ben yukarı kaydırdığımda ona bildirim gidecek mi?"

Evet deme, evet deme, evet deme...

"Evet. Aşağı kaydırsan bildirim gitmezdi ama. Yoksa ayıp olurdu," diye açıkladı ancak beynim artık doğru düzgün dinlemiyordu.

Doktor Simmons'ı randevu uygulamasında yukarı kaydırmıştım.

Ona bildirim gidecekti ve Beth'in yaptığını görecekti.

Pazartesi günü yüzüne bakamayacaktım.

Yapamazdım.

Hiç de az olmayan bir hüsranla hayatımın saçmalıklar gösterisine koca bir sezon daha eklendiği gerçeğini kabul ettim.

***

Aptalın teki gibi pazar günü boyunca pazartesi sabahının hiç gelmeyeceğine kendimi ikna ettim. Tuhaf bir mucize eseri, dünyanın sonunun tarihini hiçbir zaman tutturamayan haberler birdenbire gerçek olacak ve dev bir asteroit çarpıp hem beni hem de o salak randevu uygulamasını dünyadan silecekti.

Fakat pazartesi geldi, hiçbir felaket beni veya utancımı öldürmedi ve hafta sonu Doktor Simmons'ı yine de yukarı kaydırmış oldum.

Teknik olarak *ben* bir şey yapmamış olsam da bir şey fark etmezdi. Olan olmuştu.

Dün gece gözümü bile kırpmamış, ofisine girdiğimde ne söyleyeceğini durmadan düşünmüştüm. Hesap soracak mıydı? Yoksa fiyaskoyu tamamen görmezden mi gelecekti? Yapılabilecek en profesyonel şey bu olurdu, değil mi?

Bugün kliniğe giden yolun çok daha kısa hissettirdiğine yemin edebilirdim ve yolculuk boyunca kendimi bir kez daha muhtemelen bildirimi görmediğine inandırmaya çalıştım. Pek çok insan randevu uygulamalarından sıkılıp profilini silmeden uygulamayı kaldırabiliyordu. Bilgileri yerinde kalıyor, insanlar onları aşağı ya da yukarı kaydırmaya devam ediyordu ancak uygulama artık telefonlarında olmadığından hiçbir zaman görmüyorlardı. Öyle olabilirdi, değil mi? Google'da arayamayacak kadar korkuyordum.

Bu sabah koltuk değneklerime daha sıkı tutunarak resepsiyondaki kadını selamladım ve -son derece yavaşça- ofise doğru ilerledim. Birkaç dakika geç kalmam umurumda değildi. Zeminin beni yutmaya karar verip vermeyeceğini görmeyi bekliyordum.

Cuma akşamı annemle yediğimiz tuhaf akşam yemeğinin ardından pazartesi günkü en büyük endişemin geçen senekinden çok daha iyi bir yerde olmadığımızı fark etmek olacağını düşünmüştüm. Ya da bir önceki senekinden ve ondan öncekinden. Ağabeyim her zaman anne-kız ilişkisi kurmamızı istese de ona yemeğe gittiğimizi anlatmadığım için vicdanım beni yiyip bitiriyordu. Sammy'ye *her şeyi* söylerdim, özellikle de annemiz söz konusu olduğunda. Sadece... *Of.*

Ağabeyinize, bir saatten kısa süre içinde sizi bok gibi hissettirmeyi başardığı için annenizi görmek istemediğinizi nasıl söylerdiniz ki?

Doktor Simmons'la yaptığımız kısa sohbetten sonra masamıza döndüğümde -ki kendisi barda ortadan kaybolmuştu- anneme yorgun olduğumu ve Uber çağıracağımı söylemiştim. Karşı çıkmamıştı, ben de başka bir yemek ayarlamaya çalışmamıştım. Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemezdim.

Beklenmedik olan şu an yaşadığım *durumun* anksiyetemi tetiklemesiydi. Kocaman bir hataydı, nasıl kurtulacağımı ya da hiç kurtulabilecek miydim bilmediğim tam bir felaketti.

Fakat sakin kalmam gerekiyordu. Muhtemelen her şeyi çok fazla büyütüyordum.

En azından ofisine girip havanının değiştiğini hissene dek kendime böyle söyledim.

Sıradan kıyafetlerle inanılmaz yakışıklı görünen ve iki kedisi olan Doktor Simmons bana farklı veya normalden uzun süre bakmadı, bu da kafamın daha da karışmasını sağladı.

Hayal mi görüyordum? Bu odadaki... kuvvetli elektriği?

Belki gerildiğim içindi. Şu anda yargı gücümü dinlememeliydim. Fazlasıyla kötü durumdaydı.

"Günaydın," diye karşıladı beni. Hevesli değildi ama bunu bekliyordum. Bilgisayarında bir şeyler yazdı, ardından bana bakmadan yerdeki matı gösterdi. "Birazdan esnemeyle başlayacağız."

Seansımızın tuhaf geçeceğini düşünseydim yüzde yüz haklı olurdum.

Aldığı her nefesten, hassas tenimdeki parmaklarının baskısından, bana her soru sormak üzere olduğunda çenesinin gerilmesin-

den dayanılmaz derecede haberdardım. Sanki varlığımı kabul etmek, yapmak istediği son şeydi.

Egzersizlerden biri sırasında duruşumu düzeltmek için sırtıma dokununca içten içe öldüm.

Doktor Simmons tıpkı benim gibi gözlerini kaçırdı, bu da randevu uygulaması fiyaskosunu bildiğine dair şüphelerimi iyice körükledi. Normal zamanda da çok konuşan bir adam değildi, dolayısıyla konuyu açmasını beklemiyordum. Bizzat konuşmak için kelimeler dilimin ucuna geldi çünkü on beş dakika geçmesine rağmen gerilime dayanamaz olmuştum.

Tamam, olanlar küçük düşürücüydü ve gerçekten benim suçum değildi ancak içimde bir şey, havayı dağıtmak için kaşınırcasına yalvarıyordu. Saatlerce bugünkü seansta onunla yüzleşmekten korkmuşken şimdi bundan bahsetmek mi istiyordum? Bugün uyandığımda başımı vurmuştum herhalde.

Seansın yarısına geldiğimizde onun ayak bileğimin arka tarafına dokunmasını içeren güçlendirme egzersizlerine geçtik ve bir saniyeliğine bayılacağımı düşündüm. Artık sahiden katlanamıyordum.

Her şeyden çok görünmez bir sınırı aşarak onu rahatsız ettiğim için özür dilemek istiyordum; gerçi teknik açıdan asıl suçlu Beth'di. Ancak ne zaman bildirimi okurken Doktor Simmons'ın yüzünü hayal etsem kusmak istiyordum.

Fakat tek bir sorun, beni durduran tek bir şey vardı. Ya gerçekten bildirimi görmediyse? Ya uygulamayı artık kullanmıyorsa ve boş yere kendimi rezil edersem?

Baş ağrım iyice artmaya başladı, yarım saat sonra bana gidebileceğimi söyleyince daha da kötü oldu. "Bugünlük bu kadar yeter."

Karar vermek için saniyelerim vardı. Baskı hiçbir zaman ortaya çıkmamı sağlamazdı. Fakat günlük durumlarla ve normal insanlarla uğraşarak gerçek sözcükler sarf etmek söz konusu olduğunda birkaç derse ihtiyacım olduğu söylenebilirdi.

O yüzden sonraki sözcüklerimin suçlusu, bu konuda düzgün bir eğitimim olmamasıydı. "Çok üzgünüm."

Yavaşça, çok yavaşça başını döndürdü. Gözleri beni yerime sabitledi ve boğazımda aniden oluşan yumruyla beraber yutkunmaya çalıştım.

Eh, sanırım bunu yapıyordum.

Korkudan geriye kalan bütün cesaretimi toplayıp her şeyi döktüm. Ne olursa olsun söylüyordum.

"Randevu uygulaması konusunda." Tekrar yutkundum çünkü buz gibi bakışları kıtayı tamamen dondurabilecek gibiydi. Kesinlikle kalan özgüvenimi dondurmuştu. "Ben... Bir arkadaşım sizi yukarı kaydırdı ve rahatsız olduysanız özür dilerim. Nasıl yapabileceğimi bilsem geri alırdım. Tekrar özür dilerim." Saçmalıyordum. Saçmaladığımın farkındaydım. *Of, Tanrım, durum çok kötü.* "Biz sadece şakalaşıyorduk. Herhangi bir kastım yoktu. Zaten... ciddi bir şey falan da değildi. Ama yine de üzgünüm."

Bir saniye geçti.

Beş.

On.

Ve nihayet, nihayet Doktor Simmons gözlerini kırpıştırdı.

Yanakları mı kızardı?

"Sorun değil," dedi, yalnızca birkaç kelimeyle dünyamı başıma yıkmıştı.

Sorun değil.

Yani bildirimi görmüştü. Yani uygulamayı kullanıyordu. *Randevu uygulamasını.*

Bu da aynı zamanda bekâr olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Şerefsizin teki değilse tabii ama öyle olduğunu sanmıyordum.

Hem bütün çabamı yeni bir kimlik bulup ülkeden kaçmaya vermem gerekirken neden aşk hayatına odaklanıyordum ki?

"Çok üzgünüm," diye ısrar ettim.

Bu aşamada başka ne desem bilemiyordum. Belki de hiç konuyu açmamalıydım.

Doktor Simmons dönen sandalyesine oturarak bilgisayarında bir şeyler yazdı ve cevap vermek için uzun bir süre bekledi. "Sorun yok."

"Sizi... arkadaşım yukarı kaydırdı." Yeniden açıklama gereği hissettim. Bunu bilmesinin son derece önemli olduğuna karar vermiştim. "Öylesine eğleniyorduk. Ben zaten kaydolmak istemedim."

Şimdi de basit bir bahane üretiyormuşum gibi görünmüştü. Hiçbir zaman kazanamayacaktım, değil mi? Her şeyden nefret ediyordum.

"O zaman neden yaptınız?" diye sorarak beni şaşırttı.

Bana bakmıyor olsa da omuzlarımı silktim. Koltuk değnekleri-

me tutunup küçük masasına doğru yürürken cevap verdim. "Arkadaşım biraz eğlenmem gerektiğini söyledi." Gerçi düşününce bunu söylemem üzücüydü. "Ama eğlenme fikrinin *bu* olduğunu bilmiyordum. Değildi. Eğlenceli yani."

Sessizce homurdandı -homurtu muydu o- ve başka bir şey söylemedi. *Tamam o zaman.*

Kaçınılmaz bir biçimde beni yollamadan önce gözlerim masasındaki küçük kitap yığınına kaydı. Çoğunun "fizyoloji" ve "fibromiyalji" gibi sıkıcı isimleri vardı, alanın profesyonelleri için büyüleyici olduğuna emindim ancak benim dikkatimi çekmiyordu.

Neyse ki tek bir mandala boyama kitabı çekti.

"Mandalaları sevdiğinizi bilmiyordum," deyiverdim, umutsuzca konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

İşe yaramadı.

"Nereden bilecektiniz? O bilgiyi uygulamadaki profilime eklememiştim."

Ne. Oluyor. Böyle.

"Rahatlayın." Gözlüğünün arkasından dikkatle bana baktı. "Sadece sizinle uğraşıyorum."

O? *Benimle* uğraşıyor muydu?

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek boğazımı temizledim. Neyse ki o seçimi benim yerime yaptı. "Yarın görüşürüz. Ayak bileğiniz beklenildiği gibi iyileşiyor, o yüzden dinlenmeye devam edin."

İğneleme yapıp yapmadığını anlayamadım. Ne de olsa bileğimi doğru düzgün dinlendirmediğimi biliyordu. Beni Monica'nın Barı'nda görmüştü ve nedense ikimiz de bu konuyu gündeme getirmiyorduk. Bana uyardı; koca bir on yıl yetecek kadar utanç yaşamıştım zaten.

Fakat yine de sordum. "Sorun olmadığına emin misiniz? Herhangi bir sınırı aştıysam gerçekten özür dilerim."

Konuştuğunda kalın sesi ciddi -ve yorgun- çıktı. "Bayan Stevens, sorun değil. Özür dilemeyi bırakın."

Yutkundum. "Peki. Ben... yarın görüşürüz." Hafifçe gülümseyip arkamı döndüm ve çıkışa yöneldim.

Zihnimin bana acımasız oyunlar oynadığına emindim çünkü odadan çıktığım süre boyunca yakıcı bakışlarının sırtımda olduğuna yemin edebilirdim.

Bölüm 8

JAMES

Siktir.

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl sokmuştum?

Pazartesi günkü randevularım boyunca aklımdan bir türlü çıkaramadım. Beynimin en derin boşluklarına kazınmış oyalanıyor, varlığını tekrar belli etmek için en uygunsuz zamanı bekliyordu.

Bu fiyaskonun tek sorumlusu vardı, o da bendim.

Çünkü başka bir şeyi berbat etmem gerekiyordu.

Uygulamada hiçbir şey yapmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Genelde çok sert ve özgüvenli olsa da uysal çıkan sesindeki bir şey bana doğru olduğunu söylüyordu. Fakat bana borçlu olmadığı açıklaması ve özrü bu rahatsız edici hissin gitmesini sağlamamıştı.

Birkaç gece önce telefonuma o bildirim geldiğinde sinirlerimin patlama raddesine geldiği gerçeğini silmezdi.

Bu bile kendi başına büyük bir sorundu.

Beni kızdıran, bu kadar dikkatsiz olmasam bu durumdan en başından kaçınabilecek olmamdı. En yakın arkadaşım Graham bir ay önce, tamamen ondan alıntı yaparak söylemem gerekirse "yalnız ve huysuz bir puşt" olduğum ve "bu boku iyi bir sevişmeyle düzeltmem" gerektiği bahanesiyle beni randevu sitesine kaydolmaya zorlamıştı. Haklı olabilirdi ancak mesele bu değildi.

Daha önce uygulamayı bir kez, profilimi oluşturduktan kısa bir süre sonra kullandığımı kabul ediyordum. Ara sıra bildirim geliyordu, ben de her gün gördüğüm onlarcası arasında kaybolmalarına izin veriyordum ama o gün yargı gücüm çatlaklarım arasından sızmıştı.

O isteklerin bana verdiği his hoşuma gitmemişti; sanki vitrindeki bir et parçasıydım. Uygulamayı silmem gerektiğinin farkındaydım fakat hastalarımdan biri randevusuna gelince unutmuştum.

O güne kadar.

"Ne oldu, dilini mi yuttun?"

İçeceğimden bir yudum daha alarak cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Graham, ruh halimi tanıyıp bu konuda yorum yapmayacak kadar uzun zamandır yanımdaydı. Ancak ben de arkadaşımın hiçbir şeyin peşini bırakmayacağını bilecek kadar yanındaydım.

Beni taklit ederek birasından başka bir yudum aldı, sonra da kolumu dürttü. "İçini kemiren şey ne?"

Burbon'umdan geriye kalanı kafaya dikerek bir bardak su istedim. Monica'nın Barı'na ikinci kez geliyordum. Burası şehirdeki Amerikalı şirket çalışanı şerefsizler tarafından rahatsız edilmeden birazcık içebilmek için harika bir yerdi. Graham bu konuda yemin ediyordu. Karanlık, kısmen sessizdi ve içeri girdiğinizde hiç kimse size bakmıyordu. Yani bana tamamen uyuyordu.

"Bir şey yok." Sözcükler ekşi bir yalan gibiydi, bana o kadının bahanelerini hatırlatıyordu. O zaman *dalıp gitmemişti*. Açıkça panik atak geçirmişti ve ben o lanet şeyleri hafife almazdım. Üzüntüyü gördüğümde tanırdım, bu yüzden gözlerindeki saf acı hâlâ aklımdaydı.

Ne var ki olmamalıydı.

"Yok, var bir şeyin." En yakın arkadaşım yüksek sesle dile getirmediğim her şeyi çözmeye çalışarak beni dikkatle izledi ama asla çözemeyecekti. "Ağabeyinle konuştun mu?"

Garson suyu önüme koyar koymaz bir yudum aldım. "Hayır ve konuşmayacağım."

"James..."

"Duymak istemiyorum."

"Ben sadece diyorum ki..."

Bardağı masaya normalden biraz daha sertçe bıraktım. "Siktir, Graham. Kapat konuyu."

Beni tanıdığı için konuyu kapattı. Sıkıntıyla nefesimi verip elimi yakın zamanda kısaltmam gerektiğini bildiğim sakalımdan geçirdim. "Kusura bakma. Seni terslemek istemedim."

Birasını dudaklarına götürmeden önce, "Hayır, konuyu açtığım için sen kusura bakma," diye mırıldandı Graham.

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil." Götlük yapmama ilk kez katlanmıyordu, son kez de olmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse ben de üniversiteden beri onun saçmalıklarına katlanıyordum, yani eşit sayılırdık.

"Biraz *nacho* söylemek ister misin, yoksa gidelim mi?" diye sordu, umursamaz haline geri dönmüştü. Graham merkezdeki üst düzey bir şirkette bilgisayar mühendisiydi ve benim gibi pek dışadönük sayılmazdı. Fakat karısı Sarah bu akşam hastanede gece vardiyasında olduğu için yalnız kalmak istememişti. Benim de gevşemem gerekiyordu. *Fena halde.*

"Hayatım! Ah, bak şu haline! Nasılsın?" diye haykırdı az önce karşımızda duran garson birdenbire; gözleri arkamızdaki bir şeye sabitlenmişti. "Seni özledik."

Farkındalığın getirdiği karıncalanma içimden akıp geçerek karnıma yerleştiğinde *anladım.* Öylece anladım.

Buraya son geldiğimde onu neden barın arka sokağında bulduğum şimdi anlaşılıyordu. Neden sadece çalışanların kullandığını tahmin ettiğim bir yere gittiği. "*Seni özledik*" onun çalışanlardan biri olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Ya da eskiden burada çalıştığı.

"Çok kötü değilim." Sesi bana doğru geldiğinde kulaklarım çınlamaya başladı.

"Ah, canım, gelmen şart değildi. Evde dinlenmen lazım," diye ekledi garson ve ona fazlasıyla katıldım. Burada ne işi vardı?

Olduğum yerde kalıp başımı çevirmemek için irademin tamamını kullanmam gerekti.

"Canım Matt'in hamburgerlerinden çekti," dedi, sesi son duyduğumdan çok daha rahat ve hayat doluydu. Birlikte bir sürü seans yapmıştık ancak şu anda, klinikte gördüğüm kızın tam tersiydi. O kızın başının üzerinde daima bir bulut varken şimdi sanki güneş sadece onun için ışıldıyordu. "Ayrıca evden çıkmam lazımdı."

"Maddie, bileğin..."

Evet, aynen öyle.

"Endişelenmene gerek yok, Monica. Buraya Uber'le geldiğim için o kadar ağrımıyor."

O kadar deyişi doğruca karnıma isabet etti. Çünkü bu ne anlama geliyordu ki? Daha önce sakatlanmış dansçıları tedavi etmiştim ve ağrıya alışık olduklarını biliyordum ancak bu ağrı derecelendirilse bir mi olurdu, yoksa sekiz mi?

Arkamda birinin ağır ağır iç çektiğini duydum. "Peki. Gel içeri o zaman. Siparişini bir dakikaya getiririm." Şüphesiz koltuk değneklerinin yaklaştığını söyleyen sesini duyunca kaslarım gerildi.

"James?" Graham kolumu dürttü. "Orada mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, ne oldu?"

"Geceyi sonlandırmak ister misin diye sordum."

Beş dakika önce olsa tereddüt etmezdim. Kötü bir gün, hatta kötü bir hafta geçirmiştim ve az daha buraya gelme davetini reddedecektim. Şimdiyse Gölge'yle Sis'in bir saat daha yalnız kalması sorun olmazdı.

"Henüz eve gitmek istemiyorum," dedim ona, karnıma tuhaf bir sis yerleşmişti. "Hızla yiyebileceğimiz bir şeyler alalım."

"Hah şöyle," diyerek neşeyle ışıldadı. Garsonu çağırıp -belli ki adı Monica'ydı- kadından bir sepet *nacho*'yla bir bira daha istedi.

Onun dikkati dağınıkken Maddie'ye hızla göz attım. Barın diğer tarafındaki masalardan birinde tek başına oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Bu sayede dikkatimi ona verdiğim için kendimi paylama şansı bulabildim.

Kliniğin dışında Maddie'nin yaptığı ya da yapmadığı şeylerin beni ilgilendirmediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Fakat Graham bu hafta işte olan, zaten mesajında söz ettiği bir şeyi anlatırken zihnim birkaç gün öncesine kaydı.

Telefonumun ekranı tek bir bildirimle aydınlandığında spordan sonraki terimden kurtulmak için girdiğim duştan yeni çıkmıştım. Tek bir bildirim olması tuhaftı çünkü indirdiğim uygulamaları hiçbir zaman silmeme gibi sinir bozucu bir alışkanlığım vardı.

"Maddie az önce seni yukarı kaydırdı!"

Maddie, yüzünün anında zihnimde belirmeyeceği kadar yaygın bir isimdi. Ancak yine de onu görmüştüm.

Orada, belimde sadece beyaz bir havlu sarılı halde durduğumu, komodinimin üzerindeki karanlık ekrana bakakaldığımı ve göğüs kafesimin içindeki o organdan başka bir şeyi duymadığımı hatırlıyordum.

Bu bir şaka olmalıydı.

Ayaklarımın altındaki ahşap döşemede ufak bir su birikintisi bıraktıktan sonra telefonumun kilidini açıp evrendeki en komik olmayan şakanın gözlerine bakacak cesareti toplayabilmiştim.

Profilindeki ilk fotoğraftan ötesine bakmamıştım. Sola, sağa ya da başka herhangi bir yöne kaydırmamıştım. Profil açıklamasını okumamıştım. Kendime yalnızca bir saniyeliğine o yirmi bir sayısına bakmaya izin vermiştim.

Yaşı sır değildi ancak hatırlatma iyi gelmişti.

"Pekâlâ dostum, ne oluyor?" Graham'ın sorusu beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü. Ona baktığımda kaşlarını çatıyordu.

"Neyi kastettiğini anlamadım."

"Surat asıyorsun."

"Yani? Ben hep surat asarım."

"Böyle değil ama." Arkadaşım bir şey arar gibi gözlerimi taradı. Bu konuda söz hakkım varsa bulamayacaktı. "Dikkatin dağınık, ne oldu bakalım?"

"Dikkatim dağınık değil," diye yalan söyledim.

"Bok değil. Seni kardeşim gibi tanıyorum, James. Bu yüzden ne olduğunu söyle bana."

Graham ısrarcı göt herifin tekiydi ve yıllar süren arkadaşlığımızın ardından ondan kurtulamayacağım belli başlı şeyler olduğunu biliyordum. İçlerinden biri de beni açık kitap gibi okuyabilirken yalan söylemekti.

"Unut gitsin," diye denedim bir kez daha.

"Ah, yani *bir şey* canını sıkıyor," dedi sırıtarak. "Biliyorum. Söyle işte, dostum. Zaten eninde sonunda öğreneceğim."

"Şüpheliyim," diye mırıldandım.

Graham'ı seviyordum ama bu onu ya da başka birini değil, sadece beni ve boku yemiş kafamı ilgilendiriyordu.

"Neyse işte. Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Sepetteki *nacho*'ların sonuncusunu yerken omzunu silkti. "Gitmeye hazır mısın?"

Sinirlendiğini anlamıştım fakat ne yapacaktım ki? Yirmi bir yaşındaki hastamın evde dinlenmesi gerekirken burada olduğunu ve yalnızca yanına gidip ona bu kadar dikkatsiz olmayı bırakmasını söylemek istediğimi mi anlatacaktım? Kıza hangi lanet nedenden olduğunu bilmesem de bakmayı bırakamadığımı mı? Fazlasıyla uzak bir ihtimaldi.

Maddie'nin hamburgeri geldiğinde garson -Monica- ona eşlik etmek için karşısındaki koltuğa oturdu. Ardından *nacho*'larımız ve içkilerimiz bitti. Graham çoktan hesabı ödemişti. Eve gitmek istiyordu, ben de istemeliydim. İstemem gerekiyordu.

Arabama doğru ilerlerken kendime kliniğin dışındayken onun benim sorunum olmadığını hatırlattım.

Geçen gün, düşünmek bile istemediğim bir nedenden dolayı onu kontrol etmek için dışarı çıktığımda muhtemelen bir sınırı geçtiğimi hatırlattım.

Kendime bunu defalarca söylesem de o bardan çıkana kadar bir saat boyunca arabamda bekledim.

Ancak bindiği Uber gittikten sonra uzaklaştım.

Bölüm 9

JAMES

Bilinmeyen Numara: Konuşmamız lazım

Gölge, onu yıllardır beslememişim gibi kahvaltı için miyavlayarak beni uyandırdıktan iki dakika sonra günüm çoktan mahvolmuştu. Çünkü öyle olmak zorundaydı.

Dün akşam gözüme uyku girmemişti, akıl sağlığımdan geriye kalanları da kaybetmek istemiyorsam Graham'la Monica'nın Barı'na gitmeyi bırakmam gerektiğini düşünüp dürüyordum.

Graham'la ayrıldıktan sonra bir saat boyunca arabada kalmama gerek yoktu. Sadece alkol seviyemin düşmesini beklediğimi söyleyerek karşı çıkabilirdim ancak yalnızca bir kadeh içmiştim ve hiç sarhoş değildim, aksi takdirde arabaya hiç binmezdim.

Yirmi bir. Kız yirmi bir yaşında ve lanet olası hastan.

Bu kez aklımın başıma gelmesini sağlayan Sis'in miyavlaması oldu, böylece isteksiz de olsam gün için hazırlanmaya koyuldum.

O mesaj spor salonunda, duşta, işe giderken peşimden gelse de cevapsız bırakmaya kararlıydım. Tıpkı bana gönderdiği diğer yedi mesaj gibi.

Cehenneme gitse umurumda olmazdı.

Giriş yaparken resepsiyondaki Barbara'ya selam verdim. Maddie'yle seansımız boyunca kendimi toplamayı başarabildim ancak bunun tek nedeni doğru düzgün konuşmamasıydı. Dün akşam barda kulak misafiri olduğum şen şakrak kız çoktan ortadan kaybolmuştu ve nereye gittiği beni ilgilendirmezdi.

Bara gidip durmasına rağmen bileği iyi görünüyordu. Dinlendiği anlaşılıyordu ve seansın sonunda ona da bildirdim. "İyileşmeniz beklenildiği gibi gidiyor." Sesimi olabildiğince düz tutmaya özen gösterdim. "Ölçülü olacak şekilde kısa süreli gezebilirsiniz ama merdivenlerden uzak durun."

Göz ucuyla söylediğimi onayladığını gördüm. Duraksayıp oturduğum yere yaklaştı. Bakışlarımı bilgisayarın ekranında tuttum. Orada kazara açtığım için şu anda bakmama gerek olmayan hesap tablosundan başka bir şey yoktu.

"Ben..." diye başladı, sonra boğazını temizledi. Yeniden denediğinde sesinin kısıklığı hoşuma gitmedi. Çok zayıftı. "Ben özür dilemek istemiştim."

Profilindeki, iki saniyeden fazla bakmayı reddettiğim fotoğrafındaki o parlak gülümsemesi avuçlarımın terlemesine yol açtı. "Sorun değil."

"Biliyorum. O... O konuda özür dilemek istemedim. Bu kez."

Yavaşça dönüp ona baktım, bu bana borçlu olmadığı özrün ne olduğunu merak etmiştim. "Nedir?" diye sordum, özellikle ilgimi çektiği için değil de biraz itilmeye ihtiyacı olduğunu anladığım için.

Sahiden hiç tereddüt etmedi. "Birbirimizi Monica'nın Barı'nda gördüğümüz o akşam. Talimatlarınızı dinlemediğim için özür dilemek istedim. Evde kalmalıydım." Demek bunu yapacaktı. Peki o zaman. "Ben... dışarı çıkmanın iyileşmemde gerilemeye yol açacağından korktum."

Boğazımdan homurtuya benzer bir ses çıktı. "Bileğiniz iyi."

Bir saniye sessiz kaldığında gözlerimi yeniden tabloya sabitledim. Ne kastettiğini anlıyordum. Dikkatsizliğin, çaresizce ihtiyaç duyduğu iyileşmeye mal olacağından korkuyordu.

Ben de aynı şeyi yaşamıştım. O karanlığı fazla iyi tanıyordum.

"Ben yine de özür dilemek istedim."

"Tamam."

Fakat Maddie odadan çıkmadı. Kumaş çantasına uzanıp içinden kırışık bir şey çıkarana kadar yerinde kaldı. "İşte."

Yine ona baktım. Bana doğru uzattığı elinde bir kâğıt tutuyordu. Orada... *Bir dakika.*

"Bu sizin için." Sesi utangaç ve kararsız çıktı, ayrıca parmaklarının titremesi neredeyse fark edilmezdi ama ben gördüm. "Aptalca ama... sizden çok sık özür diliyorum, o yüzden bunu verirsem beni daha hızlı affedebileceğinizi düşündüm."

Bu...

Bu bir mandalaydı.

Bana mandala veriyordu.

Mandalaları sevdiğinizi bilmiyordum.

Geçen gün boyama kitabını fark etmişti, değil mi? Ve bana bir tane yapmanın iyi bir fikir olacağını mı düşünmüştü?

Hassiktir.

"Bunu kendiniz mi çizdiniz?" diye sorabildim. "Elinizle?"

Sıcak ve *yanlış* bir şey midemin içinde çalkalandı. Sıcaklık boynumdan yukarı çıktığında okullu bir çocuk gibi kızardığımı anladım.

"Evet." Çizimi sabit bir şekilde tutmayı bıraktı ve gözlerini ayırmadan masama yerleştirdi. "Ağabeyim dövme sanatçısıdır, ben de sürekli onunla birlikte çizim becerilerimi geliştirdim. Stresli olduğumda çizim yaparım. Bu yüzden düşündüm ki... tekrar özür dilemeyi düşünmek beni biraz strese soktuğundan bunu sizin için yaptım."

Tutulmuştum. Nutkum tutulmuştu.

"Evde kalmalıydım," diye devam etti. "Annem aradı ve... onunla buluşmam önemliydi. Kendisini pek fazla görmüyorum. Bir de geçen gün bara gittim çünkü canım hamburger çekti, ayrıca biraz temiz hava almak istedim. Ama arabaya bindim, yani pek yürümedim. Hem eskiden orada çalışıyordum ve patronum arkadaşım gibidir, onu da görmek istedim."

Dün akşam beni görmediği için hissettiğim rahatlamayı gizleyemiyordum bile. O güvenle arabaya binene kadar beklediğimi bilseydi şu anda çok daha farklı -hatta tuhaf- bir konuşma yapıyor olurduk.

Aynı zamanda annesini pek görmediğine dair yorumunu görmezden gelmeye özen gösterdim. Maddie -*Bayan Stevens*- hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi.

Mandala, şu anda odaklanabileceğim en güvenli şeydi. Ortasında bir tür çiçek bulunan bir daireden oluşuyordu. Elle çizdiğini bilmesem elimdeki birçok mandala kitabından biri sanabilirdim; o kadar göz alıcıydı.

"Ağabeyiniz ilk randevuda yanınızda gelen kişi mi?"

"Evet," diye onayladı. "Kendisi dövme sanatçısı."

"Onun adımlarını takip etmeyi hiç düşünmediniz mi?"

Neden sorduğumu bilmiyordum. Umurumda falan değildi. Onu daha iyi tanımak istemiyordum. Kız hastamdı, benden on yaş küçük hastamdı ve asla geçmeyeceğim bazı sınırlar vardı. Bir hastayla gereksiz yakınlık kurmak da onlardan biriydi.

"Ah, yok canım," dedi kıkırdayarak. Bu ses başımı kaldırıp dudaklarındaki o küçük kıvrıma bakmama yol açtı. "O kadar iyi değilim. Zaten hep baleyi tercih ettim." Son cümlesinden sonra gülümsemesi kayboldu, ben de kendime burada yalnızca fiziksel yaralarıyla ilgilenmek üzere bulunduğumu hatırlattım.

"Mandala için teşekkürler," dedim onu yollar gibi. Sonraki hastam her an gelebilirdi ama gelmese bile Maddie'yle sohbet etmek pek iyi bir fikir değildi. "Yarın görüşürüz."

Aniden başımdan savmamın onu hazırlıksız yakaladığını anlasam da hemen sonra yüzünde tamamen samimi olmayan parlak bir gülümseme oluştu. Bense cevap olarak sadece baktım.

"Tabii, evet. Görüşürüz, doktor."

Doktor. İşte bu yeniydi.

Kapı arkasından kapanırken sanki sonsuzluk geçti. Ofisimde sadece duvardaki saatin sesi kaldığında, kendime yorgun yüzümden elimi geçirme izni verdim.

Mandalası meydan okur gibi masamdan bana bakıyordu. Bir hevesle sırt çantama tıkıştırıp günün geri kalanında onu düşünmeyi reddettim.

***

Maddie

Doktor Aşırı Gergin'le randevumdan sonra bir Uber çağırdım.

Bu lakabı hak etmişti.

Belki ona mandalayı verirken hissettiğim aşağılanma, belki de beni hızlıca göndermesi sonrasında arkadaş olmadığımızı fark etmem yüzündendi.

Çizimimi gördüğünde yanaklarının kızardığını sanmıştım ama o koyu kirli sakalı varken... Düşündükçe daha az emin oluyordum. Onu rahatsız etmiş olsam şaşırmazdım, o yüzden kendime bu durumun biteceğini söyledim. Denemiştim ve mandalayı beğenmiş gibi görünmüştü ama bu kadardı. Ona başka hediye vermeyecektim. İçgüdülerim aksini söylese de ona artık arkadaşça davranmayacaktım.

Sürücü yirmi dakika sonra Norcastle Bale'nin önünde durduğunda ne yaptığımı bilmediğimin farkına vardım.

Neden bu adresi vermiştim? Neden eve gitmemiştim?

Kaldırımda koltuk değneklerimi güvenle tuttuktan sonra arabanın kapısını kapattım ve Uber'ın hızlanarak uzaklaşmasını izledim.

Burnumdan nefes alarak hayallerimin gerçekleşeceğini düşündüğüm binaya girmeye cesaret ettim. Burada seçmelere girmem, sonra da bir umut çalışmam gerekiyordu.

Kyle kabul edilmişti.

Beth dün akşam söylediğinde onunla çok gurur duymuştum.

Tabii ki başarmıştı çünkü bu işte harikaydı ve Norcastle Bale'sinin ona göre olduğunu biliyordum. Nerede dans ederse etsin, dönüştüğü yıldızı göreceklerini biliyordum.

İçimdeki en olgun ve şefkatli kısım onunla konuşmam gerektiğini biliyordu. Gerçekten biliyordu. Çocuk gibi tavırlarımdan o sorumlu değildi. Kendimi toplayıp ona hak ettiği özrü dilemeliydim.

Beş saniyeliğine ona mesaj atmayı düşündüm, ardından kendime karşı dürüst olmaya karar verdim; henüz hazır değildim. Kyle bana yıllardır harika bir arkadaş olmuştu. Norcastle Bale'ye benim değil de onun kabul edilmesi onun suçu değildi. Onun suçu değildi işte.

O halde neden onunla konuşmayı düşünmek bile böylesine canımı yakıyordu? Hayalini yaşamanın ne kadar inanılmaz olduğunu anlatışını duymak? O hayali birlikte kurmuştuk, şimdiyse içimizden sadece biri deneyimliyordu.

Gözlerim yakındaki bir sandviç dükkânına odaklandıktan sonra

karnım cevap verircesine guruldadı. Tamam o zaman, yemek yiyebilirdim. Hem Doktor Simmons kısa süreli gezebileceğimi, bunun iyileşmemi etkilemeyeceğini söylemişti. Bu yüzden bir kez daha dinlenmekten başka her şeyi yaptığım için daha az suçluluk hissediyordum.

On dakika sonra ton balıklı sandviçimi çiğneyerek yakınlardaki bir parkta oturdum. Norcastle Bale'nin neoklasik tarzda binası uzakta görünüyordu ancak göremeyeceğim kadar uzak değildi ve bana olmam gereken yerle olduğum yerin zıtlığını hatırlatıyordu.

Bulanık geleceğim hakkındaki sorular zihnime yığılmaya başladı, ardından hem suçluluk hem de kaygı nefes almamı imkânsız hale getirdi. Böylece çantamdan telefonumu çıkararak günler önce aramam gereken numarayı çevirdim.

"Evet, tatlım?"

Grace'in sesi beni hemen sakinleştirdi. Ağabeyimin karısı eski bale öğretmenim olmasının yanı sıra, aynı zamanda dünyada en sevdiğim insanlardan biriydi.

Sorunlarımı ona anlatırdım ve hepsine cevabı olduğunu bilmek beni sakinleştirirdi. Fakat sonra onu neden aradığımı hatırlayınca gerginliğim bir kere daha arşa değdi.

"Hafta sonu annemle yemek yedim," deyiverdim.

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşıladı.

"Tamam," dedi yengem bir süre sonra. Gerçek annemden çok daha anneymiş gibi hissettiren bir yengeydi. "Sanırım Cal'e söylemedin."

Ağabeyime Sammy değil, Cal diyordu. Adı Samuel Callaghan'dı ancak benim dışımda herkes ona Cal diyordu. Galiba Sammy'yi küçükken, komik olduğunu düşündüğüm için bulmuştum ve şimdi değiştirmeye niyetim yoktu.

Yutkundum. "Hayır."

"Tamam," diye tekrarladı o çok özlediğim yatıştırıcı sesiyle. Ne var ki söylemediği şeyi, bunu ondan sakladığım için ağabeyimin üzüleceğini biliyordum. "Ne konuştunuz?"

Ona her şeyi anlattım. David'i ya da Dave'i, artık her neyse onu. Annemin birdenbire güvenliğimden endişe duymasını, hakkı var-

mışçasına işimi onaylamayışını. Sammy'nin Norcastle'daki masraflarımı karşıladığını söylediğimde yüzünün düşmesini.

Durursam ivme kaybedeceğimden korkarak hepsini tek bir nefeste anlattım, Grace de dinlerken bir kere bile sözümü kesmedi.

Bitirdiğimde Grace'ten beklediğim son şey derin, neredeyse hüsran dolu bir nefes vermesiydi. "Annen..." diye başladı ancak tereddüt ediyor gibiydi. "Annen çok şey yaşadı ama bu bir bahane değil. Omuzlarında böyle bir yükü hak etmiyorsun, Maddie."

Işığın gözyaşlarımı olduğu yerde tutmasını umarak başımı kaldırıp öğlen güneşine baktım. Özetle yanaklarımdan akmalarını istemiyordum.

"Onu tekrar görmek istediğimden emin değilim," diye mırıldandım sessizce, her sözcüğüm utançla kaplıydı. Bahsi geçen kişi annemdi. Böyle hissetmemeliydim. "Sadece... sadece şimdilik," diye ekledim, kendimi canavar olmadığıma ikna etmek için. Tamamen. *Onun* ima ettiği gibi.

Lila brokolisini yemeyi reddettiğinde kullandığı sert sesle, "Zorunda değilsin," diye güvence verdi Grace. Ardından aklımı okur gibi şöyle dedi: "Dinle beni, Maddie. Onun annen olması, ailen olması umurumda değil; artık yanında kendini rahat hissetmiyorsan onu görmek zorunda değilsin. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Artık yetişkinsin. Bu kararı verebilecek tek kişi sensin."

Tuttuğumun son derece farkında olduğum ancak bedenimin bırakmama izin vermediği titrek nefesimi verdim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bir tanem. Onu hayatından çıkarmaya karar verirsen kızmam, ağabeyin de öyle."

Bu konuda çok emin değildim. "Ama o..." Gözlerimi sımsıkı kapattım. Lanet olsun, bu gözyaşları *dökülmeyecekti.* "Huzuru korumak için çok çabaladı. O..."

"Çabaladı ama annen çabalamadı ve bu konuda ne sen bir şey yapabilirsin ne de o." Lafımı yarıda kesmişti, sözleri olduğum yerde donup kalmama yol açtı. *Annen çabalamadı.* "O kendi yatağını yaptı, şimdi de üzerine yatmak zorunda. Onu bir daha görmek istemiyorsan kendisinden başka suçlayacak kimse yok. Ne ağabeyin ne de kesinlikle sen."

Grace her daim ailemizdeki mantığın sesiydi. Sammy harika tavsiye veriyordu fakat bazen aşırı korumacılığı üstün geliyordu. Yengemde aynı şey olmuyordu. Eğer saçmaladıysan sana söylüyordu. Bir şey suçun değilse onu görmen için kalın kafanın içine kadar giriyordu. Şu anda bana yaptığı da buydu. Haklı olduğunu biliyordum ama...

"Ama o benim annem," diye mırıldandım çünkü günün sonunda her şey bu inkâr edilemez gerçeğe varıyordu. Ne kadar az çaba sarf etmemi hak ederse etsin, kalbimde bencilliğimi düşünüp durmaktan solan ufak bir parça vardı. İhtiyacım olan insan olmasa da annem denemişti. Hafta sonları beni pankek yemeye ya da bale derslerinden sonra alışveriş merkezine götürdüğünde, hatta Sammy ile Grace'in yanına taşındıktan sonra bile bunlara devam ettiğinde anlamıştım. Beni umursamasa bunlarla uğraşmazdı. "Beni sevdiğini biliyorum."

"O kadarı yeterli değil," dedi yumuşak bir sesle, sanki sözcüklerinin beni kıracağından korkuyordu. Kırmayacaklarından çok da emin değildim. "Bazen sevgi yeterli değildir. Bazen insanların önemli olduğunu sana *göstermesi* gerekir ve sen önemlisin. Hepimiz için önemlisin, Maddie. Bunu sakın unutma."

Yutkundum, gözyaşları yanaklarımdan özgürce aktı. "Unutmam." Yaşları aceleyle kıyafetimin koluyla sildim. "Teşekkürler, Grace. Ben sadece... çok iyi bir hafta geçirmiyorum sanırım."

"Başka bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

Tereddüt ettim. "Hayır."

Tıpkı ağabeyim gibi karısı da yalanlarımı yemiyordu. "Bir sorun olduğu belli," diye ısrar etti. "Bana söyleyecek misin, yoksa tahmin mi etmek zorundayım?"

Sataşması gülümsememi sağladı. "Kaba bir tahminde bulun."

"Hımm." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Galiba buldum."

"Şüpheliyim," dedim, hâlâ kalan gözyaşlarımla gülümsüyordum.

"Bir erkekle mi ilgili?"

Grace'i uzun yıllardır tanımama rağmen hâlâ bir tür tuhaf psişik gücü olduğunu düşünüyordum.

"Gibi," diye kabul ettim, arka planda kıkırdadığını duyabiliyordum. "Tuhaf bir durum. Ondan hoşlanıyor falan değilim..."

"Tabii."

Kalbim hızlandı. "Beth ile aptalca bir şey yaptık, o yüzden şimdi adamla aram bir tuhaf. Zaten benden pek hoşlandığını sanmıyorum, öyle işte."

"İlk olarak, kim senden hoşlanmaz? Tam bir cevhersin. İkincisi, bu aptalca şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim? Yoksa çok mu küçük düşürücü?"

"Kesinlikle küçük düşürücü." İç çekerek ahşap bankta arkaya kaydım. Güneş yüzüme vurduğunda gözlerimi kapatıp ısısının tenimdeki gözyaşlarını kurutmasına izin verdim. "Beth randevu havuzuna ayağımı sokmam gerektiğini düşündü ve bir şekilde beni uygulamanın tekinde profil oluşturmaya ikna etti. Uzun lafın kısası, tanıdığım birini yukarı kaydırdım. Şimdi de aramız bir tuhaf."

O "adamın" fizyoterapistim olduğunu asla söylemezdim. Cesedimi çiğnemeleri gerekirdi.

Hain Grace basbayağı kahkaha attı. "Evet, oldukça korkutucuymuş."

"Sağ ol," dedim ruhsuzca.

"Ah, Mads, şaka yaptığımı biliyorsun," derken kahkahasının kalıntılarını duymaya devam ettim. "Adamla konuyu konuştun mu?"

"Yukarı kaydırdığım için özür diledim çünkü yapan ben bile değildim," diye açıkladım. "Sorun değil dedi ama bilemiyorum."

"Sorun değil dediyse değildir. Senin etrafında normal davranıyor mu?"

Normal, huysuz anlamına geliyorsa o zaman... "Evet."

"Bak işte. Her şey yolunda o halde."

Zorla güldüm. "Pozitifliğini çok seviyorum, Gracie. Bugün buna ihtiyacım vardı."

Sesi yumuşadı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, bir tanem. Söz veriyorum randevu uygulaması fiyaskosundan ağabeyine bahsetmeyeceğim."

Oh. Sammy'yi seviyordum ama bazen fazla korumacı bir baba, artı ağabey ayı olabiliyordu. Gerçi kimi kandırıyorum ki? *Sürekli böyleydi.*

Akıl sağlığım için konuyu değiştirmeye karar vererek, "Yeni kitabın nasıl gidiyor?" diye sordum.

Çocukken, ebeveynlerimin terk edişiyle baş etmek için ilk terapiye başladığımda kendimi açamıyordum. Kendi duygularımı anlamıyordum, zihnimdeki gürültünün içinde kaybolmuştum. Çünkü ağabeyimi her zaman sevsem de ebeveynlerimle yaşarken kalıcı olarak onun yanına taşınmak dört yaşındaki biri için kafa karıştırıcıydı.

Ta ki terapistim yeni bir yaklaşım deneyene kadar.

Kitapları ve benimle aynı sorunu yaşayan karakterleri kullandığında nihayet iyileşmeye başlamıştım. Özellikle bir hikâye vardı, ebeveynleri çok uzun bir av gezisine gidince ablasıyla yaşamaya başlayan küçük bir tilki anlatılıyordu ve yeni gerçekliğimle uzlaşmama yardımcı olmuştu.

"İyi gidiyor," dedi bana. "Teslim tarihim iki hafta sonra. Kafein alıp çok az uyuyarak yazıyorum ama şikâyet edemem."

Terapideki gelişmem ilerlerken Grace çocuk kitabı yazarlığı kariyerini başka bir seviyeye taşımıştı. Çocuklara ve genç yetişkinlere yönelik kişisel gelişim kitapları yazmak için bibliyoterapi uzmanı birkaç terapistle iş birliği yapmıştı.

Evde kitaplarının koca bir koleksiyonu vardı, Lila hepsini avucunun içi gibi biliyordu. Grace, çocukların ve gençlerin anlayabileceği, rızadan terk edilme korkusuna kadar pek çok farklı konuda kitap yazıyordu.

Kısacası, Grace yeryüzündeki bir melekti.

Sırıttım. "Lütfen kahve görevini Sammy'ye verdiğini söyle."

"Kahve, çamaşır, mutfak alışverişi, bulaşık..." diye sıraladı, ardından mutlu bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Yılın Kocası," diye sataştım, bu gerçek bir ödül olsa Sammy'nin her yıl kazanacağını biliyordum. Ağabeyim bu dünya için fazla iyiydi ve en az onun kadar kendisini hak eden bir kadınla evlendiği için mutluydum. "Hafta sonu görüntülü konuşuruz, değil mi?"

"Tabii ki. Bileğine dikkat et. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Lila'ya da onu sevdiğimi söyle."

"Şimdi okulda ama döndüğünde söylerim."

Gülümseyerek annesi bugün benimle konuştuğunu söylediğinde yeğenimin gözlerinin parlayışını hayal ettim. En çok o ufaklığı özlüyordum. "Peki, hepinizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz, Maddie."

Telefonu kapattığımda kemiklerimde yeni bir kararlılık oluştu. Belki de Grace haklıydı. Duygunun tamamı buysa belki de sevgi yeterli değildi.

İnsanlar onlar için değerli olduğunu göstermek adına fazladan çaba harcamayınca gerçekten sevgi oluyor muydu? Yoksa boş bir kelimeden mi ibaret oluyordu?

Peki ya ben acımı yutup özür dilemedikçe Kyle'a onu sevdiğimi, takdir ettiğimi gerçekten gösteriyor muydum?

Atılacak tüm çöplerimi toplayarak parktan çıkarken koltuk değneklerime tutundum. Kyle'la konuşmam gerekiyordu ve bu durumu uzatmayı reddediyordum.

Telefonumu çantamdan çıkarıp onu görmezden geldiğim için bok gibi hissederek cevaplanmamış mesajlarını buldum ve ona çok geciken bir yanıt yazdım.

Ben: Selam, Ky. Uzun zamandır cevap vermediğim için üzgünüm. Benden nefret ediyorsan anlarım ama etmiyorsan seni bu akşam konuşmak için evimde pizza yemeye davet etmek istiyorum. Bana haber ver.

Hemen cevap vermedi ancak bu durumun canımı sıkmasına izin vermedim. Onun varlığını yok sayarak günler geçirdiğim için adil sayılırdı.

Artık kısa gezilere iznim olduğundan belki de Monica'yla birkaç vardiya almak için konuşabilirdim. Mutfakta kalır ve bulaşıkları yıkardım, sorun olmazdı; parayı da yine ağabeyim sayesinde geçinmemek için kullanırdım. Çok değildi ama en azından stüdyo dairemden çıkacak nedenim olurdu.

Göğsümde yeni, hafif bir his oluştu. Sakatlandığımdan beri yaşadığım belirsizliğe rağmen ilk kez bir şekilde iyimser hissettim.

Fakat taksi durağına gitmek üzere döndüğümde sırtımdan yukarı bir karıncalanma hissi tırmandı. Aniden kaskatı kesildim.

Birdenbire kaçma isteği bütün hislerimi sardı ve anladım.

İster önsezi deyin ister altıncı his ama anladım.

Birisi beni izliyordu.

Park öğle molasına çıkmış takım elbiseli erkeklerle ve kadınlarla

doluydu, yani özellikle tehdit altında hissetmiyordum. Hemen yanımda kalabalık bir yol, aynı zamanda bir sürü dükkânla bina vardı. Burada başıma bir şey gelmeyecekti ama yine de bir şeyin son derece yanlış olduğunu hissetmeden duramadım.

Yanlış bende değildi, etrafımdaydı.

Olabildiğince gizlice gördüğüm her yüzü taradım. Yürüyen çok fazla insan vardı, çoğu seçemeyeceğim kadar acele ediyordu.

Hiç kimseyle göz teması kurmadım, hiç kimse de bariz bir şekilde bana bakmadı ancak buradan gitmek istedim. *Hızla.*

Neyse ki şanslıydım çünkü hemen boş bir taksi buldum. Sürücüye adresimi verip uzaklaşana kadar parktan gözlerimi ayırmadım.

Birisi beni izliyordu. Buna emindim.

Bölüm 10

MADDIE

Bugün Kyle'a mesaj attığımda cevap vermesini beklemiyordum. Eh, aslında yalandı; cevap vereceğini biliyordum çünkü kendisi etrafına mutluluk dağıtırdı ama davetimi kabul etmesini beklemiyordum. Bir nevi hazır değildim.

Belki de bu yüzden Kyle beş dakika önce pizza kutusuyla geldiğinde parmaklarımın kucağımda huzursuzca kıpırdandığını fark etmiştim. Buna rağmen bir şey söylemedim, o da tek kelime etmedi.

Hiç de tuhaf bir durum değil.

Nihayet geriye kalan az sayıda haysiyetimi toplayıp haftalar önce söylemem gerekeni söyleyene kadar sessizlik daireme hâkim oldu. "Gerçekten üzgünüm, Kyle. Ortadan kaybolmak istemedim."

Ardından Kyle öngörmediğim bir şey yaptı. Hayatta tahmin edemezdim.

Gülümsedi.

Küçücüktü ama gülümsemişti.

"Sorun değil," derken bir eliyle pizza kutusuna uzanıp kapağını açtı. Peynir ve *pepperoni*'nin nefis kokusu bütün hislerimi körleştirerek bende eksik olan ufak serotonin dozunu sağladı. Gerçi nedeni belki de onun bağışlamasıydı. "Tedavin nasıl gidiyor?"

"Tedavim mi?"

"Evet." Pizzadan büyük bir ısırık alıp ağzı doluyken konuştu. "Herhangi bir ilerleme var mı?"

Neden son birkaç haftadır onu görmezden gelmemi yüzüme

çarpmıyordu? Neden berbat bir arkadaş olduğumu ve beni bir daha görmek istemediğini söylemiyordu? Hak ettiğim buydu.

"İyi gidiyor." Sözcüklerim kuşku kaplıydı. Her an patlayacağına emindim. Geliyordu. "Senin... işin nasıl?"

Norcastle Bale'yi yüksek sesle söyleyemediğim için kendimden nefret ettim ama o binaya bakarken az daha sinir krizi geçirecektim, bu da bir gerçekti. Ne var ki Kyle arkasında sakladığı gerçeği bilir gibi gözlerime baktı.

"Maddie," diye başladığında bu lafın sonunun hoşuma gitmeyeceğini anında anladım. Yeni aldığım pizza dilimini tekrar kutuya bırakırken bir nefes verdim. İştahım kalmamıştı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Yemin ederim anlıyorum."

Demek bunu yapacaktık.

"Biz o hayali paylaştık, sonra sen sakatlandın ve kendini kanıtlama şansını kaybettin. Böyle olduğu için üzgünüm, Maddie. Bunları yaşadığın için inanılmaz üzgünüm ama..."

"Ama bok gibi bir arkadaş oldum," dedim ifadesizce.

Beterden de beterdim; bu kadar basitti. Sakatlığımın beni kör etmesine izin verecek kadar bencil olduğum için en yakın arkadaşlarımdan birinin canını yakmıştım, bu yüzden kendimi asla affetmeyecektim.

"Hayır, olmadın," dedi sertçe ama ona inanmıyordum. Bunu gözlerimden görünce şunları ekledi: "Eninde sonunda kendine geleceğini, böyle davranmaman gerektiğinin farkına varacağını biliyordum. Önemli olan tek şey bu. Sana kızgın değilim ve korkunç bir insan olduğunu düşünmüyorum, Maddie. Hem de hiç. Sadece birden fazla şekilde yaralandığını ve bunu nasıl halledeceğini bilmediğini düşünüyorum. Herkes ikinci şansı hak eder."

Sözcükler ona verdiğim acıyı hiçbir zaman karşılayamayacak olsa da yalnızca, "Çok üzgünüm," diyebildim.

Başını iki yana sallayıp onu haftalardır görmezden gelmem büyük bir olay değilmiş gibi bir ısırık daha aldı. "İnsanlar bazı şeyler yaşar. Anlıyorum. Bir dahaki sefere ortadan kaybolmak yerine benimle konuşacağına söz ver yeter."

"Söz veriyorum." Söylediğimde ciddiydim. Bana ikinci bir şans

veriyordu, hak etmesem de bunu heba etmeyecektim. "Seninle alakalı değildi, Kyle. Yemin ederim değildi. Seninle gurur duyuyorum. Tam bir yıldızsın. O sahnede parlamanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine samimi ve sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkür ederim, Mads. Sen de düşündüğünden çok daha kısa sürede aynısını yapma şansı bulacaksın. Yıl bitmeden sahneye döneceksin, buna eminim."

Hevesini kırmak istemediğim için omuz silktim. İkimiz de Norcastle Bale'nin seçmelerini kaçırdıysan başka şans olmadığını biliyorduk. Bir daha girilemezdi.

Bir daha hiç dans partneri olmasam da onu seyircilerin arasından alkışlayacaktım. Orası kesindi.

Bunun ardından hem bale hem de sakatlığım hakkında konuşmayı tamamen bıraktı. Hafta sonu gittiği felaket görücü usulü buluşmadan bahsetmeye başlayınca bir şeyin farkına vardım. Büyük, muhtemelen uzun zaman önce anlamış olmam gereken bir şeydi.

Kendim için üzülmekten yorulmuştum. Moral bozmaktan, kendime sırf bir seçmeyi kaçırdım diye geleceğimin bittiğini söylemekten yorulmuştum.

Kyle böyle merhametli bir melek olmasaydı kendi karanlığımda kör oldum diye en yakın arkadaşlarımdan birini kaybedecektim. İstilacı düşüncelerle savaşmayı bile denemiştim ve beni içten içe öldüren de buydu. Çünkü ben vazgeçecek türde biri *değildim*. İşler zorlaştığında *kaçmazdım*. Sammy ile Grace beni parlamam için büyütmüştü ama kendi ışığımı solduruyordum.

Kyle haklıydı; sakatlığın sonrasını pek iyi idare edemiyordum. Hem de hiç. Başımın üstündeki bulutu daha da çoğaltarak ne kendime ne de sevdiklerime iyilik ediyordum. Çünkü nihayet yağmur çöktüğünde boğulacaktım.

Tamam, şu anki durumum ideallikten çok uzaktı ve artık muhtemel olmayan geleceğin yasını tutmaya iznim vardı ancak hâlâ seçeneklerim vardı.

Dört hafta sonra iyileştiğimde dans etmeye geri dönebilirdim. Belki bir yüksek lisans programına girip kendime yeni bir yol bu-

lurdum. Öyle olmasa da Grace'in önerdiği gibi öğretmenliğe dönebilirdim.

Hayatım bitmemişti ki. Daha yirmi bir yaşındayken, henüz dünya ve kendim hakkında keşfedeceğim çok fazla şey varken solmayı reddediyordum.

Bana acınsın istemiyordum; sadece kalbim sakin olsun istiyordum. Bunu başarmanın ilk adımı da şu anımın öngördüğüm gibi görünmediği ama bunun korkunç olacağı anlamına gelmediği gerçeğiyle yüzleşmekti.

Geçmişte yaşamayı reddediyordum.

***

"Tekrar," dedi kalın sesiyle. Şimdiye dek alıştığım emir veren bir gürlemesi vardı. "Güzel. Tekrar."

Komutlarını yerine getirirken titrek, yorgun bir nefes verdim. Demek ki Doktor Simmons, ayak bileğim ve direnç bantları iyi bir kombinasyon değildi. Kimin aklına gelirdi ki?

On dakikadır, parmak uçlarımın ayağımı tekrar tekrar geri iterken eğildiği bu egzersize odaklanmam önemli değildi. Bugün nedense zihnimi yerinde tutamıyordum. Kaydıkça kayıyordu.

Yalnızca kaçırdığım seçmeye dönmüyor, -hain- aynı zamanda parktaki birinin beni izlediğinden emin olduğum anı unutmamam için elinden geleni yapıyordu. Ne var ki akıl sağlığım için hepsini aklımda uydurmuşum gibi davrandım. Galiba çok fazla suç dizisi izlemiştim.

Sonuçta her gün yağmur yağacak değildi ya? Çünkü yalvarıp Monica'ya Doktor Huysuz'un bana onay verdiğini -vermemişti- birçok kez söyledikten sonra onu nihayet barda bana birkaç vardiya vermeye ikna etmiştim.

Belli nedenlerden ötürü masalara servis yapamazdım ama Monica haftada üç kez yapabileceğim şekilde, bir taburede otururak bulaşık yıkama fikrimi beğenmişti. Pek bir şey sayılmasa da evde oturmaktan kat be kat iyiydi.

"İşte böyle. Bir kere daha."

Şu anda, ayak bileğimi dilediği şekilde yönlendirirken tenime akan sıcaklığıyla dikkatim dağılıyordu. Bana bakmıyordu; teni be-

nimkine her temas ettiğinde yayılan göğsümdeki o tuhaf ağrı onda da varmış gibi görünmüyordu, o yüzden zihnimdeki seslere teslim olmak kolaydı.

Monica'nın yanındaki işimi geri almanın hayatımı yeniden yoluna koymama yardım edeceğini düşünmüştüm ancak sadece ne kadar sıkışık durumda olduğumu hatırlatmıştı.

Pozitif kalmaya çalışıyordum, gerçekten deniyordum. Fakat her gün, her uyanık anımda hayatımla ilgili bir şey yapma baskısı omuzlarıma yüklenirken devam etmek zordu; bir planım yoktu ve bu durum beni biraz deli ediyordu.

Hayır. Kendin için üzülmeyi bırak. Bunu artık yapmıyoruz.

"Tekrar," diye yönlendirdi Doktor Simmons.

Bugün aklımın başımda olmadığını fark etmiş olmalıydı çünkü elinin sıcak ağırlığı omuzlarımın arasına yerleşmeden hemen önce sessizce homurdandığına yemin edebilirdim. "Sırtınızı düz tutun."

Omurgamdan aşağı kayan ürpertinin kulağımı okşayan o kalın bariton sesle alakası yoktu. Kesinlikle yoktu.

Kendime, elinin sırtımda gerekenden biraz fazla durmadığını, kuruntulu olduğumdan yalnızca hayal gördüğümü söyledim.

Bir adım geriye atıp yine güvenli bir mesafeden bileğimi izleyince zihnim en sevdiği hobisi olan aşırı düşünmeye geri döndü.

Tam olarak normal hareket edemiyordum ama başım hâlâ omuzlarımın üzerindeydi, tam kapasite çalışıyordu. Adım adım ilerleyebileceğim bir plan bulabilirdim.

Belki yakın geleceğim Norcastle Bale'yi içermiyordu ancak... başka bir şey içerebilirdi.

"Aferin. Bugünlük bu kadar."

Doktor Simmons'ın sesi beni gerçekliğe döndürdü. Son bir saattir direnç bandıyla bazı egzersizler yapıyorduk ve haftanın başında nefret etsem de şimdiye kadar boyun eğmiştim.

Kim bilir ne zamandır ilk kez ayağımın gerçekten güç kazandığını hissedebiliyordum. İşini çok iyi yapmasına şaşırmamam gerekirdi ama cidden, adam tam bir sihirbazdı.

Göğsümde küçücük bir umut kıvılcımı yeniden alevlendi.

Peşinden masasına gittim; artık koltuk değneklerinden çok az

destek alıyordum. Berbat etme ihtimalime karşı ayağımı yere değdirmekten hâlâ biraz kaçınsam da dairemde ileri geri yürüme konusundaki özgüvenimi tekrar kazanıyordum.

Doktor Simmons sandalyesine oturduğunda güçlü ve -*tamam*- yakışıklı suratı aniden asılınca karnıma tuhaf bir his yerleşti. Fakat bu kez benim küçük, hoşlantı olmayan hoşlantımla alakası yoktu.

Bu seferki durduk yere suratını astığı zamanlardakine benzemiyordu. Söylemek üzere olduklarının hoşuma gitmeyeceğini söyleyen bir surat asıştı ve tüylerimi ürpertti.

"Yarın dokuzda?" diye sordum, sanki üç haftadır tam olarak aynı saatte görüşmüyormuşuz gibi. Pek de derinde olmayan bir yanım bunun, bana söylemesin diye suratını asmasını sağlayan şeyden dikkatini uzaklaştırmak için zavallı bir çaba olduğunun farkındaydı.

Elbette işe yaramadı.

"Oturun, Bayan Stevens. Lütfen."

Ah, siktir. Yutkundum ve oturmadan muayene masasına sırtımı dayadım. "Her şey yolunda mı?" Neredeyse sormaya korkuyordum.

O büyük ellerini, parmakları birbirine geçmiş halde masaya koyarak söze başladı. "Bildiğiniz gibi tedavi sürecinizin yarısındayız, her şey oldukça normal görünüyor. Ne var ki..."

Hazır değildim. Sahiden değildim.

Devam etmeden önce yüzünde, birazcık bile hoşuma gitmeyen düşünceli bir ifade oluştu. "Yakın gelecekte profesyonel bir bale topluluğuna katılma planınız olduğundan bahsetmiştiniz."

Bu soru değildi ama yine de cevap verdim. "Evet." Vardı. Her şey berbat olmadan önce.

Yüzünde hoşuma gitmeyen başka bir ifade oluştu ve korku boğazımdan yukarı çıktı. Belli belirsiz olsa da ağzının hafifçe yana kayışı benim için çok belirgindi.

Ne olursa olsun, lafı dolandıracak biri değildi.

"O seviyede bir beceri, sizinki gibi bir sakatlıktan yeni çıkmış bir bilek için fazla agresif gelebilir."

Düşündüğüm şeyi söylemiyordu.

Söylemiyordu.

"Tıbbi açıdan, en azından bir yıllığına o kadar yüksek riskli akti-

vitelerden kaçınmanız çok daha mantıklı olur. Tercihen daha uzun bir süre için."

Göğsümdeki o küçük umut kıvılcımı söndü.

Öldü.

Gitti.

Öylece.

Söylemeye... Söylemeye çalıştığı...

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sorabildim, beynimi kaplayan kalın sisin içinden. Herhalde yanlış anlamıştım. *Kesin.*

"Baleye kademeli olarak dönebileceksiniz." Hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımdan korkar gibi dikkatle bana baktı. Yanıldığını söyleyemezdim. "Sizin durumunuzda bu ilerleme on iki ay kadar veya dediğim gibi daha uzun sürecek. Gelecek hafta kolay, agresif olmayan rutinlerle başlayabilirsiniz, bileğinizin buna nasıl tepki verdiğini göreceğiz."

Bir nefes aldım. Bir nefes verdim. Bunu yapabilirdim. Herhangi bir yetişkin gibi sağlığım hakkında medeni bir konuşma yapabilirdim.

Önünde ağlamaya başlamayacaktım, kahretsin. Ağlama seanslarım on dakika boyunca her şeyi serbest bırakabildiğim ve günün geri kalanı için hallettiğim duşlarımla sınırlıydı.

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum," diye başladım, zımpara kâğıdı gibi hissettiren dudaklarımı yaladım. Suya ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım vardı. Hayatımın son bir ayının yok olmasına ihtiyacım vardı. "Bir yıl boyunca dans edemeyecek miyim?"

Soğuk bakışları bir milisaniyeliğine dudaklarıma kaydıktan sonra tekrar gözlerime döndü. "Hayır, ben öyle demedim. Gelecek haftadan itibaren aktivitelerinize kademeli olarak dönebilirsiniz. Ama en az bir yıl boyunca eskisi kadar -mesela mezun oldunuz zaman olduğu gibi- bir kapasitede dans edemeyeceksiniz. Her halükârda ben on sekiz ay olmasını tavsiye ederim, sonrasını göreceğiz."

Sonrasını göreceğiz.

Bayılmak üzereydim. Ya da kusmak. Muhtemelen ikisi birden.

Nasıl yaptım bilmiyordum çünkü artık bedenimi doğru düzgün hissetmiyordum ancak ona, "Biraz su alabilir miyim?" diye sordum.

Bir dakika sonra ellerimde kapalı bir şişe vardı, saniyeler içinde yarısını bitirdim. Doktor Simmons hâlâ tek kelime etmemişti, gözleriyse yüzümden ayrılmamıştı.

Kapağını kapattıktan ve su şişesini muayene masasına koyduktan sonra ona baktım. O da bana baktı.

"Bayan Stevens, anlı-"

"Ne yapacağım şimdi?" deyiverdim, ikimizi de hazırlıksız yakalamıştım.

Suratının iyice asıldığı dikkatimden kaçmadı ama şimdi gözlerinde başka bir şey daha vardı. Hoşuma gitmeyen bir şey. Acımaya benzer bir şey.

"Affedersiniz. Ben... neden size sordum bilmiyorum."

Sıcaklık yanaklarıma hücum ederken şişemi ve bez çantamı aldım. Az önce ona söylediklerime inanamıyordum.

Kendime çok gizli bir insan diyemesem de yabancılara yakınan biri de değildim. Veya kısmen yabancılara, sanırım.

"Bayan Stevens."

Gözlerimiz buluştu ancak ben çoktan oturmaya hiç niyetim olmadan ayağa kalkmıştım. "Üzgünüm. Söylediğiniz, ah, her şeyi anlıyorum. On sekiz ay. Bileğime gereksiz baskı yapmayacağım. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz, Doktor Simmons."

"Seansımız daha..."

"Üzgünüm ama cidden gitmem lazım. Yarın görüşürüz."

Daha sonra duştaki özgür ağlama biletimi kullandığımda sonraki seansta onunla nasıl yüz yüze geleceğimi düşünecektim. Ne var ki şimdilik ciğerlerime oksijen gitsin istiyorsam buradan çıkmam gerekiyordu.

On sekiz ay boyunca profesyonel olarak dans edemeyecektim. Doktor Simmons bileğimin risk taşıdığını düşünürse belki bir daha asla dans edemeyecektim.

Klinikten çıkarken soğuk sabah havası yüzümü okşadı ve acının bana çarpmasını bekledim. Hüsran, kaygı, suçluluk. Fakat hiçbir şey gelmedi.

Göğsümde bir boşluk vardı ve hissettiğim...

Hiçbir şeydi.

Bölüm 11

MADDIE

Aklımı tamamen kaybettiğime dair küçük bir şans vardı. Küçücük. Çünkü kim sabah yaptığım gibi doktor randevusundan öyle çıkıp giderdi ki? Kim bu kadar bariz saygısızlık yapabilirdi?

Of. Dirseğim ıstırapla bağırana kadar tencereyi ovarken inledim. Aptal yağ bir türlü çıkmıyordu ve gözyaşlarına boğulmama iki saniye kalmıştı.

İyimser olmak buraya kadardı, biliyordum. Kendimi savunmam gerekirse berbat bir sabah geçirmiştim, yani kendime müsamaha göstermeye hakkım vardı.

Tombul bir el omuzlarımın etrafından dolanarak tencereyi aldı. "Böyle giderse omzunu çıkaracaksın, evlat." Aşçımız Matt süngeri alıp benim yerime işi bitirirken bana sataştı.

Derin bir nefes alıp Monica'nın bana verdiği taburede oturuşumu düzelttim. Sırtım beni öldürse de şikâyet etmeyecektim. Maaşım market alışverişi yapmama yetecekti; hâlâ kira için Sammy'den yardım isteyecek olsam da en azından bir şekilde katkım olacaktı. Şimdilik yapabileceğim tek şey buydu.

Yeterli değil, sen de biliyorsun.

Yok. Hayır. Her şey yolundaydı. İşteydim ve iyiydim.

"İşte oldu." Matt hem süngeri hem de yeniden kullanılmaya hazır temiz tencereyi uzatarak bana nazikçe gülümsedi. "Bu akşam canını sıkan şey ne? Her an kolumu koparacakmış gibi görünüyorsun."

Ona mahcup bir gülümsemeyle baktım. Matt on yıldır burada aşçılık yapıyordu, ayrıca aşırı tatlı bir adamdı. Gerçi tuğla duvar kadar iri ve Doktor Huysuz'unkiyle yarışacak kadar suratsız olduğundan ilk bakışta onu tarif ederken kullanılabilecek kelime bu olmazdı. Sarhoş erkeklerin dışarı atılması gerektiğinde korkutucu görünüşünü kullanıyorduk.

"Bu hafta... fenaydı." Ki günlerden daha salıydı.

Kaçırdığım seçmeyi biliyordu, yani bana üzgünce bakışının arkasındaki nedeni anlıyordum. "Küçük bir şey olabilirsin ama hepimizin birleşiminden daha güçlüsün, evlat. Geleceğinin parlak olacağına hiç şüphem yok."

Omzuma bir kere vurduktan sonra hamburgerlerini ve sandviçlerini yapmaya döndü ancak cesaret verici sözleri benimle kalarak bugünün fiyaskosu hakkında daha iyi hissetmemi sağladı.

Bu sabahki çocukluğumu hatırlamak istemesem de Doktor Simmons'ın önünde kendimi sayısız kez küçük düşürmüşken hatırlamamak zordu. Zavallı egomun da bir sınırı vardı.

Randevu uygulaması hâlâ aklıma geliyordu, bir de mandala vardı. Hâlâ hoşuna mı gitti, yoksa tuhaf olduğunu mu düşündü anlayamamıştım ama sonraki saat boyunca durmaksızın onu düşündüm. Çünkü yapmak zorundaydım.

İstediğim kadar mutlu olmayı seçip hayata iyimser bakmaya çalışsam da içten içe böyle biri olmadığımı biliyordum. Hissetmeyi hak ettiğim şey bu değildi.

"Maddie?"

Kafamı kaldırdığımda Monica'nın gözleriyle karşılaştım. "Evet?"

Bir kez daha sinir krizi geçirmek üzere olduğumu anlamış mıydı? Muhtemelen. Fakat bir şey fark ettiyse bile dile getirmedi.

Gözleri kuşkuyla dolu bir halde omzunun arkasına göz attığında kalbim hızlandı.

"Ne oluyor?"

Mutfağın içine girerek arkasından kapıyı kapattı. "Bir beyefendi gelip seni sordu," dediğinde donup kaldım.

"Kim?" Bahsi geçen beyefendiyi, mutfağı bardan ayıran küçük pencereden görmeye çalıştım ama tanıdık bir yüz göremedim. "Adını söyledi mi?"

"İsminin James olduğunu söyledi."

James. Kim...

Ah.

Ah, hayır.

Yok canım.

Patronum bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. "James diye birini tanıyor musun?"

"Hımm, evet." Yakındaki bir bezi alıp elimi kuruladım. "Acaba..."

"Git konuş onunla." Tekrar bara baktı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda içlerinde biraz bile hoşuma gitmeyen bir şey vardı; keyif. "Of be, kızım. Adam çok fena. Sen istemiyorsan belki benim uygun olduğumu söylersin?" diye şaka yaptı Matt'in homurdanmasına neden olarak.

Monica'yla istedikleri kadar saklayabilirlerdi ama bir süre... ilişkileri olduğu acı verici bir şekilde belli oluyordu. Açıkçası bilmemeyi tercih ediyordum.

"Öyle değil," diye mırıldandım. Koltuk değneklerimi alırken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki konuşmaya güçlükle odaklanabiliyordum.

"Tabii." Bana inanmıyormuş gibi bakıp geldiği yöne dönmeden önce bir kez göz kırptı.

Bara doğru yürürken bir şekilde tüm düşüncelerimi engellemeyi başardım. Ne şat attıkça cıyaklayanların bekârlığa veda partisi ne de etrafımdaki müzik dikkatimi dağıttı; onu gözden kaçırmak imkânsızdı.

İlk dikkatimi çeken sakalını kısaltmış olduğuydu. Tamamen kesmemişti ama bu sabahkinden daha kısaydı. Ardından gözlerim, siyah kazağının dahi gizleyemediği şişkin kol kaslarına kaydı ve kalbim boğazımda atmaya başladı.

Kendime kök birası kutusuna sarılı devasa eline bakmamam gerektiğini söylesem de tam olarak öyle yaptım.

Yaklaşırken, dişlerini geçirmek için sabırsızlandığı bir avmışım gibi beni inceledi.

Herhalde ateşim çıkıyordu.

Bu akşam kimseyle paylaşmadığı masasının yanında durdum, ardından yutkunup var olduğunu bile bilmediğim cesaretimi topladım. "Burada ne işiniz var?"

Sorum yeterince basitti ancak cevap vermesi biraz uzun sürdü. İçeceğinden bir yudum aldığında bu kez dolgun dudaklarına odaklanmamayı başardım. Kendimi kontrol edebilirdim. Bazen.

Hiçbir şey söylemedi. Onun yerine kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkararak masaya bıraktı.

Fazlasıyla aşina olduğum bir parça kâğıttı.

Onun için çizdiğim, onu rahatsız ettiğini düşündüğüm mandala bana bakıyordu. Ve *boyanmıştı*.

Üzerinde çalışmıştı. Evde. Ya da klinikte. Bilmiyordum. Fark eder miydi?

"Boyadınız mı?" Güzeldi, mavinin ve morun koyu tonlarını kullanmıştı. Titiz bir iş çıkardığını fark edince nedense bunu sevimli buldum.

"Evet." Ona bakma cesaretini topladığımda gözleri çoktan üzerimdeydi. "Boş bırakılamayacak kadar güzeldi."

Vay canına. Tamam. Vay canına.

"Te-Teşekkür ederim. Böyle dediğiniz için." Saniyeler geçtikçe yanaklarım ısınıyordu. "Bitmiş haline bayıldım."

Gerçekten bayılmıştım. Arkadaş değildik ve bana bunu neden gösterdiğinden tam olarak emin değildim ama kabul edecektim. Göğsümün içine ani bir sıcaklık yayılırken takdir edildiğimi fark etmiştim.

Bu kadar küçük bir hareket beni nasıl bu kadar... karmaşık hissettirebilirdi?

Fakat galiba buraya sadece mandalayı göstermeye gelmemişti.

Karşısına oturmamı isteyince şüphelerimi doğruladı, ben de sırf bileğim için endişe etmesin diye söylediğini yaptım.

Yeniden, "Bayan Stevens," diye başladı ama hemen sözünü kestim.

"Maddie, deyin." Sesimin sertliği beni de şaşırttı. "Klinikte değiliz."

Demek çalışmadığı saatlerde bile huysuzluğunu bırakmıyordu. "Farkındayım."

Parmakları birbirine geçmiş halde masanın üzerinde eğildi ve o kadar kısık sesle konuştu ki bacaklarım birazcık zangırdadı. *Aptalın tekisin.*

"Klinik dışında bir hastamla görüştüğüm için bir ya da iki kural kırıyor olabilirim, yani bu konuşma hiç gerçekleşmedi."

Başımla onayladım. "Buraya hiç gelmediniz."

"İyi kız."

Of, Tanrım.

Muhtemelen aşırı tepki verdiğimi, her zaman böyle konuştuğunu biliyordum. Hiçbir anlamı yoktu ve beni böyle övmesinin hiçbir anlamı olmamalıydı. Zaten "iyi kız" diye anılmak için o kadar umutsuz değildim.

O yüzden iyi hissettirse de utanç beni bu hissi derinlere, inkârın kalın katmanlarının altına gömmeye zorladı.

Karşımdaki adam, denesem bile kaçıramayacağım bir bakış attı. Barın loş aydınlığının altında tehlikeli ve yasak görünüyordu, bu yüzden kendimi far ışığına yakalanmış bir geyik gibi hissediyordum.

Buz gibi gözlerini yüzüme dikip hem fazlasıyla nefret ettiğim hem de sevdiğim o boğuk sesiyle konuştu. "İş dışında hastalarımla konuşma alışkanlığım yoktur."

Bir an için geçen gün parkta hissettiğimin onun varlığı olup olmadığını düşündüm fakat sonra, benim seansımın ardından başka bir hastası olduğunu hatırladım, yani o olamazdı. Üstelik parkta hissettiklerim... şimdikiyle aynı değildi.

Doktor Simmons bana bakınca midem biraz bulanıyor ve bacaklarım titriyordu ama ne tehdit edilmiş ne de tehlikede hissediyordum.

Geçen parkta olan o değildi, bu da iyice kaygı duymama yol açtı. Bu tür tuhaf hisler konusunda her daim içgüdülerime güvenmem gerektiğini öğrenmiştim, öyleyse o gün parkta beni o takip etmediyse kim etmişti?

"Ama buradasın." Ona muhtemelen fazla gergin bir gülümsemeyle baksam da daha iyisini yapamayacak kadar gergindim. "Neden?"

Bir süre bir şey söylemedi fakat çenesinin gerginlikle seğirmesi-

ni, omuzlarının dövüş ringindeymişçesine hazırlanmasını izledim. Belki zihninin içinde sahiden oradaydı. "Bir şeyler içmek istedim ve burada çalıştığını hatırladım."

Bunların hiçbirine inanmadığımı söylemek için kaşımı kaldırdım. "Şu anda masalara bakamayacağımı biliyorsun, yani buraya neden geldin? Sen bitirdikten sonra bardağını yıkayayım diye mi?"

İğneli tonumun onu sinirlendirdiğini anlamıştım, bu durum yüzümde daha gerçek bir gülümseme oluşturdu. Ayıyı dürtmenin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilirdi?

Aptal değildim. Buraya *bir şeyler içmeye* gelmediğinin farkındaydım ve beni kandırdığını düşünmesine izin vermeyecektim.

"Zaten geldin, o yüzden seni rapor etmeyeceğim," dedim konuşmaya zorlayarak. "Yani dürüst olabilirsin."

"Dürüstlük." Kelimeyi alay eder gibi söylemişti. "Peki, dürüst olalım o zaman. Bu sabah neden klinikten çıkıp gittin?"

Sorusu üzerine sırtım gerilmedi, tabii ki öyle bir şey olmadı. "Çıkıp gitmedim. Ayrılmam gerekti."

Söylediğimi yutmadı. "Sana ilerlemen hakkında pek de iyi olmayan haberi verdikten hemen sonra? Öncesinde acelen varmış gibi görünmüyordu."

Dürüst ol, Maddie. Hayatında bir kez olsun kimsenin zaten inanmadığı sudan bahanelerin arkasına saklanma.

Arkama yaslanıp ellerimdeki teri taytıma sildim. "Güven bana, doktor. Duymak istemiyorsun."

"Neden buradayım o zaman?"

Omuz silktim. "Bir şeyler içmek için, kendin de söyledin."

Zorluk çıkardığımın farkındaydım ama alternatifi neydi ki? Yılların güvensizliğini ve travmasını neredeyse yabancı, aynı zamanda fizyoterapistim olan birine mi açacaktım? Böyle bir şey yapmak etik miydi?

Parmaklarını masanın ahşap yüzeyine vurarak güçlükle duyulan bıkkın bir iç çekti. "Yakın gelecekte bir bale topluluğuna katılmayı planladığını söyledin, şimdi de üzgünsün çünkü artık yapamayacağını düşünüyorsun. Yanılıyorsam düzelt."

Demek oraya girecekti.

Minderli koltukta kıpırdanarak omzunun arkasına baktım, bara girip çıkan müdavimlerimizi izledim. İstesem buradan çıkabilirdim.

Seçim benimdi. Bunu konuşmak zorunda değildim. Beni kalmaya zorlayamazdı, zorlasa bile Matt ve Monica etraftayken uzun sürmezdi.

Fakat kaçmak istemiyordum. Yıllardır bunu baskı altında tutmaya, kimseyi istilacı ve o kadar istilacı olmayan düşüncelerimle rahatsız etmemeye çalışmıştım. Birine en son ne zaman açıldığımı Tanrı biliyordu, ayrıca sonu iyi olmamıştı. Hem de hiç.

Özellikle Doktor Simmons... Eh, kendisi soruyordu. Kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden şüpheliydim ancak Maddie'nin tam sinir kriziyle karşılaşırsa kendi suçu olacaktı.

Fizyoterapistim olmasaydı hiçbir şeyimdi. Hiç kimseydi. Ayrıca artık tedavimi üstlenmek istemezse beni başka birine gönderebilirdi, yani onsuz çaresiz kalmazdım.

Açıkçası kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Belki bir parçamı kaybederdim ama buna alışıktım.

O yüzden yutkundum fakat boğazımdaki yumru hiçbir yere gitmedi. "Yanılmıyorsun."

"Tamam," dedi yavaşça, biraz da yumuşak bir sesle. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. B planın var mı?"

Anlıyor muydu? Niçin? Nasıl? Ne var ki yüzündeki huzursuzluğa bir kez bakmam merakımı gömmeme yetti. Şimdi vakti değildi. Belki hiçbir zaman olmayacaktı ve bu da sorun değildi.

Bundan bahsettiğimize göre -"bu" derken en büyük kâbusumun gerçek olmasını kastediyordum- kendime şakaklarıma masaj yapma ve öncekinden biraz daha fazla sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünme izni tanıdım.

"Hayır. Başka seçeneğim yok. Yani, var. Birkaç tane ama hiçbirine gerçekten tutkuyla bağlı değilim. Hiçbirinin... peşinden gitmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. En azından şimdilik."

"Bale sektöründe sana göre başka seçenek yok mu?"

"Ah, hayır, var. Sadece o değil..." *Hepsini anlatsam da olurdu, değil mi? Yani, sormuştu sonuçta.* "Yıllardır bale topluluklarından birine katılmak için gerçekten didiniyorum. Çok prestijli bir yer ve bazen gerçek bir ihtimalden çok rüyaymış gibi geliyordu ama birkaç hafta önce beni seçmelere davet ettiler. O seçmelere çalışırken kendimi sakatladım, şimdi de... geleceğim yokmuş gibi hissediyorum. S-Sorun değil. Sadece abartıyorum."

Pekâlâ. Yapmıştım. Tek bir gözyaşı dökmeden ona anlatmıştım. Bu bana göre zafer sayılırdı.

Yüzyılın sorusunu sordu. "Neden geleceğinin olmadığını söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Hayatım boyunca bu amaç uğruna çalıştım, şimdi de sonsuza kadar gitti. Gelecek varsa bile bana çok parlak görünmüyor."

"Bir daha seçmelere katılamaz mısın?"

"Hayır. Seçmeler özel oluyor ve sadece davet edilerek katılabiliyorsun. Zaten nadiren düzenliyorlar, yılda birkaç kere. Bense şansımı kaçırdım."

Yüksek sesle söylemek gerçek dışı hissettiriyordu.

Doktor Simmons masanın üzerine biraz daha eğilerek beni şimdiye kadarki en sert bakışlarıyla yerime sabitledi. Altında kıvranma isteğimi bastırmak için yutkundum. "Geleceğin bitmedi. Saçmalıyorsun. Kaç yaşındasın?"

Bildiğini hissediyordum ama yine de söyledim. "Yirmi bir."

"Yirmi bir," diye tekrarladı gözlerinden tuhaf bir gölge geçerken. "Gerçekten *yirmi bir* yaşında geleceğinin bittiğini mi düşünüyorsun?"

"Balede evet." Sorun da buydu. Bu yüzden başarmak için acele ediyordum. "Balerinler benim yaşımda ya da daha genç yaşta topluluklara katılır çünkü genelde otuzlarının ortalarında emekli olurlar. Uzun bir kariyer değil ve ben çoktan yarısını heba ettim."

"Hiçbir şey heba etmedin. Birkaç aya güvenle baleye dönebilmen için sakatlığının iyileşmesini bekliyorsun. Bu tür bir sakatlanma yaşayan ilk profesyonel balerin değilsin, sonuncusu da olmayacaksın. Daha kötülerini tamamen atlatan atletler gördüm."

"Teşekkür ederim," dedim dürüstçe. "Denediğin şeye minnettarım. Sadece ben..." Başımı iki yana salladım. "Boş ver. Unut gitsin."

"Söyle."

Başımı sallayarak gözlerimi ovuşturdum. "Ben hayatın bu kadar zor olmasından bıktım sanırım. Yetişkinliğe hoş geldin der gibi."

Konunun içine girmeyi gerçekten istemiyordum. Pandora'nın bu kutusunu, bir de diğerini açmak... *Sınırlar, Maddie. Hatırla onları.*

Zavallı bir biçimde yaptığım havayı hafifletme girişimime gülümsemedi. Hayır, suratı aynı şekilde asık kaldı.

"Hayat bazen zordur ama bu, sefil bir halde yaşamamız gerektiği anlamına gelmez."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım sessizce, sonra ağzımdan çıkanları fark ettim. Sözcükleri gevelerken gözlerim dehşetle büyüdü. "Neden öyle dedim bilmiyorum. Özür dilerim. Tanrım, şerefsizlik ediyorum. Sen sadece yardımcı olmaya çalışıyorsun, bense..."

"Özür dilemeyi bırak," diye emretti o kalın, keskin sesiyle. "Ağzından bir özür daha duymak istemiyorum. İhtiyacım yok."

"Ama dedim ki..."

"Kötü bir gün geçiriyorsun," diye güvence verdi sakince, o kadar sakindi ki ağlamak istedim.

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sormadan duramadım, sesim ancak fısıltı kadardı.

Bu huysuz adamın neden beni daha iyi hissettirme zahmetine girdiğini anlamam gerekiyordu. Neden sorunun ne olduğunu sormak için buraya gelmişti?

Fakat uzun, samimi bir açıklama bekliyorsam bile almadım. Yalnızca arkasına yaslandı ve şunu dedi: "Çünkü ben de senin yerindeydim."

Bu kadardı. Daha fazla detaylandırmadı, ben de sormadım. Bugün benim için yeterince şey yapmıştı.

Yutkundum. "Daha iyi oluyor mu?"

Bakışları tembelce gözlerimden ağzıma, sonra yine yukarı kaydı. Böyle yapmasının göğsümdeki aptal organın neden dengesiz bir tepki vermesine yol açtığını bilmek istemiyordum.

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor." Evet dememiş olması dikkatimden kaçmadı. Sanırım dürüstlüğünü takdir etmeliydim. "Her şeyin bir nedeni vardır. Buna odaklan."

Neredeyse alay ederek gülecektim. Evrenin nedeni kıçıma tekmeyi basmak değilse hiçbir şey anlamıyordum.

"Seçeneklerin var," diye ısrar etti.

Sadece uzun bir iç çekerek cevap verdim.

"Şu anda görmediğini biliyorum ama göreceksin. Değiştiremediğin bir şey yüzünden kendini cezalandırma. Yeteneklisin ve kararlısın. Tutkunu bulacağına şüphem yok."

Yetenekli ve kararlı olduğumu mu düşünüyordu? Ayrıca bunu az önce *yüzüme mi* söylemişti?

Doktor Simmons'ın bu versiyonuna alışık değildim. Bu daha az huysuz, neredeyse tatlı versiyonuna. Ancak hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

"Teşekkür ederim." Ona karşılık vermediği bir gülümsemeyle baktım. "Her şey için. Benim... düşünecek çok şeyim var."

"Ben sadece işimi yapıyorum."

Evet. Tabii. "Hastalarına teşvik edici sözler söylemenin iş tanımında olduğuna şüpheliyim."

Ağzından homurtuya benzer bir ses kaçtı. "Galiba yok." Aramızdaki sessizlik ancak iki saniye sürse de bir ömür gibi geldi. Ardından, "Gitsem iyi olur," dedi.

İnsanları göndermeyi gizliden yapmadığını fark ettim. Bu durum neredeyse gülümsememi sağlayacaktı.

"Tabii. Klinikte görüşürüz." Koltuk değneklerine tutunup ayağa kalktım ancak o kalkmadı. Sanırım ikinci ya üçüncü onayı bekliyordu. Bu yüzden aşağı doğru bakarak, "Bu konuşma hiç gerçekleşmedi. Endişelenmene gerek yok," dedim.

Yüzünü ifadesiz, her zamanki gibi okunmaz ve soğuk tuttu. "O konuda endişeli değilim."

Yoksa başka bir konuda mı endişeliydi? Sormaya hakkım olduğunu hissetmediğimden ağzımı kapalı tuttum. Kalkıp benden neredeyse yarım metre uzun boyuyla tepemde dikilince kendime hiç de iyi kokmadığını söyledim.

O hesabı ödemek için bir dizi adisyona uzanırken dudaklarımı birbirine bastırdım; o kök biranın ücreti hak ettiğinden fazlaydı. Doktor Simmons hiçbir şey ele vermeyen bir bakış atıp, "Bileğinize iyi bakın, Bayan Stevens," dedi.

Bir kere daha geri çekiliyor, o çizgiyi çekiyordu. Ona yakındığım için utanmadım, tek sebebi de bunu istemiş olmasıydı. Adam terapistim değildi, dolayısıyla bunu alışkanlık haline getirmemeliydik. Zaten öyle bir şeye niyetim yoktu ve onun da aynı şekilde hissettiğine emindim.

Veda etmeden ya da bir kere bile omzunun üzerinden arkaya bakmadan bardan çıkışını izlerken hayatımın neye dönüştüğünü kendime sormadan edemedim.

Bölüm 12

JAMES

Sonraki birkaç gün salt, yavaş bir işkenceydi.

Bir iş konferansı için dışarıda olduğumdan dolayı cuma günkü seansımızda onu görmedim ancak bu, aynı şeyi düşünüp durmamı engellemedi.

Günlerce onu yapmam gerekenden çok daha fazla düşündüm. Ofisimdeki, ona birkaç ay içinde profesyonel baleye dönemeyeceğini söylediğim ve yeni gerçekliğini kabullenirken gözlerinin arkasındaki mücadeleyi görebildiğim o sabahı düşündüm. Kendini koyvermeye ne kadar ihtiyacı olduğunu görmüş, bu yüzden ona bir yol açmıştım.

Bir zamanlar ben de hayalimin kaybolmasını, ziyan olmasını izlemiştim. Hiç kimsenin aynı umutsuzluk çukuruna düşmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Mesai dışında Maddie'yi kontrol etmek daha iyi hissetmesini sağlayacaksa düşünmeden yapacaktım.

Fakat mesele sadece o değildi, çok daha fazlasıydı. Eğer daha iyi bir adam olsaydım bu ilgi kıvılcımının alevlenmesine izin vermezdim.

Ne var ki götün teki olduğum için parlamasına izin verdim.

Sırf suyu akan ağzımın önünde bu kadar yasak bir şeyin sallanmasının ve tadına asla bakamamanın nasıl hissettireceğini görmek için kendime biraz serbestlik tanımaya karar verdim.

Çünkü tadına bakamazdım. Yapamazdım.

İki nedenden ötürüydü.

Neden bir: Maddie hastamdı. Hediyesini kabul ederek birden

çok sınırı aşmıştım ki özellikle onu görmek için bara gitmemden bahsetmiyordum bile.

Neden iki; belki de en zorlu ve ürkütücü olanı buydu. Kız *yirmi bir* yaşındaydı.

Tanrı aşkına. Daha dibe batabileceğimi sanmıyordum.

Eskiden genç kadınlarla ilişki kuran erkekleri kınayanlardan biriydim. Otuz küsur yaşındaki biri, *daha* yirmilerinin başındaki genç bir kadınla ne yapmak istiyor olabilirdi ki? Böyle farklı iki insanın ortak hangi yönü olabilirdi?

Teknik olarak Maddie'yle bir ilişkimizin olmaması önemli değildi. Üstelik hiçbir zaman da olmayacaktı. Ancak bu... içten içe kaynayan şeyi ve aklımı karıştırdığını inkâr edemezdim.

Sakatlığının dışında iyi olup olmadığı beni ilgilendirmemeliydi. Zihinsel yaralarını iyileştirmek bana düşmezdi.

"Bir kök birası daha mı?" Graham'ın koyu renkli gözleri yeniden doldurulmuş bardağıma odaklandı. "Bu akşam ikinciyi içiyorsun."

"Tebrikler, sayabiliyorsun."

Muhtemelen istemsizce kahkaha atarak başını arkaya attı. "Bunları bu kadar sevmene şaşırdım o kadar. Bana göre tadı bok gibi." Yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum. Arkadaşım sorusunu sormadan önce duraksadı. "Onunla konuştun mu bari?"

Seçtiğim zehirden bir yudum daha alarak içkiyi ve bardaki gürültücü hokey kalabalığını cevabımı geciktirmek için kullandım. Bir şekilde, mucize eseri arkadaşımın bu konunun peşini bırakacağını umuyordum.

"Bunun senin için iyi olacağını düşünmesem cevap almak için baskı yapmazdım, Jimbo."

"Bana Jimbo deme, Graham Krakeri*."

"Sen cevap verene kadar diyeceğim, *Jimbo*."

Bu şerefs...

"Hayır, konuşmadım. Konuşmayı da düşünmüyorum. İşte. Mutlu musun?"

"Ben sadece söylüyorum." Omuzlarını silkti. "Andrew için yapma, kendin için yap."

* Graham unundan yapıldığı için bu ismi alan, 19. yüzyılda ABD'de üretimine başlanan bir kraker türü. (ç.n.)

Ağabeyimin adını duyunca midem kasıldı. En yakın arkadaşıma, dile getirmediğim ama her şeyi söyleyen soğuk ve sert bir bakış attım.

"Mesaj alındı," dedi konuyu kapatarak.

Yağlı hamburgerlerimizi yedik, garsonu -adı Monica'ydı sanırım- bu kez biraz su getirmesi için çağırdım. Norcastle'ın hokey takımı kimseyi şaşırtmayarak maçı kazandı. Bittiğinde birkaç oyuncuyla röportaj yapıldı, ardından anlamaya dahi başlayamadığım bir sürü şey söylediler. Graham masadaki her şeyi su birikintisinde kalmış havlu gibi çektiğinde aniden eve dönmeye hazır olduğuma karar verdim. Salı akşamı neden içmeye çıktığımızı anlamam mümkün değildi.

Tanıdık bir koku ansızın burnuma dolduğunda hesabı almak üzere bara gitmek üzereydim. Temiz ve çiçeksi bir koku.

Yalan söyleyerek kalbimin göğsümün içinde deli gibi çarpmadığını söyleyebilirdim. Yalan söyleyerek onu yeniden kliniğin dışında görme ihtimalinin ellerimi terletmediğini söyleyebilirdim. Yalan söyleyebilirdim ama ben yalancı değildim. Götün teki olabilirdim ama asla yalancı değildim.

"Doktor?" O tatlı, hışırtılı ses. Yaklaşan o koku. "Siz misiniz?"

Onu görmezden gel, onu görmezden gel, onu gör-

Gözlerim onun kocaman ve her şeyi gören ela küreleriyle buluştuğunda kendimi hapsolmuş halde buldum. "Bayan Stevens."

O minik gülümsemesi neredeyse beni tamamıyla ortadan kaldırdı. "Sizi görmek güzel." Graham'a dönünce donup kaldım.

"Selam, ben Maddie. Tanıştığıma memnun oldum."

Arkadaşımın, Maddie'ye bölünmemiş dikkatini ve en büyük gülümsemesini vermeden önce bana doğru attığı sinsi bakışı hayal etmemiştim.

"Maddie, ha? Benim adım Graham." Sıkması için elini uzattı. "Bizim Jimbo'yu nereden tanıyorsun?"

Maddie bana bakarak lakap karşısında kıkırdarken sözde en iyi arkadaşımı ölümüne boğmak istiyordum.

"Kendisi, hımm, benim fizyoterapistim. Rehabilitasyon kliniğinde," diye açıkladı. Sözcüklerinin Graham'ın gözlerini canlandırdığına yemin edebilirdim. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Yok canım." Graham çenesinin elinin tersine koyarak Maddie'nin yüzünü taradı. "İşteyken götün teki olduğunu söyle bana. Kaynağından duymak için sabırsızlanıyorum."

Maddie kıkırdayınca karnıma bir bıçak daha saplandı. "Biraz huysuz ama fena değil. Yaptığı işte iyi." İspatlamak için ayak bileğini ileri geri salladı. "Gördün mü? Neredeyse yepyeni."

Değildi, o da biliyordu fakat ağrısını iyi saklıyordu. Benim henüz uzmanlaşamadığım bir şeydi.

"Emin ellerdesin o zaman, Maddie." Arkadaşım şişesi ağzının üzerindeyken gülümsediğinde canıma tak etti.

"Burada ne işiniz var?" Ses tonum istediğimden daha sert çıksa da düzeltmedim.

Maddie ses tonumdan dolayı koca bir saniye boyunca şaşkın göründükten sonra yüzüne yeniden rahat bir gülümseme yerleşti. Onu daha önce bu kadar rahat gördüğümü sanmıyordum.

"Burada çalışıyorum. Biliyorsunuz."

Biliyordum. Tabii ki biliyordum. Aklımı kaçırıyordum.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu arkadaşım, sahiden ilgileniyormuş gibi konuşuyordu.

"Malum şeyden önce garsondum." Omuzlarını silkti. "Şimdi mutfakta bulaşıkları yıkıyorum ama Monica geri dönmeme izin verdiği için minnettarım. Evden çıkmak bana iyi geliyor."

"Buna içerim." Graham birasını ona doğru eğip bir yudum içti. "Şimdi çalışıyor musun, Maddie? Yoksa bizimle bir içki içmek ister misin?" diye sordu. Benim karnıma ağır bir taş düşerken Maddie'nin gözlerine de utanç yerleşti.

Bir kere daha, içimdeki karanlık onunkini tanımıyor olsa beni de kolayca kandırabilecek gülümsemesiyle şokunu gizledi.

"Teşekkürler ama daha birkaç saatim var. Sadece onu gördüğümü düşündüğüm için geldim."

"Yazık oldu." Arkadaşım onunla bir sır paylaşıyormuş gibi öne doğru eğildi. Hiç hoşuma gitmedi. "Bahse girerim, bu şeyden daha eğlencelisindir... Az önce ne demiştin? Şu *huysuzdan*."

Bana doğru bakarken Maddie'nin gözleri neşeyle parladı. "Cezbedici ancak gerçekten işe dönmem lazım. Sizi görmek çok güzel-

di." Ardından arkadaşıma tekrar gülümsedi. "Tanıştığıma memnun oldum, Graham. İkinizle de görüşürüz."

O dökülen içeceklerle yapış yapış olan zeminde kaymamak için dikkatle giderken aklıma tehlikeli bir düşünce geldi.

Sonuçlarını ve klinik dışında ondan uzak durmama dair içimdeki konuşmaları unutarak ileri doğru atıldım, az kalsın lanet taburemden düşüyordum. "Bekle."

Durdu ve kaşları birbirine yaklaşırken omzunun üzerinden bana baktı. Benim de kafam karışmıştı. Yeterince yaklaştığımda o çiçeksi koku burun deliklerime doldu, bundan zevk aldığım için kendimden nefret ettim.

Başının üst kısmı ancak omzuma geliyordu. Boy farkımız sırf kahkahasını duymak için onu omzuma atma isteği yaratmamalıydı ama yaratmıştı işte.

"Evet?" Yarı merak, yarı neşeyle bir kaşını kaldırdığında kendime geldim.

"Vardiyan ne zaman bitiyor?"

Barın arkasındaki duvar saatine bir bakış attı. Monica oradan meraklı bakışlar gönderiyordu ama aldırış etmediğine göre galiba Maddie görmemişti. "Bir saat kadar sonra. Neden?"

O vakti eve gitmek ve uyuyana kadar kedilerimle bir dizinin bölümlerini art arda izlemek için kullanabilirdim ancak onun yerine, "İşin bittiğinde seni eve bırakacağım," dedim.

Nefesi kesilince göğsümde bir şey burkuldu. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesi o kadar alçaktı ki güçlükle duyabildim.

"Arkadaşımla biraz daha burada kalacağım, sonra da seni arabamda bekleyeceğim," derken tartışmaya yer bırakmıyordum. Eve tek başına, sakat halde ve gecenin bu saatinde dönmesi için cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

Fakat o bu fikri paylaşmıyor gibi görünüyordu. "Eve gidebilirsin, James. Bana bir şey olmaz."

James. İşte kalbim bir kez daha bıçaklanmıştı.

"Hava karanlık, bir şey olursa sakat bileğinle kaçamazsın." Ani bir koruma, onu eve güvenle götürme duygusu beni kavradı ve bırakmadı. "Seni eve götürüyorum, Maddie."

Bir an için söylediğimi düşünüyor gibi göründü. Gerçekten kontrolcü biri gibi görünmek istemiyordum ama yalnız ve sakatken başına bir şey gelme düşüncesi...

Toparla kendini.

"Peki. Bir saate görüşürüz."

Bana el sallayıp mutfağa doğru yürümeye devam etti, saniyeler sonra da gözden kayboldu.

Masama döndüğümde Graham'ın, bir hastamı eve bırakmayı teklif etmek için kıçımı kaldırdığım konusunda bana sataşmasını doğru düzgün duymadım. Muhtemelen onu bırakmayı umduğum yer hakkında aptalca imalarda bulunduğunu güçlükle anladım.

Bir tek dudaklarındaki ismime odaklanmıştım, sanki duymaya hakkım varmış gibi hissettirmişti.

***

Maddie'nin vardiyası on beş dakika önce bitmiş olsa da hâlâ üniversitedeyken çalıştığım barların nasıl olduğunu hatırladığımdan muhtemelen o çıkana kadar on beş dakika daha bekleyeceğimin farkındaydım. Gerçi şikâyet ediyor değildim.

Otoparkın karanlığında yalnızca iki araba daha duruyordu ve içlerinden birinde oturan adamın siluetini görebiliyordum. Onu beklemek için bir neden daha bulmuştum işte.

Arabadan çıktığımda sırtımı sürücü kapısına dayadım, ardından otoparkı tekrar tarayıp barın ön kapısına kaçamak bakışlar attım. Hokey forması giymiş birkaç müşteri çıksa da Maddie hâlâ ortada yoktu.

Gözlerim birkaç adım uzaklıktaki arabada oturan adama kaydı. O da bara bakıyordu ve bulunduğum yerden yüz hatlarının birkaçını seçebiliyordum; yaşlıydı, kafası kelleşiyordu, sertçe kaş çatıyordu. Adamda özellikle tehditkâr bir şey yoktu ama karnıma tuhaf bir his yerleşerek gitmeyi reddetti.

Kendime büyük ihtimalle birini beklediğini söyledim. Bir arkadaşını, bir akrabasını, partnerini. Burası şehrin tehlikeli bölgelerinden değildi ama hava karanlıktı. Belki de sadece bu akşam ikimiz de isteyerek ayık şoför olmayı tercih etmiştik.

Fakat... Hayır. Hiç doğru hissettirmiyordu.

İçgüdülerim beni hiç yanıltmazdı, özellikle bugün onları görmezden gelecek değildim.

Aşırı düşünmeye fırsat bulamadan arabamı kilitledim. Ayağım beni adama doğru yavaşça, neredeyse rahat ve aylak bir hızda taşıdı. Tehlikeli biriyse tehdit altında hissetmesini istemiyordum. Bir doksan beş boyum ve huysuz suratımla -Graham'ın söyleyeceği gibi- çok iyi bir ilk izlenim bıraktığım söylenemezdi.

Yaklaştıkça penceresinin açık, sol kolunun da üzerinde olduğunu fark ettim. Yanına varmama çok az kaldığında dönüp bana baktı. Koyu renkli, kırış kırış gözleri beni baştan aşağı tarasa da hiçbir şey söylemedi.

Pekâlâ, benim kurallarımla oynayacaktık.

Ellerim ceplerimdeyken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Garantiye almak için sesimi sıradan tutmuştum.

Adam bana temkinle bakıyordu. "Polis misin?" Sesi, beklediğim kadar kalın değildi.

Sorusunu duymazdan geldim. "Son yirmi dakikadır kapıya bakmanın nedenini merak ettim."

Ofladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kapı açılınca gözlerimi yine oraya çevirdim ama dışarı çıkan Maddie değildi. Yine de çıktığında bu ucubeyi görmesini istemediğimden teması kısa tutmaya karar verdim. "Kimseyi beklemiyorsan bu otoparkı hemen terk etmeni tavsiye ederim."

Bu onu sinirlendirmeyi başardı. Kendisi arabasının koltuğuna bağlanmış halde, bense yanında dururken dezantavajlı taraf olduğunu bildiğinin farkındaydım.

"Polis misin, değil misin?" diye sordu tekrar, o ihtimalin canını sıktığı belliydi.

"Belki."

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik olduktan sonra arabayı çalıştı.

Biliyordum. Lanet olsun, birini beklediğini biliyordum.

Bana bir kere bile bakmadan hızla otoparktan çıktı. Buna rağmen farlarının sokakta gözden kaybolduğunu görene dek arabama dönmedim. *Sikeyim, çok şükür.*

Bu saatte işyerinin dışında tuhaf tipler gezebildiğini söyleyerek

Maddie'yi korkutmak istemiyordum ama Monica'yla iki çift laf edecektim.

Ya da daha iyisi, gece vardiyası olduğunda Maddie'yi bırakmaya gelecektim.

Bu fikir aklıma gelir gelmez kulağa ne kadar delice geldiğini fark ettim. Arkadaşı, ağabeyi, onunla böyle ilgilenecek *herhangi biri* değildim. Bugün buraya tamamen tesadüfen gelmiştim. O yüzden onu bırakmayı teklif etmiştim fakat onun için böyle zahmete girecek değildim.

Burada dolanan, tehlikeli olması muhtemel insanlar var. Biri ona zarar verebilir.

Bu ihtimal beni diri diri yakıyordu.

Arabama ulaştığımda Monica'nın barının kapısı yeniden açıldı. Bu kez Maddie elinde yemek poşetiyle dışarı çıktı ve o tatlı gülümsemelerinden biriyle beni kör etti. "Çoktan akşam yemeği yediğini biliyorum ama o yıllar önceydi, bu yüzden biraz tavuk kanadı getirdim. Sorun olur mu?"

Kahretsin.

Gülümsemesi genişledi, göğsümün içindeki kara delik de öyle.

Siktir.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "Hadi seni eve götüreyim."

Bölüm 13

MADDIE

Çekim hakkında söylenecek bir şey vardı. Tıpkı kin gibi kontrol edilemezdi. Bu konuda birkaç fikrim vardı çünkü denemiştim.

Kin gütmeyi ilk hissettiğimde beş yaşındaydım. On altı yıl önce değil de dün akşam olmuş gibi hâlâ hatırlıyordum.

Ağabeyimle Grace'in yanına taşındıktan sonra rehabilitasyon merkezinde ilk kez annemi ziyarete gittiğimde onu orada, benden uzakta görmek karnımdaki boşluğa tuhaf bir hissin yerleşmesine yol açmıştı. Daha önce deneyimlemediğim ağır ve ekşi bir şeydi ama hoşuma gitmediğini hemen anlamıştım.

Ancak çok sonraları nihayet etrafımdaki, okuldaki ve bale stüdyosundaki herkesin kollarına koşabileceği ebeveynleri olduğunu fark etmiştim. Bir anneleri, bir babaları, bir üvey ebeveynleri... Fark eder miydi?

İlk önce kini, düşmanlığı, hatta nefreti hissetmiştim. Çünkü neden bütün arkadaşlarımın ebeveynleri vardı da benim yoktu?

Sonra suçluluk başlamıştı.

Bana yatmadan masallar okuyup bisiklete binmeyi öğretecek bir annem, beni koruyup benimle evcilik oynayacak bir babam yoktu ama kesinlikle yalnız değildim. *Kimsesiz* değildim. Benim için bir şeyler yapma konusunda hiç tereddüt etmeyen bir ağabeyim ve yengem vardı.

Anneme karşı hissettiğim o kin yıllar geçtikçe kendime yönelik bir kine dönüştü. Çünkü beni sevip benim için endişelenen insanlar

varken hâlâ göğsümdeki boşluğu kapatamıyordum. Hâlâ iyileşmek için yeterli değildi. *Değildi.*

O, bu yüzden bana nankör demişti ve sanırım... haklıydı.

James'e dairemin adresini verdikten sonra tertemiz araba koltuğunda geriye yaslanırken bugünlerde arkadaşlarımı öğle yemeğine çağırmak için mesaj atmayı aklıma not ettim. Uzun zaman olmuştu, hem onlar her daim sorunlarımı uzakta tutmayı başarıyorlardı.

Aynı zamanda beynime, yanımdaki adama duyduğum çekim her neyse durması gerektiğine dair bir not daha bıraktım.

Adam senden çok yaşlı, ayrıca fizyoterapistin. Kollarını veya ellerini veya sakalını veya yakışıklı yüzünü düşünmemelisin. Dur artık.

Bir araba arkamızda korna çalınca James gürültü onu puslu bir ruh halinden uyandırmış gibi nihayet bana baktı. Yemek poşetini başıyla gösterdi. "Arabada yiyebilirsin. Trafikten çıkana kadar soğur."

Yok, sanmıyordum. O deri koltukları görmüş müydü? Arabanın baharatlı tavuk kanadı kokusuyla dolması zaten kötü hissettiriyordu. "Teşekkürler ama bekleyebilirim."

"Israr ediyorum."

"Ben de."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. "Hep bildiğini okuyorsun, değil mi?" diye sordu. Şerit değiştirirken sesinde gerçek kızgınlık yoktu, ayrıca direksiyonu döndürürken ellerini süzüp durmayı bırakmam gerekiyordu. Hiç verimli değildi ve kendimi tam bir sapık gibi hissediyordum.

"Onu bilemiyorum, doktor. Son hatırladığıma göre bu arabaya sen söylediğin için binmiştim."

"Reddedebilirdin."

"Ettim."

"Hımm. O kısmı hatırlamıyorum."

Sesinde küçücük bir neşe mi duymuştum?

Hayal görüyor olmalıydım. Ateşim falan çıkmıştı herhalde.

Aramıza yine sessizlik çöktü ama rahatsız edici değildi. Hokey forması giymiş insanların, arabaların arasındaki kalabalık şeritlerin arasından geçmelerini izledik. Trafikten dolayı sahanın birkaç sokak

ileride olduğunu fark ettim. Monica barda sürekli her türlü maçı açardı ancak ben hiçbirini takip etmediğimden çoğu zaman ne oynandığına dair bir fikrim olmazdı.

James, her zamanki sessizlik yemini düşünüldüğünde beni hazırlıksız yakalayarak sessizliği bozdu. "Seni eve bırakma konusunda haklıymışım. Taksi ücretin aşırı fazla olurdu."

Ona çok da gizli olmayan bir bakış attım. Ne zamandan beri sıradan sohbetler yapıyorduk?

Gerçi şikâyet ediyor değildim. Tabii ki hayır.

"Bir süre burada kaldık galiba," dedim, hâlâ doktor-hasta-araba-arkadaşı ilişkimizin neresinde olduğumuzu anlamamıştım. "Sana hiç konferansı sormadım. Nasıldı?"

Perşembe günü, bir sonraki gün iş arkadaşlarından birinin beni göreceğini çünkü başka bir şehirdeki konferansa katılacağını söylemişti. Diğer fizyoterapist -adını dahi hatırlamadığım adam- o kadar kötü değildi fakat James de değildi.

Parmaklarıyla çenesini okşadı. "Sıkıcı."

Merakla bir kaşımı kaldırdım. "Pek konuşkansın."

Gülümsemiş miydi? Küçüktü ve doğru düzgün görünmüyordu ama dudaklarının seğirdiğine yemin edebilirdim.

"Ne söylememi istersin? Hayatımın en güzel gününü geçirdiğimi ve kapanış töreninde bittiği için ağladığımı mı? Keşke öyle olsaydı."

Sesindeki neşeyi duyunca üzerine gittim. "Evet, lütfen. Sonra bana konferanstaki bütün broşürleri aldığını ve yatak odanda onlarla mabet oluşturduğunu anlatabilirsin."

"Kahretsin, yakaladın beni."

Sırıttım. O da sırıttı. Trafik hareket etti.

Birkaç dakika sürse de sonunda bana gerçek bir cevap verdi. "Pek bir şey öğrenmedim. Bu yüzden zaman kaybıydı. Düzenleyen şirketin sadece yeni ürünlerini almamızı istediğinden şüphelendim ama klinik beni gitmeye zorladığı için seçeneğim yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Seni zorladılar mı?"

"Her yıl bu konferanslara bir ya da iki fizyoterapist yollarlar. Bu yıl altın bileti kazanan talihli bendim."

Trafik yeniden hareket etti. Bir an için nihayet kurtulduğumuzu

sandım fakat sonra tekrar durduk. Yorgunluk muhakeme yeteneğimi gölgelendirmiş olabilirdi çünkü hakkım varmış gibi, "İşini seviyor musun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Seviyorum." Duraksadı. "Çoğu zaman."

Kişisel bir soru sordum diye bana çıkışmadığını görünce şansımı bir kez daha denedim. "Neden fizyoterapist olmaya karar verdin?"

Bunun üzerine James kaskatı kesildi. Bunu ellerine tuhaf bir takıntım olduğu için direksiyonu sıkıca kavrayışından anladım. Cevap vereceğinden pek emin değildim ama bir kez daha meraklılığıma karşılık vererek beni şaşırttı. "Bir nevi mesleki bir şey."

Detaylandırmasını beklesem de yapmadı. "Ailenden biri de mi fizyoterapist?" diye bastırdım.

"Hayır. İkisi de şimdi emekli. Annem eskiden fırıncıydı, babam da bir araba tamircisinde çalışıyordu."

Bunun üzerine neşelendim. "Fırıncı mı? Kulağa tam hayallerindeki meslekmiş gibi geliyor." Kendi kendime gülümsedim. "Mutfaktaki becerilerden miras aldın mı bari?"

Gözlerini yoldan ayırmadan sırıttı. "Hem de nasıl."

Sırf arsızlık yapmaya bayıldığım için, "Sana birazcık bile inanmıyorum. Hatta bahse girerim şekerle tuzu bile ayırt edemiyorsundur," dedim.

Bu bana bakmasını sağladı. "Nedenmiş o, Maddison?"

Burnumu kırıştırdım. "Bana Maddison deme. Kulağa çok tiki geliyor."

"Şımarık olmaya devam ettiğin sürece sana Maddison diyeceğim."

Ciğerlerimdeki hava yüksek bir sesle dışarı çıktı.

Püf diye gitmişti.

Sesindeki o tanıdık neşe kulağımın etrafını sararak içine birkaç tatlı söz fısıldadı, ardından söylediği şeyin farkına vardım.

Az önce bana şımarık mı demişti?

Ve en önemlisi, bu ne diye hoşuma gitmişti?

Zihnim o kadar boştu ki biraz olsun yaratıcı karşılık bulamıyordum. Bir tek şöyle diyebildim: "Şımarık değilim."

"Sana birazcık bile inanmıyorum," diyerek bana kendi sözleri-

mi aktardı. Daha az kalabalık bir sokağa girdi ama kırmızı ışıkta durduk. "Neden bahsediyorduk bu arada? Ah, evet, benim şüpheli mutfak becerilerimden."

Omuzlarımı silktim. "Eh, felaket olduğunu hiç inkâr etmedin."

"Çok iyi bir aşçı değilim ama..."

"Biliyordum."

Beni duymazdan gelse de o kararsız sırıtışı geri döndü. "Fena değilim. İyi günümde tam anlamıyla sekiz ederim."

Hafifçe alkışladım çünkü belki de haklıydı, birazcık şımarıktım. Ya da zaman zaman. "Kusurlarını kabul eden bir erkek mi? Çok etkileyici."

Kaşını şüpheyle kaldırdı. "Erkeklerle sorunun ne?"

Düşünür gibi yaptım. "Hımm... Nereden başlasam?"

Güldü. *Güldü.* Neşelenmeye ihtiyacım olduğunda tekrar tekrar oynatmak isteyeceğim kadar güzel gelen gerçek, samimi, içten bir kahkahaydı ki son günlerde çoğu zaman ihtiyaç duyuyordum.

"Bak ne diyeceğim." Nihayet boş bir yola dönerken başını keyifle sallayarak hızlandı. "Gayet makul. Hepimiz berbatız."

"Yani, hepiniz değil ama... bazılarınız." Omuz silktim. "En azından benim deneyimlerime göre."

"Hımm."

Sessizlik yeniden üzerimize gecenin ortasındaki kalın, rahat bir battaniye gibi çöktü. Etrafımızdaki sokaklar hızlı bir bulanıklık halinde geçse de James direksiyon başındayken kendimi tehlikede hissetmiyordum. Onda bazılarının kibirle karıştırılabileceği türden bir özgüven vardı ve bu da onu göründüğünden daha güvenilir olduğunu hissettiriyordu. Sanki acil bir durumda aranabilecek iyi biriydi, kurtarma söz konusu olduğunda her şeyi bir çırpıda bırakıp gelecekmiş gibiydi.

Asla yüksek sesle dile getirmeyecek olsam da bu akşam beni eve götürmek için kalması içimi ısıtmıştı. Yine de merak etmeden duramıyordum; beni doğru düzgün tanımayan biri ne diye benim için böyle bir şey yapmıştı? Onun çıkarı neydi?

"Berbat erkeklerle deneyimin nedir?" diye sorduktan sonraki sözcükleri nedense kalbimi hoplattı. "Erkek arkadaş yok mu?"

Koltuğumda geriye yaslanarak yemek poşetini sımsıkı tuttum. "Erkek arkadaş yok." Boğazımı temizledim. "Peki ya sen, doktor? Randevu uygulaması işe yaradı mı?"

Beklemediği ve cevaplamaya hevesli olmadığı tek soruyu sormuştum. Yine de almayacağımdan emin olduğum cevabı bekledim ve denemeye değerdi.

"Birkaç yıldır bekârım," diye yanıtladı, gerçek bir cevap vermesi beni şok ederek sessizliğe sürükledi. "Uygulama benim fikrim değildi. Graham'ın fikriydi."

Nedense doğru hissettiriyordu. Onu internetten kız tavlayacak biri olarak hayal edemiyordum.

"Telefonumdakileri silmeme gibi kötü bir alışkanlığım var, o yüzden hâlâ yüklü. Yüklüydü. Artık yok," diye açıkladı.

"Gayet mantıklı." Aklımın içinde milyonlarca başka soru uçuşurken ona gülümsedim.

Son ilişkin ne zamandı?

Neden devam etmedi?

Yani onun üzerinden de mi yıllar geçti...

Yok. Oraya girmeyecektim.

Doktor Simmons'a seks hayatını sormaya hakkım yoktu. *Düşünmeye* bile hakkım yoktu.

Aptalca düşüncelerimden geçirdiğim çılgınca günü sorumlu tutuyordum ama dürüst olmak gerekirse buna inandığıma emin değildim. Onda, bütün engellerimi yıkan bir şey vardı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu çünkü kontrol edemiyordum.

Binamın dışında durduğunda hiç vakit kaybetmedim. "Beni bıraktığın için teşekkür ederim." Gülümsemeye devam ederek poşetten tavuk kanadı kutusunu çıkardım. "Bunları fırında beş dakika bekletirsen taptaze olurlar."

Kanatlara hepsinin başı çıkmış gibi baktı. "Çok sağ ol ama alamam."

Kaşlarımı çatıp emniyet kemerini açtım. "Kendime getirdiklerim burada. Tavuk kanadı sevmiyor musun?"

"Ondan değil." Dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi, onu kutuyla dürtünce de nihayet kabul etti. "Peki. Teşekkürler."

Kapıyı açarken omzumun üzerinden, "Sorun değil," dedim.

Dışarı çıktığımda soğuk hava anında vücuduma çarpınca ürperdim. Hâlâ neden yaptığımı bilmiyordum, belki de soğuk beynimi etkilemişti. Fakat gözlerinin içine bakmak için eğildim ve sırıttım.

"Şımarık hastandan aldığın tavuk kanatlarının tadını çıkar."

Etrafımızı saran karanlığa rağmen arabanın içindeki ışık, o yoğun ve beklenmedik kızarıklığını ilk sıradan görmemi sağladı.

Kızaran biri olduğunu *biliyordum*. Neden bu durum inanılmaz sersem hissetmeme yol açmıştı?

Bölüm 14

MADDIE

Sarhoştum. Nedeni evde üzüntü içinde içmem veya arkadaşlarımla kulüpten kulübe gitmem değil de dün akşam James'le arabada yaptığım konuşmaydı.

Varlığıyla, sözcükleriyle, bütün mevcudiyetiyle sarhoş olmuştum ve her saniyesinden nefret ediyordum.

Onda ilgimi çeken hiçbir şey ama hiçbir şey olmamalıydı. Ne fizyoterapist olma nedenleri ne mutfaktaki becerileri ne de -en önemlisi- aşk hayatı.

Hâlâ fizyoterapistimdi ve kliniğin dışında her bir araya gelişimizde bizi biraz daha yakınlaştırıyormuş gibi görünen o sınırı geçersek başımız gerçekten belaya girebilirdi.

Gerçi onun gibi bir adam hiçbir zaman benim gibi küçük, üzgün biriyle ilgilenmezdi. Neden ilgilensindi ki? Adam otuzlarının başındaydı; hayatını yoluna koymuş, muhtemelen her şeyini planlamıştı. Bense yirmi bir yaşındaydım, kaybolmuştum ve inanmadığım bir Tanrının beni dürtüp, "Hey, baksana. Gitmen gereken yön bu," demesini bekliyordum.

Birbirimize ait değildik.

Hem benden on yaş büyük biriyle ilişki yaşasam ağabeyim ne düşünürdü? Kesinlikle kalp krizi geçirirdi.

Neyse ki bundan endişe duymama gerek yoktu çünkü en gerçekçi ve mantıklı yanım rehabilitasyon tedavim bittikten sonra James'i bir daha asla görmeyeceğimi biliyordu. Bunun için bir nedenim olmayacaktı.

James, işini yirmi bir yaşındaki bir karmaşa yığını yüzünden tehlikeye atmayacak kadar sağduyulu bir adama benziyordu. Belki de tüm bu düşünceleri geride bırakıp gerçekten istediğim şeye odaklanmamı sağlayan son itici güç buydu. Benim için sorun değildi.

Arkadaş olalım istiyordum. Belki Kyle'ın ve Beth'in olduğu kadar yakın değil ama en azından... samimi olabilirdik. Becerebilirsek biraz daha fazlası bile olurduk. Gece vardiyamdan sonra beni eve bıraktığına göre sanırım onun için de sorun değildi. Benden nefret etse böyle yapmazdı, değil mi?

Aslında nefret ettiğini, hatta beni hiç umursamadığını söyleyen bariz neon tabelaları yanlış okuyor olmam da muhtemeldi. Fakat bu, seans bittiğinde kumaş çantamdan bir mandala daha çıkarıp ona uzatmama engel olmadı.

Önce kâğıda, ardından bana, sonra tekrar kâğıda baktı ve tereddütle aldı. "Bir tane daha mı?" Sesi kızgın, hatta şaşkın bile gelmiyordu. Daha çok şüpheciydi.

"Bu seferki hilal," diye açıkladım sanki görmüyormuş gibi. "Geçen sefer verdiğimden biraz daha küçük ama tasarım hoşuna gider diye düşündüm."

"Bana bir şey vermek zorunda değilsin." Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra, "Bunları elle çizdiğine inanamıyorum," dedi.

"Abartılacak bir şey değil. Çizim yapmak beni rahatlatıyor."

Dikkatli gözleri kâğıttan sonra tekrar bana döndü. "Tavsiye ettiğim gibi baleye dönmeyi denedin mi?"

Doğru. İşe dönüyorduk. İyi olan buydu. Yapmamız gereken buydu.

Masasının sağındaki çekmeceyi açarak çizimi içine koydu, ardından bakışlarını benimkilerden ayırmadan kapattı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bileğimi yeniden sakatlamak istemiyorum."

"Normal aktivitelerine kademeli olarak dönmen lazım," diye cevapladı basitçe, sanki endişelerimi umursamıyordu. "Bunu son seansımızda konuşmuştuk."

Konuşmuştuk ama ben o hiçbir şey söylememiş gibi davranmayı tercih etmiştim. Tüh?

"Ya kötü bir hareket yapıp her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsam?"

İkinci kez fiziksel terapiyi kaldıracak zihinsel gücüm olduğunu sanmıyordum -birinciyle bile güçlükle hayatta kalıyordum- ama bir şey söylemedim. Zaten satır aralarını okuyabildiğine emindim.

"Kendini çok zorlamazsan bir şey olmaz. Birkaç ısınma egzersizi ve basit bir rutinle başlayabilirsin."

Ona birkaç saniye baktıktan sonra yenilmiş bir halde bakışlarımı kaçırdım. "Tamam, bu hafta yapacağım." Ya da belki sonraki hafta.

Sesi beni ürküttüğünde kumaş çantamı koluma takıyordum. "Sorun ne?"

"Sorun yok." Yalan dilimden o kadar kolay döküldü ki muhtemelen bunu bir kontrol etmem gerekiyordu.

"Maddie."

Adımı söylediğini duymak içimi kıpır kıpır edince kendimden nefret ettim. Bayan Stevens'a ne olmuştu?

"Gerekirse seninle bir motivasyon konuşması daha yaparım ama beş dakikaya bir hastam gelecek, bu yüzden lafı dolandırmazsan sevinirim."

Bir motivasyon konuşması daha. Sonuncusu sonsuza dek zihnime kazınmıştı. "Gerek yok. Tekrar sakatlanmaktan korktuğumu söyledim zaten."

Bir kaşını kuşkuyla yukarı kaldırdı. "Korkuyorsun. Daha önce bu kelimeyi kullanmamıştın."

"Fark eder mi?"

"Benim için eder."

Aptal kalbim, bu kadar hızlı atmayı bırak. "Neden?" diye sorabildim, sanki cevabı beni ezecek güçte değilmiş gibi.

Sahiden de ezdi. "Çünkü hastamsın ve hastalarımın hâlâ sevdikleri aktivitelere dönmelerini isterim."

Yersiz bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çarptı. *Hastası.*

Elbette bir an için bile birbirimizi tanımamızın gerçek nedenini unutmamıştım. Birbirimizi neredeyse her gün görmemizin asıl nedenini. O benim fizyoterapistimdi, ilişkimiz tam olarak profesyoneldi ve öyle de kalmalıydı.

Bir gece vardiyamın ardından zahmete girip beni eve bırakması kimin umurundaydı?

Birbirimizi randevu uygulamasında görmemiz kimin umurundaydı?

Ona mandala çizmem ve boyaması kimin umurundaydı?

Benim değildi.

Yalan, yalancı, sana kimse inanmaz.

Tamam... Belki benim ona ısınmaya başladığım gibi onun da bana ısınmaya başlamasını beklemiştim ama sorun değildi. Birimizin sorumlu bir yetişkin olması ve diğerine bunun... bir son kullanma tarihi olduğunu hatırlatması gerekirdi. Bu tarih ne kadar hızlı gelirse o kadar iyiydi.

Onu bir daha görmek zorunda kalmadığımda zihnimdeki sisin tamamı gidecekti.

"Haklısın." Becerebildiğim en sahte gülümsemeyle baktım. "Baleyi hâlâ seviyorum ve sakatlığım yüzünden bırakmak istemiyorum." Bu ifadede sahte hiçbir şey yoktu. "Bu ya da sonraki hafta stüdyoya gideceğime söz veriyorum."

Tatmin olmuş halde başını salladı. "Güzel. Yarın görüşürüz, Bayan Stevens."

İşte. Normale dönmüştü. Tıpkı olması gerektiği gibi.

***

"Biz seninle geliriz!"

"Aman Tanrım, Maddie. Bu *o kadar* iyi bir haber ki."

"Heyecanlı değil misin? Ben heyecanlıyım!"

Çatalımı kaldırıp ağzımı *ricotta* peyniri ve çam fıstıklı salatayla doldururken yüzüm düştü. Son zamanlarda yediğim diğer her şey gibi salatanın da tadı yoktu ama umurumda değildi. Yemek, konuşmamak için mükemmel bir bahaneydi. Nihayet gözlerimle çok iyi saklamayı öğrendiğim için iki en yakın arkadaşım sözcüklerimin ardındaki gerçeği göremiyordu.

Fakat Beth ile Kyle'in bu kadar hızlı pes etmeyeceğini biliyordum.

Onlarla öğle yemeğine gitmeyi kabul ettiğime pişman değildim. Artık evden çıkabildiğim ve arkadaşlarımın yoğun programları mu-

cizevi bir şekilde en az bir saatliğine boşaldığı için hayır diyemezdim. Kyle, bu sabahki seansımdan sadece birkaç dakika sonra grup sohbetimize mesaj attığında havamda olmasam da. Havamda değildim -ve hâlâ da aynı durumdaydım- çünkü kaçınılmaz olandan, yani *bu konuşmadan* kaçan korkağın tekiydim.

"Nereden başlayacağımı bilemeyecekmiş gibi hissediyorum," dedim. Bu sırada Kyle düşünceli bir şekilde tavuk göğsünü bıçaklıyordu. "Kolay bir rutin yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Sana birkaç fikir verebilirim," diye önerdi Beth. "Kızlara öğrettiğim rutinlerin birkaçını yapabilirsin."

Aptalca bir dikkatsizlik yüzünden kendimi sakatlayıp hayallerimin işini kaybederek profesyonel baleden çocuklara göre dansa geçmek mi? Kulağa harika geliyordu.

Üstelik bu durum iyice moral bozucuydu çünkü dans dünyasında balerinlerin sakatlanması bilinmedik bir şey değildi. Epey sık olurdu; yalnızca benim başıma geleceğini hiç hayal etmemiştim.

Meğer yenilmez değilmişim.

"Sağ ol, Beth." Gülümsedim ama bana bile zoraki geldi.

"Sorun değil." Sodasından bir yudum aldı. "Gleen Avenue'daki stüdyolardan birini kiralayabilirsin. Saat başı yirmi dolardan daha az tutuyor."

"Olur." Haftaya pazartesi için birini çoktan ayarladığımı söylemeye zahmet etmedim çünkü konuyu değiştirmeye sonraki nefesim kadar ihtiyacım vardı. "Hey, Polina'nın yeni bir kız arkadaşı falan mı var? Sosyal medyada bir şey gördüm fakat burnumu sokmak istemedim."

Böylece konuşma son dedikodulara, dikkat dağıtırken her daim işe yarayan şeye doğru yön değiştirdi. Arkadaşlarımı seviyordum -onlar benim dayanağımdı- ve onların sürekli kontrol etmeleri, görüntülü aramaları, dedikodu güncellemeleriyle ziyaretleri olmasa iyileşme sürecimin acı içinde hatta yalnız geçeceğini çok iyi biliyordum. Sadece şu anda geleceğimden -ya da geleceğimin olmamasından- konuşamazdım. Açıklasam anlarlardı ama kötü hissetmelerini istemediğimden yön değiştiriyordum.

Bu yıl herhangi bir arkadaşlık ödülü kazanamayacağıma kesin gözle bakabilirdim.

Yaklaşık yarım saat sonra Kyle'ın telefonundan çıkan ve molasının bittiğini haber veren yüksek alarm sesi bütün kafeyi korkuttu. Kyle çantasını alıp bana sarılmak için masanın etrafından dolaştı.

"Size sonra mesaj atarım. Ayrıca Mads... nasıl gidiyor söyle, olur mu? Sana inanıyorum, kızım. Yapabileceğini biliyorum."

Göğsümdeki haykırma isteğini bastırdım. "Sakın duygusallaşma, Kyle." Somurttum ama gülümsememi saklayamadım.

"O seksi doktorun bileğini incitecek bir şey yapmanı asla tavsiye etmezdi. Kendine güvenmiyorsan en azından ona güven."

Haklıydı. James asla...

Bir dakika.

Az daha tükürüğümle boğuluyordum. "Az önce ona *seksi* mi dedin sen?"

Yüzümde saf dehşet olmalıydı çünkü iki arkadaşım da gülmeye başladı. Kyle neşeyle başını sallıyordu. "Sadece tahmin ettim ama yüzünün kızardığına bakılırsa tam üstüne basmışım."

Bu iş kontrolden çıkıyordu. Kaza yapmadan önce hâlâ frene basmaya vaktim vardı.

"O..." Seksiydi, değil mi? Kesinlikle öyleydi. "Fena değil."

Beth cıyakladı ve gözlerini kırpıştırırken çenesini eline yasladı. "Yani adam günah kadar seksi, Kyle. Maddie'nin satır aralarını okumakta yüksek lisans yaptım ben. Tanrım, ondan *hoşlanıyorsun.*" Parmağını suçlarcasına bana doğru kaldırdı.

"Ne? Hayır."

Hoşlanmıyordum. Hoşlanamazdım.

Ben... hoşlanmıyordum.

"Bunu daha sonra konuşacağız," diye uyardı Kyle. Ardından önce benim, sonra Beth'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve uzaklaşırken bize el salladı. "Bensiz sakın dedikodu yapmayın, sürtükler! Yoksa pişman olursunuz."

Abartılı hareketlerine güldük ama Beth hemen kendine geldi. Bu kez ciddiydi.

"Ben bu dünyadaki en yakın arkadaşınım," diye başladığında

bunun sonunun benim için iyi olmayacağını anladım. "Bana ne itiraf edersen et bu kafeden çıkmayacak. Hatta bu masadan bile çıkmayacak. Ne oldu anlat? Doktora abayı mı yaktın? Kaç yaşında?"

Beth'in farkında olmasa da James'in nasıl göründüğünden haberdar olduğunu hatırlayarak sandalyemde rahatsız bir biçimde kıpırdandım. Hem yaşını hem de hobilerinden bazılarını biliyordu. Bu konuşmayı bizzat James ile yaptığım ve daha fazla utanç verici olamayacağı için ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Sana komik bir gerçek söyleyeceğim." Dudaklarımı yalayıp dirseklerim masaya dayalı halde peçetemle oynadım. "Şu randevu uygulamasında yukarı kaydırdığın adam var ya? Aslında..." Yüzümü buruşturmamak için her şeyimi vermem gerekti. "Kendisi fizyoterapistim. James. Ayak bileğimi tedavi eden adam."

Şokun bir yüzü olsaydı tam olarak Beth gibi görünürdü. Dudakları kusursuz bir yuvarlak halini almıştı. Çenesi yerde, kaşlarıysa tavandaydı. İçten içe ölüyor olmasam komik görünürdü.

Başını iki yana salladı. "Siktir. Yok. Artık."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırırken başımla onayladım.

Beth iki eliyle birden ağzını kapatarak avuçlarına doğru cıyaklayınca etrafımızdaki bir avuç insanın dikkatini çekti. Gözlerimi devirip ellerini uzaklaştırdım. "O kadar büyük bir mesele değil," diye susturdum onu. "Yani, başta öyleydi ama onunla konuştum ve aramızda hallettik."

Çenesi hâlâ şaşkınlıkla kocaman açıktı. "Adamla onu randevu uygulamasında yukarı kaydırman hakkında mı konuştun? Sendeki cesaret var ya!"

Gerçi düşününce o kadar da cesur bir hareket gibi gelmiyordu.

"Ne dedi?" diye sordu.

Böylece, sonraki on dakika boyunca aramızdaki her şeyin nasıl mahvolduğunu, şu anda ne durumda olduğumuzu anlattım. Hatta araya mandalaları ve beni arabayla bırakmasını bile sıkıştırdım çünkü neden yapmayacaktım ki? Arkadaşımın dürüst fikrini istiyorsam önce kendime karşı tamamen dürüst olmalıydım.

"Vay canına." Lafımı bitirdiğimde sandalyesinde geriye yaslan-

dı, bu kadar gerginliğin ardından omuzları rahatladı. Arkadaşlarım dedikoduyu hayati bir mesele haline getirmeyi seviyorlardı. Ben de seviyor sayılırdım, bu yüzden yargılamıyordum. "Bu... Biraz üzerinde düşünmem lazım."

Diyet kolamdan geriye kalanı bitirdim. "Çok fazla düşünme. Adamı gelecek haftaya kadar görmeyeceğim." Muhtemelen ilerlememi gözlemlemesi için sonraki birkaç ayda onunla görüşmek zorunda kalacaktım ama belki de kalmazdım. Kontrollerime başka bir fizyoterapist bakabilirdi.

Beth söylediğime tam anlamıyla inanmıyormuş gibi bana ters ters baktı. "Bilemiyorum, Mads. Kim sen eve güvenle git diye otoparkta *saatlerce* bekler ki? Bir düşün. Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor."

Beynime hücum eden ilk kelime *acıma* oldu.

"Adam benden on yaş büyük," diye itiraz ettim.

Omuzlarını silkti. "Yani? Seksi sayılır."

Belli ki çok fazla aşk kitabı okuyordu.

"Hayatını tamamıyla yoluna koymuş. *Yetişkin* hayatından bahsediyorum."

"Sen de öylesin."

"Eskiden öyleydim." Sözlerimi durduramadan açık havaya doğru süzüldü.

Bunun üzerine Beth'in bakışları yumuşadığında bundan nefret ettim. Hatta bütün kalbimle tiksindim. "Ah, Maddie."

Hayır. Yok. Bunu ne şu anda ne de başka zaman yapabilirdim. Birinin daha kendi hatalarımdan ötürü bana acımasını kaldıramazdım. "Sorun yok. Ciddi anlamda söylemedim," dedim yalan atarak, bugünlerde ağzımdan kolay bir şekilde çıkıyordu. "Sadece... onun yüzünden kafam karıştı işte."

"Eh, sen hâlâ hastasıyken yatmanız iyi bir fikir olmaz," dedi, sanki *bunun* gerçekleşme ihtimali varmış gibi. "O yüzden tedavin bitene kadar bekle, sonrasına bakarsın. Adamı bir daha görmeyeceğim diyorsun ama buradaki bir şey..." Karnına vurdu. "...bana doğru olmadığını söylüyor."

Belki doğruydu. Belki değildi. Düşüncesi bile başımı ağrıtıyordu.

Beth yemeğini bitirirken sessiz kalarak zihnimi sakin kalmaya zorladım. James'i, geleceğimi, hatta "ağabeyim ne der" sorusunu bile düşünmeyecektim ancak imkânsıza yakın bir görev olduğu ortaya çıktı.

Birinin bana baktığını hissettiğimde tuvalete gideceğimi söylemek üzereydim.

Birkaç gün önce parktayken olduğu gibi huzursuzluğun getirdiği karıncalanma omurgamdan aşağı indi, midem gerginlikle kasılmaya başladı.

Beth yanımdayken ve kalabalık bir mekândayken güvende hissediyordum, bu yüzden gücümü toplayıp etrafa bakındım.

Hiç kimse bana bakmıyordu ama içimde bir şeyler, o kişiyi görsem *tanıyacağımı* söylüyordu. Bir içgüdüyle, hisle, herhangi bir şeyle.

Fakat hiçbir şey hissetmedim. Biri beni izliyorsa bile kafenin içinde değildi.

"Tanrım," diye kıkırdadı Beth, beni anlık yanılsamamdan çıkardı. "Kyle bunu kaçırdığı için fena sinirlenecek."

Bölüm 15

MADDIE

Daha önce hiç salt, saf korku hissetmemiştim. Geleceğimin heba olduğunu fark ettiğimde bile. Hayır, şu anda yalnızca dünyaya ve kendime öfkeliydim. Bana soracak olursanız öldürücü bir kombinasyondu.

Sammy ile Grace'e göre korkusuz bir çocukluk geçirmiştim. Meraklıydım, maceraperesttim, hiçbir zaman özellikle bilinmeyenden korkmamıştım. Hayatımda ilk kez içimdeki çocuğa saklandığı yerden sarılabilmeyi, benim için bunu yapmaya onu zorlayabilmeyi diledim.

Stüdyo B, son beş haftadır korktuğum her şeyin aynalarla ve bir tekerlekli bale barresiyle kaplı, orta boyutta bir odaya sıkıştırılmış haliydi.

Stüdyonun kapanacağı bahanesiyle birkaç dakika erken çıkabileceğimi bilerek günün son aralığını almanın bana bir tür iç huzur sağlayacağını düşünmüştüm fakat yine de sefil hissediyordum.

Belki de hata yapmıştım. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Ancak hayır, cumartesi günkü vardiyadan aldığım ücreti bu stüdyoya harcamıştım ve en iyi şekilde değerlendirecektim. Bir saat sürmese bile en azından bu akşam eve denediğimi bilerek dönecektim.

Yarın James'i görecektim; ona elimden geleni yaptığımı, sözümden dönmediğimi söyleyecektim. Birbirimizin yanında vakit geçirdikçe neden düşündüğü şeylerin benim için giderek daha önemli hale geldiğini bilmiyordum ama beni rahatsız etmiyordu. Daha iyi

olmamı istiyordu, ben de kendim için aynı şeye ihtiyaç duyuyordum.

Odanın ortasına doğru yürüyüp çantamı yere bıraktım, sonra da oturdum ve portatif hoparlörümü çıkardım. O kadar uzun zamandır kullanmamıştım ki bu sabah yarım saat boyunca ona bakmıştım.

Telefonum hoparlöre bağlandıktan sonra bale çalma listemde aşağı kaydım, rasgele bir şarkıya bastım ve ayağa kalktım.

Yansımam aynada bana baktığında gördüğüm şey kafamı karıştırdı.

Düzgün bir topuz, pembe tayt, siyah leotard, pembe bale ayakkabıları. Üniversiteyken çoğu zaman böyle görünürdüm -pijamalar içindeki halim kadar tanıdık bir görüntüydü- ancak yine de karşımdaki kadını tanıyamıyordum.

Çünkü o düzgün dış görünüşün altında kırık bir ruh yatıyordu.

Bir şekilde -nedense- asla yeterli olduğunu düşünmeyen bir kız vardı.

Annesiyle babasının sevgisini ve dikkatini kazanacak kadar iyi olmayan bir kız. Norcastle Bale'ye girecek kadar iyi olmayan bir kız. Sinirsel çöküntü geçirmeden çocuklar için hazırlanmış basit bir bale rutinini becerecek kadar bile iyi olmayan bir kız.

Nefes aldım. Nefes verdim. "Odaklan, Maddie."

Denedim. Kendim için denedim.

Sakatlandığım güne dair anılar hareket ederken zihnime dolsa da adımlarım bocalamadı. Yavaş ve dikkatli oluyor, bedenimi dinliyordum.

Yapabilirdim. Dans etmek için doğmuştum. Farklı şartlar altında olsaydım belki başka olurdu ama benim kaderim her daim bu ayakkabıları giymek, müziğin ritmiyle hareket etmek olmuştu. Bunu içten içe biliyordum.

Onca acıdan ve kendimden nefret etmemden sonra tam olarak burada olmam gerektiğini fark etmem tuhaf, acı-tatlı bir histi.

İstediğim buydu, değil mi? Tekrar babetlerimi giyip dans etmek. Burada, *nihayet* kendi atmosferimde olmak omuzlarımdaki yükü biraz olsun kaldırdı ve kendimi tekrar yavaşlamaya zorlamadan tempom hızlandı.

Aynı hatayı iki kez yapmayacaktım.

Piyano kalbimin tellerine vurdu, müziğin titreşimleri parçam haline geldi. Dans pistinde her zaman hissettiğim içimdeki kıvılcım yavaşça yeniden tutuştu. O anda seçmeleri kaçırmam ya da aylarca profesyonel baleye dönemeyecek olmam önemli değildi.

Çünkü bu bendim. *Bu*, benim hayatımdaydı. Becerebildiğim her şekilde dans etmek... Her zaman.

Bir an için tüy kadar hafif hissederek ayağımın zemine değiş hissine odaklandım. Şarkı bitti, hemen ardından onun kadar etkileyici bir başkası başladı.

Sonra ayağım tükendi.

Ve düştüm.

Çığlık attığımı duydum. Ne dediğimi hatırlamıyordum.

Gözlerimde yaşlar olduğunun, sakat bileğimin zonkladığının farkındaydım. İlk seferki kadar kötü değildi ama her türlü endişe vericiydi.

Gözyaşları görüşümü bulandırırken çantama uzanana kadar emekledim ve hoparlörü kapattım. Bu şarkıyı bir saniye daha dinlersem çıldırabilirdim.

Göğsüm inip kalkarken telefonumu alıp kilidini açtım.

Şimdi ne yapacaktım?

Beth'i arayabilirdim. Ya da Kyle'ı. Ya da yakında yaşayan veya çalışan herhangi bir arkadaşımı; hepsinin yardım etmeye geleceğinin farkındaydım.

Fakat şu anda istediğim tek bir kişi vardı. *İhtiyaç* duyduğum tek bir kişi vardı.

Aklımdaki bunun son derece uygunsuz olduğunu, çok fazla sınırı aşacağımı, telefonu açmayacağını söyleyen tüm tehlike çanlarını görmezden geldim.

Hepsini cehenneme gönderip panik atak geçirdikten sonra beni kontrol etmek için aradığı zamandan kalan iş numarasını buldum ve arama tuşuna bastım.

İhtiyaç duyarsam onu arayabileceğimi söylemişti, değil mi?

Bir saniye geçti. İki.

"Kimsiniz?"

Boğazım zımpara kâğıdı gibi kuruduğu için ağzımı açmak bile canımı acıttı. Yüzümden aşağı akan yaşları yaladım ama hiçbir yardımı olmadı. "J-James."

Doktor Simmons değil. Şu anda James'e ihtiyacım vardı.

"Maddie, ne oldu?" Arka planda yürüme sesi duydum. "Yaralandın mı? Neredesin?"

Zihnimi puslandıran paniğin arasında olduğum yeri çabucak söylemeyi başardım.

"Ayak bileğin mi?" diye sordu ama zaten bildiğini hissediyordum.

Yutkundum. "A-Acıyor."

"*Siktir*," diye küfretti. Sessizce olsa da duydum, pek umutlu hissetmemi sağlamıyordu. "Yoldayım, tamam mı? Hareket etme."

"Stüdyo B," dedim boğuk bir sesle, ardından titreyen parmaklarımı bileğime doladım.

Çok daha iyiyken şimdi aşırı derecede ağrıyordu.

"Tamam, hareket etme lütfen." Hattan trafik sesleri gelince dışarıda olduğunu anladım. Gerçekten yanıma geliyordu. "Sakin kal. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"L-Lütfen, acele et."

"Şimdi arabaya biniyorum. Kapatmam lazım. Kıpırdama, Maddie. Lütfen. Birkaç dakikaya oradayım."

"Tamam."

Telefonu kapattığında derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim.

Bu kâbus hiç bitecek miydi?

***

James

Yarım saattir mesajına bakıyordum. Cevap beklemiyordu ama bu durum, üzerimdeki görünmez baskıyı azaltmıyordu.

Andrew her şeyden çok ısrarcı bir piçti, hakkını vermem lazımdı. Üç aydır soruyordu ve üç aydır ardı ardına reddediliyordu. Vaktimi hak etmediğini bilse de bu onu istemekten alıkoymuyordu. *Sen daha çok beklersin.*

Gölge ile Sis şu anki ikilemimden bihaber halde kanepemde kıv-

rılmıştı. Ah, şımarık bir kedi olmak vardı. Küçük başlarını okşadım -beni görmezden gelmeye devam ettiler- sonra da dumanı tüten kahvemin bulunduğu kupayı mutfak tezgâhından aldım. Zihnim hızla çalıştığından şimdiye kadar kafeine bağışıklık kazanmıştım

Kaynar içeceğimi yudumlayarak tezgâha yaslandım, ardından orta sehpamın üzerinde duran telefonumla bakışma yarışmasına giriştim. Bir saat kadar önce eve geldiğimde, kâbus başlamadan duş alıp eşofman altıyla kapüşonlu giyecek zamanı zar zor bulmuştum.

Kendine karşı dürüst olup söylemek istediği şeyi merak ettiğini itiraf edebilirsin.

Tabii. Ayrıca çatıdan da atlayabilirdim.

On iki yıl önce benden her şeyi alan iki insana asla dönmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Onlarla hiçbir şey hakkında konuşmayacak ya da aramayacaktım. Şimdi başlamaya ise zerre niyetim yoktu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki telefonumun çaldığını fark etmem normalden uzun sürdü. İş telefonumun.

Kaşlarımı çatarak kupamı tezgâha bıraktım ve oturma odasına doğru ilerledim. Başta ebeveynlerim arıyor sandım ki öylesi tuhaf olurdu çünkü babam daha dün aramıştı. Onlarda iki numaram da vardı, bu yüzden bazen kafaları karışarak yanlış numarayı arıyorlardı.

Fakat yaklaştıkça bilinmeyen bir numaradan geldiğini fark ettim.

Açarken ani, korkunç bir his bedenimi ele geçirdi. "Kimsiniz?"

Çok uzun süren bir saniye boyunca hiçbir şey duymadım. Ardından titrek ve kırık, tamamen yanlış sesi bana ulaştı. "J-James."

Kalbim durdu.

"Maddie, ne oldu? Yaralandın mı? Neredesin?"

Zihnim fazla çalışıyordu. Anahtarlarıma atıldım, onları eşofmanımın cebine koydum ve spor ayakkabılarımı giydim.

Çok yanlış bir şeyler vardı. Maddie bana tam olarak nerede olduğunu söyleyince kafama dank etti.

"Ayak bileğin mi?" diye sordum ama zaten biliyordum.

"A-Acıyor."

Sessizce küfrettim. "Yoldayım, tamam mı? Hareket etme."

Hareket ederse daha kötü olurdu ancak ona söylemedim. İkimizin de şu anda ihtiyacı olan son şey panikle kör olmaktı.

"Stüdyo B," diye mırıldandı, içinde bulunduğu odaydı herhalde. Resepsiyondaki kişinin güçlük çıkarmadan ona ulaşmama izin vermesini umdum fakat çıkarırsa da benimle uğraşacaktı.

Şu anda Maddie'den uzak durmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Bu farkındalık, göğsümün içinde düzensizce atan organa çarptı. Belki onun canının yanmasına bu kadar ilkel, içgüdüsel bir tepki vermem beni endişelendirmeliydi ancak şu anda tek önceliğim ona ulaşmaktı.

Asansöre merdivenlerden hızlı olduğu için binmiş olsam da onun için çok endişeli olduğumdan hata yapıp binanın altındaki otopark yerine lobiye indim. Durumu fark ettiğimde çoktan dışarı çıkmıştım.

Topla kendini. Kızın sana ihtiyacı var.

"Tamam, hareket etme lütfen." Sanki kişisel bir nefretim varmış gibi tekrar asansörün düğmesine bastım. "Sakin kal. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"L-Lütfen acele et." Gergin sesi acı doluydu. Bu yüzden kendime derin, sakin bir nefes almayı hatırlatmam gerekiyordu.

Sen ne diye kafayı yedin ki zaten? Kız ilk hastan değil. Sakatlanmalarla uğraşmaya alışıksın.

Beni ele geçirmeye başladığı anda iç sesimi susturdum.

Arabama ulaştığımda ona, "Şimdi arabaya biniyorum. Kapatmam lazım. Kıpırdama, Maddie. Lütfen. Birkaç dakikaya oradayım," dedim.

"Tamam."

Hızla içlerinden geçerken Norcastle'ın sokakları bulanıktı. Kırmızı ışıkta durduğumda birkaç saniyeliğine *beni* aradığı gerçeğini düşünme şansım oldu.

O söz konusu olduğunda tuhaf bir koruma hissi duyuyordum ve nedenine kafa yormadan yeşil yandığı için şanslıydım.

Glenn Avenue son derece kalabalık bir bulvardı, yani binanın girişinden birkaç adım ötede boş park yeri bulmam bir tür muci-

zeydi. Dönen kapıdan uçarak geçip asansöre vardım ve Maddie'nin bulunduğu katın düğmesine bastım.

Resepsiyondaki herifin biri, "Kusura bakmayın, efendim. Ne yazık ki stüdyo kiralamadıysanız sizi içeri alamam," deyince şansım tükendi.

Ben böyle işi...

"Bak dostum, seni bu duruma soktuğum için gerçekten üzgünüm ama gerçekten içeri girmek zorundayım," diye açıkladım aceleyle, kararını değiştirmeyeceğini biliyordum. "Benim... arkadaşım Stüdyo B'de, Maddison Stevens. Ayak bileğini incitti ve yardım için beni çağırdı."

Adam bir saniyeliğine pes edecek kadar ikna olmuş göründü ancak sonra yine başını iki yana salladı. "Üzgünüm, efendim. Güvenlik nedenleriyle sizi içeri alamam."

Doğru. Katil bile olabilirdim.

Çaresizce telefonumu alarak aklıma gelen tek şeyi yapıp Maddie'yi aradım ve hoparlörü açtım.

Hemen cevap verdi. "Neredesin? Yakında mısın?" Sesi öyle acılı geliyordu ki bu adamı bir kenara atıp yanına koşmama saniyeler kalmıştı.

Adama düz bakışlarımdan birini atarak adeta, *Gördün mü? Burada olmamın bir nedeni olduğunu söylemiştim*, dedim.

"Maddie, buradayım. Resepsiyondayım." On sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmeyen çocuk benden bir öldürücü bakış daha aldı. "Resepsiyondaki adam rezervasyonsuz içeri giremeyeceğimi söylüyor. Lütfen ona söyleyebilir misin..."

Cümleyi bitirmeme gerek yoktu.

"Onu içeri alın, lütfen!" diye yalvardı, sesindeki sıkıntıyı duymak beni paramparça etmişti. "Onu bileğimi incittiğim için aradım. Kendisi doktorum olur. *Lütfen.*"

Adam sesi bir şekilde yutkundu. Belli ki şirket politikasına uymakla, önce Maddie'nin ve ardından benim uygulayacağımız yeni bir politika arasında kalmıştı. Fakat sonunda doğru seçimi yaptı. "Tamam, girebilirsiniz ama her odada kamera olduğunu unutmayın ve eğer..."

"Sağ ol, dostum. Minnettarım." Uyarısının geri kalanını dinleyecek ne vaktim ne de sabrım vardı. Sanki Maddie'ye elimi sürerdim de. Gerçi adam bunu bilemezdi, onu anlıyordum ancak acelem vardı.

Stüdyo B'ye varana kadar aceleyle koridorda ilerledim. Nihayet kapıyı açtığımda, karnıma daha önce hissetmediğim bir korku hissi saplandı.

Maddie yerdeydi, şu anda takdir edecek kadar zihin kapasitemin olmadığı son derece hoş bir bale kıyafeti giymişti ve ayak bileğini tutuyordu. Güzel ela gözleri şişkin ve kırmızıydı, saklamaya çalışsa da ağladığını anlamıştım.

Lanet olası göğsüme bir bıçak saplandı sanki.

"James..." Sesi fısıltı kadar alçaktı ama beni hemen doktor moduna sokmaya yetti.

Yanında diz çöküp nazikçe parmaklarını bileğinden uzaklaştırdım. "Bir bakalım, tamam mı?" Onun için sakin kalarak yatıştırıcı bir sesle konuştum. "Eminim bir şey yoktur."

Maddie sessizdi, her burun çekişiyle beni öldürüyordu.

Bir süre yakından inceledikten sonra ciddi bir şey olmadığına karar verdim. Bileğini kıpırdattım ve Maddie irkilmeyince bunu iyiye yordum.

"Emin olmak için daha dikkatli muayene etmem gerekecek ama her şey yolunda görünüyor," dediğimde omuzları rahatlayarak düştü. "Muhtemelen alıştırma yapmadığın için biraz hassastı, o yüzden kendini bıraktı. Ayağa kalkabilir misin?"

Bana baktığında gözlerinde, onda daha önce görmediğim... bir daha da görmek istemediğim türde saf bir korku vardı. Hem güçlü hem de metanetli biriydi ve onu böyle görmek...

Dur artık.

Yavaşça başını iki yana salladı. "Korkuyorum."

Telefonunun, ayakkabılarının ve taşınabilir hoparlörünün hâlâ yerde olduğunu fark edince onları çantasına koyup omzuma astım. "Seni arabama taşıyacağım. Hemen ön tarafta. İzin verir misin?"

Söylediğime sadece baş onayıyla cevap verdi. Bedeninin benimkine ne kadar iyi uyduğunu, teninin sıcaklığını ya da onu kollarım-

da stüdyodan dışarı taşırken başını omzuma yaslayışını düşünmek için kendime fırsat tanımadım.

Kendimi doktor modunda kalmaya zorlayarak sarkmış dudaklarına veya kırılgan gözlerine bakmadım. Kapüşonlumun siyah kumaşına dayanmış o tatlı düğme burnuna bakmadım. Çünkü bakarsam mahvolurdum. Şu anda bunu göze alamazdım.

"İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu resepsiyondaki adam yanından geçerken, sesi telaşlıydı. Demek şimdi umursuyordu.

Maddie ona hafifçe gülümseyip başparmağını yukarı kaldırdı, o kadar sevimli bir hareketti ki göğsüm ağrıdı. "Artık güvendeyim."

Sözleri, kalbimi hedef almış bir mermiydi.

Güvende.

Benim yanımda güvende hissediyordu.

İçim gururla kabardı, vücudumun şu anda uyanık olmaması gereken başka bir yeri de öyle.

Asansöre ulaştığımızda, "Ben sadece kişisel sakatlanmalardan stüdyonun sorumlu tutulamayacağını hatırlatmak istedim!" diye seslendi adam.

"Biliyorum! Feragat sözleşmesini imzaladım!" diye haykırdı Maddie. Asansörün kapısı açıldığında hemen içeri girdik. Sesi kızgın değildi ki adamın yanına gelmemi engellediği düşünülürse bu etkileyici bir şeydi.

Onu arabamın ön koltuğuna taşıdığım sırada hiç konuşmadık. Maddie güvenle bindiğinde kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçtim. "Dairene mi?"

Başıyla onaylayınca motoru çalıştırdım. Apartmanına yaptığımız yolculuk tamamen sessizdi, yalnızca bir kere bileğinin nasıl olduğunu sordum. Biraz ağrıdığını söyledi ama öncekinden daha iyiydi. Burkulmadığından, sadece fazla ani hareket ettirdiğinden oldukça emindim fakat kesin olarak bilmek istiyordum.

"Evinde bileğine göz atsam sorun olur mu?" diye sordum, nedense ellerim yapış yapış olmuştu. Kendime, bunu yalnızca onun iyiliği için yaptığımı çünkü iyileşmesinin tehlikeye girmediğine dair güvenceye ihtiyaç duyduğunu söyledim.

"Lütfen."

Canının yanması benim de canımı yakıyordu. Bale kariyerinde yeterince boka batmıştı, üstelik o koca yüreğinde bana söylediğinden çok daha fazla acı olduğundan şüpheleniyordum.

Nasıl hissettirdiğini biliyordum. Aynı yoldan geçmiştim ve benim aksime o başarısız olmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Dengede durmayı öğrenene kadar her seferinde onu kaldıracaktım.

Sonsuzluk boyunca araba sürdükten sonra apartmanının birkaç sokak ötesine park ettim. Araçtan çıkıp kapısını açtığımda, "Galiba yürüyebilirim," dedi.

Güzel olurdu. Böylece bileğinin durumunu daha iyi görebilirdim, ayrıca onu taşırken aletimin pantolonumu germesini engellemiş olurdum. Kazan-kazan durumu gibi görünüyordu.

"Ayakkabılarını alayım." Ayağında hâlâ bale ayakkabıları olduğunu fark ettiğim için arka koltuktaki çantasına uzandım ve ona uzattım.

Aceleyle ayakkabılarını değiştirdi, onu tekrar taşımayı teklif etsem de başını iki yana salladı. "Ben hallederim, teşekkürler." Fakat yürürken kolumu tuttu.

Ön kapısını açmak için kolumu bırakınca anında üşüdüğümü hissettim ve bu durum hoşuma gitmedi. Beni bu kadar etkileyecek gücü elinde tutması hoşuma gitmedi.

Kendime hiç Maddie'yi daha özel ve samimi bir durumda hayal etme izni vermemiştim, bu yüzden yaşadığı yeri de hiç merak etmemiştim. Ancak nedense garip evini tararken tam olarak onun gibi hissettirmişti.

Girişin hemen yanında küçük bir mutfak vardı; tezgâhın üzerinde her şeyden çok modern dekorasyon parçalarına benzeyen garip görünümlü birkaç kupa sergilenmişti. Sonra küçük bir kanepeyle orta sehpası vardı, yatağından bir paravanla ayrılıyorlardı. Her yana soyut tabloların renkli resimleri ve bitkiler yayılmıştı. Rahat bir his veriyordu. Ev adeta Maddie gibi hissettiriyordu.

Aynı zamanda onun gibi hafif vanilyalı ve çiçeksi kokuyordu.

Tatlıydı, kahrolası şekilde çok tatlıydı.

Arkamızdan kapıyı kapattığımda, aniden klinikteki ofisimden

çok daha küçük olabilecek bir alanda yalnız kaldığımızın farkına vardım ve paniklememeye çalıştım.

"Kanepeye mi otursak?" diye teklif etti, benden daha rahat olduğu ortadaydı.

Boğazımı temizledim. "Tabii."

Bir adım attı, ardından sessizce küfretti. "Taytımı çıkarmam gerekiyor. Çıplak tenime bakmak istersin herhalde, değil mi?"

Şimdi tenini düşünecek zaman değildi. "Tercihen, evet."

Giysi dolabından bir şey alıp banyo olduğunu tahmin ettiğim stüdyo dairenin tek kapısının arkasında gözden kayboldu. "Hemen dönerim."

Kanepesine oturup telefonumu kontrol ettim. Yeni mesaj olmasa da kendimi Andrew'la sohbetimizi açarken buldum. Birkaç saat önce attığı mesaj bana bakıyor, benimle alay ediyordu.

Bilinmeyen Numara: Belki bu hafta olmaz ama gelecek haftaya ne dersin? Konuşalım yeter, James. Bir düşün.

İşte sorunum tam olarak buydu; çok fazla düşünüyordum. Bu, ihtiyacım olan son şeydi.

Maddie kısa bir süre sonra günah gibi hissettiren bir gece şortu giymiş halde tekrar ortaya çıktı. Gözlerim değdiği anda bakışlarımı bacaklarının pürüzsüz teninden uzaklaştırdım. *Kahretsin.*

"Artık pek ağrımıyor," dedi, şimdi sesi daha hevesli çıkıyordu.

Oturdu ve ayağını yanımdaki yastığın üzerine yerleştirdi. Lanet beynimi kullanmadan önce ayağını ellerimin arasına alarak kucağıma yerleştirdim. Hafifçe aldığı nefes gözümden kaçmamıştı.

"Olur mu?" diye sordum.

Başıyla hafifçe onayladı. "Evet."

Sonraki birkaç dakika boyunca ayağının aletime olan yakınlığı yerine ayak bileğine odaklandım. Şüphelendiğim gibi endişelenecek bir şey yoktu.

"Her şey yolunda görünüyor," dedim. "Bu akşam üzerine buz torbası koyabilir ve birkaç günlüğüne dinlendirebilirsin ama sorun çıkarmayacağına oldukça eminim."

Rahat bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. En baştan başlamak zorunda kalacağımı sandım."

"Gerek yok." Ayağını dikkatle orta sehpanın altındaki pelüş halıya yerleştirip ayağa kalktım. "Ürküttü seni, o kadar. Bir dahaki sefere biraz daha uzun ısın. Yarın klinikte sana birkaç egzersiz vereceğim."

Samimi, parlak gülümsemesi kalbim tekletti. *Bu kız.*

Buradan basıp gitmem gerekiyordu.

Fakat içten içe daha çok ölmem mümkün değil diye düşünürken Maddie arkamda hareket etti ve kollarını karnıma doladı.

Ardından bana sarıldı.

Bana sarıldı.

Maddie bana sarılıyor.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi kapüşonumun üzerinde boğuk çıkıyordu. "Beni kurtarmaya geldiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Zorunda değildin."

Hain kollarım küçük bedeninin etrafını kaplayarak onu yuttu. Burada, güvenle göğsümde olması doğru hissettirdiği için nefret ettim.

Nefret *etmiyor* olmamdan nefret ettim.

"Sorun değil," diye mırıldandım, gerçi beni duyup duymadığımdan çok emin değildim.

Karnıma daha sıkı sarıldığında duyduğunu anladım.

Dehşet verici gerçeği ancak şimdi fark ediyordum; yirmi bir yaşındaki hastam Maddie Stevens beni parmağında oynatıyordu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 16

JAMES

Bir hafta boyunca Maddie'yi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bale stüdyosundaki kazasından sonraki gün ona güvenli egzersizlerin listesini verip bileğine bir daha baktım ama her şey normal görünüyordu.

Beni aramasına memnun olsam da onunla birlikte dairesine gitmeyi teklif etmemeli, evinin içini görmemeli ve ona sarılmamalıydım. Çünkü bir hafta sonra bile hâlâ o kollarını bedenimin ve soğuk kalbimin etrafında hissedebiliyordum. Buna dayanmam imkânsız hale gelmişti.

Ancak bugün bitecekti.

Her zamanki gibi bugünkü ilk randevum oydu. Evde bir saniye daha duramadan kliniğe her zamankinden beş dakika önce vardım. Bir saat sonra onu bir daha görmek zorunda olmayacaktım.

Bugün son seansımızı yapacaktık.

Düzenli kontrolleri için bir meslektaşımı ayarlayabilirdim, bizzat yapmak zorunda kalsam bile en azından koca bir ay geçmiş olurdu. O bir ayda Maddie farklı şeyler yapacaktı, bense onu sistemimden atmak için canla başla çalışacaktım.

Belki onu son kez göreceğim için bu sabah saat beşte kalktığımda beynim bir süredir bildiğim şeyi yok saymaktan vazgeçmeye karar vermişti; ondan etkileniyordum.

Etkilenmemeliydim, aynı anda hem doğru hem yanlış hissettiriyordu ancak artık gerçeği inkâr etmenin anlamı yoktu.

Maddie içimde daha önce deneyimlediğimi sanmadığım garip

bir hissi ateşlemişti. Geçmişte kız arkadaşlarım olmuştu -gerçi bir süredir olmadığını kabul etmeliydim- ama hâlâ bana hissettirdiklerini canlı bir şekilde hatırlıyordum.

Böyle değildi.

Onunla masamda sevişmeye teşvik eden türden bir çekimle mücadele etmiyordum, gerçi bir dakika bile düşünmeden o güzel bacakları ayırıp tadıyla ziyafet çekerdim. Fakat hissettiğim tam olarak bu değildi, zaten bu yüzden kafa karıştırıyordu.

Onunla... başka bir şeydi.

Onu kollarımda stüdyodan çıkarırken resepsiyondaki adama benimle güvende olduğunu söylediğinde nihayet tanımlamıştım. Bu lanet ürpertiyi ilk kez hissetmiyordum. Profesyonel baleye hemen dönemeyeceğini söylediğim zaman ofisimde kendinden geçtiğinde, vardiyasının bitiminde onu eve bırakmak için beklemezsem ölecekmişim gibi geldiğinde, Maddie'ye bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden deli gibi korkarak otoparktaki o ucubeyi kovma ihtiyacı duyduğumda da hissetmiştim.

Ona karşı kökleşmiş bir hayranlık ve koruma hissi duyduğumu fark etmem uzun sürmemişti.

Çünkü onda kendimi görüyordum.

Çünkü kalbimdeki karanlık onu tanıyordu.

Bacağımdaki sakatlık NFL* kariyerimi başlamadan bitirdiğinde on dokuz yaşındaydım.

Yaşadığım müddetçe o üniversite maçı sırasında her şeyimi vermediğim için pişmanlık duyacaktım. Çoğu kişi kaza olduğunda -rakiplerden biri bana fazla sert çarpmıştı- ve engellememin mümkün olmadığında ısrar ediyordu fakat önemli değildi.

Birkaç ay sonraki NFL yerleştirmelerinde olamamıştım, ardından beni sonsuza kadar destekleyeceğini düşündüğüm iki kişi düşmanım çıkmıştı.

Bir doktor, tekrar oynarsam sağ bacağımın hareket kabiliyetini tamamen kaybetme riski olacağını söyledikten sonra dağılmıştım.

Üniversiteyi bırakmıştım, sonraki birkaç ay içindeyse alkol en

---

* Açılımı National Football League olan, ABD'deki en büyük ve en önemli Amerikan futbolu ligi. (ç.n.)

yakın arkadaşım olmuştu. Daha önce hiç sarhoş olmadığım için ebeveynlerim fazlasıyla korkmuştu. Neyse ki çok geç olmadan beni bu durumdan kurtarmayı başarmışlardı.

Bir süre terapiste gitmek, hem alkolle hem de kendimle daha sağlıklı bir ilişki kurmayı öğrenmemde yardımcı olmuştu. Şimdi iyiydim, sınırlarımı ve nerede durmam gerektiğini biliyordum. Kendime veya başkalarına tehlike arz etmeden içki içebiliyordum.

Maddie bale topluluğuna girme hayalinin mahvolduğundan bahsettiğinde, çırpınışında kendimi görmüştüm. Aynı zamanda da görmemiştim.

Çünkü bugün bile onun kadar güçlü ve cesur olmayı ancak hayal edebilirdim. Kendini yenilmiş olarak görüyordu ancak kırık bir insan, sanatına dönme umudu ve enerjiyle titremez, gözleri bu kadar saf kararlılıkla parlamazdı.

Geleceğinin bittiğini düşündüğünden emindim ama Maddie'yi ayağa kalkacağını bilecek kadar iyi tanımıştım. Bu yüzden de onu etrafındaki kötülüklerden korumak, başının belada olduğundan bahsedildiği anda yanına koşmak istiyordum.

Çünkü benim aksime o güçlüydü, kalbi nazikti ve salt adanmışlığı istediğini almasını sağlayacaktı.

Ona şımarık dediğimi hatırlayınca gülümsedim. Ağabeyi ona "prenses" diyebilir ve birazcık şımarık yetiştirmiş olabilirdi ama var ya... elimde olsa ben de aynısını yapardım.

Bu tehlikeli düşünceler, bu boklar şimdi bitecekti.

Maddie zaten açık duran kapıyı tıklatarak koltuk değnekleri olmadan içeri girdi, o güzel dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. "Selam, doktor."

Son bir gün. Son bir kez.

"Son seansımıza hazır mısın?"

Tereddüt etti, ben de cevabım olmadığını fark ettim.

En sonunda başıyla onaylayarak başlamaya hazırlandı.

"Kulağa delice gelecek," dedi ayakkabısının bağcığını açarken. "Ama son altı hafta çok hızlı geçti. Böyle tamamen iyileştiğime inanamıyorum."

Sırtımın ona dönük olmasını fırsata çevirerek kendime hafifçe gülümseme izni verdim. "Tıp bilimi böyle bir şey işte."

Kıkırdadı ve gülüşü ciğerlerimin etrafını sarıp öyle sıktı ki doğru düzgün nefes alamadım. *Bir saate bitecek. O zamana kadar kendini tut yeter.*

"Sanırım haklısın." Dudaklarında hâlâ o rahat gülümseme varken son kez egzersiz matımıza yürüdü. "Ben sadece sandım ki..." Altdudağını ısırdığında masamda bulabildiğim rasgele kâğıtları incelemek için döndüm. *Tanrım.* "Hiç iyileşmeyeceğim sandım."

Sesinin aniden neşeli olmaktan çıkıp kasvetli bir hal alması ona bakmama yol açtı. "Tamamen iyileşeceğine dair hiç şüphe duymadım, Maddie."

Bunları duyunca bana bir kez daha gülümsedi. Ona Bayan Stevens demeyişim dikkatimden kaçmamıştı.

"Dinlenmem gerekirken dışarı çıktığımda bile mi?"

Tereddüt ettim. "Evet. O zaman bile."

"Hımm..."

Sırf ellerim bir işe yarasın diye gözlüğümü düzelttim. "Hadi başlayalım."

Sonraki bir saat boyunca birkaç esneme ve zıplama egzersizi yaptık. Bu sırada tatmin olmuş halde bileğinin iyi tepki verdiğini gözlemledim. Birkaç ay içinde profesyonel baleye geri dönme riski alması gerektiğini düşünmüyordum -ve bunu ona söylemedim- ama daha kötü olacağından endişe duymuyordum.

Hareketlerine ve talimatlarıma odaklanarak bakımda dikkat etmesi gerekenler hakkında ardı ardına sorular sordu. Tedavisinin geri kalanını tek başına halledeceği için gergin olduğu belliydi, o yüzden, "Sana e-postayla bir rehber ile her gün evde yapabileceğin hızlı egzersizlerin videolarını göndereceğim," dedim. Ardından kendime işkence etmeye bayıldığım için, "Herhangi bir sorun ya da endişen olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye ekledim.

Maddie hızlıca başıyla onaydı, yüzünün her yerinden minnet okunuyordu. Saatimin alarmı çalıp fizik tedavinin son seansının bittiğini bildirene kadar egzersiz yapmaya devam ettik.

Tuhaftı. Geçen haftaki sarılmamızın ardından bu an için -Maddie'ye duyduğum hislerin bir son kullanma tarihi olduğuna dair rahatlatıcı bilginin getireceği rahatlama için- yanıp tutuşuyordum.

Fakat o gün sonunda geldiğinde yalnızca engin bir kafa karışıklığıyla acı-tatlı hayal kırıklığının sancısını hissediyordum.

Birden kafama dank etti; onu özleyecektim.

Hangi bombok nedenden dolayı olduğunu bilmesem de yirmi bir yaşındaki hastamı her gün görmeyi, sürekli sorularını ve iyileşmeye duyduğu güçlü iradeyi özleyecektim.

Ben içten içe parçalandığım sırada Maddie ayakkabılarını giyiyor ve oldukça sakin görünüyordu. Bilgisayarımdaki dosyasını güncelleyerek kendimi meşgul tuttum, yarın sabah bu saatlerde tamamen farklı bir hastaya veda edeceğim gerçeğine çok kafa yormamaya çalıştım.

Her zamanki gibi işte, geri zekâlı.

Evet, hastalar gelip giderdi ve onları bir daha görmeyi hiç umursamazdım. Onlara iyi dilekte bulunurdum elbette ama Maddie farklıydı. Üstelik bunu kendime kabul ettirmem çok uzun zaman almıştı.

Boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Son bir mandalayla veda etmem uygun olur diye düşündüm."

Kafamı kaldırdığımda etkileyici çizimlerinden birini tutuyordu. Picasso'nun orijinal tablosuymuş gibi dikkatle elinden aldım. Benim için çok daha kıymetliydi.

"Teşekkür ederim," dedim samimiyetle, tüm çetrefilli detayları incelemeye başlamıştım. Bu mandala balerin şeklindeydi ve boğazımı düğümlemişti.

"*Ben* teşekkür ederim." Gülümsemesi güneşi ve yıldızları gölgede bırakabilirdi. "Hayatını böyle kazandığını biliyorum ama benim için yaptıklarına ne kadar teşekkür etsem az. Sadece ayak bileğimden bahsetmiyorum... diğer her şey için de."

Detaylandırmasına gerek yoktu. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum çünkü beni mahveden onun için fazladan çaba harcamak olmuştu.

Maddie çantasını alarak çıkmaya hazırlandı, bense ne kadar delice olduğunu fark edene kadar az daha onu durduruyordum. Hangi bahaneyi kullanacaktım ki?

Hey, Maddie. Sana karşı soğuk davrandığımı biliyorum ama bunu

sadece hastam olduğun ve senin hakkında son derece çelişkili düşüncelerim olduğu için yaptım. Bu akşam bir şeyler içmeye gitmek ister misin?

Onun yerine profesyonel davranmayı tercih ederek, "Benim için zevkti, Maddie. Sonuçlardan memnun olmana sevindim," dedim. Hatta ona çok da canımı yakmayan bir gülümsemeyle baktım.

Kahretsin, üzerimde böyle bir etkisi olmaması gerekiyordu.

Son bir gülümseme ve kısa bir baş sallayışının ardından uzaklaştı. Ona uzanmamak için masanın altında ellerimi yumruk yaptım ve kafamın içinde ona kadar saydım.

Fakat rakam yerine hatırlatıcılar kullandım.

Sana göre çok genç.

Sapık olduğunu düşünür.

Siktiğimin sapığının tekisin.

Seni sadece yardımsever bir profesyonel olarak görüyor.

Son anda bunu mahvetme.

Hazır değilsin...

"James?"

Siktir.

Yumruklarımı açtım. "Evet, Maddie?"

Parmakları çoktan kapının koluna sarılmış olsa da döndürmedi. Ela gözleri kararsızca yüzümü incelerken altdudağını dişlerinin arasına alınca beni öldürmek istediğine emin oldum.

"Sadece işini yaptığını biliyorum ama benim için çok fazla şey yaptın. Ben..." Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı, sesi şimdi çok daha istikrarlı çıkıyordu. "Bu akşam barda çalışacağım ve sana ücretsiz yemek teklif etmek istiyorum. Müesseseden. Bu akşam ya da hiç gelemezsen anlarım fakat evet demen benim için çok şey ifade eder."

Kalbimin durduğunu hissettiğimde aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Seninle mi?"

Gözleri kocaman açılınca hatamı anında fark ettim. Çalıştığını söylemişti. Belli ki benimle yemek yemeyecekti.

Fakat sonra başıyla onayladı, böylece sıcaklık tenimden yukarı doğru yükseldi. "Evet, benimle. Bulaşıkları yıkarken mola verebileceğime eminim."

"Sorun çıkarmak istemem."

Beni eliyle geçiştirdi. "Monica bir şey demez. Sekiz gibi yirmi dakikalık bir molam oluyor, yani kısa bir yemek olacak ama orada olacağım."

Hayır demeliydim. Tanrı biliyordu, ben biliyordum, bütün dünya biliyordu ancak bedenimin her bir zerresi kabul etmem için bana yalvarıyordu.

Molası sırasında yalnızca yirmi dakika sürecek, kalabalık bir barda yenecek bir yemekti sadece. O kadar sürede bir şeyleri bok etmem mümkün değildi.

"Zorunda değilsin ama teşekkür ederim. Bu akşam orada olacağım," derken zeminin ayağımın altından kaydığına yemin edebilirdim.

Bana yine o güzel gülümsemesiyle baktığında başımın belada olduğunu anladım.

Bölüm 17

MADDIE

Herhangi bir sebepten ötürü bol miktarda irade gücü yardımı gerekirse bunu becerebilecek kız ben değildim.

Akşam yemeği. Onu yemeğe davet etmiştim. *Benimle.*

Çünkü klinikten son kez çıkarken onu bir daha görmeme fikrini idrak edememiştim. Onunla bir daha konuşmama, ona başka mandala vermeme, Tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünen o yakışıklı yüzündeki kalıcı asık ifadeye bakamama fikrini...

İşte, söylemiştim. Neyse ne.

Monica'yı ikna etmemin zor olmayacağını biliyordum ama James'le yemek yemem için molamı biraz daha uzatmayı *hemen* kabul etmesi acayipti.

Ona isteğimi mesaj attıktan sonra, "Biraz erken gelip randevunuza gitmeden vardiyanı bitirebilirsin," dedi bana telefonda.

"Randevu değil," diye hızla düzelttim. "Sadece teşekkür yemeği."

Monica, ağabeyimin Lila'ya ödevini yapıp yapmadığını sorup evet cevabını aldıktan sonra -düpedüz yalandı- inanmadığında çıkardığı türde bir ses çıkardı.

Dikkatini dağıtmak için, "Üçte orada olabilirim," diye önerdim. Bir daha James'le randevuya çıkacağım resmini zihnimde canlandırırsa dayanabileceğimden emin değildim.

"Tabii, tatlım. Görüşürüz o zaman."

James restorana o günkü işlerimi bitirmeden on beş dakika önce

geldi. Bense tabakları biraz daha hızlı ovalamaya başlamış olabilirdim.

İşim bitince Monica'nın arka taraftaki ofisine koştum. Siyah tişörtümü, koyu renk kot pantolonum ve spor ayakkabılarıma uyan bebek mavisi bir kazakla değiştirdim. Biraz boldu ve pek süslü bir kıyafet sayılmazdı ama bu da randevu değildi zaten. Yine de bu durum, saçımı düzeltmemi ve biraz maskarayla ruj sürmemi engellemedi.

Aynada çok da kötü olmayan yansımamı kontrol ettikten sonra omuzlarımı düzelttim ve başımı salladım. Kendime savaşa gitmediğimi, o yüzden abartmamam gerektiğini hatırlattım.

Yani, biraz gerçekçi olmam gerekiyordu. James'den bahsediyorduk; adam en kötü halimi, panik atak geçirdiğimi görmüştü. Endişelenecek bir şey yoktu.

Cuma akşamı olduğu için bar gürültülü ve kalabalık olsa da onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Mavi gözleri -*farkında olmadan kazağımı gözleriyle uyumlu mu seçmiştim?*- televizyona yapışmıştı ama ben Monica'nın ofisinden çıkar çıkmaz hedefine kilitlenen füze gibi bana döndü.

Yutkundum.

Her zamanki özgüvenime rağmen, onu çok daha yaşlı gösteren kısaltılmış sakallarını görünce dizlerim titredi. Balıkçı yaka, siyah kazağına bakarken avuçlarım terlemeye başlamıştı.

Topla kendini, Maddie. İlk defa balıkçı yaka kazaklı bir erkek görüyor değilsin.

Görmüyordum ama ilk kez bir erkeğin o kazağı çıkarmasını istiyordum. Artık fizyoterapistim olmadığına göre onu üstsüz hayal etmem yanlış olur muydu?

Evet. Adam senden on yaş büyük.

Doğru. O vardı.

Başımı iki yana sallayarak kendimi bu düşünceden kurtulmaya zorladım ve oturduğu masaya doğru yürüdüm. Gerginliğimi ele vermediğini umduğum bir gülümsemeyle yanına oturdum, sonra bacaklarımın onunkilere değdiğini fark edince geri çekildim. "Selam."

"Merhaba."

Dudaklarındaki yarım gülümseme beni sakinleştirdi mi, yoksa daha mı kaygılandırdı bilmiyordum.

Ellerim menüyü buldu, her şeyi ezbere bilsem de inceliyormuş gibi davrandım. "Tahmin et ne oldu?"

"Hımm." Kolunu oturduğumuz koltuğun arkasına koyunca parmak uçları omzuma değecek gibi oldu ve derin bir nefes aldım.

Abartılı tepki veriyorsun. Kolu yoruldu herhalde, o kadar.

Başımı çevirerek ona en büyük gülümsemelerimden biriyle baktım, böylece fazla yakınlığımızı tuhaf bulmadığımı görecekti. "Patronum erkenden işe başlamama izin verdi, yani vardiyam bitti."

O yarım sırıtış *hâlâ* yüzündeydi. Kendine has suratsızlığının gittiğini gördüğümde aklım başımdan gitti. "Öyle mi?"

"Evet."

Masada duran eliyle menüyü elimden alırken gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Güzel. Yemeği uzun uzun yemeyi severim. Yavaş hareket etmeyi."

Muhtemelen hiç de öyle olmayan ima nefesimi kesti. Hormonlarım zirvede olmalıydı, aksi takdirde neden şu anda James'i bacaklarımın arasında, birinci elden ne kadar yavaş yediğini izlerken hayal ediyordum ki?

Tanrı aşkına.

Bu gerçekleşiyor olamazdı. Benden on yaş büyük ve *tam karşımda* oturan eski fizyoterapistim hakkında cinsel fanteziler hayal ediyor olamazdım. İnanmayı reddediyordum.

"Geçen gün getirdiğin tavuk kanatlarını sevmiştim," diye yorumda bulundu sıradan bir sesle, az önce beni pelteye döndürmemiş gibi menüyü inceliyordu. "Bu kez ne söylesek? Senin kararına güveniyorum."

Evet, Maddie. Sadece ve sadece gerçek yemeğe odaklansan nasıl olur?

Kalbim her aklı yerinde insan gibi normal bir konuşma yapmama izin verecek kadar sakinleştiğinde, "Çekilmiş domuz etli sandviç oldukça güzel," diye önerdim. "Tavuklu *quesadilla* da öyle."

Bir an için düşündü. "Sandviç kulağa güzel geliyor. Sen ne alacaksın?"

Henüz doğru düzgün düşünemediğimden, "Aynısını," dedim.

Başıyla onayladı. "Gazoz?"

"Olur."

Monica tam zamanında siparişlerimizi almaya masaya geldi ve James istediklerimizi söylerken ben yine yaş farkımız yüzünden utanmadan duramadım.

Aptalca olduğunu biliyordum. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurundaydı ki?

Hem *birlikte* değildik. Sadece barda takılan iki insandık. Ne kadar da büyük bir olaydı.

"Orada mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, evet. Affedersin. Bir şey mi dedin?"

O ukala gülümsemesi beni az daha öldürüyordu. "Ayak bileğin sorun çıkardı mı diye sordum?"

"Yok. Her şey yolunda." Ben de ona gülümsedim. "Hatta gelecek hafta garsonluğa dönüyorum."

"Güzel. Daha fazla vardiya mı alacaksın?"

Monica gazozlarımızı getirdi ve James'e göz kırpıp kızarmama yol açtı. Bu kadın hiç gizli saklı olamıyordu. "Olursa evet. Bahşişler iyi, ayrıca ağabeyimin parasıyla geçinmek istemiyorum." Kendimi durduramadan söylemiştim. James'in parazit olduğumu düşünmesini istemiyordum, öyleyse neden saklayacaktım ki?

"Ağabeyinin ilk gün kliniğe geldiğini hatırlıyorum. Buralarda mı yaşıyor?"

"Oydu, evet. Ve hayır, Warlington'da, birkaç saat uzaklıkta yaşıyor. O yüzden kliniğe uğradı," diye açıkladım.

Bir anlığına James'in umursamadığından, fazla bilgi verdiğimden korktum ancak o soru sormaya devam etti.

"Peki ya annen?"

Midem kasıldı. "Ne olmuş ona?"

James çenesini ovdu, bense hareketini takip etmeden duramadım. Cidden, ateşim falan çıkmıştı herhalde. Birinin elini bu kadar çekici bulmanın normal olduğunu sanmıyordum.

"Bir kez ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Seni kliniğe getiremedi mi?" diye sordu ama sonra hızla ekledi: "Çizgiyi aştıysam üzgünüm. İstersen siktir git diyebilirsin."

Ağzımdan samimi bir kıkırtı kaçtı. "Sorun değil. Annemle pek

görüşmüyoruz." Gazozumdaki pipeti çıkarıp onunla oynadım. "Ben ağabeyimin yanında büyüdüm aslında."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Merak ettiğini ama sormaya korktuğunu anlamıştım, bu yüzden konuşmaya devam ettim. Yetişme şeklimden utanmıyordum. "Dört yaşındayken beni yanına aldı. Kendisi otuz yaşındaydı. On sekiz yaşında buraya taşınana kadar onunla ve yengemle -sonra da yeğenimle- birlikte yaşadım."

"Vay canına," diyerek nefes aldı. "Nereden başlasam bilmiyorum. Çok fazla sorum var."

Sırıttım. "Sor bakalım."

Kolunu koltuğun arkasından çekerek masada parmaklarını birbirine geçirdi. Çok yakındık. Tıraş kolonyasının kokusunu alabiliyordum ve şimdi de üzerine ağaçmışçasına tırmanmak istiyordum. *Harika.*

"Aslında," diye söz başladı. "Ağabeyini gördüğümde baban sanmıştım. Alınma. Daha yaşlı görünüyor."

"Kırk yedi yaşında," dedim ona. "Ben, o yirmi altı yaşındayken doğmuşum. Sen sormadan söyleyeyim, annem onu doğurduğunda çok gençmiş. Tam olarak on altı yaşındaymış. Teknik olarak ağabeyimle yarı kardeş sayılırız ama ikimiz de bunu itiraf etmeyi sevmiyoruz." Sammy'yi düşününce gülümsedim. "Benim için ağabeyden ötedir. Öyle olmak zorundaydı."

"Hayal edebiliyorum." Bir şey arar gibi yüzümü taradı. "Adı ne?"

"Samuel ama soyadı Callaghan diye herkes ona Cal der. Gerçi ben Sammy diyorum."

"Bir adama göre çok fazla ismi varmış," diye sataştı.

"Sorun etmiyor." Gülümsedim. "Başka sorun var mı?"

James tereddüt etmedi. "Neden ağabeyinin yanına taşındın?"

Dudaklarım istemsizce ince bir çizgi halini alsa da kendimi ona anlatmaya zorladım. Kahretsin, anlatmak istiyordum. Nedense her şeyimi bilsin istiyordum.

"Annemin eskiden alkol sorunu vardı."

Dikkatle dinledi, hatta Monica sandviçlerimizi getirdiğinde bile kendininkini yemeye yeltenmedi.

"Annem güvenilmez olduğundan ağabeyim hep etraftaydı. Eh, bir de beni sevdiği için galiba."

"Seviyordur tabii," diye güvence verdi. Ağabeyimi tanımıyor ya da ilişkimizin nasıl olduğunu bilmiyordu ama böyle demesini takdir ettim.

"Ben dört yaşındayken ebeveynlerim büyük bir kavga etti ve babam gitti. O zamandan beri onu görmedim ama bunun konuyla bir ilgisi yok." Derin bir nefes aldım. Tuhaf bir biçimde o günü tüm detaylarıyla hatırlıyordum. "Annem beni uyuttuktan sonra oturma odamızda sarhoş oldu fakat o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki uyandım. Annemin ağlamasına üzüldüm ve öldüğünü sanarak yardımına koştum. Ona doğru hızla ilerlerken bıraktığı boş şişelerden birine takılıp başımı orta sehpaya çarptım... Eh, kendin bak."

Küçük bir yaranın hâlâ göründüğü saç çizgimin sağ tarafını göstermek için saçımı geriye çektim.

Tısladı. "Siktir, Maddie."

"Biliyorum." Ona üzgün bir gülümsemeyle baktım.

Dokunmak üzere uzandı ve başparmağı tenime değince içimde bir şeyleri yaktı. Daha önce hiç uyanmamış bir şeyi.

Saçımı yaramdan çekerken gözleri benimkilerle buluştu. Geri çekilene kadar aramızda elektrik kıvılcımları oluştu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu tabağımdan bir patates kızartması çalarken.

Ona ters ters bakıp ben de ondan çaldım, bunun üzerine güldü.

"Sosyal Hizmetler devreye girdi ve uzun lafın kısası annem rehabilitasyona yattı. Ben de ağabeyimle Grace'in -yani şimdiki karısının- yanına taşındım. Annem alkolü bıraktıktan sonra yanına dönmem için uğraştı ama ağabeyime karşı ciddi bir ayrılık kaygısı duyduğum ortaya çıkınca onun yanında kalmamın en iyisi olacağı konusunda anlaştılar."

"Anneni sık sık görüyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye kabul ettim. "İrtibatı koparmamayı becerebildiğimiz söylenemez ama onu kısa süre önce gördüm. Bildiğin gibi."

Başıyla onayladı. "O akşam canın sıkkın gibiydi."

"Öyleydim." Detaylandırmak istemediğim için cümlenin devamını getirmedim. O da baskı yapmadı ki bunu sandığından daha fazla takdir ediyordum. "Bunlar soğumadan yiyelim," diye önerdim.

"Başka sorularım var."

Bir kaşımı neşeyle kaldırdım. "Ben de senin sessiz ve huysuzun teki olduğunu sanıyordum. Bir lokma yersen cevap veririm."

Yine o derin, boğuk sesiyle güldü; duyduğum en güzel seslerden biriydi.

Aynı zamanda oradaki rahatsızlığı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırmama sebep olan bir sesti ancak şu anda buna odaklanmamayı tercih ediyordum.

Sandviçimden birkaç ısırık aldıktan sonra, "Ee, sorunu alayım," dedim. James ise çoktan yarısını bitirmişti. *Canavar.* "Yavaş yiyenlerdensin sanıyordum?" diye sataştım ona.

Bana çözemediğim bir bakış attı. "Bu akşam açlıktan ölüyorum."

Ah, Tanrım.

Konuşmaya devam etti. "Ama evet, bir sorum daha var. Norcastle'a on sekiz yaşında mı taşındın?"

"Bale diplomam için, evet."

"Peki, buraya yalnız mı taşındın?"

Omuzlarımı silktim. "Okulun öğrenci yurtları vardı ve bana göre bir sorun yoktu. Kimse benim için buraya taşınsın istemedim." Benim yüzümden hayatlarını değiştirmelerini istememiştim. *Yine.*

"Oldukça etkileyici," dedi. "O kadar genç yaşta tek başına yepyeni bir şehre taşınmaktan korkmadın mı?"

"Çok heyecanlıydım." İlk günümün heyecanını hatırlayınca gülümsedim. "Tek istediğim bale eğitimi almak ve olabileceğimin en iyisi olmaktı, yani taşınmak zorunda kalmayı umursamadım. Oldukça hızlı arkadaş edinirim. Fark ettiysen Graham'la ayrılmaz ikili olduk sayılır."

"Tabii, öyledir," dedi soğuk bir şekilde ama sırıtıyordu.

Tabağından çaldığım patates kızartmasının ağzımın içinde kayboluşunu gözleriyle takip etti.

"Biz arkadaş mıyız, James?"

Sandviçinin son lokmasını ağzına atıp gazozuyla beraber yuttu. Bir değil, iki patates kızartmamı birden çalma sırası ondaydı. Bu bir savaş ilanıydı. "Bir hırsızla arkadaşlık etmek istediğimden emin değilim."

"Kendinden nefret ediyorsun o zaman."

Bakışlarından bir şey geçti ama hemen gözlerini kırpıştırarak bu duyguyu yok etti. "Hastalarımla arkadaşlık kurmam."

"*Eski* hastanım."

"Aynı şey."

"Vardiyaları bittiğinde onları da eve bırakıyor musun?"

Burnundan uzun bir nefes verdi, yanakları kızarıyordu. "Sen baş belasının tekisin."

Sırf onu sinirlendirmek için abartılı bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırdım. "Fakat aynı zamanda arkadaşın mıyım?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Sırf ücretsiz mandala alıyorum diye."

"Elbette."

Onunla şakalaşırken tuhaf hissetmem gerektiğini fark ettim. Çok kısa süre önce benimle birkaç kelimeden daha uzun konuşmayı reddediyor, hep profesyonel davranıyordu. Şimdiyse... gerçekten arkadaş olduğumuza inanmak üzereydim.

Ya da en azından yanında olmamdan tamamen nefret etmediğine...

Sonraki saat içinde James bana bale ve üniversitede geçirdiğim zaman hakkında sorular sormaya devam etti. Artık konuşmak eskisi kadar canımı yakmıyordu. Baleyle alakalı planlarımı gündeme getirmemesinin de yardımı olmuştu.

Ben de ona üniversitede ne okuduğunu -fizyoterapi, hiç şaşırtmadı- ve Norcastle'da büyümenin nasıl olduğunu sordum. Sohbetimiz öyle kolayca akıyordu ki gecenin bittiğini ancak farklı bir garson hesabımızla birlikte döndüğünde fark ettim.

"Bırak ben ödeyeyim," diye ısrar etti James, çoktan cüzdanını çıkarmıştı.

"Kaldır şunu." Düşünmeden elimi onunkinin üzerine koydum. Sıcak, nasırlı teni benimkiyle buluştuğunda gerginliğe benzer bir his karnıma yerleşti. Artık rahatça nefes alamadığımı fark edince aceleyle geri çektim. "Ben ısmarlayacağım dedim, değil mi? O yüzden bırak ödeyeyim."

"Zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Cüzdanını tekrar cebine koyarken kaşlarını çattı. "Şımarık."

"Huysuz."

Bunun üzerine tek cevabı, pek de insani çıkmayan bir homurtu oldu.

O tuvalete giderken ben hesabı ödedim ve çok geçmeden dışarı çıktı.

"Seni eve bırakıyorum," dedi barın kapısını arkamızdan kapatırken. Soğuk gece havası dışarı çıkar çıkmaz burnumu dondurmuştu. "Tartışmaya kapalı."

Kıkırdadım. "Tamam." Zaten bu saatte metroya binmek istemiyordum. Artık yürüyebildiğim için taksiler ve Uber yolculukları da ihtiyacım olmayan harcamalar haline gelmişti.

Arabasına doğru yürürken eli aniden sırtımda duraksadı. Bu beklenmedik dokunuş karşısında kaskatı kesildim ama aynı zamanda yerime sabitlendim. Fakat ona bakmak için başımı çevirdiğimde çenesi öyle gergindi ki bütün dişlerini kıracağından korktum. "James?"

Bana bakmadı, bakışları otoparkın karanlığının içinde kaybolmuş gibiydi. "Şuradaki arabayı görüyor musun? Beyaz olan?" Bana tanıdık gelen modelini söyledi.

"Evet," diye fısıldadım. Birdenbire o kadar da yerime sabitlenmiş hissetmiyordum. "Ne oldu?"

"Geçen gün seni eve bırakmak için beklerken o da buradaydı."

Farkındalığın getirdiği ürperti sırtımdan aşağı yayıldı, sanki birisi bakışlarıyla orayı yakıyordu. Şehirde izlendiğimi düşündüğüm sırada hissettiklerime benzerdi.

"Yanına yaklaştım ve ona siktir olup gitmesini söyledim. Polis olduğumu düşündüğü için uzaklaştı. Ama uyarımın tarihi geçmiş herhalde."

Kaşlarımı çattım. "Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"James, çok tehlikeli olabilirdi."

"Umurumda değil." Üzerimdeki eli ağırlaştı, daha da sıcak oldu. "İşyerinin dışında dolanmasını istemiyorum, Maddie. Özellikle de sana tehlike teşkil edebilecekken."

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladığında onları güçlükle öldürdüm.

Söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Sağduyulu ve iyi kalpli herkes genç bir kadını ucubenin tekinden korumak ister.

Fakat gizemli beyaz arabanın önünden geçerken içimde bir şeyler beni oraya doğru çekti.

Görünmez bir iple kontrol edilen bir kukla gibi başımı direksiyonun başında oturan, gölgelere bürünmüş adama çevirdim.

Ve anladım.

O olduğunu anladım.

Bu adam...

Hayır. Olamaz. Kahretsin, olamaz.

James'in yanından öyle hızlı ayrıldım ki az daha kendi ayağıma takılıyordum.

Adımı söyledi ama onu güçlükle duyabiliyordum.

Kalbimin attığının farkında olmamım tek sebebi hâlâ yaşıyor ve yürümeye devam edebiliyor olmamdı. Aksi takdirde öldüğümü ve cehenneme geldiğimi düşünürdüm.

Çünkü arabasıyla aramızdaki mesafeyi kapatırken, gözlerim bu dünyada tekrar görmeyi beklediğim son insanla buluştu.

Bana yeterli olmadığımı gösteren ilk adamla.

Beni terk edip ardına bile bakmayan ilk kişiyle.

Ne kadar yıl geçerse geçsin o yüzü her yerde tanırdım. Kâbuslarımda gördüğüm bir yüzdü.

Durdum.

O penceresini açtı.

O olduğunu biliyordum ama yine de sordum.

Bir yanım, bu anın gerçek olmasını istemiyordu.

Fakat gerçek olduğunu biliyordum ve bütün dünyam parampara oldu.

"Baba?"

Bölüm 18

MADDIE

"Maddie!" James'in sesi biraz arkamdan geldi ama tepki vermedim. Yapamazdım.

Bedenim, patlatamadığım bir şok ve öfke baloncuğunun içinde uçuyordu.

Bu bir kâbus. Uykuya daldın, her an uyanabilirsin.

Ancak tırnaklarımı sımsıkı yumruk yaptığım ellerimin içine gömüp gerçekliğin yerinde kaldığını anladığımda, bunun sahiden en kötü kâbuslarımın gerçekleştiği an olduğu kafama dank etti.

"Maddison? Gerçekten sen misin?" diye sordu karşımdaki adam, arabadan çıkma zahmetinde bile bulunmamıştı.

Sesini unutmuştum, ölü olduğunu düşündüğüm[illegible]ünce huzursuzluğun getirdiği karıncalanma omurgamdan aşağı indi.

O ise sanki ölen *benmişim* gibi davranıyordu.

Adım ağzından çirkin ve yanlış bir şeymiş gibi çıktığı için [illegible] vermedim.

Zihnim zamanda donup kalmış, babama ait son hatırama [illegible]apsolmuştu. Uyuduğumu sandığı için anneme bağırıyordu. Onu kapıdan iterek uzaklaştırıyordu. Acılı, korkmuş ve kafası karışmış halde yere düşmesine neden oluyordu. Giderken gözleri benim üzerimdeydi.

James kollarını karnıma dolayıp beni göğsüne çekti. Hissizdim ama hâlâ sıcaklığını hissedebiliyordum. Hâlâ sırtımdaki telaşlı nefesini hissedebiliyordum. "Kim bu?"

Başka şartlar altında ellerinin karnıma yayılması beni eritirdi, şimdiyse sadece bıkmış hissediyordum. Tek başıma yarattığım bitmeyen kâbusun içinde yaşamaktan bıkmıştım.

"Seni geçen gün gördüm," diye alay etti Pete. Hemen arkamda duran James'le konuşuyordu. Sanki karşımda olmaya hakkı varmış gibi bir tavrı vardı.

Yoktu. Zerre kadar yoktu.

On yedi yıl geçmesine rağmen hâlâ hatırladığım kadar iğrençti.

"Sen kızımın sevgilisi falan mısın? Ona göre fazla yaşlı değil misin?"

"Ben senin kızın değilim," dedim tükürürcesine, varsayımlarını duymazdan gelmiştim. Bunca zaman sonra soru sormaya, hatta bana *bakmaya* bile hakkı yoktu.

Sammy denemişti, bunun yaşanmasını gerçekten engellemeye çalışmıştı ama babama duyduğum nefret için asla ağabeyimi suçlayamazdım; sorumlu olan karşımdaki bu kokarcaydı. Kokarcalara ayıp olmazdı umarım.

"Sen benim kızımsın, evlat." Ters bakışlarını bana çevirdi.

Bölünmemiş dikkatinin verdiği hissin ne kadar rahatsız edici olduğunu görmesin diye biraz daha dik durdum.

"Seni dört yıl boyunca büyüttüm. On yedi yaşından beri de arıyorum."

Büyüttün mü?

Karın boşluğumdaki öfke genelde sakin dururken ergenliğe girip elimdeki kartları nihayet anladığımda giderek büyümeye, kükreyerek canlanmaya başlamıştı.

"Büyütmek mi?" Olduğum kişiyle alakalı olmayan, kuru bir gülme sesi çıkardım. Soğuk, acımasız, affedilmeyen bir yaratığa dönüşmüştüm; ağabeyimin büyütmek için çok çabaladığı o kadından eser kalmamıştı. Fakat karşımdaki adama bakınca suçluluğum yok oldu. "Bunu iddia etmeye cüret edecek kadar taşaklıymışsın."

Babam kaşlarını çattı. "Kelimelerine dikkat..."

"Kapa çeneni," diye hırladım, zaten gevşek duran akıl sağlığım *hızla* parmaklarımın arasından kayıyordu.

"Hey. Sakinleşelim, tamam mı? O buna değmez," diye mırıldandı James kulağımın içine doğru. Beni yakınında tutmaya devam ediyordu. Babama döndü ve omzumun üzerinden konuşmaya başladı. "Seni görmek istemiyor. Ben polisleri aramadan önce siktir git buradan."

Fakat babam ona bakmıyordu. Bana o sert bakışlarından kurtulma ayrıcalığını tanımadı. "Maddie, dinle beni."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Pete."

Bedenimin titrediğinin, normal nefes almadığımın son derece farkındaydım. Üzerimde böyle bir etki yarattığını bilmesini istemiyordum. Bunu hak etmiyordu ve bunca yıl sonra ne söyleyeceğini merak ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Etmemeliydim, *kahretsin.*

Bizi terk etmişti. Daha çocukken, küçük bir kızın babasına en çok ihtiyaç duyduğu dönemde asla öğrenemediğim nedenlerden ötürü beni terk etmişti. Peki ya şimdi öğrenmek istiyor muydum? Fark eder miydi?

Başımın üstünde bir çatıyla, masamda yemekle ve isteyebileceğimden çok daha fazla sevgiyle büyümüştüm. Mutluydum, seviliyordum, ilgileniliyordum. Ona ihtiyacım yoktu, asla da olmayacaktı.

"Geri dönmeye çalıştım, biliyor muydun?" diye devam etti beni duymamışçasına.

Başımı iki yana sallayarak inanmadığım tanrılara, gözyaşlarımın akmaması için dua ettim. "Umurumda değil."

Değildi. Bir zamanlar -babamın beni sevdiği için terk ettiğine inanacak kadar saf olduğum zamanlar- umursamış olabilirdim. Tıpkı annem gibi sağlıklı yetişmemi en iyi o sağlayacağı için ağabeyimin yanında büyümemi istediğini düşünmüştüm.

Fakat saçmalıktı.

Pete on yedi yıl boyunca bir kez bile arkasına bakmamıştı. Yıllar önce ona inanmaya istekliydim. Kendi kendime beni sevdiği, bana zarar veremeyecek kadar saygı duyduğu, ihtiyacım olan baba olmadığını bildiği için gittiğini söylemiştim.

Ancak hayır. Gitmişti çünkü beni hiç istememiş ve bir kere bile umursamamıştı.

Şimdi gülme sırası ondaydı. Çıkan ses hem iğneleyici hem de sertti ve yaşadığım süre boyunca kâbuslarımda duyacağımı şimdiden anlamıştım. "Sana söylememiş. Siktir, hiç şaşırtmadı."

"Kim?" Ona karşılık vermemeliydim. *Yapmamalıydım.* Bu kadar

kolay pes ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Lanet olsun, istediği de buydu fakat söylediklerimi geri alamazdım.

Dudaklarında alaycı, sert bir gülümsemeyle belirdi. Bana karşı hayat değiştirecek, kaderin çarkını kendi tarafına çekmesine yarayacak türde bilgiler sakladığını sanıyordu, değil mi?

"Ağabeyin. Onu buldum. *Seni* yıllar önce buldum ve görmek istedim ama velayet tamamen ondaydı, bu yüzden izin vermedi."

Kısacık bir an için bunu benden saklayan Sammy'ye karşı ufak bir hayal kırıklığı hissettim. Ardından kendime geldim. "Cidden on yedi yıl sonra ortaya çıkıp ağabeyime bok atabileceğini mi sanıyorsun?"

James beni daha da yakınına çekince sesimi yükselttiğimi anladım ancak umursamadım. Bunu yıllardır içimde tutuyordum, beni dinleyecekti.

"Ne amaçlıyorsun sen, Pete? Ondan nefret edip sana dönmemi mi sağlayacaksın? İyi şanslar. Benim için bir hiçsin. *Hiç*. Babam değilsin ve bunca yıldır ağabeyim beni senden uzakta tuttuğu için o kadar mutluyum ki. Beni hak etmiyorsun. Hiçbir zaman etmedin, şimdi de kesinlikle etmiyorsun."

Bir kere gözünü kırptı, ifadesi acımasız değildi ancak samimi de değildi. Üstelik psikopatın teki gibi gösterdiği tek duygu buydu. Dürüst olmak gerekirse psikopat *olmadığından* çok emin değildim.

Babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Son on yedi yılda nerede olduğunu, kendini ne tür belaların içine soktuğunu bilmiyordum. Birisini öldürmüş bile olabilirdi.

James'in yanımda olmasına o kadar minnettardım ki.

"Hatalar yaptığımı biliyorum," deme cüretinde bulundu Pete. "Değiştim ben, Maddie. Bunca yıldır gerçekten çok çalıştım, daha iyi bir adam olmak için çabaladım. İyi bir baba olmadığımın farkındayım ama hak ettiğin baba olmaya hazır olduğuma söz veriyorum."

"*Şimdi mi* hazırsın? Ne hoş." James'in elleri hâlâ karnımdayken becerebildiğim kadar kollarımı kavuşturdum. Beni bırakmadı ve varlığıyla bana dayanak olduğu için minnetle doldum. "Beni nasıl buldun söyle. Takip ediyordun, değil mi?"

"Sana en iyi nasıl yaklaşırım bilemedim," diye itiraf etti.

Beni gizlice takip edenin *babam* olduğunu hayatta tahmin edemezdim. Galiba hayatım artık boka batmıştı.

"Birkaç ay önce gazetede bir bale gösterisinin yazısını gördüm. Üzerinde fotoğrafınla adın vardı."

Yaz resitali. Üniversitemiz dans öğrencileri için her yıl, mezuniyetten hemen önce düzenlerdi ve çok büyük bir olaydı. Yetenek avcıları, aynı zamanda ajanslarla dans dünyasının diğer profesyonelleri izlemeye gelirdi. Yerel haberlere çıkmam şaşırtıcı değildi ancak onun bulmuş olması ihlal gibi geliyordu. Bu sayede *beni* bulmuş olması yani.

Kendime gelerek ona şu anda ne kadar ağlamak istediğimi göstermemeye karar verdim. "Tamam, bana haber verdiğin için sağ ol. Şimdi gidebilirsin."

"Anlamıyorsun..."

"Gayet iyi anlıyorum." Bakışlarım onunkileri deldiğinde bunun sözde babamı son görüşüm olduğunu bilerek rahatladım. *Bunu yaparsan bitecek. Güçlü kal.* "Uzaklaşacak, bir daha da beni asla takip etmeyeceksin. Anladın mı *beni?* Ne benimle ne de ailemle herhangi bir şekilde iletişime geçmeye kalkışma sakın. Restoranın dışında beni takip ettiğine dair kamera kayıtları, bir görgü tanığı ve mahkemede hâlâ geçerli olacak, yıllar önceden kalma çocuk ihmali ve duygusal istismar polis raporları var." Yirmi bir yaşında olduğumdan muhtemelen geçerli olmazdı ama onun bunu bilmediğini hissediyordum. Dışarıdaki kameraların arabasını gösterdiğinden bile emin değildim. Bu durum ikisini de koz olarak kullanmamı engelleyecek miydi? Asla. "Yani bir süre parmaklıklar ardında yaşamak istemiyorsan temelli peşimi bırakmanı tavsiye ederim."

Konuşmamız başladığından beri Pete ilk kez arabadan çıkmaya kalkıştı. Parmaklarını kapı koluna sarmışken James'in eli ileri uzanarak kapısını öyle bir kuvvetle kapattı ki araba sarsıldı. "Olduğun yerde kal," diye kükredi. "Ona yaklaşma."

Pete'in gözlerindeki çılgın ateş büyüdü. Tam o anda, benimkini yansıtan öfkesini görünce kendimden hiç olmadığım kadar iğrendim.

Tıpkı onun gibisin.

"Sen onun bekçi köpeği falan mısın?" Bana döndüğünde göz-

lerindeki acımasızlık çocukluğumun en kötü gününü geri getirdi. Bütün hayatımın en kötü günüydü. "Kim bu orospu çocuğu?"

"Senin sormaya hakkın yok," dedim tükürürcesine, bu durumdan çok sıkılmıştım. "Onunla konuşma. *Benimle* konuşma. Rahat bırak beni, Pete. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Kahkaha attı. Bunların herhangi bir komikmiş gibi delice, tam anlamıyla *kahkaha* attı.

"Şimdi anlıyorum. Bunu duymuştum. Baba sorunlarıydı, değil mi? Ne kadar şaşırtıcı. Nasıl bir şeydi? Genç kızlar babaları etraflarında olmadığı için kendilerinden yaşlı erkeklerden mi hoşlanıyorlardı?"

Bıkmıştım. Bu adamdan *o kadar* bıkmıştım ki.

"Ne diyorsun sen be?" Sesim telaşlı çıktı, nabzım boğazımda atıyordu. "Ben bir babayla *büyüdüm* zaten. Sadece o kişi sen değildin ve bu yüzden daha mutlu olamazdım."

Onu bizzat gücendirmişim gibi kaşlarını çattı. "Ağabeyin baban değil."

"Onun serçeparmağında bile senin tüm vücudunda olandan daha çok babalık var."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Tek duyduğum kendi gergin nefesim, şiddetle atan kalbim ve kusmak istememe neden olan midemdeki o iğrenç hisli.

Öfkenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanıyordum ama yanılmıştım. Öyle yanılmıştım ki. Babam fazlasıyla asidik ve toksikti. Ona bakmak bile beni yakıyordu.

Ağlama. Şimdi ağlama. Gözyaşlarının pek çoğundan sorumlu olan adamın önünde olmaz.

Pete tek bir kelime etmeden arabayı çalıştırdığında görünmez bir ağırlık omuzlarımdan kalktı. Fakat kaslarımdaki gerginlik ve James'in karnıma kilitlenmiş kolu yerinde kaldı.

Babamın gözleri benimkilerle buluşunca dört yaşındayken gittiği anı hatırladım. Annemi acı ve kafa karışıklığı içinde terk edip kendi kızına sonsuza kadar sırt dönüşünü...

O seçimi kendisi yapmıştı. Benim adıma seçmişti, bu yüzden sırf hazır diye geri dönmesi mümkün değildi. Siktirip gidebilirdi.

Dört yaşındayken annemin neden yerde ağladığını, babamın neden tek kelime etmeden gittiğini düşünerek korkmuş ve şaşırmıştım. Şimdiyse, yıllar içinde biriktirdiğim tüm zehirli sözcükleri yüzüne söylediğim ve onu bir daha görmeyeceğim için rahatlamıştım.

Onu asla görmeyeceğimden emin olacaktım.

"Buradaki işimiz bitmedi, Maddie," dedi. Sesinde hiç hoşuma gitmeyen bir gerginlik vardı. Tehdit ettiğini anlamıştım. "Sen benim kızımsın ve bu kez kurtulmana izin vermeyeceğim."

"Bırakıp giden sensin, ben değil." Gergin gözyaşlarımı yutarak onları can havliyle sınırda tuttum. "Bir daha yanıma yaklaşırsan sonuçlarına katlanırsın."

Bakıştığımızda bir anlığına gözlerinde kendimi gördüm. Bir şeyde haklıydı; ben onun kızıydım ve ne kadar denersem deneyeyim bunu değiştiremezdim.

Sen Sammy'nin kız kardeşisin. Pete'in kızı değilsin, özellikle de önemli olan şekilde.

Sözlerim kulağıma bu akşam her zamankinden daha az ikna edici geliyordu.

Bunun üzerine tıpkı on yedi yıl önce olduğu gibi Pete Stevens bakışlarını benden, hiçbir zaman istemediği veya sevmediği kızından çevirdi ve arabasıyla uzaklaştı.

Motorun sesi uzakta kaybolduğunda otopark bir kez daha sessizliğe boğuldu.

Beni son on dakika sahiden gerçekleşti mi, yoksa zalim kâbuslarımdan biri mi diye düşündürerek gitmişti.

Derin bir nefes aldım ama ikinciyi başaramadım.

"Bana bak, Maddie."

Altımdaki zemin açıldı ve karanlık beni yuttu.

Kalbim bomboştu. Her türlü duygudan arınmış ve sonsuza kadar yanında kalması gereken çok fazla kişi tarafından defalarca kez terk edilmiş, içimdeki o küçük kızın acıyan yarasından başka hiçbir şey yoktu. Çünkü o kız hiçbir şeyi kalıcı hale getiremiyordu...

Anne. Baba. Hayaller.

Mantıklı yanım bunun doğru olmadığını biliyordu. Tamamen doğru değildi. Ağabeyim ve Grace beni *hiç* terk etmemişti.

Fakat içimdeki bu suçluluk onları itmeme yol açarken fark eder miydi? Hayatlarını duraksatmalarına neden olduğum, hep bir şeye ihtiyaç duyan terk edilmiş kız kardeş olarak hayatlarının içine girdiğim için hissettiğim o suçluluk. Hepsi *onun* suçuydu.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyordum.

"Maddie."

Gözlerim açıktı ama göremiyordum.

Güçlü bir çift kol beni göğsüne doğru çekti ve yaşların yanaklarımdan aşağı aktığını fark etmeden önce kendi hıçkırığımı duydum.

"Şşt. Geçti, bebeğim. Yanındayım."

Bebeğim.

Nefesim kesilse de kasılan midemi ve hızlanan kalbimi, sırf çok fazla yüküm olduğu için görmezden geldim. Muhtemelen ağzından kaçmıştı, bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Bunun yerine ona daha sıkı sarıldım çünkü şimdi beni bırakırsa paramparça olacağımı biliyordum.

"Arabasının ve plakasının fotoğrafını çektim. İstersen onu polise verebiliriz, tamam mı? Bir daha yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Özür dilerim," diyerek hıçkırdım, onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyordum. Daha yeni arkadaş olmaya başlamışken bunlar oluyordu.

Hayatımdaki başka bir şeyin hızla baş aşağı gitmesi beni şaşırtmamalıydı ama olmuştu işte.

"Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Bunların *hiçbiri* senin suçun değil."

"Ben... yürümeye devam etmeliydim." Gözyaşlarımın ağzımdaki tadı ekşiydi.

"Hayır, Maddie. Sen hissettiğin şeyi yaptın. Ona karşı koyduğun için seninle gurur duyuyorum. Gerçekten cesurca davrandın."

Sözleri içimi kesip açarken kolları beni yeniden dikti.

James sırtımda rahatlatıcı daireler çizmeye, nefes alışverişimi sakinleştirmeye başladı. Birinin kucağında bu kadar güvende hisset-

meyeli uzun zaman olmuştu. "Seni eve bırakayım mı, yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?"

Buradaki işimiz bitmedi, Maddie. Sen benim kızımsın ve bu kez kurtulmana izin vermeyeceğim.

"Hayır," dedim boğulurcasma, göğsüne yaslanmaya devam ederken başımı iki yana salladım. "Beni... Beni yalnız bırakma. Y-Yapamam."

Ya geri gelirse? Beni takip ettiğini kabul etmişti. *Ya yaşadığım yeri biliyorsa?*

"Tamam." James kollarımdan tutup geri çekildi ve aramıza kilometreler gibi gelen bir mesafe koydu. "Ondan korkuyor musun?"

Korkmak istemiyordum ama ona yalan söyleyemezdim. Kendime de yalan söyleyemezdim. "Hayır. A-Ama şu anda evet."

Nazik parmak uçları özenle gözlerimin altındaki yaş kalıntılarını sildi. Bir anlığına elini yanaklarımda bırakıp yüzümü kavradığında binlerce güneşin sıcaklığıyla yanıp tutuştum.

"Ben de yalnız kalmanı istemiyorum," diye fısıldadı, yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı. Bir ömür gibi gelen ağır sessizliğin ardından, "Benimle eve gelmek ister misin?" diye sordu.

Aklımdaki hayır diyen her neden ortadan kayboldu. Ona ihtiyacım vardı.

Artık fizyoterapistim değildi, olsaydı bile umurumda olmazdı.

Defalarca kez beni önemsediğini, *bir şeyler* hissettiğini ispatlamıştı, bense gerçekte istediğim şeyi inkâr etmekten bıkmıştım.

"Evet," dedim tek nefeste. "Seninle eve gelmek isterim."

Bölüm 19

JAMES

İçeri girdiğim anda Maddie'yi evimde görmenin tuhaf hissettirmesi gerektiğini fark ettim. Hissettirmemesi, delirdiğime dair şüphelerimi iyice körüklemişti.

Ya ona *bebeğim* demem? En zekice anlarımdan biri sayılmazdı.

Gölge ile Sis uyukladıkları kanepeden aşağı atlayıp ona doğru yürürken, "Aman Tanrım," diye inledi Maddie. Diz çökerek koklamak için ayağına gelen iki kediye elini uzattı. "Siz gördüğüm en tatlı şeyler misiniz? Adları ne?"

"Siyah olan Gölge. Gri olansa Sis."

"Gölge ve Sis mi? Şaka mı yapıyorsun?"

Hain Gölge, Maddie'nin bacaklarına sürtündüğünde az kalsın aklımı kaybediyordum. "Bu ilk kez oluyor." Böyle söylemek istemesem de oldukça alçak bir sesle çıkmıştı. Beni duyduğundan dahi şüpheliydim.

Elbette duymuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Pek sosyal kediler değillerdir." Onları iki yıl önce sahiplenmiş olsam da hâlâ arkadaşlarımdan bazılarına yaklaşmaya isteksizlerdi, nedeni muhtemelen pek benim evimde görüşmememizdi. Maddie'ye hemen ısınmaları her yerimi kaşındırıyordu, hayretle kafa karışıklığı birbirine giriyordu.

Daha bu sabah hastamdı ve hâlâ bana göre çok gençti. Tamam, yetişkin bir kadındı ancak on yıllık yaş farkımız görmezden gelinemezdi. *Ben* görmezden gelemezdim.

"Vay canına," diye nefesini verdi beynimdeki sisi yararak.

Ona baktığımda gözleri odanın hemen karşısındaki penceredeydi.

Norcastle uzun binaları ve gökdelenleriyle ünlüydü fakat bu manzaranın bir başka olduğunu kabul edebilirdim, burayı bana satın aldıran da o olmuştu.

Yerden tavana kadar pencereler yakın mesafedeki nehre bakıyor, gündüzleri daire ışıkla doluyordu. Maskülenliğe yatkın, koyu ahşap mobilyalarıma ev gibi bir hava katıyordu.

"Manzara harika." Sesindeki hayranlık büyüleyiciydi.

"Bir de gündüzleri görmelisin," diye ekledim kendimi durduramadan.

Kahretsin, burada olmamalıydı ve kesinlikle gün doğumunu görecek kadar uzun süre kalmamalıydı.

Fakat bu gerçek, ona üstüne değiştirmesi için eski bir kapüşonluyla eşofman altı vermemi engelleyecek miydi? Tabii ki hayır. Engellemeliydi ama olmuyordu işte.

Hiçbirinden pişman değildim. Bir saniye bile. Ona boş evine dönmek istemiyorsa misafir odasında kalabileceğini söylediğimde dahi bu akşam verdiğim kararları ikinci kez düşünmemiştim.

Ancak bu, hızlı bir duş aldıktan sonra yatak odama saklanmama engel olmadı çünkü günün sonunda hâlâ korkağın tekiydim.

Maddie'yi kırk beş dakika önce kucağında Sis'le birlikte kanepemde bırakmıştım. Yanına gidip ona sarılmama ve bir daha gözümün önünden ayırmama dürtüme engel olabilmek için cesaretimi topluyordum.

Daha önce ona koruma isteği duyuyorsam bile şimdi on katına çıkmıştı.

Monica'nın Barı'nın dışında onu takip eden herif *babası* çıkmıştı; bundan önce bir adamı bu kadar çok öldürmek istememiştim.

Bunca yıl sonra karşısına çıkıp ondan *bir şey* talep etmeye nasıl cüret ederdi? Yalnızca bencil bir dürtü uğruna onu nasıl böyle rahatsız ederdi?

Bir saniyeliğine Maddie'nin babasının üzerine atılacağını sanmış, bu yüzden onu tutmuştum. Belli ki detaylı düşünmemiştim

çünkü bedenini göğsümde hissetmek hâlâ beni tümüyle yakıyordu. Şu anda hiç vakti *değildi*.

Yaşanan şeylere rağmen güçlü bir gurur hissi duymadan edemedim. Maddie bir kez bile geri adım atmamıştı. Adama açık ve net bir şekilde şerefsizin teki olduğunu, onunla işi olmadığını söylemişti. Tereddüt etmeden hem ağabeyini hem de kendini savunmuştu. Onunla çok gurur duyuyordum.

Onun izinden giderek derin bir nefes aldım, birdenbire boğazımı fazla sıkan kapüşonlumu çekiştirdim ve yatak odamın güvenliğini terk ettim.

Maddie hâlâ kanepedeydi, bacaklarına bir battaniye serilmişti ve Sis kucağında huzurla horluyordu. Birden gelen fotoğraflarını çekip evimdeki her odaya asma isteği o kadar yoğundu ki ona kadar sayarak kendimi toplamaya zorladım.

Televizyona odaklanmış gözleri odaya girer girmez bana kaydı. Dudaklarını sıkmıştı ve gülümsemesi öyle boştu ki Maddie'nin ışığını kaybetmesine yol açtığı için babasını bulup öldüresiye dövmek istedim.

"Nasılsın?" Kanepenin diğer ucuna oturarak aramıza güvenli bir mesafe koydum. Çoktan kıyafetlerimi giymiş, evime girmişti. Kendime daha fazla çizgi aşmama konusunda güvenmiyordum.

Sis gözlerini açıp bana baktıktan bir saniye sonra tekrar kapattı ve Maddie'nin kucağına kıvrıldı. Şanslı kedi.

Kısa bir sessizliğin ardından sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Bok gibi." Kıkırdadı ama arkasında hiç şaka yoktu. "Sanırım şoktayım."

"Sana içecek bir şeyler getireyim. Sıcak çikolata?" diye teklif ettim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Sıcak çikolata mı içiyorsun?"

"Hem de nasıl. Sen istemezsen hepsini kendime saklayabilirim."

"Biraz istiyorum," dedi hızlıca. "Lütfen."

Sırıttım. "Hallediyorum."

Hazırladıktan sonra ona dumanı tüten kupayı uzattığımda parmaklarımız birbirine değdi, damarlarıma hücum eden elektriği görmezden gelerek oturdum.

Sıcak çikolatasından bir yudum almadan önce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Beni buraya getirmeni istediğim için üzgünüm. Yatağa girmek istediğinde söyle gideyim."

"Sen istemedin, ben teklif ettim," diye hatırlattım ona. Gerçekten o aptal kupanın kenarına sarılan dudaklarına bakmaktan vazgeçmem gerekiyordu. "Şu anda yalnız kalmak istemiyorsun, seni çok iyi anlıyorum. Temiz çarşaflı boş bir odam ve tek başına kullanabileceğin küçük bir banyom var. Beni hiç rahatsız etmiyorsun."

"Söz mü?" Sesi o kadar kararsızdı ki kalbimi kırdı.

"Söz, Maddie."

Aramızdaki sessizlik uzadı. Evdeki tek ses televizyondan çıkıyordu ama insanı rahatsız etmiyordu. Oturma odasındaki tek ışık kanepenin yanına koyduğum lambaderden geliyordu. Geri kalanını gölgeler yutmuştu. Pencereden dışarıya, asla uyumayan şehrimize baktım ve zihnimin boş kalmasına izin verdim.

Bu cuma bile bir ömür gibi gelmişti.

Doktor ve hasta olarak son seansımızla başlamıştı, sonrasında birlikte akşam yemeği yeme davetini kabul etmiştim. O anda bundan fazlasının sözünü vermeden, daha kişisel seviyede birbirini tanımaya çalışan iki kişiydik sadece.

Ardından yanlış olduğunu bile bile Maddie'yi eve getirmiştim fakat bir türlü pişmanlık duyamıyordum.

Şu anda rahatlığa ihtiyacı vardı ve bunu ona verecek kişi olmak istiyordum.

Kanepe kıpırdanıp uykusundan kalkan Sis'i okşadı. Ona öyle nazik davranıyordu ki bakışlarımı kaçırmakta zorlanıyordum.

"Babam dört yaşındayken gitti," diye mırıldandı sessizlik baloncuğumuzu patlatarak.

Konuşurken gözleri ekrandan ayrılmasa da filmi izlemediğini biliyordum.

"İyi bir baba değildi. Beni öptüğünü, bana sarıldığını ya da benimle oynadığını hiç hatırlamıyorum. Yapmıştır belki ama ben hatırlamıyorum. Annemin o zamanlar beraber olduğu erkek arkadaşıymış, beklenmedik bir biçimde hamile kalmış." Düzensiz bir nefes aldı. "Ben kazaymışım. Bu da çok şeyi açıklıyor."

"Babanın yaptığı hiçbir şeyin bahanesi değil," dedim sertçe, gerçi şu anda bana inandığından pek emin değildim. "Hiçbiri senin suçun değildi."

"Açıkçası o kadar süre neden yanımızda kaldığını bile bilmiyorum." Bir insanın yanında isteyerek kalmasını idrak edemiyormuş gibi omuzlarını silkti.

O babası olacak herif hâlâ yaşadığı için şanslıydı.

"Annem, onun yarattığı hasarı göremeyecek kadar saftı. Ben hatırlamıyorum ama ağabeyim bir keresinde, babamın ayda bir işten çıkarıldığını söylemişti. Her şeyi annemiz ödemek zorunda kalıyormuş, bu yüzden babamın neden kaldığını sanırım anlıyorum. Parmağını bile kıpırdatmadı, annem de bu konuda hiç baskı yapmadı."

Birbirlerini ve çocuklarını seven ebeveynlerle büyümüş biri olarak onun yaşadıklarına aşina olduğumu söyleyemezdim. Fakat Maddie'nin kırıldığını, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görmek birisi göğsümü yırtıp kalbimi koparıyormuş gibi hissettirdi.

Baba olmayı hiçbir zaman hak etmemiş bir babanın sonuçlarına katlanıyor olmasından nefret ettim.

Sırf yanında olduğumu ve onu dinlediğimi bilsin diye dizim onunkine değene kadar kanepede kaydım. Gitmeyeceğimi bilsin istiyordum.

Geri çekilmedi.

"Ebeveynlerimle yaşadığım zamanlarda bile bana en çok Sammy baktı," dediğinde ağabeyine saygı duymadan edemedim. Kolay olmadığına emindim. "Beni okula, bale derslerime götürdü. Benimle oynadı, kıyafetlerimi aldı, hatta bazen annemin faturalarını bile ödedi. Kardeşinden çok kızı gibi hissediyorum."

"Peki, bu bir kötü bir şey mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Omuzlarını silkerek bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Üzerine gitmedim. Konuşmaya hazır olduğunda dinlemek için yanında olacaktım.

İzlemediğimiz filmde bir araba patlarken Maddie şöyle dedi: "Başta sürekli ağabeyimin yanında olduğum için mutluydum. Kız arkadaşının da. Harika bir aileyle, arkadaşlarla ve sevgiyle büyüdüm ki önceki çocukluğum düşünüldüğünde bu, isteyebileceğimden fazlasıydı."

"Ama," diye teşvik ettim.

"Ama." Tereddütle gülümseyip başını iki yana salladı. "Nankör şımarığın teki gibi hissediyorum."

"Hey." Dizini benimkiyle dürttüm. "Bazen şımarık olabilirsin ama nedeni bu değil. Sorunun ne olduğunu söyle bana."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Kendimi parazit gibi hissediyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Tekrar başını salladı, ben de dizini bir kez daha dürttüm.

Nihayet içini döktüğünde kalbimi kırdı.

"Zorunda değilken ağabeyimin sorunu oldum. Ne diyeceğini biliyorum, beni sevdiğini ve onun sorunu olmadığımı falan... Haklısın ama beni bir dinle. O..." Devam etmeden önce uzun bir nefes verdi. "Her şey kötüye gittiğinde ağabeyim Grace ile çıkıyordu. Velayetimi aldığında yani. Bu yüzden, benim yüzümden neredeyse ayrılıyorlardı. Ağabeyim, Grace'in bir çocuğun ve onunla birlikte gelen her şeyin yükünü taşısın istemedi."

"Fakat Grace karısı, değil mi? Ayrılmadılar yani?" diye sordum merakla, sesim biraz yüksek çıkmıştı. Ayrıca doğru hatırladığımı umuyordum.

"Hayır, ayrılmadılar. Tanrı'ya şükür çünkü Grace'i annem gibi seviyorum ama bu durum işleri kolaylaştırmadı," diye açıkladı, sesi üzüntüyle bozulmuştu. "Arada bir çocuk olduğu için normal bir ilişkileri olamadı. Bakıcı olmadan tatile ya da partiye gidemediler. Bunları fark ettim, James. Hiç umursamadıklarını ve benimle olmayı tercih ettiklerini söylediler fakat bu pişmanlığımı geçirmedi."

Başımla onayladım, Maddie'nin hem geçmişinin hem de şimdiki zamanının resmi zihnimde netleşmişti. "O yüzden yük gibi hissettin."

"Öyle," diye doğruldu. "Çocukları olsun istiyorlardı, anlıyor musun? Ağabeyim ve Grace."

"Ama bir yeğenim var demiştin."

"Evet, Lila." Ondan bahsedince gülümsedi. "Harika biridir. Onu her şeyden çok seviyorum. Yine de onlar çocukları olsun istiyordu -birden çok yani- ve ben bakmaları gereken başka bir çocukken ancak bir tanesine güçleri yetti."

"Bir dakika," diye durdurdum onu, korumacılık pençelerini göğsüme geçirmişti. "Çocukları olmamasının sebebi olduğunu söylemediler, değil mi?"

Aramızda bir sessizlik yayıldığında nefesim kesildi.

Evet derse, kendi ailesinin sahip olmadığı çocuklardan onu sorumlu tuttuğunu söylerse kafayı yiyecektim.

"Uzaktan yakından alakalı hiçbir şey söylemediler," dedi. Omuzlarım rahatlamayla anında gevşedi. Fakat sesi fısıltı halinde, zayıf ve üzgün çıkınca hoşuma gitmemişti. "Lila doğduktan sonra daha fazla çocuk sahibi olmayı hiç konuşmasalar da ondan önce çocuklar diye bahsettiklerini hatırlıyorum. Sanırım ben sadece büyük bir aile istediklerini ve sahip olamamalarının sebebi olduğumu varsaydım."

Gözlerini kapattı ancak içlerindeki acıyı saklayamadı, özellikle de benden.

Kolum onunkine değene kadar yaklaştım. "Ne oldu?" diye sordum, ihtiyacı olduğunu hissettiğim için konuşmaya teşvik ediyordum.

Maddie'nin huzursuzluğunu hisseden Sis, ona özel alan tanır gibi aşağı atlayıp koridorda gözden kayboldu. Maddie dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek sıkıca kapattı. Gözünden bir damla yaş düştüğünü gördüğümde kafamın içinde bağıran bütün alarmları susturarak içgüdülerimi takip ettim.

"Maddie, bana bak." Gözlerini açtı ama bakışlarını kucağından çekmedi. Altdudağı titredi, ben de kısacık bir anda başparmağımı ağzının kenarına bastırdım. Ne halt ettiğimi bilmiyordum, yalnızca doğru hissettiriyordu. "Konuş benimle. Seni bu kadar üzen ne?"

"Önemli değil," diye fısıldadı lanet olası kalbimi kırarak.

"Seni ağlatıyorsa önemli," diye güvence verdim. "Seni ağlatıyorsa öğrenmek istiyorum ki düzeltebilelim. Düzeltemezsem de her zaman kol veya bacak kırabilirim."

"James!" diye tısladı ve koluma vurarak uzaklaştırdı.

Hazırlıksız yakalanıp kıkırdadım, bunun üzerine bir gülümseme kazandım. *Değmişti.*

"Ciddiyim, Maddie. Sorunun ne olduğunu söyle." Eski fizyoterapistinin az önce onun için birilerine zarar vermek istediğini garip bulduysa bile söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Şu anda konuşmak istemiyorsa onu zorlamazdım. Asla yapmazdım.

Acısını çok iyi anlıyordum.

İçini açmak istemesini, birisine uzun zamandır kalbini istila eden şeyi anlatmaya ihtiyaç duymasını ama sözcükleri dile getirememesini çok iyi anlıyordum.

Özgüvensizlikten yapılma o görünmez ipin getirdiği acizlik insanı sessiz kalmaya, geriye sadece karanlık kalana kadar acıyı kilitli tutmaya zorluyordu.

Geçmişte olan ama hâlâ acı veren hatıralarımı geri yuttum. Yıllardır varlığını düşünmediğim hatıralardı bunlar. Şimdiye dek canlandırmaya cesaret edemediğim kâbuslardı.

Maddie'ye kadar.

Bu yüzden göğsümdeki kalıcı yaranın açılmasına, kanamasına, ağrımasına izin verdim. Ona cehenneme gittiğim ve sürünerek bambaşka bir adam olarak geri döndüğüm zamanı anlattım.

"Bir bacak sakatlanması kariyerimi mahvettiğinde profesyonel NFL oyuncusu olmak üzereydim."

Nefesini verdi, gözleri şimdi endişeyle doluydu. "James..."

"Bir daha futbol oynarsam bacağımın hareket kabiliyetini tamamen kaybedebileceğini söylediler," diye devam ettim, ona benim de cesur ve savunmasız olabileceğimi gösteriyordum. "Futbol tüm hayatımdı. Başka hiçbir şey önemli değilken birden bitiverdi. Öylece karanlığa gömüldüm, kısa bir süre sonra da üniversiteyi bıraktım. Sonraki yıl fizyoterapistlik diplomam için geri döndüm ama arkadaşlarımı kaybettim. Ben..."

Oraya girmeyecektim. Yapamazdım.

Henüz.

Belki hiçbir zaman.

"Her şeyimi kaybettim," demeyi tercih ettim ki gerçekten çok da uzak sayılmazdı.

"Çok üzüldüm, James." Maddie elini dizime koydu, bir kere rahatlatırcasına sıktıktan sonra geri çekti. Dokunuşunu anında özlediğim için kendimden nefret ettim. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Asıl ben *senin* nasıl hissettiğini biliyorum. En başından beri biliyordum. Bu yüzden o gün ofisimde kriz geçirdiğinde sana elim-

den geldiğince yardım etmek istedim. Nasıl olduğunu biliyorum ve en büyük düşmanımın başına dahi gelsin istemem. O acı, hayal kırıklığı, öfke..." Başımı iki yana sallasam da o yıllarda kendime duyduğum öfkenin izleri hâlâ yerindeydi. Uyku halindeydi ama duruyordu. Her şeyi kaybedişim, erkek kardeşimin... "Senin başına gelmesine izin veremezdim."

Maddie yumuşacık bir sesle konuşana kadar sessiz kaldık. "Bu yüzden mi fizyoterapist olmaya karar verdin? Atletlere, senin kurtulamadığın sakatlıklarında yardım etmek için mi?"

"Aynen öyle, Maddie." Uzun ve yorgun bir nefes verdim. "Aynen öyle."

Yine sessiz kaldı fakat bu kez uzun sürmedi. Bir daha konuştuğunda sesinde deli gibi özlediğim o ışığın izleri vardı.

"Bak ne diyeceğim. Bu kadar hayatını değiştiren bir sakatlık yaşadığın için mutlu değilim ama fizyoterapistim olduğun için mutluyum." Tamamını kaplamayan eli benimkinin üstüne kapandı ve gülümsemesi sarılıyormuş gibi hissettirdi. "Sen iyi bir adamsın, James. Futbol oynayamıyorsun diye hayatından çekip gidenler, asla yanında olmayı hak etmemiştir. Bunu sakın unutma."

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Her kelimesini.

Artık önemi yokmuş gibi görünen sonuçları düşünemeden parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Her şeyi halledeceksin. İhtiyacın olursa buradayım, tamam mı? Sadece ayak bileğinden bahsetmiyorum. Ne zaman içini dökmek ya da iki aşırı pofuduk kedi sevmek istersen bir mesaj uzağındayım."

Çünkü kalbim yapmam için yalvarırken onun yanında olmamaktan bıkmıştım.

Başını omzuma koyduğunda doğru hissettirdi. O kadar doğru hissettirdi ki suçluluğunun bir daha asla dönmemesini istedim.

"Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Tüm yanlışları doğruymuş gibi hissettiren bu maytap gibi kadın hayatımda olmalıydı. Benimse onun hayatında olmam gerektiğine dair hiçbir şüphem yoktu.

"Arkadaşız."

Bölüm 20

MADDIE

Tanrı bilir saat kaçta uyandığımda fark ettiğim ilk şey sersem ve şaşkın halimdi. Stüdyo dairemin pencereleri batıya bakıyordu, yani aniden kalkarken yüzümü ısıtan parlak güneş on beş saat uyuduğumu ya da kendi yatağımda olmadığımı gösteriyordu.

Yüzümü yastığa gömerek kör edici ışıktan kurtulmaya çalıştım. Aniden son birkaç haftada oldukça alıştığım erkeksi koku üzerime hücum etti.

Evet, dün gece gerçekten kâbus değildi.

Dün gece olanları hatırlarken altımdaki rahat buluta hayal kırıklığımı inleyerek aktardım.

On yedi yıldır ilk defa babamı görmek. Ona çalkantılı çocukluğumdan bahsetmek. Onun sorunlu geçmişini öğrenmek. James'e neredeyse *onu* anlatmak.

Kahretsin.

Konuşmamızın bitmediğinin son derece farkındaydım. Bilmesini istediğim bazı şeyleri söylememiştim ama... *yapamazdım.* Sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmamıştı. Bu yüzden karın boşluğumda, bir şeyleri kırmak istememe yol açan hüsran dolu bir his kalmıştı.

Dev bir dalga misali yükselen kaygılarımın üstüne bir de ağabeyime babamdan bahsetmem gerekiyordu. Pete'in geri dönüşünü ve beni gizlice takip edişini ondan saklayamazdım.

Babam konuşacaklarımızın bitmediğini, bu kez kurtulamayacağımı söylemişti. Bunun ne anlamı her neyse iyi bir şey olamazdı.

Bana zarar vereceğini düşünmüyordum ama onu on yıldan fazla süredir görmemiştim, ayrıca o sıralar dünyadaki en iyi insan sayılmazdı.

Babamı tanımıyordum, ne yapabileceğini bilmiyordum. Sammy'ye söylememe seçeneğim yoktu, söylemek zorundaydım.

Fakat şu anda yapamazdım. Anılar hâlâ yeniyken ve...

Karnım guruldadı.

Aynen. Açken olmaz.

Kahvaltıda bir şeyler yedikten ve karnım doyduktan sonra -James'e veda edip eve giderken bir şeyler alacaktım- Sammy'yi aramaya karar verdim. Ya da en azından aklım birazcık kendine geldiğinde.

İnleyerek avuçlarımın alt kısmıyla gözlerimi ovuşturup ağır yorganı yerine çektim. James dün gece bana futbol sakatlanmasından bahsettikten sonra biraz daha ayakta kalmıştık. Daha mutlu anılardan, ölen köpeğim Roket'ten ve James'in şehirde arkadaşlarıyla geçirdiği çocukluktan konuşmuştuk. Şok nihayet etkisini yitirince gözlerim istediğimden erken kapanmıştı, bu yüzden geceyi bitirmeye karar vermiştik.

Dün akşam o kadar yorgundum ki yalnızca James'in misafir yatağındaki beyaz örtüleri görebilmiştim, şimdiki güneşin altındaysa detaylarını seçebiliyordum. Norcastle'in kalabalık sokakları ile birkaç sokak ötedeki nehre bakan yerden tavana kadar uzanan pencereler. Beyaz ve tertemiz, insanı adeta bulutun üzerindeymiş gibi hissettiren büyük boy, iki kişilik yatak. Olmayan aile fotoğrafları.

Aynı zamanda gömme dolap ve duvardaki koyu renkli tablolarla birlikte ayağımın altındaki, odaya oldukça maskülen bir hava veren kömür grisi halıya uygun iki siyah komodin de vardı. Evinin tamamı tamamen doğal, erkeksi, kasvetli ve kişisel değilmiş gibi hissettiriyordu. Ancak soğuk değildi. Ruhsuz değildi.

Ayrıca bu evin içinde, yanında yüzde yüz güvende hissedeceğim birkaç kişiden biri olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Yatak odasından çıkarken James'in kapüşonlusunun uzun kollarını çekiştirdim, birdenbire onun kıyafetlerini giydiğim için utanmıştım. Ev sessizdi, oturma odasına geldiğimde orada yalnızca güneş banyosu yapan Gölge ile Sis vardı.

Neyse ki oturma odasının ortasında birkaç dakika aptalın teki gibi durduktan sonra kapı açıldı. James üstünde sadece spor ayakkabıları ve şortu varken içeri girdi. Tişörtü elindeydi.

Tişörtü lanet olası elindeydi.

Ne kadar gözümü kırpıştırırsam kırpıştırayım, üstsüz ve terli James bir türlü gitmiyordu.

Hâlâ rüya mı görüyorum?

"Maddie," dedi bir nefeste, sanki burada olduğumu unutmuştu. Bu da kısmi çıplaklığını açıklıyordu. "Uyanmışsın."

Boğazımı temizleyerek sesimi hissettiğimden daha hafif çıkarmaya çalıştım. "Yatağın rahattı, o yüzden zorlandım." *Aynen Maddie, yatağında uyumaktan bahset. Böylesi her şeyi daha iyi hale getirir.* "Sen neredeydin?" diye sordum hızla konuyu değiştirerek.

"Spor salonuna gittim. Bu binada, aşağı katta." Vay canına. Gerçekten de lüks içinde yaşıyordu. "Hızlıca duşa girsem sorun olur mu? Ter içindeyim de."

Sanki fark etmedim.

"Hiç olmaz." Kolayca gülümsedim. İçten içe ölüyor falan değildim. "Kahvaltı yaptın mı? Bize hemen bir şeyler hazırlayabilir ya da en yakındaki kafeye gidebilirim."

Sırıtışı beni hazırlıksız yakaladı. Şakacı ve yarı çıplak James ile hayatta kalabileceğimden emin değildim. Bir anda alev alabilirdim.

"Ben kahvaltı yaptım," dedi. "Dört saat önce."

Gözlerim az daha yerlerinden çıkıyordu. "Nasıl yani? Saat kaç?"

"Öğle yemeği vakti."

Ah, Tanrım. "Gerçekten o kadar çok uyudum mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Sahiden yatağa girmişim, gözümü açıp kapamışım ve uyanmışım gibi geliyordu. "Özür dilerim, ben artık gideyim. Hafta sonu zaten, eminim planların vardır."

"Evet, planlarım var," diye doğruladı aptalca bir nedenden ötürü midemi ağrıtarak. "Yaşadığın uzun gecenin ardından doğru düzgün bir yemek yediğinden emin olmak mesela."

Bir dakika.

Ne?

"Eve söyleyebiliriz ya da bir şeyler hazırlayabilirim. Biraz makarnayla karides olacaktı. Dur bakayım."

"Yapmak zorunda değilsin, James," dedim hızla. İstediğim son şey, sırf dün gece sinir krizi geçirdim diye ona yük olmaktı. Benimle ilgilenmek zorunda hissetmesini istemiyordum. "Bana doktorluk yapmak zorunda değilsin. Söz veriyorum bir şeyler yiyeceğim. İstersen yemeğimin fotoğraflarını bile atabilirim."

Fakat çoktan koridorda gözden kaybolmuştu bile. "Güzel deneme ama kalıyorsun. Kilerime ve buzdolabına bir göz at, ardından neleri sevdiğini söyle." Yatak odasının kapısında durdu ve başını çevirdi. "Tabii gitmek istiyorsan ayrı."

Gitmek istiyor muydum? Hayır. Hiç istemiyordum.

James'in etrafında olmak kolaydı çünkü kendim olduğumda beni yargılamayacağını biliyordum. Hem şu anda düşüncelerimle yalnız kalmam pek iyi bir fikir olmayabilirdi. James kalabileceğimi söylüyorsa belki de bir kez olsun sözcüklerinin ardındakileri aramamalıydım.

O yüzden başımı iki yana sallayarak kalbimin nasıl hızlı attığını fark ettirmemeye çalıştım. "Kalmak istiyorum."

Tatmin olmuş bir gülümsemeyle yatak odasının içinde kayboldu. Karidesli makarna için malzemeleri toplarken buharlı duşun içindeki belirgin kaslarını düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Ve başarısız oldum.

***

"Ne demek makarnalarımı yıkamıyorum?" Duyduğum en iğrenç şeydi.

James mutfak suçlularının yapacağı gibi *fettucini*'yi yıkamadan kaldırdı. "Çünkü yıkamaman gerekir."

Parmesan ve cennet gibi kokan kremalı sosu karıştırmaya devam ettim. Az önce bir yalanın içinde yaşadığımı söylememiş gibi davranıyordu. "Kime göre?"

"Tam olarak herkese göre."

Ona inanmıyordum. Bunca zamandır yanlış yapıyor olmam mümkün değildi.

"Açıkla," diye talep ettiğimde gülümsedi. Dudaklarının belli belirsiz olsa da kıvrılışını dikkatle izledim.

"Şimdi yaptığımız gibi sıcak makarna yaptığında makarnaları

yıkamak üzerlerindeki nişastayı alır, bu da sosunun üzerine yapışmasını engeller," dedi. Söylediği şeyin mantıklı olmasından nefret ettim.

"Hayatım yalandan ibaretmiş," diye mırıldandım sessizce. O da derin, erkeksi ve kesinlikle seksi olmayan bir sesle güldü. "Aptal gibi hissediyorum."

"Öyle hissetmen için hiçbir neden yok." Makarnaları ikimizin kâsesine de yerleştirip tencereyi lavaboya koydu. "İnsan şaşırıyor, değil mi?"

"En azından çok iyi sos yapabiliyorum." Övünen biri değildim ama yalan yoktu. Kendimi bu peynirli lezzetin içinde yıkayabilsem kesinlikle yapardım.

James koklamak için eğildi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü öyle yakındı ki gerginlikle yutkundum, o da en sıcak gülümsemelerinden biriyle baktı. Bu gülümsemeyi çok sık görmediğim için tadını çıkardım.

"Tam da daha yetenekli olamayacağını düşünüyordum."

Tanrım. İşimi hiç kolaylaştırmıyordu.

İş derken kimyamın fena halde tuttuğu eski fizyoterapistimden fazlasını düşünmemekten söz ediyordum.

Aranızda hiçbir şey olmayacak.

"Harika bir sos, o konuda haklısın." Yanaklarımdaki aptal ve belirgin kızarıklığı görmemesine dikkat ederek tavaya odaklandım. "Ama yetenek konusunu bilemiyorum."

"Dans ediyorsun, çizim ve yemek yapıyorsun..." James bunların hepsini anlamak çok kolaymış gibi omuzlarını silkti. "Bu yetenek değilse ne bilmiyorum. Bence sos oldu. Dur, bana bırak."

Tavayı kaldırıp makarna kâselerinin üzerine dökerken parmakları benimkilere değdi. Koku ve o güçlü ellerini görmek ağzımı sulandırdı. İsteyen beni dava edebilirdi.

Yemeğimiz piştikten sonra ada tezgâha oturup gömüldük. İlk lokmayı aldığımda ağzımdan bir inilti kaçtı ve zevkle gözlerimi kapattım. "Vay canına. Harika bir aşçı ekibi olduk," dedim çatalıma daha fazla makarna dolarken. "Şu televizyondaki yarışmalara başvurmalıyız."

Bir kaşını neşeyle kaldırdı. "Sence kazanır mıyız?"

"Ben oldukça rekabetçiyim," diye kabul ettim. "Ayrıca acıklı hikâyelere bayılırlar. O konuda oldukça deneyimliyim."

Bunları söylemek istememiştim. Şu anda yapmak istediğim son şey dün akşamı konuşmaktı. Havayı dağıttığımdan korkuyordum ancak James sonra, "Bir hafta bile dayanacağımı sanmam. Muhtemelen firma attığım ilk şeyi yakarım," dedi.

"Biraz abartıyor musun?"

"Keşke. Bu tür şeylerde iyiyim ama nedense fırınla aram iyi değil. Pizza yapmayı teklif etmediğine memnunum."

James'in yanan pizzasına sövdüğünü hayal edince kıkırdadım. "Şimdi pişman oldum. Sana bir süre sataşmama yetecek malzeme toplayabilirdim."

Bana ters ters baksa da ışıldayan gözlerindeki neşeyi saklayamadı. "Baş belasısın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Masumca omuzlarımı silkiyormuş gibi yaptım. "Hiç bilmiyordum."

"Sıra sende." Kolumu dürttü. "Hep yaktığın yemek hangisi?"

"Daha önce hiçbir şey yakmadığımı söylesem inanır mıydın?"

"Hayır."

"Eh, doğru ama." Ona göz ucuyla baktım. "Herkes benim kadar yetenekli değil tabii. Anlıyorum."

"Şımarık."

"Bunu deyip duruyorsun."

"Sen de haklı olduğumu doğrulayıp duruyorsun."

Kahkaha attım ve konuşma mutfakta bir şeyi *yakar gibi olduğum* tek sefere doğru çevrildi. Ağabeyimin doğum günü için Grace'le kapkek yapıyorduk ama yanlışlıkla onları fırında unutmuştuk. Kendimi savunmam gerekirse, ağabeyimin yenilebilir hediyesinden çok okuduğum kitap ilgimi çekiyordu. Lila daha birkaç ay önce doğduğu için Grace de onunla ilgileniyordu.

Fakat James yine de bu konuda bana sataştı, adım adım inşa ettiğimiz rahat dostluk beni rahatlatmaya başlamıştı.

Yemeklerimiz bittiğinde, kısmen gece kalmama izin verdiği için bir şeyler yapmak istediğimden, kısmen de korkak olduğumdan bulaşıkları yıkamayı teklif ettim.

Kaçınılmaz olanı geciktirdiğimin farkındaydım. Er ya da geç ağabeyime Pete'den bahsedecektim. Sorumlu, iyi kardeş olan yanım bugün yapmam gerektiğini söylüyordu.

Mutfak temizlendikten sonra dün akşamki kıyafetlerimi giydim ve James'i telefonuna bakarken buldum. Bacakları açık halde kanepeye oturmuştu, iki bacağında da birer kedi yatıyordu.

Karşımdaki sevimli görüntüye kıkırdayınca başını kaldırdı.

"Komik olan ne?"

"Üçünüz." Gülümsedim. "Seni sevdikleri çok belli."

James kedilere güldü ve tüylü küçük kafalarını okşadı. "Onlar benim bebeklerim."

Güm, güm, güm.

İşte kalbim yine başladı.

Onun bir bebeği, gerçek bir bebeği, daha önce pervasızca baktığım o çıplak göğsüne yasladığını hayal etmek yasadışı hissettirmemeliydi, ancak hissettiriyordu. Gerçekten.

Kalbimi eriten görüntüyü yok etmek için başımı iki yana salladım. "Ben sadece sana her şey için teşekkür etmek istiyorum. Dün akşam için, bugün için... Hımm, her şey için."

Kaşlarını çattı ve kalkabilmek için kedileri kanepeye bıraktı. "Gidiyor musun?"

O zaman kafama dank etti. Bu, "Elveda, sonra görüşürüz," değildi. "Elveda. Muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim," türünde bir durumdu.

Çünkü onu kontroller için görmeye devam edecek olsam da aynı olmayacaktı. Klinikte Maddie ve James değil, Bayan Stevens ve Doktor Simmons'tık.

Birlikte yemek yapan, birbiriyle şakalaşan ya da birbirlerinin gözüne çok uzun süre bakan insanlardan değildik.

Fakat seçeneklerim neydi ki? Birlikteyken her şey kolay ve eğlenceli diye onunla daha uzun süre vakit geçirip bir şeyler yapmak istediğimi mi söyleyecektim?

Muhtemelen on yaş küçük birini ya da pembe dizilerden de beter aile sorunlarını içermeyen, daha ilginç planları vardı.

"Ağabeyimi aramalıyım." Bedeninin -çok yakınımda duran be-

deninin- sıcaklığına odaklanmamaya çalışıyordum. "Ona dün akşamdan bahsetmeliyim."

Anlıyormuşçasına başını yana yatırdı. "Babanı tekrar görmen nasıl hissettiriyor?"

Bu yüzyılın sorusu değil de neydi?

İhanete uğramış, canı yanmış, boş hissediyordum. Ayrıca korkuyordum. İsmini bulamadığım çok fazla şey hissediyordum ancak en önemlisi yorgun olmamdı, ben de James'e bunları söyledim.

Babam yıllardır hayaletken, yaşadığım müddetçe onu bir daha görmeyeceğimi düşünürken kendini göstermişti.

"Ama halledeceğim. Ağabeyim ne yapacağını bilir."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi, sesi öyle sert ve ciddiydi ki inanmak istedim. Her daim yanımda olacağına inanmak istedim ama yapamadım. "Ciddiyim, Maddie. Sende dursun diye kişisel numaramdan mesaj atacağım."

Başımla onaylayıp başka ne yapacağımı bilemeden ona gülümsedim. Sarılsa mıydım? Fazla dokunmayı seven biri gibi görünmüyordu, üstelik o çizgiyi bir kere çoktan geçmiştim.

"Ben de yanındayım," dedim samimiyetle. "Kendine iyi bak, olur mu?"

Bulacağından emin olmadığım bir şey arayan gözleri benimkileri delip geçti. "Eve güvenli bir şekilde döndüğünde bana mesaj at."

Eriyen kalbim yapışkan bir birikintiye dönüştü. Sammy ve Grace dışında hiç kimse benim için böyle endişelenmemişti. Takdir görmek iyi hissettirmişti ama kendime üstünde fazla düşünme izni vermedim.

Asla uzun sürmez. Sen bundan emin olursun.

Böylece gülümseyip veda ederek James'in evinin rahatlığından son kez ayrıldım.

Bölüm 21

MADDIE

Eve gider gitmez James'e mesaj attıktan sonra rahat kıyafetlerimi giydim.

Ben: Şimdi eve geldim. Muhtemelen insanlığın gördüğü en uzun şekerlemeyi yapacağım, haha

Bir an sonra bilinmeyen bir numara mesaj attı ve o olduğunu hemen anladım.

James: Böyle mi?

Ardından Gölge ile Sis'in kanepede sarılarak uyuduğu bir fotoğraf attı.

Ben: Çoooook tatlı

James: O konuda tartışamam. Bugün kendine çok yüklenme, Maddie

Son mesajını okuduğum anda kendimi yatağa atıp titreyen vücudumu battaniyeye sardım ve ağabeyimin numarasını tuşladım. Bunu yapmak istemiyordum ama şimdi cesur davranmazsam asla yapamayacaktım.

Telefon bir kere, iki kere çaldı.

"Prenses?"

Ağabeyimin sesini duyar duymaz çok uzun zamandır taşıdığım ağırlık omuzlarımdan kalktı.

"Sammy," dedim bir nefeste, sesini duyunca rahatlamıştım. Son konuşmamızın üzerinden bir ömür geçmişti sanki, şimdiyse ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" diye sordu, her zamanki gibi tüm baba içgüdüleri devreye girmişti.

Beni parçalayan da bu oldu.

Ağabeyim bunların hiçbirini hak etmiyordu. Hayatına onu doğurduğunda çok genç olan bir anneyle ve daha doğmadan terk edip giden bir babayla başlayarak çok fazla şey yaşamıştı.

Beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Onun yanında büyüdüğüm için son derece minnettardım ama yine de bu durumdan nefret ediyordum.

Onun sorunu olmaktan nefret ediyordum.

Ne zaman hayatını yaşamasına, kendine bakamıyormuş gibi görünen küçük kardeşi hakkında endişelenmemesine izin verecektim?

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülerek sonsuz bitiş çizgisine doğru koşturdu ve kendimi kaybettim.

"Maddie. Konuş benimle." Bana asla adımla seslenmezdi, o yüzden canını sıktığını bilmek daha çok ağlamama neden oldu. "Yine sakatlandın mı?"

Hayal ettiği şekilde değildi.

Bunu tahmin edemezdi ve onu da mahvedecekti.

Neden huzur içinde yaşayamıyoruz? Benim yüzümden mi?

Tabii ki senin yüzünden.

"Pete," diyerek hıçkırdım. "Dün akşam onu gördüm. O-o bana... gelmiş. Beni görmeye. Beni bulmuş."

"Hassiktir," diye mırıldandığını duydum sessizce, sonra hareket etmeye başladı. "Bir dakika bekle, tamam mı? Telefonu kapatma."

Bir kapının kapandığını duydum, ardından boğuk sesler geldi ve ağabeyim yeniden konuştu. "Seni hoparlöre aldım. Grace de yanımda. Ne olduğunu anlat, prenses." Sesi daha yumuşak geliyordu, muhtemelen karısı onu sakinleştirdiği içindi.

Burnumu çektim. "Lila nerede?"

"Bir arkadaşının doğum günü partisinde," diye yanıtladı Grace. "Sen iyi misin, tatlım?"

Buradaki işimiz bitmedi, Maddie. Sen benim kızımsın ve bu kez kurtulmana izin vermeyeceğim.

Babamın acımasız sözleri göğsümü kavrayarak beni konuşmaya zorladı.

Onlara beni Monica'nın Barı'nın dışında beklediğini, bir süredir takip ettiğini anlattım. Agresif davranmadığını ama ben istemediğimi söylediğimde iletişimde kalmakta ısrar ettiğini söyledim.

Bu süre boyunca ağabeyimin kaynayan öfkesini telefondan hissedebiliyordum. Çoğu zaman Grace konuşuyordu çünkü muhtemelen Sammy aklını yitiriyordu.

"Seni herhangi bir şekilde tehdit etti mi?" diye sordu nihayet, her kelimesine zehir karışmıştı.

"Açıkça etmedi fakat istemediğimi söylememe rağmen sanırım benimle yeniden iletişim kurmaya çalışacak."

"Kendini fiziksel olarak tehlikede hissediyor musun?"

"Hayır."

Hissetmiyordum. James'in bana anlattıklarına bakılırsa, babamın yıllar içinde birkaç kez yasalarla çatıştığından şüpheleniyordum. Bu da James'in polis olduğunu sandığı gün neden gittiğini ve ben yetkililere söylemekle tehdit ettiğimde neden yüzünün solduğunu açıklıyordu.

"Artık baba olmaya hazır olduğunu söyledi," dedim onlara.

Sammy zorla güldü ancak arkasında hiç neşe yoktu. "Şerefsiz."

"Bir süre bizimle Warlington'da kalmak ister misin?" diye sordu Grace, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.

"Hayır. Yemin ederim burada iyiyim."

Nihayet benden kurtulduktan sonra yine hayatlarını işgal etmek istediğim son şeydi. Üstelik burada güvensiz hissediyor değildim. Tamam, dün akşam sarsılmıştım ancak Pete'in bana bir şey yapacağını gerçekten düşünmüyordum. Sammy de bir kere havlayan köpek ısırmaz demişti. O, babamı benden daha iyi hatırlıyordu.

"Yalnız kalmanı istemiyorum," dedi ağabeyim sertçe.

"Yalnız değilim. Arkadaşlarım burada, her gün görüşüyoruz."

Tam olarak doğru olmasa da onlarla her gün konuşuyordum. Ayrıca James'i çok sık görüyordum ama o iş bitmişti galiba. "Yemin ederim burada iyiyim. Sadece size onu gördüğümü ve ilişkimizi canlandırmak istediğini söylemek istedim, tabii öyle bir niyetim yok. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Senin için her zaman endişeleneceğiz, prenses." Ağabeyimin sözleri kalbimi ısıttı, aynı zamanda da bok gibi hissetmeme neden oldu. "Senin kararına güveniyorum, tamam mı? Yine de seninle bir kez daha konuşursa eve dönüyorsun."

"Hayır, dönmüyorum. Ben işi ve *burada* bulmak istediği bir geleceği olan bağımsız bir kadınım, Sammy. Eziğin teki mesajı almıyor diye eve kaçmayacağım. Hayatımda ne yapıp ne yapmayacağımı o belirlemeyecek. Geri dönerse adaletin gerekeni yapmasına izin veririz."

Grace sesinde belirgin bir gülümsemeyle konuşana kadar hattın diğer ucunda sessizlik oluştu. "Eh, duydun kızı."

Ağabeyim iç çekti. Onu göremesem de dövmeli ellerinden biriyle yüzünü ovuşturduğunu biliyordum. Her şeyi böyle abartırdı. "Peki. Fakat her gün uyandıktan sonra ve yatağa girmeden önce bana mesaj atmanı istiyorum. Tartışmaya kapalı."

Korumacı tuhaflığına gülümsedim. Hiç değişmiyordu ve onu seviyordum ama zavallı Lila'nın önünde uzun bir yol vardı. "Tamam, *baba*."

Homurdandı. "Ciddiyim."

"Ben de."

"Tamam, ikiniz de." Grace telefonu ele geçirdi. "Pete her zaman zararsızdı ama onu yıllardır görmedik. Onun... tehlikeli birine dönüşüp dönüşmediğini bilmemiz mümkün değil."

Babamın söylediklerini, beni görmek için ona ulaştığında ağabeyimin onu reddettiğini Sammy'ye anlatmadım. Geçmişte ne olduğunu bilmesem de bunu şu anda ya da telefonda öğrenmek istemiyordum. Son yirmi dört saatte, bana birkaç on yıl yetecek kadar dram yaşamıştım, daha fazlasını almasam da olurdu.

"Anlıyorum," demeyi uygun buldum. "Ayrıca söz veriyorum iyiyim."

"Seni otoparkta pusuya düşürdüğünde yalnız mıydın?" diye sordu ağabeyim.

Sıcaklık yanaklarıma hücum ettiğinde yüzümü göremedikleri için minnettar oldum. "Hayır, yanımda bir erkek arkadaşım vardı. Arabasının ve plakasının resmini çekti."

Sammy'yi avucumun içi gibi biliyordum. Yani "erkek" olmasına hayatı pahasına takıldığı acı verici bir şekilde belliydi. "İyi düşünmüş."

Utancımı gizlemek için boğazımı temizledim. "Başka bir şey olursa sizi ararım."

"Tamam, tatlım. Bize hemen söylediğin için teşekkür ederiz," dedi Grace. Şu anda ona sarılmayı deli gibi istiyordum. Ben küçük bir kızken bana çok güzel sarılırdı ve bunu fena halde özlüyordum.

"Seni seviyoruz," dedi Sammy. "Lütfen bir şey olduğu anda bana mesaj at ve buraya her zaman gelebileceğini bil, tamam mı?"

Bu sözler beni rahatlatmak yerine daha suçlu hissetmeme yol açtı. Eve dönmemi istiyordu, bense zorla girmek istemiyordum.

Halat kopana kadar çekip itiyor, çekip itiyordum.

"Ben de sizi seviyorum. Benim için Lila'yı kocaman öpün."

"Öperiz. Güle güle, prenses."

Telefonu kapattığımızda evimdeki ani sessizlik beni ilk kez boğdu. Babamın benimle tekrar görüşmek istediğini öğrendikten sonra korkuyor değildim ama artık yalnız kalmak istemediğime karar vermiştim.

Bugüne dek kendi kendime kalmakta hiç sorun yaşamamıştım. Evet, arkadaşlarımı seviyordum ancak "kendime ayırdığım vakit" hep önceliğim olmuştu.

Fakat şimdi...

Şimdi o vaktin bir kısmını birisiyle paylaşmak istiyordum. Yanında çirkin yanlarımla da kendim olabileceğim biriyle.

Sonuçlarını düşünmeden mesajlarımızı bir kez daha açtım.

Ben: Yürüyüşe gitsem ayak bileğim sorun çıkarır mı sence?

Yalnızca bir dakika sonra telefonum cevabıyla titredi.

James: Kolay ve kısa olursa çıkarmaz. Neden sordun?

Ben: Doğayı özlüyorum ve bileğimi sınamak istiyorum.

James: Birkaç güzel yer biliyorum. İstersen sana konumlarını gönderirim.

Randevu uygulamasındaki profil açıklamasını hatırlayarak bütün cesaretimi topladım ve mesajına yanıt verdim.

Ben: Onun yerine benimle gelsen?

Bir, iki dakika geçti. Yazma baloncuğu iki kere çıkıp kaybolduktan sonra iki kelimelik cevabı geldi.

James: Ne zaman?

Ben: Yarın sabah?

Yine sonsuz bir duraksama oldu.

James: Seni sabah 9'da alırım.

Bölüm 22

JAMES

Pes ediyordum. Teslim oluyordum.

Artık kendime yalan söylememin bir anlamı yoktu, özellikle de önümde sallanan uyarı flamalarını sürekli görmezden gelirken.

Maddie'den uzak kalamıyordum. Kalmak istemiyordum.

Her gün o güzel, dikkatli gözleri ve sadece içeri girerek bütün odayı aydınlattığı gülümsemesi için yanıp tutuşuyordum. Hararetli kişiliğini özlüyor ve daha da parlasın diye tüm şeytanlarını yok etmek istiyordum.

Belki de tamamen delirmiştim. Bu seçeneği tamamen elemiş değildim. O hâlâ yirmi bir yaşındaydı, bense otuz birden bir gün bile genç değildim, yani aramızdaki yaş farkı pek az sayılmazdı.

Üstelik bütün bunlara rağmen, ruhum onunkini çağırmıyormuş gibi davranmaya devam edemiyordum.

Pazar sabahı saat dokuzda binasının önünde onu beklerken hislerim doğrultusunda hareket etmemem gerektiğinin farkındaydım. Maddie hâlâ kariyerini nasıl yöneteceğini çözmeye çalışıyordu, ben de araya girmek istemiyordum. Gençti ve geleceğinin artık Norcastle'da olmadığına karar verirse onu geride tutmayı reddediyordum.

Bu duygular nereden geldiyse bir o kadar kolay gidebilirlerdi. Ne de olsa ben sağlıklı ilişkiler için uygun biri değildim.

Yolcu tarafındaki pencerenin hafifçe tıklatıldığını duyduğumda düşüncelerimden çıkıp o çok özlediğim tatlı yüzü gördüm.

Daha bir gün olmuştu.

Kapının kilidini açtığımda Maddie içeri girdi, bileği başına çok bela oluyormuş gibi görünmüyordu. "Günaydın." Kemerini takarken gülümsemesi kayboldu, ayrıca haftalardır ilk kez bu kadar samimiyetle mutlu görünüyordu. "Of, soğukmuş."

"Günaydın." Isıtıcıyı açtıktan sonra park ettiğim yerden çıktım. "Dağlar daha da soğuk olacak. Su ve yiyecek getirdin mi?"

"Evet ve evet," dedi. "Ben senin gibi uzman bir yürüyüşçü değilim ama Google'da araştırdım."

Doğru. O lanet randevu uygulamasında hobilerime yürüyüş yazdığımı unutmuştum. Eh, aslında ben yazmamıştım ama bu gerçek hâlâ geçerliydi. Şerefsiz Graham.

"Ne kadar sık yürüyüşe gidiyorsun?" diye sordu, samimi ilgisini sevimli buluyordum.

"Birkaç haftada bir sanırım. Ayda en az iki kere gitmeye çalışıyorum."

Maddie kısık sesle ıslık çaldı. "Yürüyüş yapmayı sevdiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Sen hiç gittin mi?"

"Geçen yıl üniversiteden arkadaşlarımla gitmiştim. Bir saat uzaklıktaki Clark Hills'e. O yolu biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Üç kere yürüdüm. Bugün oraya gitmiyoruz."

"Öyle mi?" Gözlerinde parlayan merakla bana baktı. "Peki ya nereye gidiyoruz?"

Sırıtarak otoyola çıktım. "Sürpriz."

"Beni kaçıracaksın, değil mi?"

"Yakalandım. Çok güzel parmesanlı sos yapıyorsun. Öyle istediğin gibi gitmene izin veremem."

Kahkahası içimde uyuyan bir şeyi alevlendirdi. İçimdeki o şey merakla bir gözünü, ardından diğerini açtı ve gözlerini kırpıştırdı.

Hayır. Dur.

Yola gidişimiz kırk dakika sürdü, o sırada rahatsız edici olmayan sıradan bir sohbet ettik. Maddie radyodaki şarkılara eşlik etti. Onun yanında olmak tehlikeli derecede bağımlılık yaratıyordu, daha doğru düzgün başlamamış olsa da bugünün bitmesini istemiyordum.

Henüz pazar sabahının erken saatleriydi ve trafik olmadığından patikaya vardığımızda park yerinde başka araba yoktu.

Maddie, bitmek tükenmek bilmeyen yeşil ve mavi renk denizi izleyerek hayranlıkla pencereden dışarı baktı. "Vay canına," dedi bir nefeste.

Gerçekten vay canına, diye düşündüm ona bakarken.

"Gerçekten göle ulaşacak mıyız?" diye sordu.

"Tabii. Yalnızca birkaç kilometre ileride. Hem yolumuz çoğunlukla düz, yani bileğine bir şey olmaz." Motoru durdurup ceketimi ve sırt çantamı arka koltuktan aldım. "Gidelim mi?"

Boş patika, yaprak kaplı ormana çıkıyordu. Yürümeye başladığımızda Maddie her buluta, her ağaca hayret etti. Botlarımız yağmurun ıslattığı yolla buluştuğunda uzun zamandır ilk kez rahat bir nefes aldım.

Daha önce bir kere -yıllar önce- bu patikaya gelmiş olsam da manzarasının ne kadar büyüleyici olduğunu unutmuştum. Buna rağmen gözlerimi yanımdaki kızdan alamıyordum.

"Ah, bak!" Maddie yakındaki bir ağacı gösterdi. "Şuradaki dağ baştankarası," dedi neşeyle, ağacın gövdesinin yanında durdu.

"Ne dedin?"

Ağaçların tepesinden süzülen belli belirsiz ışığı engellemek için elini kullandı. "Bir kuş. Gördün mü?" Tekrar işaret etti, ben de parmağını takip ederek gözlerimi kıstım. "Küçük bir tür. Başı siyah-beyaz, vücudunun geri kalanı çoğunlukla gri."

Gözlerim tam küçük şeyi bulmuşken ötüşü bize ulaştı. "Gördüm."

"Çok tatlı." Hayvan onu görebiliyormuş, şu anda benim yaptığım gibi yumuşaklığını takdir edebilecekmiş gibi kuşa gülümsedi. Şanssız kuş.

Etrafımızdaki doğa seslerini bozmak istemediğimizden sessizce patikayı takip ettik ve sadece su içmek için bir kere durduk. Bir ara bileğini sordum, o da sorun yaratmadığını söyledi.

Yürürken aklıma uzun süredir, muhtemelen arkadaşlarım bu yılın başında beni zorla geziye götürdüğünden beri bu şekilde dışarı çıkmadığım geldi. Fakat aylar geçmişti. Belki de hafta sonu için ara-

bayla Bannport, Maine'e gitmeyi düşünmeliydim. Çok uzak değildi, ayrıca şehirden tek başıma çıkmak bana iyi gelirdi. Gölge ile Sis arabadan rahatsız olmuyordu, yani onlar da gelebilirdi.

Ebeveynlerimi de davet etme fikri aklıma geldikten iki saniye sonra o fikri alev almış gibi bıraktım. Bizimkileri çok seviyordum ve onları olabildiğince sık ziyaret etmeye çalışıyordum ama onlarla koca bir hafta sonu geçiremezdim. Birlikteyken konuyu erkek kardeşime getireceklerini bildiğim için bunu *yapamazdım* çünkü çizgiyi orada çekiyordum. Niyetleri iyiydi, o kadarını biliyordum fakat bu canımı daha az yakmıyordu.

"Düşüncelere daldığını buradan duyabiliyorum," dedi Maddie, dudaklarında ufacık bir gülümseme vardı.

Yalnızca birkaç adım ileride olduğundan iki uzun adımda ona yetiştim. "Düşüncelere dalmadım."

Dilini şaklattı. "Bana yalan söyleme, seni huysuz."

Durdum. "Az önce bana ne dedin sen?"

Ela gözleri yaramazlıkla parladı. "Kafanı karıştıran ne?" diye sordu sorumu duymazdan gelmişti.

"Hiçbir şey."

"Sana kimse inanmaz."

"Yalan söylemiyorum."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Peki, bana söyleme." Sonra da umursamazca omuz silkip döndü ve yürümeye devam etti.

Ona hızlıca yetiştim, göğsümdeki bu tuhaf his suçluluğa çok benziyordu. "Peki," diye kabul ettim. "Aklımda bir şey olabilir."

Bir kez daha omuzlarını silkerek bu rahatsız edici hissi körükledi. "Sorun değil, cidden. Bana söylemek zorunda değilsin." Bana doğru hızlı bir bakış attı. "Bir şeyleri saklamak istemeni anlıyorum. Beni o kadar iyi tanımıyorsun bile."

Onu durdurmak için elimi koluna doladım ancak canını yakacak kadar sıkı tutmadım. "Orası doğru değil," dedim, sözcüklerim tamamen dürüstlükle kaplıydı. "Biz arkadaşız."

"Gerçekten mi?"

Sözlerinin karnıma yumruk yemişim gibi hissettirmesinden ve hemen cevap veremiyor olmaktan nefret ettim.

Arkadaş mıydık?

Evet ama aynı zamanda hayırdı.

Arkadaşlarımı omzuma atıp en yakın ağacın gövdesine dayamak ve sıkı sıcaklığının içine soktuğum parmaklarımla boşalmasını sağlamak istemezdim.

O yüzden belki de Maddie'ye karşı hissettiklerim pek geleneksel tarzda bir arkadaşlık değildi, hatta *hiç* değildi.

Tek bildiğim, onu bir daha görmeme düşüncesinin midemi bulandırıyor olmasıydı. Onu tekrar bulana kadar dünyayı paramparça etmek istememe neden oluyordu ve bunun bizi hangi sınıfa soktuğunu bilmiyordum.

Fakat bu duygular çok kafa karıştırıcı, dile getirilemeyecek kadar korkutucuydu. Bu yüzden sadece doğru hissettirenleri söyledim. "Evet, Maddie. Arkadaşız." Kolunu bırakmadım, o da geri çekilmedi. "İçinde olduğum aile sorunlarını düşünüyordum."

İşte. Konuşmamı, ona açılmamı istemişti, değil mi? Her zamanki rahatsızlığı hissetmedim fakat nedeni belki de genel olarak ona hiçbir şey söylememiş olmamdı.

Yine de ifadesi yumuşadı, akıl sağlığımı bir arada tutan ince ipi bırakırsam içinde kaybolacağım gözlerinden anlayış geçti. Maddie başıyla hafifçe onayladı. "Tamam. İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin." Etrafımızda kuşlar ötüşüyor, sabah yanımızdan geçip giderken rüzgâr hızlanıyordu. "Ama şimdi bu konuda endişelenmeye gerek yok, değil mi? Şu anda düzeltemezsin?"

Sırf yapabiliyorum diye yutkundum. "Doğru."

Bir şey söylemek istermiş ama sonunda değmeyeceğine karar vermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Yüzündeki hüzünlü ifade böylece kayboldu, dudakları tepemizdeki güneşi bile gölgede bırakabilecek bir gülümsemeye dönüştü ve ruh halimin anında onunla birlikte değiştiğini hissettim. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Nedir?"

Tutuşumdan kurtuldu ve kolumu bizzat yakalayıp beni patikada çekiştirerek şaşırttı. "Bir kuş bulmama yardım edeceksin. İlk gören kazanır."

"Ben kuşlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim ancak

yanağımın gülümsemenin başlangıcıyla seğirdiğini hissedebiliyordum. *Bu kız.*

"Gözlerin var ya. O kadarı yeterli."

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını bilsem de, "Peki," dedim çünkü ona hayır diyemeyeceğimi fark etmeye başlamıştım. Bu beni olması gerekenden daha az endişelendirdi. "Hangi kuşu arıyoruz?"

"Kırmızı kanatlı bir karatavuk. İki kanadı da tamamen siyah üzerine kırmızı noktalı, gözden kaçırman imkânsız." Omzunun üzerinden bana baktığında kolum hâlâ küçük elinin içindeydi. "Kaybedersen dönüşte donut almak için durmak istiyorum. Sen ödeyeceksin."

Dudaklarım seğirdi. "Peki ya kazanırsam?"

"Kazanırsan istediğini yapabiliriz."

Maddie'nin sert vücudumla bir ağaç gövdesinin arasına sıkıştığı kısa bir görüntü zihnime hücum etti. "Düşüneceğim," demeyi tercih ettim, sesim sakin çıksa da içten içe lanet olası aklımı kaybediyordum.

"Tamam. Zaten kazanamayacaksın."

Zihnimdeki resim Maddie'nin kucağıma atıldığı ve elimin, geldiğimizden beri sayısız kez baktığım poposuna şaplak attığı başka bir şeye dönüştü.

"Dediğim gibi, şımarık," diye mırıldandım sessizce ancak onun duyamayacağı kadar kısık sesli değildi.

Kollarını göğsünde kavuşturmak için benimkini bırakınca sıcaklığının yokluğunu hissettim. "Haksız çıkar o zaman, doktor."

O kelime içimdeki yasak ve dizginlenmemiş bir şeyi harekete geçirdi. Ne halt ettiğimi anlayamadan elimi yüksekten topladığı atkuyruğuna doladım ve hafifçe çektim.

Ağır nefesi benimkine uzanırken ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Artık doktorun değilim, Maddie," diye mırıldandım.

Eli hâlâ saçında duran elimi kaplayana kadar uzandı. Ardından en çılgın fantezilerimde bile asla ama asla beklemeyeceğim bir şey yaptı.

Parmaklarımı uzaklaştırmak yerine daha sert çekmemi istermiş gibi eklemlerimi sıktı.

Bu hoşuna mı gidiyor?

Aklım bu ihtimalle aşırı çalışmaya başladı. Sırf nabzını yoklamak, onu yanlış okuyup okumadığımı anlamak için atkuyruğunu biraz daha sert çektim. Dudaklarından küçük bir inilti döküldü ve yanaklarındaki pembelik bilmem gerekenleri anlattı.

"Değil misin?" diye sordu, sesini sıradan tutmaya çalışsa da kesik nefesleri gerginliğini ele veriyordu.

O kadar seksi ve sevimliydi ki. Öz denetimimin dizginlerini birazcık daha bıraktım.

Yeniden konuştuğumda dudaklarım kulağına değerek onu ürpertti. "Hastalarımla yürüyüşe çıkma alışkanlığım yoktur, hayır."

"Peki, genelde saçlarını çeker misin?" diye sordu, içinde olduğunu bildiğim o utanmaz özgüvenini toplamıştı.

İşte benim küçük *deli dolum.*

"Sadece şımarıklık yaptıklarında ki bu, şimdiye kadar hiç olmamıştı. Yani hayır."

Saçını tutmayı bıraktım, onun elleri de beni bıraktı. "Şu kuşa dönelim," dedim hızlıca, aramıza yeniden normallik getirmeye çalışıyordum. Tabii benimle aletim arasına da.

Yirmi dakika sonra Maddie kırmızı kanatlı karatavuk denilen kuşu ilk bulan oldu, yani dönüşte ona donut borçluydum. Ona donutları her türlü alacağımın farkında olmadan yorgun günün ardından tatlısına kavuşacağı için heyecanla cıyakladı.

Öğle vakti göle ulaştık ve sandviçlerimizi yemek için kenardaki kurumuş çimenlerin üzerine oturduk. Maddie'ye kuşları nasıl bu kadar iyi bildiğini sorduğumda güldü. "Büyükbabalarımdan biri öğretti. Ben çocukken birlikte kuş gözlemlemeye giderdik," diye açıkladı.

"Büyükbaban ve büyükannenle yakın mısın?"

"Büyükbabalarımla," diye düzeltti, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "İki tane büyükbabam var, büyükannem yok. Birbirleriyle evliler."

Kafama dank etmesi bir saniye aldı. "Bir dakika. Büyükbabaların birlikte mi? Yani..."

"Eşcinseller, evet." Sırıttı.

"Güzelmiş."

"Kanada'da yaşadıkları için onları istediğim kadar sık göremiyorum ama harikalar." Sandviçinin son lokmasını yutarken ince boynundaki hareketi izledim. "İkisi Grace'in babası, onu evlat edinmişler. Grace annem olmadığı için teknik olarak torunları sayılmam ama kimin umurunda? Aileyi aile yapan kan değildir."

Bana pek de uzak olmayan rahatsız edici bir his karın boşluğuma yerleşince çimlerin üzerinde kıpırdandım. "Yapma ya," diye mırıldandım sessizce.

Buna rağmen duydu. Tabii ki duydu. "Ne demek istiyorsun?"

Evet, James, ne demek istiyorsun?

Daha önce ailem hakkında konuşmamı duyduğu için bir fikri olmalıydı ancak üzerine gitmedi. Yalnızca hiçbir yargılama taşımayan, açık bir ifadeyle bana baktı. Sadece... dinlemek istiyordu.

Bu yüzden ilk kez konuşmak istedim.

"Bir ağabeyim var. Konuşmuyoruz."

Ebeveynlerimin sürekli çaba sarf etmemi istemesi, ailenin birbirini bağışlaması gerektiğinde ısrar etmesi hiç yardımcı olmuyordu. Bir anlamı olmadığını bilmelerine rağmen durmuyorlardı.

On iki yılın ardından unutmadığımı ve kesinlikle bağışlamadığımı biliyorlardı. Özellikle de onun bana yaptığı şeyleri.

"Neden geçinemediğinizi sorabilir miyim?"

Ona özür diler gibi baktım. "Sorabilirsin ama cevap vermeyeceğim."

Bu beklenmedik cevap üzerine gözlerini kırpıştırdı, ardından başını geriye yatırarak o kaygısız kahkahalarından birini koyuverdi. "Oldukça adil. Bana ondan bahsettiğin için teşekkürler."

"Neden teşekkür ediyorsun?"

Omuzlarını silkip bakışlarını uzaklaştırdı. Parmakları yeşil çimin üzerinde kaydı, onları tatlı tatlı okşadı. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor o kadar. O yüzden benimle elinden geleni paylaştığın için teşekkür ederim."

Midem kasıldı.

Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu. Kendimden bahsetmem hoşuna gidiyordu. Üstelik şimdiye kadar ger-

çekleştirmekte başarısız olduğum NFL hayalimi sormamıştı. Sanki geçmişimin o kısmı onun için yoktu ve bu yüzden minnettardım.

Ağaç gövdesini boş vererek onu şu an oturduğu yerde yere sermek ve oksijenim bitene kadar öpmek istiyordum.

"Benim de senin hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor," dedim dürüstçe. "Sürprizlerle dolusun."

Zorla güldü. "Sanırım babamı öğrenmek o sürprizlerden biriydi, değil mi?"

"Konuşmak istemezsin diye düşündüm."

Nazik parmakları aramızdaki çim taneleriyle oynamaya devam ederken omuzları kalkıp indi. "Dün ağabeyimle konuştum. Bir süreliğine Warlington'a dönmemi teklif etti."

Nefesim durdu. *Warlington*. Orası da Batı Yakası'ndaydı ancak saatlerce uzaktaydı. Sonsuzluk kadar uzaktaydı.

"Peki, sen ne dedin?" diye sorabildim sıradan bir şekilde, şu anda bedenim tamamen gergin değilmiş gibi davranıyordum.

Nihayet tanımlayamadığım ama çok rahatlatıcı hissettiren o görünmez çizgiyi aşmışken Maddie'nin taşınması midemi huzursuzluktan bulandırıyordu. Onu uzun süredir tanımasam da üniversiteden beri hiç kimsenin yanında kendimi bu kadar özgür, bu kadar *rahatlamış* hissetmemiştim.

Hatta hiçbir zaman hissetmemiştim.

Karşılığında bir şey beklemediğini bilerek vaktimi birlikte geçirebileceğim biriydi. Gizli niyetleri yoktu. Yüksek sesle dile getirmesi hâlâ canımı yakan anıları açık etmeye zorlamayacağına güvenerek konuşabileceğim biriydi.

Maddie'yle olmak aynı anda hem doğru hem de yanlış hissettiriyordu. Kendime ona yaklaşma izni vermem verdiğim en doğru ve en yanlış karar gibi hissettiriyordu.

"Babamın hayatımı kontrol etmesine izin vermeyeceğimi söyledim," diye cevapladı, sesinde hayran kalmadan edemediğim bir kararlılık vardı. Bu kadar çok şey yaşamış birine göre çoğu insanın yapacağından daha dik duruyordu. "Norcastle'da kalmak istiyorum. Benim hayatım burada."

Rahatlamalıydım -rahatladım da- ancak ağabeyinin yanına ta-

şınmasını teklif etmesi zihnimdeki sessiz bir uyarıyı harekete geçirdi. "Burada kendini güvende değilmiş gibi hissediyor musun? Baban yüzünden?" diye sordum dikkatle. Cevabı bilmeden o orospu çocuğunu şansım varken benzetmediğime pişman olmuştum bile.

"Pek sayılmaz." Dizlerini göğsüne çektikten sonra çenesini üzerine koydu. Ardından gözleri benimkilerle buluştu. "Babam havlar ama ısırmaz. Burada güvende olduğumu biliyorum."

"Öylesin." Dile getirmeye fazlasıyla korktuğum gizli kelimelerin arkasındaki anlamı fark etmesini umdum: Ben burada olduğum müddetçe güvende olacaktı. "Fakat nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

"Ben..." Babasını görmenin onu nasıl hissettirdiğini düşünmeyi hiç bırakmamış gibi kaşlarını çattı. Derin bir nefesin ardından konuşmaya devam etti. "Çoğunlukla şok içindeyim. Babam ben dört yaşındayken gitti ve o zamandan beri onu pek düşünmedim. Ben... ağabeyimle tekrar iletişim kurduğunu ve beni görmek istediğini bilmiyordum."

"Ağabeyin sana söylemedi." Bu bir soru değildi, ayrıca ağabeyinin bu seçimi yapmasının nedenini anlayabiliyordum.

"Hep bir daha benimle iletişim kurmayacağını varsaymıştım. Kendi hayatına devam ettiğini... Ya da öldüğünü. Emin değildim."

"Senden sakladığı için ağabeyine kızgın mısın?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Hayır. Beni ondan uzak tutmak istediği için onu suçlamıyorum," diye açıkladı. "Babam güvenilir bir adam değil ve ağabeyim sadece beni koruyordu. Pete beni ikinci kez terk ederdi, bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum. Ağabeyimin neden yaptığını anlıyorum ve ona kızgın değilim."

"Bu dediğin oldukça takdire şayan, Maddie." Gölün diğer tarafında küçük bir kalabalık öğle yemeği için toplandı. Sesleri patlatmayı asla istemediğim küçük baloncuğumuzun içine ulaşmadı. "Herkes bu şekilde görmez."

"Sadece... Ne anlamı var ki?" Uzun uzun iç çekti. "Zaten babamı görmek istemezdim, yani Sammy doğru olanı yaptı. Pete'i ne şimdi ne de başka bir zaman görmek istiyorum. Onunla herhangi bir ilişkim olsun istemiyorum. On yedi yıl önce gittiğinde niyetini

açıkça belli etti. Pete Stevens iyi bir adam değil ve hiçbir zaman da olmayacak."

Pete Stevens.

Maddie'ye yaşattığı her şeyi ödetene kadar bu isim beynime kazılı kalacaktı. Özellikle bu mevzuda şiddete karşı değildim.

Bir süre sessiz kalarak kuşların ve gölün seslerinin ikimizin adına konuşmasına izin verdik. Son birkaç saatte rüzgâr hızlanmış, hava soğumuştu ama en azından açıktı. Yağmur üzerime yağarken yürüyüşe çıktığım olmuştu, hiç eğlenceli değildi.

Korkutucu bir düşünce zihnime ışık hızında geldiğinde arabama dönmeye başlamayı teklif etmek üzereydim. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve bir türlü gitmiyordu.

Bunu neden daha önce düşünemediğimi bilmiyordum. İçimi yiyip bitiriyor, beni kaynatıyordu. Cevap almazsam bu gece gözümü kırpamayacağımı biliyordum.

Maddie'nin gözleri gölde kaybolmuştu.

"Maddie," diye başladım dikkatini çekerek. Sonraki sorumla silineceğini bildiğim küçük bir gülümsemeyle başını çevirdi. "Sana baban hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Tam da korktuğum gibi gülümsemesi söndü. Belki normal gözler için çok fark edilebilir değildi fakat yüzündekinin mutlu bir tane olmadığını anlayacak kadar gülümsemesini görmüştüm. "Tabii."

İsteğimden hoşlanmadığı belliydi ama yine de ekleme gereği duydum: "Kolay bir soru değil."

"Sorun yok."

"Ona karşı çocuk ihmali ve duygusal istismar kayıtların olduğunu söylemiştin." Bunu düşünmek bile midemi altüst ediyordu. Başıyla onaylayınca, "Baban hiç başka türlü istismarda bulundu mu?" diye sordum.

Kendine geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana hiç elini sürdü mü?"

Evet derse o orospu çocuğunun bir gün daha yaşamasına izin vermeyecektim. Maddie'ye donutlarını alacak, onu eve bırakacak ve bulana kadar Pete Stevens'ı arayacaktım. Sonra da onu çıplak ellerimle öldürecektim.

Olaya dahil olan herkesin şansına, "Hayır," dedi.

"Yaptıysa söyleyebilirsin. Seni bu yüzden asla yargılamam veya suçlamam," diye ısrar ettim.

"Yapmayacağını biliyorum." Duraksadı. "Sana güveniyorum, James. İstismar etmiş olsa gerçekten söylerdim ama etmedi. Sadece bana bağırdı, bazen de ittirdi fakat hiç daha ileri gitmedi. Aksi takdirde ağabeyim onu öldürürdü."

Görünüşe göre ağabeyiyle aynı kanaatteydik.

Ağzımdan rahat bir nefes kaçtı ve omuzlarımdaki gerginlik kayboldu. "Tamam. Sadece emin olmak istedim. Nasıl katlanırdım..." *Sakın söyleme.* "Unut gitsin."

Maddie'nin ihtiyacı olan son şey ona karşı hissettiğim bu tuhaf korumacılığın farkına varmaktı.

"Neye nasıl katlanırdın?" Diziyle benimkini dürttü.

Bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Çimlerin üzerinde yan yana oturuyorduk, kollarımız birbirine değiyordu ve onu kucağıma çekip gerçekten iyi olduğundan emin olana kadar orada tutma isteğime direniyordum.

Vakti değil. Asla olmayacak.

"Önemli değil."

"James," dedi inişli çıkışlı bir sesle.

Avucumun içiyle çenemi ovarak her seferinde benden aldığı küçük gülümsemeyi gizledim. "Her zaman istediğini almak zorundasın, değil mi?"

Benim aksime Maddie sesindeki neşeyi gizlemedi. "Hadi, koca adam, söyle bana."

Koca adam. Bundan çok daha dayanıklı olmalıydım ama kahretsin... karşımdaki oydu. Sakatlığımdan beri hiç yapmadığım şekilde kendimi açmak istememe neden oluyordu. Hatta hiçbir zaman.

Bütün tedbirleri rüzgârın içine atıp pes ettim.

Gerçeği mi istiyordu? O halde söyleyecektim.

"Acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum, Maddie. Şimdi veya geçmişte, herhangi bir şekilde. Sana zarar veren kişiye zarar vermek istememe neden oluyor. Kötü bir şekilde. Defalarca."

Hiçbir şey söylemediğinde çok ileri gittiğimden korktum.

Kim böyle saçmalıklar söylerdi ki? Daha iki gün önce hastam olan, yirmi bir yaşındaki birine hem de?

Kafayı üşütmüştüm. Başka açıklaması...

Maddie kollarını boynuna attığında az daha yere düşüyordum. Kollarımdan biri içgüdüsel olarak karnına dolanıp onu kısmen kucağıma çekene kadar durmadı.

Bana sarılıyordu.

Tokatlamıyor ya da deli demiyor, *sarılıyordu.*

Çok çabuk bitti ve sıcaklığının tadını tam olarak çıkaramadan geri çekilip göz göze gelebilelim diye önümde çömeldi.

"Sen nasıl gerçek olabilirsin?" diye sordu nefes nefese, bense ne demek istediğini anlamadığımdan cevap vermedim. Aslında gerçekdışı olan oydu. "Beni her zaman dinlediğin için teşekkür ederim."

Afallamıştım. Bu yüzden yalnızca, "Az önce atkuyruğunu çektiğim için özür dilerim," diyebildim.

Tekrar çimlere oturdu. "Merak etme. Hoşuma gitti."

Nefes almayı bıraktım.

O da gülümsemeyi bıraktı.

"Yani..." Yanakları alev alırken boğazını temizledi. Kirli sakalım benimkileri sakladığı için şanslıydım çünkü şu anda kırmızı olduklarına emindim. "Sana sataşmak hoşuma gidiyor. Şaka yapmak. Tasasız bir eğlence. Seviyorum."

Sana yapmak istediklerimin şakacı ve tasasız bir yanı yok, bebeğim.

"Seni korkuttum sandım," diye kabul ettim.

"Asla korkutamazsın ki." Sözcüklerindeki gerçeği duyuyordum, bu durum kalbimi yatıştırmıştı. Ardından Maddie parmaklarını uzatarak yanağımı dürttü. "Kızarmışsın."

"Kızarmadım."

Kızarmıştım ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Maddie'nin gülümsemesi tamamen yaramazdı. "Seni birkaç kere kızarırken yakaladım aslında, biliyor musun?" diye itiraf etti, soğuk yüz ifadeli maskemin anlaşılmaz olduğuna dair bütün illüzyonları yok etmişti. "O huysuz ve korkutucu dış görünüşün altında aslında oldukça sevimlisin."

Sevimli. İçimde tam anlamıyla rahatsız edici olmayan bir şey çalkalandı.

"Daha önce bana sevimli diyen olmamıştı," diye kabul ettim yüksek sesle, bu seviyedeki hassasiyetin iyi bir fikir olduğuna neden karar verdiğimi düşünüyordum.

Çünkü karşımdaki o.

"Eh, öylesin ama. Tanıştığım en sevimli huysuzsun." O gülümseme gözlerindeki şakacı parıltıyla birleşerek felaketim oldu. "Geri dönmeye başlasak mı? Oyunbozanlık yapmak istemem ama o donutlara ihtiyacım var."

Kıkırdadım ve tek bir rahat hareketle kalkıp ona yardım ettim.

Açık sözlülüğü, neyi ne zaman istediğini söylemekten asla çekinmemesi beni sürekli şaşırtıyordu. Ya da utanmadan bana sataşması ve karşısında memnuniyetle güçsüz kalışım...

Ebeveynleriyle büyümediği için bir şeyleri kaçırdığını düşünüyor olabilirdi ancak bu kadar inanılmaz, coşkulu, şefkatli bir kadın olması hem içten hem de dıştan ne kadar güçlü bir kadın olduğunun kanıtıydı.

Daha önce birine bu kadar hayranlık beslediğimi hiç sanmıyordum.

Bölüm 23

JAMES

İki saat sonra, Maddie sırtımdayken arabama ulaştık.

Yarım saat önce ayak bileğinden şikâyetçi olmuştu, ben de onu kitap çantası gibi taşırken bedeninin benimkine değen sıcaklığı ve belimdeki bacaklarını sevgiyle karşılamıştım. İhtiyar sırtımı incitmemi istemediği konusunda ısrar etse de zaten ağırlığı benim için bir şey değildi.

Daha önce hiç birinin kıçına şaplak atma isteğime böyle direnmemiştim.

Arabaya binmeden önce kollarını esnettiğinde bale geçmişi zarif hareketlerinde kendini gösterdi. Dans ettiğini hiç görmemiştim ama görsem gözlerimi ondan ayıramayacağımı hissediyordum. Onu olağan şeyler yaparken gördüğümde bile gözlerimi ayırmak zor oluyordu.

Arabaya biner binmez telefonumu çıkarıp müzik uygulamasını açtım. "Çalma listelerimden birini açmam sorun olur mu?"

Bana gülümsedi. "Aç tabii."

Ben bizi otoparktan çıkarırken Pet Shop Boys'un bir şarkısının neşeli notaları arabayı doldurdu. Maddie başıyla küçük, mutlu dansını yaparken göz ucuyla onu izledim ve direksiyonu sıkıca tutmaktan parmak eklemlerim beyaza döndü. Ellerimi o gevşek, kahverengi saç tutamlarını kulağının arkasına atmamam için uyarıyordum adeta.

Gözlerin yolda olsun. Onu korkutup kaçıracaksın.

Bu ürkütücü düşünce ellerimi yerinde, ağzımı da kapalı tutma-

ma yetti. Ta ki Maddie, "Bu şarkı güzelmiş. Kimin?" diye sorana kadar.

Araba sürüyor olmasaydım başımı çevirir, ona hayretle bakardım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kaygısız kıkırtısı arabayı doldurdu. "Hayır."

"Bana sahiden Pet Shop Boys'un kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Yani, Taylor Swift'in kim olduğunu bilmiyorum demedim. İşte *o* suç olurdu," dedi. "Ayrıca bir gruba göre oldukça tuhaf bir isimmiş. Pet Shop Boys* mu? Bana Zoo Guys**'ı da sevdiğini söyleme sakın."

Gülümsemeye başlarken dudaklarım seğirdi. "Az önce bir sürü nesle ve harika müzik zevki olan herkese hakaret ettin."

"Affedersin, müzelik olduğunu unutmuşum."

"Sen ne oluyorsun o zaman? Müzelik bir adamla takıldığına göre."

Maddie omuzlarını silkti. "Ben her zaman yaşlılara acırım."

Ah, Maddie. Şu anda direksiyon başında olmasaydım...

Şarkı bitti ve aynı grubun başka bir şarkısı başladı. "Önce ihtiyar sırtımı incitmemek istediğini söylüyorsun, sonra da bana müzelik diyorsun. Henüz otuz bir yaşında olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Duymadın mı? Otuz bir artık doksan bir sayılıyor."

"Öyleyse ne yazık ki doğruca eve gideceğiz. Donutlardaki o şeker beni öldürebilir."

"Fakat ben yaşlı erkekler centilmen olur sanmıştım?" diye sataştı. "Hem hangi centilmen en harika, komik, olağanüstü, çekici ve büyüleyici arkadaşına söz verip cayar ki?"

Artık gülümsememi bastıramıyordum. "Ve o arkadaş sen misin?"

"Graham harika falan ama ben en azından ondan biraz daha güzelimdir."

"Sen güzelsin, Maddie."

Ne dediğimi iki kere düşünemeden sözcükler dilimden dökül-

* İng. Evcil Hayvan Dükkânı Oğlanları. (ç.n.)

** İng. Hayvanat Bahçesi Adamları. (ç.n.)

dü. Çünkü evet, Maddie'nin -hem içi hem de dışıyla- tanıştığım en güzel kadın olduğunu şüphe yoktu ama lanet ağzımı açmak zorunda mıydım?

Aramızdakiler kaçınılmaz şekilde tuhaflaştığında cehennemin dibine düşüyormuşum gibi mideme kramplar girmesine hazır değildim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. "O kadar müzeliksem bugün neden benimle zaman geçirmek istedin?"

Ona hızla göz atma riskini aldığımda çoktan aynı rahat yüz ifadesiyle beni izlediğini gördüm. Sanki ona güzel demem benden uzaklaşmasını sağlamamıştı.

"Uzman bir yürüyüşçü olduğunu hatırladım ve bizzat görmek istedim," diye cevapladı, sesinde bir değişiklik vardı. Neredeyse utangaç çıkıyordu.

Belki şakalaşmamız yüzünden veya onunla konuşmak kolay olduğu içindi ama dün akşam mesaj attığından beri içimi kemiren soruyu sorma gücünü kendimde buldum.

"Sence tuhaf mı?" Boğazımda aniden oluşan yumruyla birlikte yutkundum. "Birlikte zaman geçirmemiz yani?"

"Hastan olduğum için mi?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"Sadece o değil." Her şey bu noktaya geliyordu, değil mi? "Senden on yaş büyüğüm."

"Biliyorum."

Sonraki sözcüklerimi dikkatle düşünürken birkaç arabayı geçtiğim kısa vakti kullandım. Çünkü bu durumu fazla düşünüyor olabilirdim. Hepsini. Genç kızlarla görüşen yaşlı erkekleri hiçbir zaman hoş görmemiştim ancak Maddie söz konusu olduğunda...

Asıl mesele *oydu.*

Onunla zaman geçirmeyi seviyordum. Hem de çok. Onu güldürmeyi, hayatının her küçük detayını içime çekmeyi, onu güvende tutmayı seviyordum.

"Peki, sen tuhaf bulmuyor musun?" diye sordum yeniden. "Bugün arkadaşlarınla vakit geçirebilirdin."

Kendi yaşındaki arkadaşlarınla.

"İstesem geçirirdim. Ama bugün seninle zaman geçirmek iste-

dim," dedi, sanki gerçekten bu kadar basitti. "Yaş farkımız seni rahatsız ediyor mu?"

Evet. Hayır. Tam olarak değil.

Maddie hastamken tamamdı çünkü öylesi çok fazla ciddi sınırı aşardı. Fakat şimdi profesyonel olarak tedavisini üstlenmiyordum, üzerinde herhangi bir gücüm yoktu.

Ondan etkileniyorsun. Yine de boktan bir durum.

"James?" Parmaklarından biriyle kolumu dürttü.

"Sadece vakit geçirdiğimizi biliyorum," diye başladım, bunu neden yaptığımdan bile emin değildim. "Ama sanki... bilmiyorum. Sanki başka deneyimler edinme şansını çalıyorum. Arkadaşlarınla yirmi bir yaşında bir insanın yapacağı şeyler yapabilirsin. Yaşlı bir adamla yürüyüşe çıkmak dışında şey."

Uzun süre sessiz kaldı, o yüzden bana kızdı mı diye düşünmeye başladım. Acaba batırmış mıydım?

Sonra yorgun iç çekişi kulaklarıma ulaştı.

"Gerçeği duymak ister misin?" diye sordu, sesindeki şakacılık tamamen gitmişti.

Başımla onayladım, söyleyeceklerinden korksam da duymak için yanıp tutuşuyordum.

"Bazen..." Duraksadıktan sonra yeniden başladı. "Sen fizyoterapistimken ve böyle zaman geçirmezken bile ben... bilemiyorum. Senin yanında kendimi hiç toy hissetmedim, bilmiyorum mantıklı geldi mi?"

"Çünkü değilsin," diye güvence verdim.

"Her zaman çok iyi kararlar vermiyorum," diye kabul etti. "Ama kendime toy da diyemem. Çok hızlı büyümek zorunda kaldım."

"Anlıyorum."

Ona uzanıp elini kendiminkinin içine alma isteği hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

"Bana hep denginmişim gibi davrandın demeye çalışıyorum."

Bunun üzerine göğsümdeki organ hızlandı. "Çünkü dengiz, Maddie."

"Ben yaşıtım olan insanlarla hiçbir zaman yakınlık kuramadım," diye itiraf etti. "Sırf annem ve babamla olanlar yüzünden değil, bü-

tün hayatımı disiplin gerektiren baleye adadığım için de. Ergenken arkadaşlarım yaz kamplarına ya da havuza giderdi, bense bale okulunda kıçımı yırtarak çalışırdım."

Söylemese de sessiz kelimelerini duydum.

Ama sonunda hayalim elimden koparıp alındı.

Bunu gerçekle alakası olmadığından haberi yoktu. Ancak konuşmasını istediğim için zorlamadım.

"Büyüdüğümde de değişmedi. Kaç tane arkadaşım gece dışarı çıkıp akşamdan kalma olduktan sonra atıldı biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Yok, ben almayayım. Ben hep baleyi ciddiye aldım. Zaten partileri veya alkolü pek sevmezdim... annem yüzünden."

"Yani kulüplere gitmiyor musun?" diye sordum, donut satan yere gitmek üzere dönüş yapmıştım.

"Üniversite için Norcastle'a ilk taşındığımda giderdim ama sadece ilk yılım boyunca. Meselenin ne olduğunu anlamak için fakat bana o kadar eğlenceli gelmedi," diye açıkladı. "Ara sıra kokteyl içerim. Yine de körkütük sarhoş olmak ve terli yabancılarla dans etmek bana göre değil. O yollardan geçtim, bir daha yapmaya niyetim yok."

"Bu da son derece kabul edilebilir."

Toplum, çılgınlar gibi partiye gitmek istemeyen yirmilerinin başındaki kişilere karşı her zaman nazik davranmıyordu. Hatta bazı insanlar her hafta sonu dışarı çıkmıyorlarsa gençliklerini harcadıklarını söylüyordu. Bu, hiçbir şekilde doğru değildi ve Maddie'nin istemediği bir şeyi yapma baskısı hissetmemesine sevinmiştim.

"Başka deneyimler edinme şansımı çalmıyorsun, James," dedi sert bir sesle. "Birbirimizi anlıyoruz ve arkadaşız. Buruşuk bir ihtiyar olman bunu değiştirmez."

Ben samimi bir gülme sesi çıkarırken donut dükkânı görüş alanıma girdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Genç biriyle arkadaşlık etmek senin için sorun mu?"

"Karışık bir durum," diye kabul ettim ona yalan söylemek istemediğim için. "Ortak noktalarımız var tamam ama hâlâ hayatlarımızın farklı evrelerindeymişiz gibi hissediyorum. Tuhaf olmasa da tamamen normal de değil."

Hatta bazıları boktan bir durum olduğunu bile söyleyebilirdi.

Fakat bu kadar yanlışsa onun yanında olmak neden bu kadar doğru hissettiriyordu?

"Off, evlenecekmişiz falan gibi konuşuyorsun." Kıkırdadı, bunun üzerinde içimde bir şeyler yerinden sıçradı. Kalbim olduğunu düşünmek istemedim. "Hem hangi evredesin sen? Seyahat etmek mi istiyorsun? Bir sürü çocuğun olsun mu? Bu bizim arkadaşlığımızı etkilemez ki."

Doğru. Çünkü başka bir kadından çocuk yapma fikri midemi bulandırmıyordu.

Ne diyorsun sen be?

"Şu anda seyahat etmek veya çocuk yapmak istemiyorum. Şimdiki hayatımdan memnunum." Arabayı servisteki kırmızı bir arabanın arkasında durdururken boğazımı temizledim. "Ya sen?"

Yüzü biraz düştü. "Ben sadece kendi yolumu bulmak istiyorum."

"Bence bulacaksın."

Kararsızlıkla mırıldandı. Her daim dikkatle izleyen o ela gözlerine bakmak için başımı çevirdiğimde, "Sen vakit geçirmek istersen ama ben istemezsem sana kaybol diyeceğim. Hiçbir deneyimi çalmayacaksın. Serçeparmak sözü," dedi.

Tereddüt etmeden serçeparmağımı kaldırdım, o da çok daha küçük parmağını etrafına doladı. "Tek istediğim buydu."

Dokunuşu bir saniye fazla kaldı. "Güzel." Hafifçe güldükten sonra geri çekildi. "Burada jöleli donut var mıdır sence? Çilek reçelli?"

Vardı. Ki bu iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde onun için bulana kadar eyaletteki her donut dükkânına gitmek zorunda kalacaktım.

Yirmi dakika sonra arabaya servis alanından çıkarken güneş batıyordu. Bu kez çalma listesinin kontrolünü eline alan Maddie eski bir Taylor Swift şarkısı seçip, "Bir ara bunu tekrar yapalım," dedi.

Güm, güm, güm.

Güneş gözlüğümü düzelttiğim sırada, "Benden bedava donut almayı mı yani?" diye sataştım.

"Onu da." Ona bakmasam da sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama yürüyüş konusunda ciddiyim. Daha önce gitmediğin bir yere gidebiliriz."

"Çok fazla yürüyüşe çıktığımı söylerken şaka yapmıyordum." Yüzünün asıldığını göz ucuyla gördüm. Abartısızdı, belli belirsizdi ancak yine de beni öldürdü. "Fakat seve seve yine yaparım. Birlikte yani."

"Birlikte," diye tekrarladı, sanki bu kelimenin tadına bakıyordu. "Kulağa güzel geliyor."

Evet, güzel geliyor.

Yolculuğun çoğunluğunda müzik aramızdaki mesafeyi doldurdu. Maddie açıkça yorgundu, bense bir duş alıp erkenden yatağa girmeye itiraz etmezdim. Son birkaç saati onunla geçirmiştim ama veda etmeye hazır değildim. Belki de bu yüzden Norcastle'a girmemiz normalden uzun sürdü ve belki de bu yüzden arabam kendini, aslında girmeme neden olmayan kalabalık bir sokağın ortasında buldu.

Trafikte durduğumuz sırada, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Maddie birdenbire.

"Ben seni sorguya almıştım, yani adil olur."

"Graham neden sana randevu profili oluşturdu?"

Lafı dolandırmaması beni şaşırtmadı ama midem yine de kasıldı. Ne kadar istesem de hikâyenin tamamını paylaşmaya hazır değildim.

Sakatlanıp futbol kariyerimi kaybettiğimde başıma daha kötü bir şey gelemez sanmıştım. Ardından gelmişti.

Mucizevi bir şekilde bütün halde kalan kısımlarımı almış ve parçalara ayırmışlardı.

Düşünmek hâlâ canımı acıtsa da nedeni tamamen farklıydı. Muhtemelen ona söylemeye asla hazır olmayacağım nedenlerdi. Ama ona bu kadarını verebilirdim. "Graham biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olduğunu düşündü."

O sevimli kafasının içinde dolanan milyonlarca kelimeyi duyuyor sayılırdım. "Sen... Sen ne zamandır bekârsın?" diye sordu nihayet, sesi utangaçtı.

Ona bakmak üzere dönmedim çünkü bakışlarındaki masumiyetle merakın karışımını görürsem kendimi kaybederdim.

"En son üniversitede ciddi bir kız arkadaşım oldu. On dokuz ya da yirmi yaşındaydım herhalde."

Aramızda sessizlik oluşsa da pek uzun sürmedi. "Yani sen..." Kendi kendini durdurdu ama ne soracağını biliyordum. Pantolonumdaki baskı da biliyordu.

Onu utancından kurtararak, "Yıllar içinde tek tük kaçamaklarım oldu," dedim. Nedense ondan saklamak istemiyordum. "Ama sorduğun buysa aylardır seks yapmadım. Dokuz veya on aydır."

"Aman Tanrım," diye inledi yüzünü ellerinin içine gizleyerek. "James! Onu *sormayacaktım*."

"Tabii." Sırıttım. Önümüzdeki araba hareket edince apartmanına beş dakikalık bir mesafemiz kaldı. "Sorun değil. Sorabilirsin. Alınmadım."

"Ama ben utandım."

"Sorun yok, bebeğim."

Bu sevgi sözcüğünün nefesini kestiğini ilk defa fark etmiyordum ancak ona nedenini sormadım. Cevabı duymaya hazır olduğumu sanmıyordum.

Aynı zamanda onun en son ne zaman seks yaptığını öğrenmeye hazır değildim. O puşt her kimse Maddie'nin bedeninin en ufak zerresini dahi hak etmemişti.

Ama sen ediyorsun, öyle mi şerefsiz?

"Geldik." Sesi ve binasının görüntüsü beni yasak düşlerimden uyandırdı.

Güneş boş sokakta turuncu bir parıltı yaratıyordu, kalabalık şehirde nadiren gerçekleşen sakin bir manzaraydı. Maddie yolcu koltuğunda kemerini açtı, ben de nedenini tam olarak bilmeden aynısını yaptım. Belki de nihayet kafayı yiyordum.

Beş, on, on beş saniye geçti ve ikimiz de kıpırdamadık.

"Tuhaf hissettiriyor," diye başladı. Sesi kısık ve yatıştırıcıydı, gözleri karşımızdaki günbatımına odaklanmıştı. "Seni yarın ya da sonraki gün görmeyecek olmak yani. Ya da ondan sonraki gün."

Boğazımdaki yumruyla birlikte yutkundum. Günlerdir pazartesi geldiğinde ve yeni bir hastayla karşılaştığımda nasıl hissedeceğimi düşünmekten korkarken o öylece ortaya koymuştu çünkü Maddie böyle biriydi.

Düşündüğünü paylaşırdı. İstediği şeyi söylerdi. Hissettiklerini yüksek sesle kabul ederdi.

Benden bu kadar genç olmasına rağmen ondan birkaç şey öğrenebilirdim. Ya da milyonlarca şey.

"Benim için de tuhaf olacak," diye kabul ettim. Onu deli gibi özleyecektim ama bunu kendime sakladım. "Hâlâ bir mesaj uzağındayım."

Bana kararsız bir bakış attı. "O konuda ciddi misin?"

Ciddi olmadığımı düşünen ufacık bir yanı olması beni öldürdü.

"Tabii ki, Maddie." Kelimeler ağzımdan sandığımdan çok daha kolay bir şekilde çıkmıştı. "Bara da uğrarım, böylece arayı kapatırız."

Arayı kapatırız. Bizim için fazla düz, fazla sıradan geliyordu.

Kahretsin, onunla *arayı kapatmak* istemiyordum. Gününün tüm detaylarını bilmek ve kendiminkini paylaşmak istiyordum. Gülmesini, bütün sorularına cevap vermeyi, istediği tüm lanet donutları almayı istiyordum.

Tek bir kişi hakkında hiç bu kadar güçsüz, aynı zamanda da güçlü hissetmemiştim. Bu, beni ölümüne korkutuyordu.

"Çok hoşuma gider."

Gülümsediğinde içimde bir şeyi harekete geçirdi. Uyanmamış olması gereken bir şeyi.

Birdenbire yüzü fazla yakındı.

Kolu benimkine değdiğinde hiçbir şey, en ufak bir sıyrık bile bana ulaşamasın diye yıllar boyunca dikkatle inşa ettiğim buzdan duvarları eritti.

Gitmişti. Öylece.

Burada ne doğru ne de yanlış vardı. Sonuçlar yoktu. Yalnızca bu saf yoğunluk ve daha önce hissetmediğim onunla ilgilenme ihtiyacı vardı.

Onu öpmek istiyordum.

Ona dokunmak, kokusunu içime çekmek, tadına bakmak, onu kemiklerimde hissetmek istiyordum.

Dolgun dudaklarını aralayınca tatlı nefesi benimkine karıştı.

Sadece birkaç santimetre ötemdeydi, o ağzı ele geçirmemi bekliyordu. Bense ihtiyaçla tamamen kör olmuştum.

"James..." Dudaklarından dökülen ismim hem lütuf hem de lanetti.

Çaresiz bir haldeydim. Herhangi bir ses çıkaramıyor, çıkarırsam kırılgan baloncuğu parçalayacağımdan korkuyordum.

Kafamın içinde bana bunun yanlış olduğunu söyleyen sesler yoktu. Maddie'nin çok genç olduğunu, sonunun iyi olmayacağını söyleyen o sesler... Bunu bir işaret olarak algıladım.

Elim aniden ensesindeydi, hoşuna gittiğinden şüphelendiğim şekilde sıkıca tutuyordum, ardından telefonu çaldı.

Ve o an kayboldu.

"Ben..." Gözlerini kırpıştırdı, yanakları kızarmıştı ve şaşkındı.

"Telefonun," diyebildim. Bedenimdeki gerginlik uzaklaştığında geri çekildim.

"Evet," dedi bir nefeste, hemen çantasından telefonunu çıkardı. Ekrandaki cevapsız çağrıya kaşlarını çatarak baktı. "Ağabeyim. Onu geri aramam lazım yoksa merak eder."

Başımla onaylayıp koltukta doğrularak ondan uzaklaştım. "Görüşürüz," dedim, az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

"E-Evet. Görüşürüz. Bugün için teşekkürler. Çok eğlendim." Hâlâ telaşlı halde bana samimi bir gülümsemeyle baktı ve arabadan çıkmadan önce eşyalarını topladı. "Kendini özletme."

El salladıktan sonra binasının içinde kaybolduğunda on dakika daha hareket edemedim, o sürede duvarlarımı tekrar inşa etmeye çabaladım.

Ancak işe yaramadı.

Bölüm 24

MADDIE

Bu kadarını öngörmemiştim. Hayatımdaki çok az şey farklı giderdi, o yüzden neden bunun da er ya da geç paramparça olmayacağına güvenecektim ki?

Benim yüzümdendi. Ben sebep olmuştum. Belki tekrar görüşmeyi ya da başka bir doğa yürüyüşüne çıkmayı teklif etmemeliydim. Eğleniriz ve belki James bana biraz daha içini açar sanmıştım. Şimdiyse aptallık ettiğimi anlıyordum.

Çünkü sen her şeyi berbat ediyorsun. Çünkü sadece kendinden bahsediyor, kendi sorunlarını başkalarının omuzlarına yüklüyorsun, onlar *da bıkıp gidiyorlar.*

Neredeyse iki hafta boyunca James'den hiç haber alamamıştım.

Farkındaydım çünkü telefonumu aramamış ve söylediği gibi barı ziyarete gelmemişti.

Hiç haber yoktu. Hiçbir şey. Ses seda kesilmişti.

Geçen hafta her gün, mümkün olan tüm vardiyalarda çalışmıştım. Onu görmeyi umduğum için değildi. Bileğim sonunda, en azından fazladan para kazanabilmek için çalışabileceğim kadar normale döndüğü içindi. Bulaşık yıkarken çok fazla bahşiş kaybetmiştim, yani kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekiyordu.

Cuma akşamı burada olmamalıydım ama garsonlardan biri hastalık izni alınca seve seve yerine bakacağımı söylemiştim. Fakat iki saat sonra bara girdiğimde acemi hatası yaptığımı fark ettim.

Bu akşam hokey maçı vardı ve bar *hınca hınç doluydu.*

Müdavimlerin durmadan içki söyleyip televizyona bağırdığı kala-

balık masalarda tek bir boş yer yoktu. Hüsran dolu seslere ve pek de hoş olmayan sözcüklere bakılırsa bizim takımın kıçı tekmeleniyordu.

Sanırım Norcastle'ın büyük şampiyonları bile kötü şansa karşı bağışıklık kazanmış değildi. Beklenildiği gibi bu durum daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Daha iyi -birazcık da gergin- hissetmemi sağlayan gelecek hafta gerçekleşecek iş görüşmemdi.

Ben ve iş görüşmesi aynı cümle içindeydi. Ne kadar şok edici olduğunun farkındaydım.

Birkaç gün önce, nereden başlayacağımı bilemediğim için Grace'i aradığımda seçeneklerimi konuşmuştum. O yıllardır bale öğretmenliği yapıyordu, bu yüzden ondan öneri istemiştim. Derslerin genelde nasıl geçtiğini ve ne kadar kazanmayı beklemem gerektiğini söylemişti, ben de bir karar vermiştim.

Nihayet, neredeyse üç ay boyunca karanlıkta dolandıktan ve hiçliğinde giderek rahat etmeye başladıktan sonra geleceğim hakkında bir karar vermiştim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Kendi kendimi sakatlamış, hayallerimin işine giden yegâne bileti kaybetmiş olabilirdim ama hâlâ nefes alıyordum.

Kemiklerim ve kaslarım tamamen yerindeydi. İyileşiyordu, böylece tekrar dans edebilecektim. Belki istediğim kadar erken olmayacaktı ancak önemli olan *düzelecek olmamdı*.

Babamı görmek, hiç beklemediğim ama ihtiyacım olan netliği kazanmama yol açmıştı. Bana bir daha ulaşmadı ki gerek de yoktu zaten. Hayatımdaki amacını yerine getirmişti.

Eğer kendime sınır koymazsam onun gibi olabileceğimi hatırlatmıştı. Asla ama *asla* onun yaptığı gibi çocuklarımı veya partnerimi terk etmeyecek olsam da aynı şekilde kendimi salmam mümkündü.

Babam hayatı boyunca hiçbir şeyin arkasında durmamıştı. Hiçbir zaman adını bir fısıltı halinde dahi olsa duyurmaya gayret etmemişti. On yedi yıl sonra dönüştüğü adamı görmek, isteyebileceğim en yüksek sesli uyandırma servisiydi.

Söylediği gibi daha iyi bir yerde olmadığını anlamıştım. Üstelik ben de aynı yere gitmek üzereydim.

O yüzden şu anki hayalim bir sürü çocuğa bale öğretmek olmasa da, beni gerçek amacıma götürecek yeni bir yolun başlangıcı olabilirdi. Deneyene kadar anlayamazdım ve evde kalıp kendime üzülmek bana hiç yardımcı olmayacaktı. Sonuçta bunu deneyip görmüştüm.

Bu haftanın başlarında Norcastle'da bale eğitmeni arayan dört ayrı dans stüdyosuna başvurmuştum, bu sabah birinden telefon gelmişti. Pazartesi günkü görüşmemde Grace'in bana telefonda verdiği her tavsiyeyi uygulayacaktım.

Ne var ki vardiyam başlayalı daha dakikalar olmuşken zihnimin kendiliğinden o yasaklı konuya kaydığını fark ettim. Yine.

James'in bana neden mesaj atmadığını bilmiyordum. Aksini söylemişken neden uğramadığını...

İlk mesajı ben atıp buzları kırabilirdim. Fakat neredeyse öpüşecek olmamız beni çıldırtmışken yapamamış ve ilk dans işime başvurduktan sonra büyük bir karar daha vermek istememiştim. Bir ömür yetecek kadar yetişkinlik yapmıştım zaten.

Off.

"Bebek!" Masa dörtteki adamlardan biri beslenmeyi talep ederek bağırdı.

Hepsi mağara adamıydı. Üstelik bunu seksi bir anlamda söylemiyordum.

"Hey, bebek!" diye seslendi tekrar. Mucize eseri başka bir garsonun masasına gitmesini umuyordum ama şans bu akşam benden yana değildi.

"Size ne getireyim?" diye sordum, karşımda oturan beş vahşiyle göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Hepsi yaşlı, sarhoş ve heyecanlıydı. *Aptal hokey. Aptal televizyon.*

Adam bütün masaya sipariş vermeden önce bluzumun boyun kısmına baktı, ben de oradan geldiğim kadar hızlı bir şekilde ayrıldım. Altıncı biralarını içiyorlardı, getirmek üzere olduğumu sayarsak yedinciydi. Onlara artık hizmet veremeyeceğimizi söylemeyi gerçekten istemiyordum. Fakat diğerleri beni kurtaramayacak kadar meşguldü, bu yüzden cesaretimi toplamak zorundaydım.

Tepsime biralarının hepsini ve bir sepet *nacho* koydum, ardın-

dan tek bir damla bile dökülmemesine dikkat ederek kalabalığın içinden geçtim. Masalarına güvenli bir şekilde dönmem bir mucizeydi ama sonra Bir Numaralı Yaşlı Sapık -bana bebek diyen- hızla pis ellerini uzatıp göğüslerimin altına dokunarak bana teşekkür etti.

Geriye doğru sıçradım, birdenbire mide bulantısı boğazıma kadar yükselmişti. Her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini gördüm; tepsim düştü, beş bira ile *nacho* sepeti Bir Numaralı Yaşlı Sapık'ın ve arkadaşının üzerine devrildi.

Arkamda bar sessizliğe gömüldü.

Ağlama, ağlama, ağla-

"Seni işe yaramaz pislik! Hangi mal sana iş verdi?" diye bağırdı adam, masadan kucaklarına dökülen bira şelalesinden kaçmak için birden ayağa kalktı.

"Ben..." Üzgünüm, demek istedim ama aslında değildim.

Fakat şansım olmadı.

"Yerinde olsam onunla nasıl konuştuğuma dikkat ederdim."

Bu ses.

Yalnızca bir adım arkamda duruyordu, bana bağıran adama bakarken gözleri şiddetle koyulaşmıştı.

Bana selam vermedi ya da bakmadı. Sadece korumacı bir şekilde -bir doksan beşlik boyuyla- salt kastan bir duvar gibi önüme çıktı.

Ben de izin verdim. Karın boşluğumda kaynamaya başlayan sıcak öfke havuzuna rağmen izin verdim.

Doğru düzgün hareket edemiyordum. Doğru düzgün nefes alamıyordum.

Monica'nın sesini duymadan önce kolunun omuzlarıma dolandığını hissettim. "İyi misin, tatlım? Ne oldu söyle." Sesi endişeliydi ama cevap vermedim.

Gözlerim, şimdi de etrafımızdaki her masanın, hokeyi boş vererek dikkatini bize vermesini sağlayan James'e kilitlenmeye devam etti.

Ve o öfke havuzu büyüdü.

Bir Numaralı Yaşlı Sapık çınlayan kulaklarımın seçemediği bir şey söyledi ancak James'in cevabı, kulağıma fısıldamışçasına netti.

"Benim kızıma dokunduğun için sana o siktiğimin dişlerini yutturmadan önce çık git buradan."

Benim kızım.

Onun kızı.

Bedenim ya korkudan ya da öfkeden titriyordu, hangisi olduğuna karar veremiyordum. Monica beni rahatlatıcı kucağına çekti ama bir türlü sakinleşemiyordum.

James ne kadar iri, uzun ya da güçlü olursa olsun karşısında beş kişi vardı, o ise tek başınaydı. Yalnızdı, adamlarsa aptal ve sarhoştu. Neden burada olduğunu bile durup düşünmedim. İki hafta boyunca bana soğuk davrandıktan sonra neden şimdi geldiğini... Titriyordum, sarhoş adamlar gözleri James'e odaklı halde masadan kalkarken sadece izleyebildim.

Matt bir an sonra mutfaktan çıkarak James'in yanında durdu. "Siktirin gidin. Hepiniz. *Hemen.*"

Yakındaki masalarda oturan dört adam daha ayaklandı, sarhoş olanlara gitmelerini söyleyerek polisi aramakla tehdit ettiler. Muhtemelen bir dakikadan az süren ama sonsuz bir ömürmüş gibi gelen sürenin ardından beşli nihayet arkalarına bakmadan gitti.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz bardan toplu bir tezahürat yükseldi ama ben pek duyamadım. Titreyerek kendimi Monica'nın kucağından kurtardım.

"Ofisime git, tatlım," diye teklif etti aklımı okuyarak.

Şimdi yalnız kalmam gerekiyordu. Sakinleşmeliydim. Nefeslenmeliydim.

"Bir mola ver, tamam mı? İstediğin kadar."

Dalgın bir şekilde başımla onayladım, ayaklarım beni ofisi olan bir masanın ve küçük bir kanepenin yer aldığı penceresiz küçük odaya doğru götürdü. İçimde biriken tüm öfke, iğrenme ve korkuyla titremeye devam ettim.

Üzerlerine bira dökmüştüm ama kazaydı. Adam bana dokunduğu için tepsi kaymıştı, sakar olduğum için değildi.

O adam bana *dokunmuştu* ve kirlenmiş hissediyordum.

Monica'nın masasının önündeki rahatsız sandalyeye çökerek yüzümü ellerime gömdüm ve gözyaşlarının akmasına izin verdim.

Neden bana dokunmak zorundaydı ki?

Neden bana bağırmak zorundaydı?

Arkamdaki kapının açılıp kapandığını duymadım.

Fakat onun sesini duydum.

"Maddie. Bana bak."

Benim çok daha küçük ellerimi kaplayan büyük ellerinin sıcaklığını, parmaklarımı ıslak gözlerimden nazikçe uzaklaştırdığını hissettim. Her parmağımın arkasını öptü, o kadar yumuşaktı ki gözyaşları istemsizce yanaklarımdan düştü.

"İyisin, bebeğim. Ben buradayım."

Yaşlarla kaplı gözlerimle önümde diz çöktüğünü, hâlâ ellerimi kendininkilerin arasında kozadaymışçasına tuttuğunu gördüm.

"Sen..." İğrenme yavaşça kaybolurken burnumu çektim. *Güvendeyim.* "Sen buradasın."

Ellerimi bırakmadan gözyaşlarımı sildi. Nazikliği yalnızca daha da çok ağlamak istememe neden oluyordu, bu yüzden kendimden nefret ettim.

"Gitmemeliydim," diye fısıldadı, sanki zihnimi okuyabiliyordu. "Sana mesaj atmalıydım. Seni aramalıydım. Özür dilerim."

Ona kızgındım. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğu için ona kızgındım ama gerçekten onun suçu muydu? *Ben* herkesi iterek uzaklaştırırken?

O yüzden o kızgınlığa teslim olmak istesem de Sammy ile Grace'in yetiştirdiği kişi olmayı seçtim.

"N-Neden yapmadın?" dedim bir nefeste, sesim sakin ama titrekti.

Belki de beni özlememişti. Belki de tek ahmak bendim.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir an geçti ve bu vakti nefesimi düzene sokmak için kullandım.

"Güvendesin," dedi James, sorumu görmezden gelip zihnimdeki sessiz endişeleri okuyarak. "Söz veriyorum güvendesin. Benimle kanepede oturur musun?"

Beni kaldırarak kapının yanındaki küçük kanepeye götürmesine izin verdim. Önce o oturdu, ardından beni de yanına çekerek zihnimde hızla dolanan kelimelerden başka her şeyden ve herkesten sakladı.

Hiçbir şey söylemedi, ben de boğazımın konuşamayacak kadar

kuru olduğunu fark ettim. Barın gürültüsü duvarlardan süzüldü, yüksek bir tezahürat bizim takımın sayı yaptığını haber verdi.

"Seni aramadım çünkü ödüm koptu."

Başım aniden yukarı kalktı, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Bakışlarım onun kıpırdamayan, ince bir çizgi haline gelmiş dudaklarına odaklandığında bir an için sesini hayal mi ettim acaba diye düşündüm.

"Ne?" Sesim gergin bir fısıltıdan ibaretti.

James bana bakmak için başını yana eğmeden gözlerini önde tuttu. Kasten benimkilerden kaçınıyordu.

Ardından sadece rüyalarımda duyacağımı düşündüğüm sözcükleri dile getirdi.

"Bana yaptıkların, Maddie... Beni çıldırtıyorsun."

Nefesim durdu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kendime tek bir kelime edecek kadar bile güvenmiyordum.

James biraz bile kıpırdamadı. Bedeni benimkine değmeye devam etti ama nedense soğuk ve uzaktı. Bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

"Düşünmeye ihtiyacım vardı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyordu.

Daha önce hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

"Ne hakkında?" Sesim gıcırtılıydı, gergindi ve kararsızdı.

"Senin hakkında."

Benim hakkımda.

Bu ne anlama geliyordu?

"Geçen akşam seni öpmek istedim. Arabamdayken."

Sözleri kalbimin içinde bir bomba patlatarak her şeyi küle dönüştürdü.

Ardından geri kalanları da süpürdü.

"Seni öpmeyi o kadar çok istedim ki canım yandı. Hâlâ sana yapmak istediklerimi düşündüğümde canım yanıyor, Maddie. Bu doğru değil. Bunların hiçbiri değil. Seni istememeliyim ama sana asla sahip olamayacağımı her düşündüğümde ortaya çıkan acıyı durduramıyorum."

Kulaklarım çınladı, kalbim mide boşluğuma doğru düştü ve beklenmedik bir sakinlik hissi bedenimi kalın bir battaniye gibi sardı.

Daha önce hiç kimse bana sahip olmayı düşünmenin canını

yaktığını söylememişti. Üstelik ben de o yakınımda olmadığında yaratmaya uğraştığım bu yeni hayatın bir parçası eksikmiş gibi hissediyordum.

"Beni öpmek mi istedin?"

Başıyla kısaca ve sertçe onayladı, hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Hâlâ beni öpmek istiyor musun?"

Derin bir nefes aldığında burun delikleri büyüdü. Çenesi gerildi ve kilitlendi.

Gözlerimi ondan ayıramadığımdan gözümden kaçmadı.

"Sence?" dedi kaba bir şekilde, sesi hiç duymadığım kadar azalmıştı. Bana bakmak için döndüğünde gözlerindeki okyanus, iki düşman denizin kavgasıydı adeta.

Beni istiyor. Beni öpmek istiyor.

Ben de onu deli gibi öpmek istiyordum, dudaklarım beklentiyle karıncalanıyordu ama hareket etmedim.

Bizzat yapmaktan çok korktuğum hamleyi yapmasını beklerken güçlükle nefes alıyordum.

Eğilirsem ve o fikrini değiştirip son anda geri çekilirse bu reddi atlatabileceğimi sanmıyordum.

Öptüğüm her çocuk, yaptığım her kaçamak veya yeltendiğim her ilişki hiçbir zaman mutlulukla ve düğünle sonlanmayacaktı.

Kendime hiçbir zaman hafif, yüzeysel, beş yaşına girdiğimde ailemin boş bıraktığı yeri doldurma korkusuyla hissettiğim çekimden fazlasına izin vermemiştim. Hep etrafımda gördüğüm ama hiç deneyimlemediğim o hakiki aşkı kovalamaktan korkuyordum, bu yüzden kendime hiç daha fazlasını hissetme fırsatı tanımamıştım.

Ya sadece asla doldurulamayacak bir yeri doldurmaya çalışıyorsam?

Fakat babamı görmek bana, doldurulacak bir boşluk olmadığını çünkü hiçbir zaman dolu olmadığını öğretmişti.

Ebeveynlerimin vermesi gereken sevgiyi başkalarından; Sammy ile Grace'den, sonra Lila'dan ve ailenin geri kalanından almıştım.

Hiç elde etmediğim bir şeyi sahiden özleyebilir miydim? Olabilirdi ama özlemeyecektim. *Reddediyordum.* Özellikle de önümde çok kıymetli, hayatımda ilk kez doğru ve tam hissettiren bir şey varken.

Şanslı bir çocuk olmasam da yetişkinliğimin en şanslı versiyonu olacaktım. O da bununla başlayacaktı.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadım, sesimde hiç tereddüt yoktu.

Hak ettiğim sevgiyi hiç istememiştim ama belki de vakti gelmişti.

Belki de *o* bunca zamandır yanılıyordu.

James'in nefesi benimkine karıştı, yüzlerimizin arasında birkaç santimetre mesafe vardı. Monica'nın ofisi karanlıktı, ışık sadece bilgisayarından ve kapının altından geliyordu. Buna rağmen gözlerindeki tereddüdü gördüm. Pişmanlığı.

Söylediği şey canını acıtıyormuş gibi, "Yapamayız," dedi.

Kalbimin istediği gibi parçalanmasına izin vermek yerine, "Neden?" diye sordum.

Bizim takım yine sayı yaptı. Tezahürat sesleri neredeyse James'in sesini bastırdı ama ben her kelimesini duydum.

"Sana göre çok yaşlıyım."

Yaş farkımız hiçbir zaman görmezden geldiğim bir şey değildi fakat beni kontrol etmesine de izin vermemiştim. Buna şimdi başlayacak değildim.

"Bu konuyu konuştuk, James. Ben sadece bir öpücük istiyorum," diye mırıldandım, sesimi yükselterek baloncuğumuzu patlatmaktan korkuyordum. "İkimiz de yetişkiniz."

Zorlukla yutkundu. "Peki bir öpücükten sonra ne olacak, Maddie? Sence orada durabilecek miyiz?"

"Hayır."

James dudakları sımsıkı bastırılmış halde başını çevirdi ve hüsran dolu bir şekilde iç çekti. "Sen nasılsın?"

Kafam karışıktı, heyecanlıydım, gergindim, aşırı uyarılmıştım.

"Daha iyi."

"O halde işe dönmelisin." Sözcükleri acımasız ya da soğuk değil, sadece gerçekçiydi. Beni içten içe öldürüyordu.

Oraya dönmek için sabırsızlanmıyordum ama az bahşiş alırsam Sammy'den daha fazla para almam gerekecekti, bu yüzden kanepeden kalktım.

Üniformamı düzelttim, tam kapıdan çıkmak üzereyken kalın ve alçak sesi beni durdurdu.

"Vardiyan bittiğinde beni bekle."

Bölüm 25

MADDIE

James gecenin geri kalanı boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Barın uzak bir köşesinde otururak bizim takım maçı kazanıp mekân boşalana kadar bir şişe su yudumladı.

Oldukça açık ve net bir şekilde konuşmuştu, ben de mucizevi bir şekilde fikrini değiştireceğini düşünecek kadar saf değildim ama umudun közü hâlâ sıcaktı.

Sana göre çok yaşlıyım, demişti, sanki aramızdaki yaş farkını unuturdum da. Bir saniyeliğine bile unutmamıştım.

Fakat ondan dünyaları istemiyordum. Evlilik sözleşmesi veya ölümsüz aşk sözü istemiyordum.

Bir tat; tek istediğim buydu. Sonrasında belki kendimi bittiğine ikna edebilirdim.

Uzun lafın kısası, James keskin sınırlar çekiyorc
ve onlara saygı duymak zorundaydım. Saygı *duj*[u]
Barda içki içebilecek kadar büyük olmam kimin[acaktım.]
daydı? Kendi kiramı ödeyebilecek ve bağımsız ola[umurun-]
İstediğim şeyi bilip -bir nevi- peşinden kararlı bir şekilde koşacak kadar? Hiç kimsenin umurunda değildi çünkü yirmi bir yaşındaydım. Ondan on yaş gençtim, bunda bir sorun görmesem de onu zorlayacak değildim.

Yaşıtım olan insanlara göre daha hızlı büyümüş olmam tamamen olgun olduğumu göstermezdi, bunun farkındaydım. Fakat aynı zamanda, benden birden fazla şekilde faydalanabilecek kişilerde ne aramam gerektiğini bilecek kadar istikrarlı ve duyarlı bir ailede büyümüştüm.

Yaşlı olsun ya da olmasın, James beni manipüle etmeye çalışmıyordu. Öyle olsaydı açıkça paylaştığımız bu içgüdülerle savaşmazdı.

Galiba bu akşamki fiyaskonun tek bir yararı olmuştu. Baktığım bütün masalar Bir Numaralı Yaşlı Sapık'ın rezaletine tanık olmuş ve beni neşelendirmek için fazladan bahşiş bırakmıştı. Şikâyet edecek değildim.

Monica da maç bittikten sonra kalabalığın açıkça azaldığını görüp beni her zamankinden erken bırakmıştı. Tam bu dar bluzdan kurtulup paydos etmeye hazır halde dinlenme odasının kapısını kapatıyordum ki telefonum çantamın içinde bipledi.

James'den yeni bir mesaj gelmişti.

James: Dışarıda, arabamda bekliyorum

Ona cevap yazmak yerine aniden duracağından korktuğum kadar hızlı atan kalbimle beraber aceleyle üstümü değiştirdim.

Benimle, neredeyse iki haftadır iletişim kurmamıştı. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu bile söylememişti. Anlardım. Kahretsin, gerçekten anlardım. Fakat o seçeneği, bizim... ilişkimizle ne yapmam gerektiğine karar verme seçeneğini elimden almıştı. Gerçi ilişkimiz falan yoktu, asla da olmayacaktı.

Beynimin bir kısmı mantıksız davrandığımı biliyordu. James geri dönmüş, özür dilemiş, kendini açıklamıştı. Kesinlikle anlıyordum ama aynı zamanda midemi ele geçiren, beni hiç hissetmediğim kadar öfkeyle dolduran yangını söndüremiyordum.

Çünkü üzerime basıp geçen insanlar geri dönmek istediğinde onlara izin vermekten bıkmıştım. Babama kafa tutmuş, o gidene kadar direnmiştim ve bu akşam da istisna olmayacaktı.

Bir daha asla. Çekip gittikten sonra hazır olduklarında geri dönemezlerdi. Saçmalıktı bu.

Eşyalarımı topladım, Monica ile Matt'e el salladım ve soğuk gece havasının içine adım attım.

James şişkin kollarını göğsünde kavuşturmuştu, arabasının kaportasına dayanmış halde söylediği gibi beni bekliyordu.

Otoparkta ilerlerken gözleri benimkilerden ayrılmadı. Fark ettiği anı tam olarak gördüm çünkü o değişimi ben de hissettim.

Önünde, bedeninin sıcaklığının birkaç santimetre ötesinde durdum. "Gittin." Sesim titremedi. Sözcüklerim onu delip geçerken tereddüt etmedi. "Bana yanımda olacağını söyledin ama gittin. Sözünden *döndün*."

Devasa bedeni biraz olsun kıpırdamadı. Ne kolları ne göğsü ne de o keskin çenesi.

Korkutucu özelliği hiç de az olmayan bu dev adam gözünü dahi kırpmadı. Fakat sayamadığım kadar çok kez içinde kaybolduğum o güzel gözlerin arkasındaki soğukluk beni vazgeçirmedi.

Saniyeler, ardından tam bir dakika geçmesine rağmen tek bir kelime etmedi. Daha bir saat önce öpmek istediğimi itiraf ettiğim dudaklar sımsıkı kapalıydı.

Aklını okuyabilmeyi diliyordum ama aynı zamanda orada bulacaklarımdan çok korkuyordum. Çok fazla canımı acıtır mı, yakar mı diye merak ediyordum.

Acaba beni parçalar mıydı?

Bir, ardından iki adım ilerledi. Ardından o devasa eli yanağımın yan tarafını sararak sıcak avucunun içine aldı. "Maddie," diye tek nefeste düştü adım dudaklarından, acılı fısıltıyla iç çekiş arası bir sesti.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, şu anda nefes almaya iznim olduğundan emin değildim. İstesem bile yapamayabilirdim zaten.

Alnı hiç olmadığı kadar nazikçe benimkine değdiğinde birazcık eridim.

Tekrar konuştuğundaysa tamamen eridim.

"Canını yaktığım için özür dilerim." Sesi kısık ve boğuktu. Tenime değen parmakları biraz titriyordu. Ancak hayal ediyor da olabilirdim. "Bana ne oluyor bilmiyorum, Maddie. Neden bundan deli gibi korkuyorum..."

Yutkunduğumda boğazım zımpara kâğıdı kadar kuruydu. "Ben de korkuyorum."

"Neden?" Alnı benimkiyle birleşmişken kaşlarını çattığını hissettim.

Her şey bu kapıya çıkıyordu, değil mi?

"Çünkü herkesin gitmesine sebep oluyorum." Kalbim göğsü-

mün içinde dörtnala koşup nabzım kulaklarımda atarken tekrar yutkundum. "*Senin de* gitmene sebep oldum. Birbirimizi tekrar görmemiz gerektiğini söyledim, sen de panikledin."

Başparmağı yanağımı, gözümün hemen altını okşadı ve tek bir damla yaşın düştüğünü ancak o zaman fark ettim. "Beni itmedin, bebeğim. Asla yapamazsın ki." James gözlerini kapatarak burnundan derin bir nefes aldı. "Öyle ortadan kaybolduğum için kendimden çok utanıyorum ama seninle ya da söylediğin bir şeyle alakası olmadığına yemin ederim. Asla gitmeme sebep olamazsın. *Asla.* Çünkü senden uzaklaşmak istemiyorum. Anlıyor musun beni?"

Yutkunup hafifçe başımı salladım.

"Bunu sana kim yaptı, Maddie?" Sesindeki ani değişme beni hazırlıksız yakaladı. "Kim seni bu kadar güvenmeyen, temkinli biri yaptı? Başka insanların eylemlerinden sorumlu olduğuna kim inandırdı?"

O anda hissettim.

Ayak parmaklarımdan dizlerime, oradan göğsüme ve en sonunda çok nazikçe dokunduğu çeneme kadar çıktı.

Daha önce hiç yapmadığım kadar titremeye başladım ve James'in beni kollarına, sert göğsüne çekip orada tutması bir saniye bile sürmedi. Beni yatıştırıyordu.

Kolları sırtıma dolandı, parmakları kalçama yayılırken diğer eli saçlarıma karıştı. James beni ileri geri sallayıp koruması gereken narin bir şeymişim gibi kucaklarken kirli sakallı yanağını başımın tepesine yasladı.

Yirmi bir yıllık yaşamımda kendimi hiç bu kadar korunmuş hissetmemiştim.

Belki de bu yüzden ona anlattım. Belki de bu yüzden arkadaşlarım, ailem, *ağabeyim* de dahil olmak üzere hiç kimseye söylemediğim şeyi ona açmaya karar verdim. Onun bilmesini istiyordum.

Bilmesini istiyordum çünkü o James'di. Sadece oydu.

James'e *ondan* bahsetmek istiyordum.

"Dört yıl önce buraya, Norcastle'a taşındığımda bir terapiste gittim," diye başladım, bunun gerçekten olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. *Bundan bahsediyorum ve iyiyim. İyiyim.* "İki yıldır te-

rapiye gitmemiştim ama ilk kez ailemden uzak kaldığım, çok uzakta yaşadığım için... doğru şey olduğunu düşündüm."

Kolları sıkılaşarak bana bu cehennemden kurtulmam için ihtiyaç duyduğum kuvveti sağladı.

"İlk birkaç seansımız iyi geçti. O..." Bir nefes vererek bedenimi sakinleşmeye, bu kadar şiddetle titremeyi bırakmaya teşvik ettim. "O canımı sıkan birkaç şey söyledi ama boş verdim. Fakat zaman geçtikçe aklıma bazı fikirler yerleştirmeye başladı. Sanırım mantıklı bir şekilde açıkladığından başta hiç tehlikeli görmedim."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu, sesi hırlama gibi olsa da bana yönelik değildi. Bunun farkındaydım.

Başımı göğsüne gömüp kalbine biraz daha yaklaştım. "Dedi ki ben... onları sorunlarımla sıktığım için aileme karşı bencillik ediyormuşum. Artık nihayet yanlarından taşındığım için benden kurtulmaya gerçekten ihtiyaçları varmış."

O seansta göğsüme saplanan keskin acıyı, ölüyor gibi hissedişimi asla unutmayacaktım.

Başımın tepesine boğuk bir "siktir" ulaştı.

"Bağımsız olmam ve onları bırakmam, aile vakitlerinin tadını çıkarmalarına izin vermem gerektiğini söyledi. İşte, *gerçek* aileleri olmadığım için."

"Saçmalık bu," dedi tükürür gibi.

"Şimdi biliyorum." Buna rağmen iş işten geçmişti ve kalıntılarını temizlemek zordu. Acı verecek kadar zordu. "Ona, benim yüzümden daha fazla çocuk sahibi olamadıkları için kötü hissettiğimi söyledim. Aslında buna yakın *hiçbir şey* söylemediler ve öyle bir durum olmadığını artık biliyorum. Yine de o kadın şüphelerimin doğru olduğunu, artık taşındığıma göre muhtemelen bir bebek daha yapacaklarını söyledi."

Fakat yapmamışlardı. Sammy'ye şakayla karışık söylediğimde gülmüş, "Yok, ben almayayım. Lila'yla ikiniz bir ömür boyu yetecek kadar saçlarımı beyazlatıyorsunuz," demişti.

James'in parmakları, kötü anıları bizzat çıkarmaya çalışıyormuş gibi kafa derime masaj yaptı. "Başka ne dedi?"

"Çok fazla şey. Çok fazla şey söyledi." Vücudum titremeyi bırak-

mıştı, bir tek bedenlerimizin arasında duran ellerim devam ediyordu. "Ben bencil olduğum ve onları ittiğim için herkesin hayatımdan çıkıp gittiğini söyledi. Annemin bana dönmeye çalıştığını ama benim izin vermeyerek ağabeyimi, bana acısın da yanında tutsun diye gözyaşlarımla manipüle ettiğimi söyledi. Yıllarca ne kadar boktan bir insan olduğumu düşünerek panik ataklar geçirdim. Bundan asla aileme bahsetmedim."

"Tanrım," diye mırıldandı başımın tepesinde. "Bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Umarım hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsundur."

"Bazen hatırlamak zor oluyor," diye fısıldarken baharatlı tıraş losyonunun o tanıdık kokusunu içime çektim. "Ama deniyorum. Her gün istemsizce aklıma gelen düşüncelerle savaşıyorum."

"Onunla ne kadar süre görüştün?"

"İki ay kadar. İlk, belki ikinci seanstan sonra geri dönmemeliydim fakat kadın o kadar... o kadar *kurnazdı* ki. Şimdi geriye bakınca aptal gibi hissediyorum. Bir sorun olduğunu çok önce anlamalıydım."

Belimi sıktı. "Önemli olan oradan çıkıp gitmiş olman," diye güvence verdi. "O zamandan beri terapiye gittin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Yapamam." Ya bir sonraki terapistimde aynı şeyi söylerse? O zaman o kadının haklı olduğuna inanır mıydım? "Benim için terapiyi mahvetti."

"Peki, şimdi terapiye *ihtiyacın* var mı?"

"Gitmekten zarar gelmez" demek hafife almak olurdu. O kadınla görüşene kadar terapi bende hep işe yaramıştı. Eskiden seanslardan, göğsümde kaygısız bir his ve iyimserlikle dolu çıkardım. Şimdiyse...

James yanımdan uzaklaşsa da gözlerime bakabilmek için tamamen bırakmadı. "Birlikte seçenekleri araştıracağız," diye karar verdi.

Eli kalçamdan sırtıma kadar çıkıp orada dururken ona bakakaldım. Benim dayanağımdı.

"Sana iyi gelen bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim, Maddie. *İhtiyacın olan* bir şeyi." Bir an sonra bulduğu bir şeyi ararken yüzümü dikkatle inceledi. "Hâlâ lisansı olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok." İnternette araştırmak şöyle dursun, onu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. "İnternet sitesi olduğunu biliyorum çünkü onu o sayede bulmuştum ama..."

"Adı ne?" diye sordu, sesinde yeni bir kararlılık vardı.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Lisansını iptal ettireceğim." Sesinde kuşkudan eser yoktu. Zerre kadar ve bu durum omurgamın karıncalanmasına yol açtı. "Ne pahasına olursa olsun. Hiç kimse seninle uğraşıp sonra da hayatına devam edemez, bebeğim. Ben buradayken olmaz."

Güm, güm, güm.

Dudaklarımı ıslattığımda gözlerinin bu hareketi bir şahin gibi takip ettiğini fark ettim. "Adı artık önemli değil."

"Benim için önemli. Eğer canını yaktıysa."

"James, gerçekten sorun değil," diye ısrar ettim bir kez daha.

Başka bir şey söylemek üzere ağzını açtığında yapacağımı hayatta hayal edemeyeceğim bir şey yaptım.

Bir parmağımı yumuşacık dudaklarının üzerine bastırdım, o da hemen sustu.

Gözlerindeki ateş daha az sinirli ve daha... aç bir şeye dönüşmemiş olsa komik olabilirdi. O bakışı nasıl tarif edeceğimi dahi bilmiyordum.

"Sorun yok." Sesim fısıltı gibi çıktı. "Şimdi iyiyim. Önceden olduğum kişiye dönmeye çalışıyorum ve önemli olan da bu. Tamam mı?"

Sessizce başını salladı.

Parmaklarım çok yavaşça dudaklarından çekilerek önce kirli sakallı yanağında, sonra da boynundaki deli gibi atan nabzında durdu. Ardından kendimi durduramadan dedim ki: "Bu şekilde derdimi döktüğüm için özür dilerim. Bana sorduğunu biliyorum ama..."

"Maddie."

Yutkundum. "Evet?"

"Özür dilemeyi bırak."

Sonra, *sonra* zamanı bitmiş de açlıktan ölüyormuş gibi aramızdaki kısa mesafeyi kapattı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Hassiktir.

Boğazından gelen hırlama neredeyse hayvaniydi. Güçlü ve sahiplenici elleri, sanki daha fazla yakın olmamız mümkünmüş gibi beni sert bedenine çekti.

Aman Tanrım.

Dominant ve çok az acı verecek kadar saçımı çekerek boğazımdan, daha önce duymadığım zayıf bir ses çıkmasına neden oldu. Üzerinde çok fazla düşünemeden parmaklarım saçlarına dolandı. Tırnaklarım kafa derisini kaşıdığında James inledi.

Beni boğuluyormuş da oksijeni benmişim gibi öptü.

Kesinlikle yavaş veya şefkatli değildi ama bu öpücük tam ihtiyacım olan şeydi. Bedenimin yalvardığı şeydi.

Otoparkın ortasında, bardan çıkan herkesin görebileceği bir yerde duruyor olmamız önemli değildi. Dudaklarının benimkilerin üzerindeki hepten tüketici hissinden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Dişleri altdudağımı çekti ve ağzım dilinin benimkine şehvetli bir dansla dolanabileceği kadar aralandı. Eli sırtımdaki çıplak teni bulduğunda farkına varmadan ikimiz de nefes nefese kaldık.

"Bana ne yaptığına bak," diye hırladı tenime doğru, karnımı sert kasığına bastırıyordu. *Sert. Benim yüzümden sertleşmiş.* "Beni çıldırtıyorsun, bebeğim. Hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedim bir nefeste, bacaklarımın arasına sürtünmesi için yanıp tutuşuyordum. "James..."

Kulağımı dişledi. "Bu kadar yanlışken neden bu kadar doğru hissettiriyor söyle bana."

Göz göze gelene kadar onu boynumdan uzaklaştırdım. "Çünkü yanlış değil."

Yutkundu, bakışlarındaki ikilem öyle açıktı ki çığlık atmak istedim. Belki de kendime hiç iyilik etmeyerek şöyle dedim: "Sadece bu gecelik beni eve götür. Tek bir gece için ne kadar doğru ya da yanlış olduğunu unut."

Alnı benimkine yaslı dursa da tek kelime etmedi. Gözlerini kapattı, nefes alışverişi ağırlaştı ve onu daha alamadan kaybettiğimden korktum.

"James..."

Sözcükler ağzımda öldü, başka bir yakıcı öpücükle susturuldu. Elleri popomun kıvrımını bulup yasaklı fantezilerimde defalarca hayal ettiğim gibi orayı kavrarken tişörtünü çekiştirdim.

Ardından dudakları boynuma indi, ısırdı, öptü, emdi. İlkel olan yanım, dünyaya ona ait olduğumu göstersin diye işaret bırakmasını diledi.

James beni yukarı kaldırırken sıcaklık yanaklarıma hücum etti ve içgüdüsel olarak bacaklarımı kalçasına doladım. "Şimdi kim kızarıyormuş?" diye sordu pürüzlü, kışkırtıcı bir sesle. Başparmağı kızaran yanağımı okşadı. "Neye ihtiyacın var söyle, güzelim."

Sözcükler ağzımdan utanmadan çıktı. "Seni hissetmek istiyorum," diye ihtiyaçla, çaresizlikle, *sızıyla* soludum. Bu kadar çok istediğim başka bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Öyle mi?" dedi hırıldayarak, sert kasığını yumuşak merkezime bastırdı. "Beni burada mı hissetmek istiyorsun?"

"Evet," dedim bir nefeste, umutsuzca ona tutunuyordum. "Tam burada. *Lütfen.*"

"Şu haline bak, ne kadar da kibarca istiyorsun." Dişlerini boğazıma geçirdi ama canımı yakacak kadar sert değildi. Dudaklarımdan utanmaz bir inilti kaçtı. "Arabaya bin, bebeğim."

Beni bir kere, iki kere öptükten sonra gönülsüzce yere bıraktı. Dudaklarımız tekrar, kısa ancak tatlı olmayan bir öpücükle buluştu, ardından dokunuşu bedenimden tamamen ayrıldı ve yolcu koltuğuna oturdum.

Evine doğru yola çıkarken James tek kelime etmedi, sıcak sözü aramızda asılı duruyordu. Büyük ellerinden birini, bağımlısı olmaya başladığım korumacı bir hareketle bacağımda tuttu ve arabayı gecenin içine doğru sürdü.

Bölüm 26

JAMES

Kapıyı bütün lanet binayı ayağa kaldıracak kadar sertçe kapattıktan sonra dudaklarım hemen onunkileri buldu.

Maddie beni sert tahtaya dayanana kadar döndürdü, soğuk avuçları gömleğimi yukarı kaldırarak çıplak göğsümdeki her sertlik zerresini keşfe çıktı. Bu kontrol anını yaşamasına izin vermemin tek sebebi bu akşam onu bekleyenlerden haberi olmamasıydı.

Ne tür bir canavarı özgür bıraktığından hiç haberi yoktu.

Parmakları gömleğimi bütün küçük saldırganlığıyla çekiştirdi, ben de çıkarmasına yardım ettim. Gözleri çıplak göğsümde dolaşarak istediğini aldı, ardından boynumun bitimine ve aşağısına yüksek sesli öpücükler kondurdu.

Dudaklarımdan çaresiz bir inleme çıktı. Zihnimin arkalarında bir yerde hâlâ bana göre fazla genç olduğunu, benimse ona göre fazla boku yemiş olduğumu bilsem de o anda tek umursadığım teninin her santimini yiyip bitirmekti. *Onun* her santimini.

Onu bağırtmak, yalvartmak, nefes almak canını yakacak hale gelene kadar tüketmek istiyordum.

"Çıkar," diye emrettim bluzunu çekiştirerek ve Maddie, sutyeniyle birlikte bluzu yerdeki yığına karışana kadar tereddüt etmedi. Sonra güzel poposunu yoğurdum, kıvranıp durmasını sağlayana kadar dilimle meme uçlarından biriyle oynadım. "Yukarı."

Benim tatlı güzelim söylediğimi yaparak ben onu yatak odama taşırken bacaklarını belime doladı. Kollarımın arasında öyle ateşli,

göğüslerinin dilimdeki tadı öyle lezzetli ve yumuşaktı ki... Onu en yakındaki duvara yaslayıp saçlarını avucumun içine alarak teninden uzaklaştım. Maddie, gözleri arzuyla dolu bir halde inledi.

"Sert seviyorsun, değil mi, bebeğim." Nazikçe dişlerimi dolgun memelerinin üstündeki hassas noktaya geçirdiğimde aldığım yüksek sesli inlemenin tadını çıkardım. "Seni sertçe becermemi mi istiyorsun? Bedenine hiç merhamet etmememi?"

Parmaklarım kot pantolonun düğmesini bulup rahatça onu da çıkarırken soludu. "Bunlar çıkıyor," diye talep ettim, kendi yargı gücüm onu zevke boğma ihtiyacıyla bulanıklaşmıştı.

Maddie, pantolonunu esnekliğini sınamak için sabırsızlandığım atletik bacaklarından çıkarsın diye yere bırakana kadar kıvrandı. Çok sade ama bir o kadar da seksi olan siyah külotunun görüntüsü, parmaklarının kot pantolonumu çekiştirmesiyle kesildi.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," dedi sırıtarak ve aramızdaki engellerden seve seve kurtuldum.

İç çamaşırlarımızla dururken bir an için birbirimizin gözlerine bakarak ağır ağır nefes aldık.

Bunu gerçekten yapıyorduk. Yirmi bir yaşındaki eski hastamı yatağımda becereceektim ve bu konuda bir gram dahi suçluluk hissetmiyordum.

Aç gözlerim muhteşem kıvrımlarında, güzel gözlerinden ayak parmaklarına kadar dolaşırken aklıma yalnızca tek bir kelime geldi. "Nefes kesici."

Odanın karanlığına rağmen kızarması gözümden kaçmadı. "Sen de fena sayılmazsın," diye şakıdı, parmak uçları göğsümde daireler çizdi. Aşağıya doğru öyle yavaş ve acı verici bir şekilde hareket ettiriyordu ki bu yüzden onu cezalandırmayı aklıma not ettim ama sonra iç çamaşırımın kenarına erişti.

Maddie dudaklarını yalarken kendimi kaybettim. Ağzını yeniden ele geçirdiğimde dillerimiz imkânsız bir zafer için savaştı. Onu yatağa doğru geri geri götürüp üzerine oturana kadar eğildim. Ancak o zaman kaburgalarının üzerindeki, tıpkı onun gibi küçük ama karmaşık ve narin kelebek dövmesini fark ederek üzerine bir öpücük kondurdum. "Bunu kendin mi çizdin?" Sesim sert çıktı ancak onunki de aynıydı.

"Evet," dedi, ben tenini yeniden öpmeden önce.

Benim.

Bu düşünce ansızın gelse de benim olduğunu söylemek öyle doğru hissettiriyordu ki.

Az önce kalçasını kavrayan parmaklarım külotunun kenarından içeri girdi. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Muhtemelen sorumu beklemiyor olsa da başıyla onayladı, ben de ince kumaş parçasını yavaşça bacaklarından aşağı indirirken nefesimi tuttum. Çıplaklığının yüzümden yalnızca birkaç santimetre ötede olması ağzımı sulandırdı.

İçiyle dışıyla öyle mükemmeldi ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu her şeyi tüketen bir durumdu ve bittiğinde ne yapacağımı düşünmek bile beni küle çeviriyordu. Bir daha asla ona bu şekilde sahip olamayacaktım.

Bir gece. Sadece bir gece. Bu gece, sonra bitecek.

Düşüncelerimi uzaklaştırarak başım dümdüz yastığın üzerine gelecek şekilde sırtüstü uzanana kadar yatakta yerleştim. Maddie yatağın ucunda durmaya devam edip beni mesafeyle kışkırtarak ilgiyle baktı. Göğsüme vurdum. "Buraya gel."

Bir kaşını neşeyle kaldırdı. "Göğsüne çıkmamı mı istiyorsun?"

"Nihayet o tatlı amının tadına bakmak için yüzüme oturmanı istiyorum."

Nefesi kesildi, her küçük hareketinin beni mahvettiğini bilmiyormuşçasına dudakları hafifçe aralıktı.

Fakat hemen kendine geldi, yatağın üzerine çıkıp bana doğru emekledi. Bedenimi sarmak için bacaklarını açtığında merkezinden, o parlayan dudakların hareketleriyle beraber aralanmasından gözlerimi alamıyordum.

"Ben hiç..." diye başladı, otoparkta öpüştüğümüzden beri ilk kez gergin görünüyordu. "Daha önce hiç kimse..."

Kahretsin. "Daha önce seni hiç kimse yiyip bitirmedi mi?"

Başını iki yana salladığında itirafı, göğsümde aptal bir zafer hissi yarattı. Onun tadına bakan ilk kişi olacaktım.

Ve *tek kişi olacağım.*

Bu, kulağa oldukça doğru geliyordu.

"Endişelenme, bebeğim." Ellerim bacaklarından yukarı çıkarken arkalarında tüylerimi diken diken eden bir iz bıraktı. "Seni iyi hissettireceğim. Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Gözlerinin özgüvenle parlaması ve sikeyim, bu beni daha da sertleştirdi.

"Gel buraya," diye yönlendirdim, çıplak kadınlığı *tam karşıma*, aç ağzımdan birkaç santimetre öteye gelene kadar yukarı çıkmasına yardım ettim.

Üzerine biraz üflediğimde öyle erotik bir inleme çıkardı ki ele geçirilmiş bir adam gibi içine dalmamak için her şeyimi vermem gerekti.

Ona zaman ayırmak istiyordum çünkü daha azını hak etmiyordu.

Dilimin ucu dış dudaklarını bularak belli belirsiz, okşarcasına yaladım. Bu hafif dokunuşla sırtını kabarttı; tam beklediğim gibi çok hassastı.

"İşte böyle," diye hırladım.

"J-James," diye kekeledi. Elleri saçımı bularak dizginleri ele almaya çalıştı ancak izin vermeyecektim. Bu akşam tamamen onun zevkine odaklanacaktım ve bedenim onunkini doldururken sadece mest olmasını istiyordum. "*Lütfen.*"

Altdudaklarını ayırmamaya devam ederek kıvrımlarına bir öpücük, ardından bir tane daha kondurarak tatlı kokusunu içine çektim. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"S-Senin diline."

Mırıldandım. "Bu dile mi?"

Aldığım ilk tat acımasızdı. Yıkıcıydı. Dilim girişini delip geçerek arzusunun bana hazır olduğunu gösteren ıslaklığını bulduğunda her şey yok oldu. O kadar yüksek sesle inledi ki içimdeki canavarı serbest bırakarak beni harekete geçirdi. Onun etrafındayken kontrol etmeye çok uğraştığım o canavarı... Artık daha fazla tutmayacaktım.

Kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutup yüzümü sıcaklığına gömdüm ve tadına baktığımda beni ele geçiren tatlı ölümü kucakladım.

Dilimle hafifçe vurduğumda kirli sakalım bacaklarına sürttü. Maddie üzerimde kıpırdanırken aç bir adam gibi onu baştan aşağı yaladım. Dilim içine her girdiğinde aklımdan asla çıkmayacağını bildiğim tiz bir çığlık attı.

"Tanrım," diye soludu, saçımı tutarak kendini bana sürterken. "Siktir."

İşte böyle, bebeğim.

Biraz sonra aletimle yapmayı planladığım gibi içine girip çıkarak onu dilimle becerdim ve çok geçmeden duvarlarının titreyerek kasıldığını hissettim. Yaklaşmıştı ancak ben aşağılık orospu çocuğunun tekiydim. Birkaç yalamadan sonra nefes nefese ve ter içinde tekrar yatağıma oturana kadar onu kaldırdım.

"Dizlerinin üzerine," diye emrettim, hâlâ kapalı olan aletimi tutarken. Maddie bunu fark ederek iç çamaşırımı aşağı çekmeye çalıştı ama karşılık olarak kıçına vurup bir cıyaklama kazandım. "İyi bir kız ol ve şu poponu kaldır."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu nefes nefese.

Yüzünü tutup yanağını elimin içine aldım ve fısıldadım. "Aletimle boşalana kadar sana çığlık attıracağım. Güzel kızım bunu istiyor mu?"

"İstiyorum," diye fısıldadı, ağzımın üzerinde. "Sana içimde ihtiyacım var."

Daha önce şüphem vardıysa bile şimdi çok açıktı; Maddie beni ele geçiriyor, tüketiyor, onu iyi, güvende, korunmuş ve değerli hissettirme dürtüsü dışında bütün hislerimi kör ediyordu.

İsterse, ona tüm dünyayı gümüş tabakta sunardım ve bu farkındalık ödümü kopardı.

Tanıştığımız günden beri büyüyen gerilime teslim olmak dışında ne yaptığımızı bilmiyordum. Onu kliniğin bekleme odasında ilk gördüğüm andan beri beni mahvedeceğini biliyordum. Çünkü nasıl etmeyecekti ki?

Beni korkutuyordu. Çok erken hissettiriyordu ve Maddie çok gençti. Yine de bizi buraya getiren hiçbir karardan pişman değildim. Birinden bile.

Asla tahmin etmediğim her şeydi, şimdi de ona doyamıyordum. Bağımlılık yapıyor, mutluluk veriyordu, bana iyi geliyordu.

Ve bir gecelik senin. Sadece bir. Bunu unutma.

O elleriyle dizlerinin üzerinde pozisyon alırken ben de iç çamaşırımı çıkarıp yere fırlattım. Aletimi avucumun içine alarak aşağı yukarı sıvazlayıp ona hak ettiği zevki vermek üzere hazırladım.

Maddie omzunun üzerinden baktığında gözleri hemen aletime odaklandı. Dudakları uzunluğumun boyutu kadar aralansa da bu konuya çok kafa yormasına izin vermedim. "Sığacak."

Yalnızca başıyla onaylayıp yutkundu. Elim önümde duran yuvarlak poposunu buldu ve yumuşaklığını okşadıktan sonra ona şaplak attım. *Sertçe.* Maddie cıyaklayınca bir tane daha aldı.

"Şımarıklık yaptığında..." Aletimi daha sert tuttum, diğer elimle poposunda kırmızı bir iz bırakırken orayı sıktım. "...alacağın şey bu."

İnledi, sırtını kabarttı, daha fazlası için yalvardı. "*Evet.*"

Amından bir saniye daha ayrı kalamayarak başımı yanaklarının arasına doğru eğdim. Şişmiş klitorisini bir kere daha yalarken onu iyice açıp suyunu içtiğimde inledi.

"James," diye söylendi, ben onu arkadan yerken yüzü yastığa gömülüydü. "Aletin. *Lütfen.* Çok ihtiyacım var."

Son bir kez daha yalayıp sırf yalvarmasına dayanamadığım için geri çekildim. "Seni doldurmamı mı istiyorsun?"

Öyle hevesle başını salladı ki gerçek olduğuna inanamadım. Ona zevk vermem için burada, benim olduğuna inanamadım. *Sadece bu gecelik.* Aletimi birkaç kez sıvazlayarak o acı verici düşünceyi sildim. "Prezervatif alayım."

"Prezervatif istemiyorum," deyiverdi kalbimi durdurarak. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bütün testlerim negatif. Senin?"

Hassiktir. "Evet. Asla prezervatifsiz seks yapmadım."

"Ben de," diye kabul etti. Altdudağını dişlerinin arasına aldığında masum ancak bir o kadar seksi görünüyor, beni deli ediyordu. "Ama seni içimde çıplak hissetmem gerek."

Ölmüş ve cennete gitmiştim. Ölmüştüm. Bitmiştim.

"Öyle mi?" Arkasında pozisyon alıp bir elimle poposunun yanağını tutarken diğeriyle aletimi sıkı girişine götürdüm ancak o engeli aşmadım. "Bu amın doldurulmaya ne kadar ihtiyacı var, söyle bana."

Çünkü böyle ıslak bir rüyayken onu nasıl reddedecektim ki?

"Çok," diye inledi, kan pompalanmış başımı girişinde gezdirerek uzunluğumu ıslaklığıyla kapladım. "Seninle dolmak istiyorum, nefes alamıyorum."

"Kahretsin," diye tısladım, bu işkenceye bir saniye daha katlanamazdım.

O *benimdi.*

Bense başka kimsenin olmak istemiyordum.

Aletimi avucumun içine alarak girişine hizaladım, başıyla o tatlı dudakları ayırsam da henüz içine itmedim.

Birdenbire beynim çelişkili düşüncelerle doldu, tek kaybedeni olacağım bir hâkimiyet savaşına girdi.

O senin eski hastan.

Onu hak etmiyorsun.

Senin için fazla iyi.

"James." Adım dudaklarından acı veriyormuş gibi döküldü ve kalçalarını, aletim açıklığına değecek şekilde oynatarak ikimizin de bu temasla tıslama sesi çıkarmasına yol açtı. "Çekiniyorsun."

Gözlerimi kapatarak şu anda uzunluğumu kaplayan ıslaklığa odaklanmamaya çalıştım.

"Biraz," diyebildim, gözümü açsam da bedenlerimizin alt taraflarına doğru kaydırmadım çünkü aksi takdirde hayatta kalamayacağımın farkındaydım.

Ve nedenini bilmiyordum. Onu öpmekte veya yemekte hiçbir sakınca görmemiştim ama nedense becermek birdenbire çok büyük bir adım gibi hissettirmişti. Sanki ikimiz için de geri dönüşü olmayan bir şeydi.

Çünkü bir kere içine girdikten sonra asla doyamayacağımı biliyordum.

"İstersen durabiliriz," dedi.

Siktir et.

"Durmak istemiyorum."

Bir kaşını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Ve yine de beni becermeyecek misin?"

Ellerimden birini belinde gezdirdim. "Güven bana, lanet hayatımda boyunca hiç kimseyi bu kadar becermek istememiştim."

"O zaman yap," dedi, sesi tamamen meydan okuyordu.

Çok genç.

Hâlâ vazgeçebilirsin.

Hoşnutsuz düşüncelerim elini aletimin altına sarınca bölündü. Başımı girişine götürdüğünde resmen aklımı kaybettim.

"Sadece ucunu," diye fısıldadı. "Sadece ucu olursa sayılmaz."

Hareket etmedim. Maddie, ucu gömülene kadar aletimi içine iterken güçlükle nefes aldım. Boğazından yükselen küçük sesi duyduğumda, yatak odam onun inlemeleriyle dolana kadar içimdeki her şey ona sahip olmam için çığlık atıyordu.

Bakışlarımı indirip aletimin ucunun içine gömüldüğünü görünce sessizce küfrettim. "*Kahretsin.*"

Kalçalarını hareket ettirerek aletimi çıkardı, sonra da ucunu içine bir kez daha itti. "Sadece ucu," diye inledi, bütün duvarlarımı yıkarak. Sırtı gerilirken nefes nefeseydi. "*Siktir*, çok iyi hissettiriyor."

Aletimi tutmayı bırakmadan elimi onunkinin etrafına sardım. "Sadece ucu, öyle mi?" Çıkardığımda ıslaklığının sesi odayı doldurdu, sonra tekrar, birazcık daha derine ittim. "Aletimden biraz daha mı istiyorsun, bebeğim?"

"Evet," diye sızlandı.

Bu kadın için her şeyi yapardım, daha derine iterek onu izledim, sıkı tutuşunun beni uçtan dibe kadar yutuşuyla büyülendim. Çıplak dudaklarının arasında kaybolarak yerini sonsuza kadar içinde kalabileceğim ıslak sıcaklığına bıraktı.

Duvarları etrafımda kasılarak aletimi boğdu. Defalarca çıkarıp yavaşça tekrar sokarken gözlerimi ayırmadım. Daha önce bu kadar erotik bir şey gördüğümü sanmıyordum.

"*Daha sert*," diye yalvardı, benim tatlı güzelim.

Bir elimle kalçasını, diğeriyle saçlarını tuttum ve fısıldayabilmek için kulağına doğru eğildim. "Kızım içine gelmemi istiyor mu?"

Boğazından çaresiz bir inilti çıktı. "E-Evet. Tanrım, *evet*."

Dizginlerim parçalandı. Saçını bırakıp kalçasını kavradım ve yalvardığı gibi sertçe içine girdim. Kabul edeceğimden çok daha uzun süredir hayal ettiğim kadar sertti.

Onun sızlanmaları, benim inlemelerim, hayalarımın kıçına vu-

ruşu ve ikimizin ıslaklığı karanlık odayı doldurdu; bu yasaklı sesleri en çılgın fantezilerimde bile duyacağımı düşünmezdim.

Zevkle baş edemeyen Maddie kucağımda oturana kadar sırtını kabarttı, böylece ben dizlerimin üzerindeyken kendini aletimle becerdi. Sabırsız parmaklarım meme uçlarını sıkıştırdıktan sonra aşağıya, nabız gibi atan klitorisine indi.

"James," dedi nefes nefese, parmaklarımı ıslaklığıyla kaplarken. "Dayanamıyorum. *Ah, Tanrım.* Yapamam."

"Son şansın," diye kükredim kulağında. "Şimdi çekmemi söylemezsen seni sonuna kadar doldururum."

"Evet, *evet*," dedi tıslarcasına. "İçime boşal, James. *Siktir.*"

Kollarımdaki, eli benimkinin içinde sınırdan atlayan kadın dışında her şey etrafımdan yok oldu.

Birlikte düştük. Darmadağınık halde. Yüksek sesle. Tutkuyla.

Hâlâ içindeydim, tıpkı istediği gibi içine boşalıyordum. Tıpkı *ihtiyacım olduğu* gibi.

Hassas klitorisinde yavaş daireler çizerek her santimini doldururken onun da yükseklerden inmesine yardım ettim.

Nazikçe içinden çıktığımda gözlerim, aletimi saran rahatlamasına kilitlendi ve bakmamam gerektiğini anladım. Menimin taşan girişinden sızışına bakmamam gerekirdi çünkü bu görüntüyü asla -kesinlikle- aklımdan çıkaramayacaktım.

Maddie yorgunlukla ve ağır ağır nefes alarak yatağa düştü, ben de odamdaki banyoya girmeden önce alnını kısaca öptüm. Hemen kendimi düzene sokup onu temizlemek için sıcak, ıslak bir havlu getirdim.

Fakat tam banyodan çıkarken onunla karşılaştım. Göğsüme çarpınca kıkırdadı ve kollarım etrafını sarıp onu sabitlemek için belini sardı. "Affedersin," diye mırıldandı.

"Ben de seni temizleyecektim." Sesim nedense yumuşak, nazik çıktı.

Hiç böyle olmazdı. Son ilişkimden bu yana geçen yıllarda ne zaman bir kadınla yatsam sonrasında onunla ilgilenmemiştim. Yanlış anlaşılmasın. Şerefsizin teki değildim ama o çizgiler hiç bulanıklaşmamıştı. Anlaşma becermek -bağlanma yoktu- ve eve gitmek üze-

rineydi. İş hallolduktan sonra onlar kendileriyle ilgileniyor, ben de kendime bakıyordum. Ayrı ayrı.

Ama şimdi...

Şimdi onun iyi olmadığından emin *olmadan* yapamıyordum. Onu temizlemeli, rahat olmasını sağlamalıydım.

"Onun yerine duşunu kullansam?" diye sordu, sesinde az önce onu prezervatifsiz becermemişim gibi bir utangaçlık vardı.

"Sen nasıl istersen." Ardından, sahiden ne yaptığımı bilmediğimden ekledim. "Bu akşam kalmak ister misin?"

Kollarımda hareketsiz kaldı. Bir anlığına bir sınırı aştığımı düşünerek kendi kendime küfrettim ancak sonra, "Nerede uyuyacağım?" diye sordu. Sanki bunu gerçekten düşünüyordu.

Elim ensesine gitti ve orayı başparmağımla okşadım. "Benim yanımda." Sesimin neden her zamankinden boğuk çıktığını, göğsümde neden kırılganlığa benzer bir şey oluştuğunu asla bilemeyecektim. *Ya hayır derse?*

Cevap vermedi. En azından kelimelerle.

Ben güneş doğduğunda bana ne olacağını düşünürken parmak uçlarında yükselerek dudaklarımı kendininkilerin arasına aldı.

Bölüm 27

MADDIE

Dün öylece uyuyakalmıştım. Yorgun, tükenmiş, tatmin olmuş, şaşkın ve iyi ile kötü arasındaki her şeydim.

En gizli arzularına boyun eğmek, eski (belki hâlâ şimdiki?) fizyoterapistini öpmek ve sonuçları umursamamak insanı karmakarışık düşüncelere sokuyordu.

Bir de bacaklarının arasında belirgin bir ağrıya.

Bir sonraki sabah, yavaşça ve biraz da kafam karışık halde aniden uyandığımda ilk aklıma gelen, dün akşam sadece James'le yatmadığım... aynı zamanda *yanında* yattığımdı.

Hayır, yatmamıştık... *sevişmiştik*. Güzelce. Sertçe.

Ve... evet, onun kıyafetlerini giyiyordum. Dün akşam bana verdiği eski bir tişörtle eşofman altını.

Küçük düşme hissinin beni ele geçirmesini, sonra daha fazlasını bekledim ancak gelmedi. Kalbimle hareket ettiğim için suçluluk duymamak ve bedenimin içgüdülerine teslim olmak tuhaf bir histi ama yine de kabul ettim.

James'in yorganının altında olmaktan nasıl pişman olabilirdim ki? Vücudunu nasıl kullanacağını, benimkini nasıl ele alacağını açıkça bilirken ve birlikte öylece... patlamışken. Daha önce böyle sert seks yapmamıştım, yani cinsel haz konusunda uzman olduğumu söyleyemezdim ama çabuk öğrenen biri olduğum ortaya çıkmıştı.

Dili içime girer girmez aklımı kaybetmiştim. Bir adamın beni son yemeğiymişçesine yiyip bitirmesinin nasıl olduğunu hep merak

etmiştim ve kirli sakalının sürtünmesinin nefis hissini bacaklarımın içinde hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Dün akşam James'le yatmanın nasıl bir his olduğunu açıklayamazdım. Tek söyleyebileceğim, patlaması gereken bir galaksi nihayet parçalara ayrılıyormuş gibi *doğru* bir histi.

Ne var ki büyük boy çift kişilik yatağında kollarımı ve bacaklarımı esnetirken onun aynı hissetmeyeceğini biliyordum.

Çünkü yatak boştu ve James görünürde yoktu.

İşte başlıyoruz.

Dün gece bana göre çok yaşlı olduğunu söylediği anda böyle olacağını anlamıştım. Bence bu saçmalıktı.

Tamam, yaş farkımız görmezden gelmek istediğim bir şey değildi ancak *yanlış* bir şey de yapmıyorduk.

Kendimi savunmaktan, istediğimi almaktan, başka birinin beni kontrol etmesine izin vermemekten korkmuyordum. Sammy ile Grace küçüklüğümden beri özgürlüğe, sınırlara ve bağımsızlığa hakkım olduğunu bilmemi sağlamıştı, şimdi bunları unutacak değildim. Herhangi bir adam uğruna.

Hem James'e sadece bir gecelik bırak demiştim. O da *benim* yapmasını istediğim şeyi yapmıştı.

Fakat artık sabah olmuştu, yani yaş farkı olsun ya da olmasın, dün akşam tekrarlanmayacaktı.

Bir dakikamı alsa da nihayet bir şey duydum; duş sesi. Daha birkaç saat önce kendimi temizlediğim, yatak odasının içindeki banyoyu hatırlayarak ayaklarım yükseklikten dolayı yere güçlükle değerken yatakta oturdum.

Yalnızca birkaç adım ötedeki kapalı kapı beni çağırıyordu. Beni baştan çıkarıyordu.

Denemek aptalca olurdu...

Gerçi tam olarak *neyi* deneyecektim?

Onunla duşa girmeyi mi? Ya beni dışarı atarsa? Ya benim aksime dün geceden dolayı pişmansa?

Doğrusu dün akşam ay varken de onu istiyordum, güneş bulutların arkasında parlarken de hâlâ arzuluyordum.

Belki on saniye sonra pişman olacaktım. Belki şansımı fazla zor-

luyordum. Ancak hepsi sonunda gidiyordu, o yüzden süreci hızlandırmam kimin umurundaydı ki?

Kapalı kapıya doğru yürüyüp elimi kapı koluna sararken başımı dik tuttum. *Hadi, Maddie. Adam seni kapının önüne koyacak değil ya.*

Kilitlenmemişti.

James duşun altında tamamen çıplak ve ıslak bir halde duruyordu. Neden bu kadar şaşırmıştım bilmiyordum, duştaydı sonuçta. Ne bekliyordum?

İlk olarak o sert, şişkin kasları beklemiyordum. Dün geceki karanlık ve dokunuşum hakkını vermemişti, o sabah onu üstsüz gördüğümde de kendime açıkça takdir edecek kadar zaman tanımamıştım. Tam olarak benim talimatlarımı dinleyen bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi görünüyordu. Çünkü James, kelimenin tam anlamıyla bir rüyaydı. Vücudu açıkça kusursuzdu ancak onu sonsuza dek yanımda tutmak istememe yol açan içinde bulduğum şeydi.

Ve şu anda bu düşünceyi kenara bırakmalıydım.

James güvenilirdi, sadıktı, benimkine uygun kuru bir mizah anlayışı ve kendiminkiyle değiştirsem farkı anlayamayacağım, yıpranmış ancak hayat dolu bir ruhu vardı.

Fakat sonunda onunla birlikte olmayacaksam bile bencil olup istediğimi alacaktım. Bu seferlik.

Ben kapıyı sonuna kadar açarken James döndü, gözleri duşun kapısının ardından benimkini buldu. Delirmiş ya da şaşırmış gibi değildi ancak içlerinde meydan okuma vardı. Ben de seve seve kabul edecektim.

Gözlerimi ondan ayırmadan kapattığım kapıya yaslanarak sıcak buharın bedenime yapışmasına izin verdim.

James görülmeye değer bir manzaraydı. Odadaki buhar, suyun güçlü göğsünden göbeğine, oradan bacaklarına inişini görmemi engellemiyordu. Duş jelini alıp kaslarına boylu boyunca sürmeye başlayınca içten içe biraz öldüm.

Bu sabah benimle hiçbir şey yapmak istemediğini, benimle yattığı için pişman olduğunu neden düşündüğümü bilmiyordum.

Belli ki onu yanlış okumuştum.

O okyanus gözlerini benden ayırmadan aletini avucunun içine

aldı ve aşağı yukarı, yavaşça, cömert uzunluğunun her yerine şampuan ekleyerek sıvazlamaya başladı.

James'in önümde mastürbasyon yapmasına -*beni düşünerek* mastürbasyon yapmasına- hazır olmasam da geri çekilmedim.

Gözlerine bakarak dün akşam bana verdiği bol tişörtü ve eşofman altını çıkardım. Aramızdaki gerilim çatırdadı, ateş kontrol edilemez bir yangına dönüşmek üzereydi.

James tek kelime etmedi, duşakabinin kapısını açıp onunla suyun altına girerken beni durdurmadı. Kan pompalanmış başı karnımdaki yumuşak deriye değene kadar yaklaştım.

"Oynamaya mı geldin?" Sesi dün geceki kadar gergindi ve bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı çoğaltti.

Cevabım dizlerimin üzerine çökmek oldu.

Nefesi kesilirken gözlerini kapadı. "Siktir."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan sessizce tadına bakmak için yalvardım. Su damlaları artık ıslak olan saçımdan aşağı akıyor, James yüzümün dibinde aletini sıvazlamaya devam ederken tenime yapışıyor, sıcak su derisindeki sabunu alıp götürüyordu.

Beni çaresizliğe sürükleyen dün gece beni iyice açıp hissedebileceğimi dahi bilmediğim hazzı getirmesini hatırlamam oldu.

"Lütfen," diye yalvardım, sesim fısıltıdan çok az yüksekti.

Diğer eliyle ıslak yanağımı kavrayıp başparmağını aralanmış dudaklarımın üzerine sürttü. O parmağı ağzımın içine aldım. "Talepkâr küçük bir şeysin, değil mi?" dedi pürüzlü sesiyle.

Çok hafifçe başımla onayladım, o da başparmağını ağzımdan çekti. Fakat eli çok uzağa gitmedi, bir avuç saçımı tutarak başımı olduğu yerde tuttu. Korumacılığı içimde bir ateş yaktı.

"Ağzıma almam lazım," diye sızlandım, bacaklarımın arasındaki çaresizlik dudaklarımı araladığım sırada boğazıma kadar tırmandı.

James saçlarımı çekti, gözleri kararıyordu. "Boğazına boşalmama izin verecek misin?"

Duvarlarım beklentiyle sıkılaştı. "Evet."

Homurdandı. "İşte benim kızım."

Aletini sıvazlamaya devam ederek ucunu dudaklarımın üzerine sürtüp beni kışkırttı. Ancak bu oyunda ben de vardım.

Dilim ıslak başını buldu ve denemek için şöyle bir yaladım. James sadece bir anlığına gözlerini kapatıp inledi, ardından hayvansı bakışları tekrar ağzımı bularak her hareketimi izledi.

Dokunuşuma verdiği ufak tepkileri tamamen toplarken içimde özgüven birikti. Derin bir nefes alıp aletini ağzıma alıp dilimi başında döndürdüm. Saçımı daha sıkı tuttu, ben de onu boğazımın daha derinlerine aldım.

O kadar büyüktü ki uzunluğuna ayak uydurabilmek için ağzımı iyice açmak zorunda kalıyordum ancak her santimini hevesle aldım. Tuzlu, hafif sabunumsu bir tadı vardı. İnlemeleri ve kontrolü kaybedişi beni uçuruma sürükledi.

"*Siktir*," diye tısladı, dudaklarım kasığının dibindeki kısa tüylere değene kadar derine aldım. "Aletimi o kadar iyi emiyorsun ki. Böyle olacağını biliyordum."

Geri çekildim ama uzak kalamıyordum. Onu yine ve yine yuttum, ta ki ikimizin de rahat olduğu o ritmi bulana kadar. Bir erkeği ağzıma almayı hiç bu kadar arzuyla istememiştim, sanki aletinin boğazımı genişleteceğini bilmemek bile acı veriyordu.

"İşte böyle. Sertçe em."

Aletinin üzerinde başımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Ağzımı onunla doldururken salya çenemden aşağı damladı. Bir ara iki eli de başımdaydı, tutuşunu kullanarak ağzımı becerdi. O kadar seksiydi ki ağlamak istedim.

Durmasını istemiyordum. Tıpkı dün gece başka bir parçamın yaptığı gibi menisinin her bir damlasını yutmam gerekiyordu.

Neredeyse aklımı okur gibi gergin bir sesle, "Geleceğim, bebeğim. Çekilmen için son şans," dedi.

Başımı olabildiğince sert salladığımda sessizce küfretti.

Bir şekilde onu daha derine alabilmiştim, aletinin ucu boğazımın en gerisine değiyor ve James kontrolü kaybediyordu.

Ağzımda nabız gibi attı, boğazımı doldurdu. Tuzlu, biraz da acı bir tadı vardı. Bunun son tadına bakışım olmamasını istediğimi anladım. *Ama öyle olacak.*

"Gel buraya." Emri sertti ancak beni kaldırıp bacaklarımı bedenine dolayan elleri nazikti.

Sabırsız dillerimiz yeniden buluşurken duşun duvarına yaslı kaldık. James'in parmakları ıslanmış girişimi bularak çok kısa bir zamanda yine orgazm olmamı sağladı. Onu emmenin neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlanmama yol açacağı kimin aklına gelirdi?

Beni fayans kaplı zemine indirdiğinde destek almak için kollarına tutundum. Ellerinden birini kalçama koyarken diğeriyle saçıma şampuan sıktı. Bu süre boyunca James sessiz, hatta tahammüllüydü, o yüzden bu ani değişikliğe neyin sebep olduğunu anlayamadım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, su sesinin arasında kendi sesimi güçlükle duyuyordum.

"Saçını yıkıyorum."

Vay canına. "Ama neden?"

Cevaplaması kolay bir soru olsa da cevap vermeden önce hiç acele etmedi.

"Çünkü seninle ilgilenmek istiyorum."

Ah.

Peki. Lanet olsun.

Saçımı yıkamaya devam ederken parmakları kafa derime masaj yaptı, ben de gözlerimi kapayıp kendimi sadece... hissetmeye bıraktım.

Benimkini cezalandıran sert bedenine rağmen yumuşacık da olabiliyordu.

Benimle ilgilenmek istiyordu ve ben de o anda her şeyden çok benimle ilgilenmesini istediğimi fark ettim. En az onunla ilgilenmek istediğim kadar.

Başımı son derece dikkatle geriye iterek saçımdaki şampuanı yıkayıp vücuduma geçti. Büyük elleri vanilya kokulu sabunla kaplı halde tenimin her santimine masaj yaptı. Bu konuda çok ciddiydi, bu adamın az önce ağzımı beceren kişi olduğuna inanmak güçtü.

Beni suyunun altına yerleştirerek sabunu tamamen akıttı. Sonra alnımı, burnumun ucunu, dudaklarımı öptü. Öpücükleri kısa, nazikti ve karnımdaki kelebekleri bir kez daha uçurdu.

"Maddie, ben..."

O cümleyi bitiremedi.

Telefonumun sesi, sessiz daireyi delip geçti. "Affedersin," diye mırıldandım mahcubiyetle, duştan çıkmak için yanından geçtim.

Sırılsıklam saçlarımı bir havluya, vücudumu da daha büyük bir taneye sardım ve telefonumu bulmak üzere harekete geçtim. Telefonu oturma odasının zemininde bulduğumda hâlâ çalıyordu. Bir saniye sonra neden bu kadar ısrarcı olduğunu anladım.

Arayan kişinin adına bir kez bakınca midem kasıldı.

"Evet?" diye yanıtlarken sesimin hissettiğim kadar dengesiz çıkmamasını umuyordum.

"Maddie?" diye cevap verdi Grace, böylece iyice kafam karıştı çünkü ağabeyimin telefonundan arıyordu.

Birdenbire kafa karışıklığının yerini panik aldı. "Sammy iyi mi? Beni neden telefonundan arıyorsun?"

Arkadan bazı sesler gelse de çok kısık olduğundan çıkaramadım. "Hepimiz iyiyiz." Şimdi sesi şaşkın çıkan oydu. "O araba sürdüğü için ben aradım. Yaklaşık bir saat uzaktayız."

"Maddsy!" Arka planda yeğenimin heyecanlı sesini duydum ve kafama dank etti.

Siktir. Kahretsin. Siktir.

"Doğru, evet." *Hayır, hayır, hayır.* Tamamen aklımdan çıkmıştı. Nasıl yapabilmiştim? "Selam, Lila. Yakında görüşürüz. Ben daha yeni uyandım, hazırlanmam lazım," diye yalan söyledim çünkü aksi takdirde ağabeyim direksiyon başında panik atak geçirecekti.

"Tamam, bir tanem. Norcastle'a vardığımızda mesaj atarım, tamam mı?" dedi Grace.

"Evet, evet, tamam. Güle güle çocuklar! Sonra görüşürüz." Galiba sesim şok olmuştan çok heyecanlı gibi çıkmıştı ki bu küçük bir lütuftu.

James, çıplak göğsü hâlâ ıslak halde ve kalçasında beyaz bir havludan başka bir şey olmadan yatak odasından çıkarken telefonu kapattım. Gerçek bir ıslak rüyayı andırıyordu; şu anda gerçek bir kâbusun içinde olmam çok yazıktı.

"Ailem bugün ziyarete geliyor ve unuttum," deyiverdim, yüzümün tamamen panikle kaplı olduğuna emindim.

Gözlerini kırpıştırdı, sonra da güldü. Bana *güldü*.

"Komik olan ne?" diye surat astım, kanepedeki uykusundan yeni uyanan Sis'i sevmek için bir süre durdum. "Gülme bana."

"Mmm." Ciddi olmaya çalışsa da dudaklarındaki seğirme onu ele veriyordu. Neyse. Ona kızamıyordum bile; onu mutlu görmekten gereğinden fazla hoşlanıyordum. "Ailenin seni görmeye geleceğini unutman komik. Takvimine not edeceğin önemli bir şeymiş gibi görünüyor."

İnledim. "Böyle aceleyle gitmek zorunda olduğum için üzgünüm ama bir saate gelirler ve hazırlanmam lazım."

"İzin verirsen seni eve bırakayım," diye teklif etti, birazcık kendine gelerek.

Kesinlikle olmazdı. Ya onunla gitmeyi kabul edersem ve ağabeyim beni James'in arabasından çıkarken görürse? *Ölmeyi* yeğlerdim.

Onunla insan içinde görünmekten utandığım için değildi ama ciddi olalım; kim kendisinden yaşça büyük, korumacı, aşırı baba figürü ağabeyinin geceyi bir adamla geçirdiğini bilmesini isterdi ki? *Ben istemezdim, teşekkürler.*

"Sorun değil. Bir *Uber* çağırırım."

Evin her yerine dağılmış *-tüh-* kıyafetlerimi almak ve kısa süre içinde giyinmek üzere yanından geçtim. Karşı çıkmak istediğinin farkındaydım, o yüzden tekrar üstümü başımı düzelttikten sonra parmak uçlarımda yükselerek kirli sakallı yanağından öptüm. "Dün gece için teşekkür ederim. Ve bu sabah için de." Seks için teşekkür etmek mi? Cidden mi? "Ben... iyi zaman geçirdim."

Nazik gülümsemesi beni rahatlattı. "Ben de öyle."

"İyi hafta sonları," diye ekledim gülümseyerek.

"Sana da." Eli nihayet yanağıma gelip orada kaldı, yüzümü dokunduğu en değerli şeymişim gibi tuttu. "Ve sonra arayacağıma söz veriyorum."

Ona şöyle bir baktım.

"Bu kez samimiyim."

"Artık korkmuyor musun?"

Ağır ağır yutkununca boynu hareket etti ve benim boğazımın da tıkanmış olduğunu fark ettim.

"Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım, Maddie."

***

"Sonra, sonra," dedi Lila, ağzı hamburger köftesiyle dolu halde. Ağabeyim bu yüzden onu azarlasa da dinlemedi. Bu çocuğun heyecanı çok başkaydı. "Sonra kediyi merdivenlerden aşağı itti."

Dört yaşındaki ve kaosun gücünü yeni keşfeden kuzenimiz Hanna'dan bahsediyordu. Aaron ile Emily'nin bu konuda çok heyecanlı olduğuna bahse girerdim.

"Ya, öyle mi?" Bu hikâyeyi geçen hafta amcamla telefonda konuştuğumda duymuştum ama yine de dikkatle dinledim. "Peki, okul? O nasıl gidiyor?"

Ağabeyim gözlerini devirdi. "Onu hiç karıştırma," dedi, kendi hamburgerinden bir ısırık almadan önce.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ancak Grace hemen ekledi. "Kötü bir şey olmadı. Sadece ödevlerini yapmak istemiyor."

"Ödevler *çok* sıkıcı, Maddsy," diyerek dudaklarını büzdü Lila.

"Maddie senin yaşındayken ödevlerini yapıyordu," diye iğneledi Sammy bana bakarak. İkimiz de iyi bir öğrenci olsam bile ders kitaplarının büyük hayranı olmadığımı biliyorduk ama Lila beni bu kadar örnek alırken fazlasıyla sadık bir öğrenci olduğumu sanmasını istiyordu. Çok tatlıydı.

"Yapıyordum," dedim, Lila'ya başımı salladım. "Ama sen eğlenceli bulmuyorsan sorun değil." Sesimi fısıltı haline getirdim. "Zaten eğlenceli olmaması gerek."

Kıkırdayıp dikkatini çekmek için ağabeyimin kıyafetinin kolunu çekti. "Gördün mü, baba? Bana katılıyor?"

"Saçlarımı siz ikiniz beyazlattınız. Umarım gurur duyuyorsunuzdur." Başını sallasa da gülümsemesini saklamadı.

"Eh, ben o beyaz saçlarını *çok* seviyorum." Grace dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde ağabeyim hiçbir zaman bıkmayacağım bir bakış attı; sonsuz aşk, salt hayranlık ve saf bağlılık doluydu. Ben bunların yanında büyümüştüm ve evden uzak olduğum her gün özlüyordum.

Lila annesiyle babasının ne kadar iğrenç olduğundan şikâyet ederek öğürme sesi çıkardığında hepimiz abartılı hareketlerine güldük. Göğsüme sıcak bir his yerleşti, daha önce yanımdalarken onları hiç bu kadar özlediğimi sanmıyordum. En iyi yanıysa kimsenin

ayak bileğimi, yaklaşan iş görüşmemi veya Pete'i gündeme getirmemesiydi. Bunları telefonda konuşmuştuk ve zihinsel molayı takdir ediyordum.

Yeğenimin gelecek hafta okulu yoktu, o yüzden geceyi Norcastle'daki bir otelde geçireceklerdi ve Lila, hâlâ evde yaşarken yaptığımız gibi pijama partisi yapmak için stüdyo dairemde benimle kalacaktı. Yani öğle yemeğinden akşam yemeğine kadar pijama partisinin ne zaman başladığını sorup duracaktı.

Onu çok seviyordum.

Bugün hava sıcak olduğundan ve gökyüzünde tek bir bulut bile görünmediğinden nehir kenarında yürüyüş yapmaya karar verdik. Ağabeyimle yeğenim birkaç adım ötede el ele, kim bilir ne hakkında sohbet ederken Grace kolunu benimkine geçirdi.

Benden kısaydı, on altı yaşına girip onu geçtiğimde bunu komik bulmuştum. Sarı saçlarını aşağıdan atkuyruğu yapmıştı ve gözleri, "Ne yaptığını çok iyi biliyorum" diyen o aynı anda hem hayranlık uyandırıcı ve hem de korkutucu ışıltıyla parlıyordu.

"Ee," diye başladı, dudaklarında tehlikeli bir gülümseme oluşuyordu. "Aslında birkaç hafta önce bana söylediğin bir şeyi düşünüp duruyordum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sesindeki neşe doğru gösteriyorsa başım beladaydı. "Bana aptal rolü yapma."

Yok, hayır, aslında tam anlamıyla öyle yapmak istiyordum.

Yengem her şeyin ve herkesin iç yüzünü görürdü. İster içgüdü deyin ister zekâ, ancak herkesin ruh halinin değiştiğini ve gizli endişelerini fark ederdi. Ağabeyimle bizden sakladığı psişik güçleri olduğu konusunda şaka yapardık ama bazen korkutucu derecede gerçek geliyordu.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

Ağabeyim çok uzakta değildi, o yüzden gizli gizli eğildi. "Hatırladığını biliyorum ama dur hafızanı tazeleyeyim. Randevu uygulaması? Tanıdığın bir adam?"

Tamam. Demek bunu yapıyorduk.

"Sammy'ye söylersen şuracıkta ölürüm," diye uyardım onu.

Güldü ama aynı zamanda tam anlamıyla şaka yapmadığımı bilecek kadar beni tanıyordu.

"Ben kapalı bir kutuyum, biliyorsun. Söylemeyeceğime söz veriyorum. Şimdi lütfen şu dedikoduyu ver. Haftalardır duymak için yanıp tutuşuyorum."

Bu kadar kolay pes ettiysem bir, ısrarcı olması ve iki, Grace herhangi bir şey saklayamadığım bir anneyle ablanın karışımı olduğu içindi. Grace'e sorunlarımı -özellikle erkek sorunlarımı- açmak benim için bir alışkanlıktı.

Beni hiçbir zaman yargılamamış, bana bağırmamış ya da herhangi bir şey yüzünden azarlamamıştı, onun yerine yaptığımın yanlış ya da tehlikeli olduğunu anlatarak ortak bir çözüm bulmaya çalışmıştı. Ağabeyim daha çok aşırı korumacı taşkınlıklara yatkınken Grace fırtınadan sonraki sakinlik gibiydi.

Bu yüzden ona söyleyebileceğimi biliyordum. "Benden yaşlı. Yani, bayağı yaşlı."

"Tamam," dedi yavaşça. "Tam olarak ne kadar yaşlı?"

"Otuz bir yaşında."

Rahat bir nefes verdi. "Of. Kırk falan diyeceğinden korktum."

Suratımı ekşittim. "Sammy'nin yaşında biri mi? Iyy."

Kolumu sıktı. "Eh, ağabeyinin benden sekiz yaş büyük olduğunu biliyorsun, o yüzden mantıklı ve herkesin yetişkin olduğu bir yaş farkında sorun görmüyorum ki sizinki de öyle. Ama daha anlat. Onunla nasıl tanıştın?"

Evet, oraya girmeyecektik. Henüz. "O kısmı geçmeyi tercih ederim," dedim dürüstçe. "Şüpheli veya tehlikeli değil, söz veriyorum."

"Pekâlâ. Sana güveniyorum." Ve işte *bu yüzden* en sevdiğim insandı. Birden fazla kez onun gibi bir anne dilememin sebebiydi. "Bana onu anlat. Sana iyi davranıyor mu?"

"Davranıyor." Beni vardiyalarımdan sonra aldığını, bana yemek yaptığını, duygularımdan konuşup onları onayladığını anlattım. "Benzer deneyimler yaşamışız. Sanırım bu yüzden bu kadar bağ kurduk."

"Ne tür deneyimler?"

"NFL yerleştirmelerinden hemen önce sakatlanmış."

Grace yüzünü ekşitti. "Zor olmuş olmalı. Umarım şimdi iyidir."

"İyi." En azından öyle olduğunu umuyordum. "Sanırım ben yaş farkımız yüzünden endişeliyim."

"Yaş farkı çetrefilli olabiliyor," dedi düşünceli düşünceli.

Ağabeyim otuz yaşındayken onunla tanıştığında yirmi iki yaşında olduğundan biliyor olmalıydı. Fakat o zamanlar üniversiteyi bitirmek üzereydi, sabit bir işi ve ağabeyiminkilerle uyumlu planları vardı. Ben o kadar şanslı değildim.

"Ciddi bir ilişki mi?" diye sordu.

"Şimdilik sadece takılıyoruz."

Grace bakire olmadığımı biliyordu. Bana *o konuşmayı* yapan kişi olmuş, bu sayede ağabeyimi anevrizma geçirmekten kurtarmıştı. Gerçi o da öpüşmediğimi bile düşünecek kadar aptal değildi, sadece duymak istemiyordu. Dürüst olmam gerekirse ben de ona söylemek istemiyordum. Fazla küçük düşürücü olurdu.

"Eh, yirmi bir yaşındasın, önlem almayı hatırladığın ve bir şey istemediğinde hayır diyebildiğin müddetçe kendi kararlarını verebilirsin," dedi, ben de başımı sertçe salladım.

Grace bana geçmişini, cinsel saldırı mağduru ve hayır deme seçeneğimin her daim olmasının ağabeyimle ikisi için neden bu kadar önemli olduğunu anlattığında on yedi yaşındaydım. Rıza istemenin veya talep etmenin asla tuhaf veya sinir bozucu olmadığını ve asla olmayacağını söylemişti.

En başından beri, özellikle samimi ilişkiler söz konusu olduğunda kendimi savunmama yardım etmişlerdi. Grace, Sammy'le buluşmadan önce tahammül ettiklerini yaşamamı istemiyordu.

"Sana iyi davrandığı ve eğlendiğiniz sürece yaş farkınızın çok önemli olduğunu sanmıyorum." Bir duraksama oldu. Bir ama geldiğini anlamıştım. "Ama..." İşte ortaya çıkmıştı. "...ikiniz de daha fazlasını isterseniz bence bu konuda konuşmalısınız. Üniversiteden daha yeni çıktın, bir şeyleri çözüyorsun ve onun sabit bir işi olduğunu varsayıyorum."

"Evet." Hatta son derece aşina olduğum bir işti. Ancak Grace'in bu kısmı bilmesi şart değildi.

"İkiniz de aynı yönde ilerlemeyi isterseniz çözülebilir." Bana

okuyamadığım bir bakış attı. "Sen hangi yönü seçmek istediğini biliyor musun?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Gelecek haftaki iş görüşmesine bakacağım."

"Kariyerinden bahsetmiyorum." Konuşmayı bıraktı, ben de aynısını yaptım. Devam ederken gözleriyle sesinde bir sertlik vardı. "Yirmilerinin ortasındaki ve sonlarındaki çoğu yetişkin -hatta daha sonra da- kariyer yolunu, işini değiştiriyor ve bu ilişkilerini etkilemiyor. Bunlar olağan şeyler. Ben senin *hayattaki* yönünden bahsediyorum. Norcastle'da kalmak istiyor musun, o istiyor mu, çocuk istiyor musun ve ne zaman istiyorsun, o ne düşünüyor... Her çiftin, özellikle de aralarında yaş farkı varsa ciddi bir ilişkiye girmeden önce tartışması gereken önemli şeyler yani."

Vay canına. Tamam, mantıklıydı. Çok fazla mantıklıydı.

James ile ben şimdi durduğumuz yeri şöyle bir konuşmuş olsak da gelecek ne olacaktı? Sıradan bir hafta sonu ailemle nehrin kenarında ağır ağır yürürken düşünmek için kesinlikle çok fazlaydı.

Birlikte olma planımız olmadığından bahsetmiyordum bile.

Grace panikle dolu bakışımı anlamış olmalıydı çünkü hızla ekledi. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Bir düşün yeter. Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz, Maddie ve kendi başına başardığın her şeyle gurur duyuyoruz."

"Tek başıma değildim ki," deyiverdim duramayarak.

"Evet, tek başınaydın," diye ısrar ederek. "Ağabeyinle ben her zaman seni her şekilde destekleyeceğiz ama bu kararları kendin için veriyorsun, bizim için değil. On sekiz yaşında evden taşındın ve o zamandan beri bizi hayal kırıklığına uğratmadın. Sorumluluk sahibisin, bağımsızsın ve kendinle çok iyi ilgileniyorsun."

Kalbim birdenbire ağırlaştı. "Bugün ağlama krizlerine girmeyi planlamadım, Grace."

Güldü. "Ah, tatlım. Ben sadece seni gördüğüm için heyecanlıyım ama söylediğim her şey doğru. Ağabeyin de aynı şeyleri hissediyor, bu tür şeyleri konuşuyoruz. Ayak bileğin ve baleye dönme konusunda endişeli olduğunu biliyoruz ama istediğin her şeyi başaracağına eminiz. Sen Maddie'sin."

Sen Maddie'sin.

Gerçekten o kadar basit miydi?

***

"Erkek arkadaşın var mı, Maddsy?"

Kanepede bağdaş kurmuş oturan ve ben akşam yemeği için iki peynirli omlet yaparken telefonumda oyun oynayan küçük kıza omzumun üzerinden baktım. Ağabeyiminkiler kadar lezzetli değildi -hâlâ onun etkileyici aşçılık yeteneklerinde ustalaşmamıştım- ancak Lila asla yemeklerimden şikâyet etmezdi.

"Seninle zaman geçirdiği müddetçe her şeyi kabul eder," demişti Grace bir keresinde yeğenimin bana duyduğu hayranlıktan bahsederken ve haliyle kalbimi eritmişti. Lila bu dünyada en çok sevdiğim kişiydi, o yüzden benim de ilk üçünde olmam iyi bir şeydi sanırım.

İlk omleti bir tabağa yerleştirirken James'le geçirdiğim sabahı, aynı zamanda da bir önceki geceyi hatırlayınca midem takla attı. Diğer yandan ne yapmış ve ne söylemiş olursak olalım, gerçek şuydu ki... "Hayır, Li, erkek arkadaşım yok. Senin var mı?"

"Babam otuz yaşına kadar kimseyle çıkamayacağımı söylüyor," dedi, o kadar sakince söylemişti ki başımı arkaya atıp gülmeden edemedim. Kesinlikle ağabeyimin söyleyebileceği bir şeye benziyordu.

İkinci çırpılmış yumurtayı tavaya koyarken, "Baban biraz fazla abartıyor," dedim.

"Annem de öyle diyor."

Dudaklarım seğirdi.

Sammy'nin bizim için yaşadığına ve nefes aldığına şüphe yoktu, biz de bu yüzden onu çok seviyorduk ama biraz rahatlaması gerekiyordu. Ya da *çok fazla.*

Yemek hazırlandıktan sonra tabaklarımızı alıp kanepede yeğenimin yanına oturdum. Lila telefonumu kaldırıp omleti önüne koyar koymaz dudaklarını sabırsızlıkla yaladı.

Televizyonda milyonlarca kez izlediğimiz bir prenses filmi oynarken sessizce yemeklerimizi yedik, ta ki Lila ancak çocukların yanına kâr kalan beklenmedik bir şekilde konuşana kadar. "Babam dans etmenin artık seni üzdüğünü söyledi."

Yemek midemde çalkalandı. "Öyle mi?"

Canımı sıkmamıştı çünkü doğruydu. Lila muhtemelen sormuştu, Sammy de kızına yalan söylememişti. Buna saygı duyabilirdim.

Lila son lokmasını yutarken başıyla onayladı. "Üzgün hissedebilirsin, Maddsy. Annem ağlamanın sorun olmadığını çünkü bir şeyi umursadığımız anlamına geldiğini söyledi. Bir şeyleri umursamak iyiymiş."

Bu pijama partisinin on bir yaşındaki yeğenimle ağlama seansına dönüşeceği kimin aklına gelirdi ki? Kesinlikle benim gelmezdi.

Ona sarsak bir gülümsemeyle baktım. "Annen haklı. Ve üzgün olduğum doğru ama şimdi iyiyim."

"Güzel." Daha önce getirdiğim bir bardak dolusu suya uzanıp bir yudum aldı. Ardından şöyle dedi: "Yine üzgün hissedersen annemin kitaplarından birini okuyabilirsin."

Onu daha fazla sevmemin imkânı yoktu, kalbim patlayacak gibiydi. Lila çok merhametli bir ruh, kıymetli bir hediye, tam bir melekti. Bilgeliğinin yaşından fazla olması beni her seferinde şaşkına çeviriyordu. Empatisinin sınırı yoktu ve bu yüzden ona hayrandım.

"Harika bir fikir," dedim ona. "Sen hâlâ kitaplarını okuyor musun?"

Ağabeyim ile Grace'in, Lila küçükken ona sürekli okuduklarını bilsem de taşındığımdan beri rutinlerinden emin olamıyordum.

Hızla başını salladı. "Evet, çok seviyorum. En sevdiğim, dedelerim hakkında olan."

Grace'in evlat edinilme hikâyesinin yeniden anlatımının benim kalbimde de özel bir yeri vardı.

"O kitabı bana yazdığını biliyor muydun?"

Gözleri büyüdü. "Hadi canım."

"Evet."

Grace evlat edinilme kitabını, ben çocukken terapiye gitmeye başladıktan kısa bir süre sonra, yalnız olmadığımı, neler yaşadığımı bildiğini göstermek için yazmıştı. Bibliyoterapi kategorisine giren ilk kitabıydı ve kariyerindeki bu yeni değişimin çok *doğru* hissettirdiğini söylediğini hatırlıyordum. Öyle ki, o zamandan beri bu tür kitapları yazmayı bırakmamıştı.

Hikâyelerinin, tıpkı benim hayatımı değiştirmesi, Lila'nınkileri

de şekillendirmesi gibi, ihtiyaç duyan sayısız çocuğa ulaştığından emindim.

Yemeğimiz bittikten sonra yeğenim başını kucağıma koydu, ben de parmaklarımı kullanarak sarı saçlarıyla oynadım. "En sevdiğim kitap olması çok mantıklı," dedi sessizce. "Çünkü sen benim en sevdiğim insansın, Maddsy."

Ağlama, ağlama, ağlama.

"Sen de benim en sevdiğim insansın." Burnuna dokundum ve karşılık olarak kıkırdadı. "Büyüyünce annen gibi kitap yazmayı düşündün mü?"

Düşünürken dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum. Yazmayı çok sevdiğimi sanmıyorum ama onun gibi insanlara yardım etmek istiyorum."

İlk kez bana bundan bahsediyordu, o yüzden meraklanmıştım. "Genel olarak insanlara mı?"

Omuzları inip kalktı. "Henüz bilmiyorum. Ama belki çocuklara." Karnımı dürttü. "Tıpkı sana yardım eden kadın gibi."

Lila terapiye gittiğimi biliyordu. Eninde sonunda, biraz daha büyüdüğünde bu konuyu merak edecekti. Ağabeyim çocukken ona büyükannesinin hastalandığını, bana bakamadığını ve babamın gittiğini söylemişti. Ardından Grace ona uzun uzun terapinin ne olduğunu, neden gitmem gerektiğini anlatmıştı.

Lila bunu tuhaf veya korkutucu bulmamış, aksine beni bir yabancıya bütün sırlarını anlatmanın nasıl bir şey olduğunu ve seni tanımayan birinin nasıl bu kadar yardım edebildiğini sormuştu. Her zaman bu konuyla ilgileniyordu sanki.

"İnsanlara, özellikle çocuklara yardım etmek çok özel insanlara göre bir iş. Sen de tanıdığım en özel insan olduğuna göre eminim harika bir iş başaracak ve büyük farklar yaratacaksın," dedim, saçını okşamaya devam ederken.

Lila büyük, meraklı gözleriyle bana baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Tam bir kararlılıkla, "Öyle olduğunu biliyorum, Lila. Zekisin ve harika bir kalbin var. Aklını koyduğun her şeyi başarabilirsin. Bundan sakın şüphe duyma," dedim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, prenses filmi hâlâ arka planda oynadığı sırada Lila kucağımda kibarca horlarken Lila'nın cesaretinden biraz edinmeye karar vererek telefonu elime aldım. Çünkü gün boyunca yapmak için yanıp tutuştuğum bir şey vardı ve daha fazla bekleyemezdim.

Ben: Yalan söyledim. Seninle sadece bir gece birlikte olmak istemiyorum.

Cevabı sadece birkaç dakika sonra geldi.

James: Görünüşe bakılırsa ikimiz de berbat yalancılarız.

Bölüm 28

MADDIE

Hâlâ çözemediğim nedenlerden ötürü, sonraki cuma akşamı kendimi başta planladığım gibi Monica'nın Barı'ndaki vardiyamda değil de tiyatrodaki afili bir galada buldum.

Norcastle Bale Topluluğu'nun organize ettiği bir galada.

Beni çimdiklerseniz hissedeceğimden emin değildim.

Yere kadar uzanan, vücudumu tam olması gerektiği gibi saran -James böyle demişti, ben değil- koyu mavi gece elbisem ve pudra rengi kısa topuklu ayakkabılarımla (çünkü ayak bileğim hâlâ şehrin en fena kızı değildi) yeterince iyi uyum sağladığım düşünebilirdi ama...

Belki de öyle değildi.

Kimin yüzüne, hangi elbiseye veya havalı takım elbiseye bakarsam bakayım bazılarındaki bir şeyler...

Söylemekten nefret ediyordum, gerçekten ama beni tuhaf hissettiriyordu.

İşte.

Tarif etmek zordu. Bu bir kere daha, lisede arkadaşlarım yeni nakil olan Chicagolu bir kıza âşık olduklarında ve ona âdeta tapındıklarında olmuştu. Başta arkadaşça davranmıştık ancak o kızdaki bir şey tuhaf hissettirmişti. Özel bir şey yoktu çünkü kız komikti ve herkese aşırı iyi davranıyordu ama olmuştu işte. Dile getirdiğimde arkadaşlarım deli olduğumu, daha doğrusu kıskandığımı düşünmüşlerdi, ben de sonunda peşini bırakmıştım.

İki ay sonra onun sınıftaki her kıza özel sosyal medya hesaplarından hakaret ettiği ortaya çıkmıştı. Böyle bir şey vardı yani.

Şimdi, ellerimi yıkarken tuvaletteki aynanın önünde durduğum sırada sadece delirdiğim ihtimalini iyice düşündüm. Bu akşam Kyle'ın davetini kabul etmiştim çünkü yoluma devam etmeye hazır hissediyordum ve açık fikirli olup üzgün düşüncelerimi uzakta tutacağıma yemin etmiştim.

Bu tuhaf duyguları hissetmem benim için de sürprizdi.

"Bu akşamki elbisesini gördün mü?"

"Tüyler o kadar geçen senenin modası ki. Kimse söylememiş herhalde."

Ben ellerimdeki sabunu yıkamayı bitirirken birkaç kadınsı kıkırtı tuvalete doldu ve bir saniye sonra iki kız bana aynanın yansımasından gülümsedi. Sırf kibar olarak büyütüldüğüm için ben de onlara gülümsedim.

Kızlardan biri -esmer olan- benden birkaç adım öteye gelirken diğeri -kızıl saçlı olan- tuvalet bölmelerinden birine girdi. Esmer kız çantasından kırmızı bir ruj çıkardı ve kapalı bir kapı arkasında işemiyormuş da yanındaymış gibi bir yandan rujunu sürüp bir yandan konuşmaya başladı.

"Hepimiz hem sahnede hem de sahne dışında zarif olamıyoruz," diye yorumda bulundu, o kadar gelişigüzel konuşmuştu ki bunun iltifat olmadığını anlamam biraz zaman aldı.

Kızıl saçlı kıs kıs güldü. "Hem sahnede de zarif değil zaten."

Norcastle Bale'ye yabancı olduğumu biliyorlardı, aksi takdirde gözümün önünde dedikodu yapmazlardı, diye düşündüm ellerimi kurulamak için kâğıt havluyu kullanırken.

"İki yıldır kimseyle yatmadığını duydum."

Pekâlâ. Gitme vakti gelmişti.

Tuvaletten çıkıp o kızları geride bırakırken tek bir kelime etmedim. O neydi öyle? Sahne arkasında herkes böyle mi davranıyordu?

Bunların hepsi yanılsama.

Yine de iş arkadaşım ve eğitmenim olması gereken insanlarla çevrelenmiş olmak, uyandığında kafanı karmakarışık eden o tuhaf rüyalardan birindeymişim gibi hissettiriyordu.

Norcastle Bale bu akşam bir çocuk hastanesi bağış etkinliği düzenliyordu ve Kyle artı biri olmamı istemişti. Başta kabul etmekte

tereddüt etsem de James bir şans verip nasıl hissettireceğini görmeye ikna etmişti.

"Sadece beni süslü bir elbiseyle görmek istiyorsun," diye sataşmıştım ona.

Güçlü elleri kalçalarımı mıknatıs gibi tutarken sırıtmıştı. "Hayır, arkadaşınla iyi vakit geçirmeni istiyorum. Sonrasında yanıma gelecek olman ve seni üzerinde bu elbiseyle becerebilecek olmamsa yalnızca ekstrası."

Ardından, elbise olsun ya da olmasın, beni ne kadar istediğini göstermişti.

Bu iki gün önceydi ve ailem gittiğinden beri James'le her gün birbirimizi görüyorduk. Her gün beni ya işten alıyor ya daireme bırakıyor ya da ben geceyi onun evinde geçiriyordum.

Grace'in yaş farkımız ve geleceğe dair beklentilerimiz hakkında söyledikleri, bu durumu ortaya attığından beri aklımdan çıkmıyordu ancak ben konuyu James'e açamayacak kadar korkaktım.

Zaten şu anda yapmama gerek yoktu. Sadece eğleniyorduk. Sıradan bir şeydi. James'in yarın bu tuhaf düşten uyanıp, kendi yaşına yakın biriyle olmayı tercih edip etmeyeceğini bile bilmiyorken ağır konuşmalara girerek durumu karıştırmaya gerek yoktu. Daha istikrarlı biriyle, geleceğini yoluna koymuş ve banka hesabında bir ton birikimi olan biriyle olmayı isteyebilirdi.

Kyle beni birkaç iş arkadaşıyla, bizden çok daha yaşlı görünen kadınla tanıştırdığında endişelerimden kurtuldum. Asıl yemekle bağış etkinliği başlayana dek sohbet etmeye başladık.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Kyle, tatlılar servis edildikten sonra. Hafif portakal tadı olan süslü bir çikolatalı *mousse*'du ve yediğimde ağzımda orgazm yaşadığıma yemin edebilirdim.

James, bütün orgazmlarım üzerinde hak iddia ettiği için bundan pek mutlu olmayacaktı.

O tuhaf histen henüz tamamen kurtulamamış olsam da başımla onayladım. "Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Kyle zayıf bir gülümsemeyle bakarak oturduğu yerde kıpırdandı. Daha ağzını açmadan ne diyeceğini anladım. "Seni bu galaya getirerek hata yapıp yapmadığımı bilemedim," diye itiraf etti, gözlerini

mousse'dan ayırmadan. "Kötü hisset diye gösteriş yaptığımı düşünmeni istemem."

Bunun üzerine kalbim yumuşadı. "Kyle, hayır. Asla öyle bir şey yapmayacağını biliyorum." Bir elimi yapılı omzuna koyarak arkadaşça sıktım. "Ve hayır diyebilirdim, biliyorsun değil mi? Senin adına mutluyum, gerçekten. Seçmeleri geçtiğin için seninle gurur duyuyorum, ayrıca Noel gösterisine gitmek için sabırsızlanıyorum."

Norcastle Bale, tatillerde her zaman en büyülü performanslarını sergilerdi ve Kyle'ın o sahnede olacağını düşünmek bile gururlu bir anne gibi hissetmeme yol açıyordu.

Bu kez gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Harikasın. Umarım bunu biliyorsundur."

Galanın ana kısmı bittiğinde bir DJ çıktı ve salon dans pistine dönüştü. Kyle herkesle konuşuyor, her zamanki sosyal kelebekliğini yapıyordu, bense burada kimseyi tanımadığımdan yanında kaldım.

Odayı tararken tuvalette dedikodu yapan kızların siyah tüylü, kısa bir elbise giymiş bir kadınla neşeli bir şekilde sohbet ettiğini gördüm. Hah.

El çantamda telefonum titreyince dikkatim dağıldı. Kim olduğunu çok iyi bildiğimden dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşmaya başladı.

James: Eğleniyor musun?

Bu akşam gelmemi istemiş, hatta beni cesaretlendirmişti. Yine de gözleri, tabiri caizse nüksedeceğinden ve yine o kendini yok etme çukuruna düşeceğimden korktuğunu saklayamıyordu.

Ben: Evet. Yemekler harika, Kyle da tam uyum sağlamış
James: Bunu duyduğuma sevindim, bebeğim

Bana her *bebeğim* dediğinde içim bir hoş oluyordu. Bu sevgi sözcüğünü seveceğimi hiç düşünmemiştim ama o söyleyince seksi geliyordu.

Sonraki mesajı, Gölge ile Sis'in televizyon izlerken kucağında yattığı bir fotoğraftı.

Ben: Çok rahat görünüyorsunuz. Ben de orada olmak istiyorum :(

James: Söylemen yeter, seni almaya gelirim

Bu teklif kalbimi tekletti. Hep böyle ince olmak zorunda mıydı? Şikâyet ettiğim yoktu tabii.

Ben: Bir Uber çağırabilirim. Benim için endişelenme.

James: Mümkün değil

Belki korumacılığını baskıcı bulmalıydım ama beni önemsediğini bilmek bir sıcaklık ve güvenlik hissi veriyordu. İyi olduğumdan emin olmak için yolunu değiştireceğini gösteriyordu.

Tam ona cevap vermek üzereyken Kyle kolumu dürttü ve başımı kaldırdığımda Suzanne Allard'la yüz yüze geldim.

Hassiktir.

"Maddie, seni eğitmenlerimden biri olan Suzanne Allard'la tanıştırmak istiyorum. Suzanne, bu Maddison Stevens," dedi Kyle, az önce dünyamı sarsmamış gibi.

"Sizinle tanışmak büyük bir şeref, hanımefendi." Sesim dilediğimden çok daha istikrarlıydı, sıkmak üzere uzattığım elim de öyle.

Bana gülümseyişi arkadaşçaydı, sıcaktı ve hemen rahatlamamı sağladı. "O şeref bana ait, Maddie. Sana Maddie diyebilirim, değil mi? Hakkında çok fazla şey duydum."

Ağzım açık bakmamak için elimden geleni yaptım. "Öyle mi?"

Bu gerçekleşiyor olamazdı. Koca Birleşik Devletler'deki en iyi koreograflardan Suzanne Allard'ın beni duymuş olmasına imkân yoktu. Öylesine söylüyordu. Değil mi?

"Gerçekten." Kyle'ın koluna sevgiyle dokundu. "Kyle bale okulundaki günlerinizi hep anlattı. Ayak bileğindeki sakatlıktan bahsetmişti, yanlış mı hatırlıyorum?"

Arkadaşıma hızlıca göz attım, o da insanlık tarihindeki en yaramaz gülümsemeyle baktı. Ona sarılsam mı, yoksa onu öldürsem mi bilemedim. Belki ikisini de yapardım.

Boğazımı temizledim. Kendimi tanıtırken bu kadının önün-

de konuşacak kadar şanslıydım ve ikinci bir mucize umuyordum. "Evet." Güzel, sesim titremiyordu. Devam etmeden önde ellerimin durumunu da kontrol ettim. "Hatta Norcastle Bale Topluluğu için seçmelere girecektim ama birkaç gün önce sakatlandım."

Yüzü dehşetin bir tasviriydi. "Ah, canım. Umarım şimdi çok sıkıntı vermiyordur. İyileşme sürecin nasıl gidiyor?"

"Fizik tedavim bitti, ameliyat gerekmediği için şanslıydım." Yanaklarım ısınsa da fark ettiğini sanmıyordum. "Doktorum da harikaydı."

Tahmin edeceğinizden çok daha harika.

"Bunu duyduğuma sevindim, Maddie. Tekrar dans edebiliyor musun?"

Bunun üzerine neşeyle gülümsedim. İki hafta önce biri bana *bu konuda* heyecanlanacağımı söylese hayatta inanmazdım. "Geçtiğimiz günlerde şehirdeki bir stüdyoda dans eğitmenliği yapmaya başladım ve şimdiye dek bileğim hiç sorun çıkarmadı."

Doğruydu. İster inanın ister inanmayın, -ki ben de inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum- pazartesi günkü görüşmemden hemen sonra işe alınmıştım. Şimdiye dek, evimden yalnızca iki sokak ötedeki o dans stüdyosunda iki ders vermiştim ancak hoşuma gitmişti. *Fena halde.* Kızlar altı, yedi yaşlarındaydı ve harikalardı.

Kırk küsur yaşında Rus bir kadın olan patronum, tanıştığım en nazik insanlardandı. Derslerin akışına adapte oluşumu görmek için gruplarından birini devralmamı istemişti ve şimdiye kadar bayılmıştım.

Tamamen iyileşirken seçmem gereken yol buysa hiç sinirli değildim.

"Harikaymış, canım. Ama eminim biraz daha..." diye başladı Suzanne, dikkatle alınmış kaşlarının arasında bir çentik oluştu. "Nasıl desem, kariyerinle ilgili daha *anlamlı* şeyler yapmak istersin, değil mi?"

Sözleriyle donakaldım.

Anlamlı mı?

Anlamlı.

Yoksa... Yoksa dans kariyerlerine başlamak için en iyi yaşta olan

çocuklara bale öğretmenin *önemsiz* bir şey olduğunu mu söylüyordu?

Kyle, aklımdan geçenleri çok iyi bilir gibi yanımda gerildi.

Bir, ardından iki kere gözlerimi kırpıştırdım çünkü geçimini *öğretmenlikten* sağlayan birinin ağzından bu sözlerin çıktığına inanamıyordum. Tamam, o ülkenin -belki de dünyanın- en prestijli bale topluluklarından birinde eğitmenlik yapıyor olabilirdi ama sonuçta bir öğretmendi.

Kariyerimi bale üzerine inşa etmeyi hayal etmeye cüret ettiysem, hayatında -belli ki- *anlamsız* bir şeyler yapıp bale öğretmeni olan biri sayesindeydi. Bilhassa Grace sayesinde.

Dört yaşındayken ilk bale öğretmenim olmuştu, profesyonel balerin olmamasının tek nedeni istememesiydi. O farklı bir yolu tercih ederek çok satan bir çocuk kitapları yazarı olmuştu ve oldukça iyi gittiği ortadaydı.

Belki her zaman benim yolum da bambaşka bir yöndeydi.

Böylesi takdir ettiğim birinin bu kadar... bu kadar... bu kadar *sınıfçı* olması beni öyle sersemletmişti ve incitmişti ki.

Hiçbir şey söyleme imkânım olmadı çünkü az önce söylediklerinin cahilliğinden bihaber devam etti. "Aslında kışın açık seçmelerimiz olacak. Bir ziyaret etmeyi düşün bence." Bilmiş bir şekilde göz kırpınca hain kalbim tekledi.

"Açık seçme mi?" diye tekrarladım. "Seçmelere sadece davetiyeyle girilmiyor mu?"

"Genelde evet ama bu yıl bir deneme yapmak istiyoruz," dedi bana. "Ancak yalnızca üç gün için açık olacak, yani gözünü dört açman lazım. Eminim internet sitemizde bilgilerini bulabilirsin ya da Kyle sana hatırlatabilir."

"Kesinlikle," diyerek neşeyle gülümsedi Kyle, sanki bu fırsat bizzat karşısına çıkmıştı.

"Teşekkür ederim. Düşüneceğim," dedim. Hâlâ afallamış, hâlâ nefes nefese, hâlâ şaşkın ve kızgındım.

Evren benimle dalga mı geçiyor?

Kadının yüzünde, artık o kadar da nazik olduğunu düşünmediğim bir gülümseme daha oluştu. Özellikle o yorumundan sonra.

"Seninle tanışmak güzeldi, Maddie. Pazartesi günü görüşürüz, Kyle. İyi eğlenceler."

Açıkçası ona veda ettiğimi hatırlamıyordum. Fakat Kyle'ın gözleri büyümüş ve heyecan dolu bir halde bana döndüğünü, sessiz bir çığlık attığını hatırlıyordum.

"Maddie!" diye fısıldayarak bağırdı. "Bu çok büyük bir şey. *Aman Tanrım*. Gidecek misin?"

James en az bir yıllığına profesyonel balede şansımı zorlamamam gerektiğini söylemişti ama ya...

"Düşüneceğim," diye karar verdim. Yüzü düştü, ben de gülüp kolumu onunkine geçirdim. "Hadi. Hâlâ beni herkesle ve anneleriyle tanıştırmadın."

James bir saat sonra beni aldığında Suzanne Allard'dan ve seçmelerden bahsetmedim. O yorumun ne kadar tuhaf olduğunu, beni ne kadar kötü hissettirdiğini ya da geleceğim hakkında kafamın nasıl karıştığını anlatmadım.

Ya lisedeki arkadaşlarımın o yeni kıza yaptığı gibi ben de Norcastle Bale'ye adeta tapınırsam?

Ya orası sınıfçılık ve şişmiş egolarla dolu bir kurumsa?

Asla öyle bir çevrede olmak veya *çalışmak* istemiyordum.

Fakat Kyle öyle değildi, yani belki de abartıyordum. Belki de gördüğüm tek bir çürük elmaydı. Ya da iki ya da üç.

Kışın olacak seçme fırsatı zaten gerçek gibi gelmiyordu. Hem bahsedersem James'in ne cevap vereceğini çok iyi biliyordum.

Ona söyleyecektim... eninde sonunda. Sadece bu gece olmayacaktı.

Bölüm 29

JAMES

Bunun olmaması gerekiyordu. Hiçbirinin. Hiçbir zaman.

Sadece kötü bir yargı hatası, daha da kalınlaşmadan önce kaybolan bir sis olması gerekiyordu.

Fakat ben istemeden bir tür rahatlama, aramızdaki bastırılmış gerginlikten kurtulma yoluna dönüşmüştü. Tek seferlik bir şey ikimize de bir şey ifade etmemeliydi. *Bana.*

On iki yıl önce duvarlarımı tekrar indirmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

On iki yıl önce, kendimi en dipten inşa etmeye zorlandığımda iyileşene kadar kimseyi içeri almayacağıma yemin etmiştim. Peki, iyileşmiş miydim?

Aşk ve ilişkiler hiçbir zaman aklımda ön planda olmamıştı. Ağabeyim ile eski kız arkadaşım öyle kaldığından emin olmuştu.

Annemle babam yıllarca, muhtemelen ailemizde huzur istedikleri için beni ikna etmeye çalışmıştı. Beni terapiye doğru itmişlerdi ve bir süre de işe yaramıştı ancak inatçıydım, iyileşmenin geri kalanını kendi başıma halledebileceğimi düşünmüştüm. Fakat yapamadım.

Belki şimdi büyümeyi ve bir seans ayarlamayı düşünmeliydim çünkü Maddie...

Siktir, yine başlıyoruz.

Kendime bunun sonunun kalp kırıklığını olacağını söylesem de onu düşünmeden duramıyordum.

En kötü kısmıysa onu görmeden, öpmeden, zevke getirmeden veya aklımı kaybettiren o kahkahasını duymadan duramıyor olmamdı.

Kendime her seferinde bunun olacağını, bugün her şeyin mahvolacağını söylüyordum ama asla öyle olmuyordu.

Rahatlıyor muydum, yoksa hayal kırıklığına mı uğruyordum anlamıyordum.

Hayatım son zamanlardaki saçmalığı yetmezmiş gibi bir de dün akşam Andrew mesaj atmış, beni görmek istemişti. Cevap vermemiştim.

Başım patlamak üzereydi. Sadece birkaç günlüğüne olsa bile bir süre uzaklaşmalı, bu baş ağrısından ibaret şehri bırakmalıydım. Fakat nedense onu görmemeyi her düşündüğümde karnıma bir ağırlık çöküyordu.

Maddie'ye onu bırakmayacağım diye söz vermiştim ve kulübemdeki bir hafta sonu sürecek tatil onu terk etmediğim anlamına gelse bile tek başıma gitmeyi gerçekten istemiyordum. Bu gerçekten çok büyük bir sorundu çünkü otuz bir yıllık yaşamım boyunca bir kere bile biriyle *birlikte olma* ihtiyacı hissetmemiştim.

Seni hiç umursamayan bir ağabeyle büyüyünce hayatta kalmak için bağımsız olman gerektiğini öğreniyordun. Bu alışkanlıklar yetişkinliğe de taşınıyordu ki annem bunun iyi bir şey olduğu, böylece toksik ilişkilere ya da arkadaşlıklara balıklama dalmamı engellediği konusunda ısrar ediyordu. Ben yeterliydim, iyi ve mutluydum, kendi başıma tamdım ama yine de...

Düşüncelerim arabama doğru gelen tanıdık bir esmer yüzünden bölündü. Gülümsedi ve beynimin içindeki sis böylece yok oldu.

On yıldır kalbimin kalkanını korumaya çalışıyordum ve üzerimde bu kadar gücü olmasından endişe etmem gerekiyordu.

"Kızlarla gününün iyi geçtiğini tahmin ediyorum?" diye sordum, Maddie'nin yeni işyerinin otoparkından çıkarken. Hâlâ Monica'nın Barı'nda çalışsa da bu akşam tamamen benim olacaktı ve onu ne kadar özlediğimi göstermeyi planlıyordum.

"Bu işin hoşuma gideceğini düşünmüyordum ama şu halime bak," diye itiraf etti, mutluluk yüzünde parlıyordu. "Bu ayki saatlerimi çifte katlamayı konuşmaya başladık bile."

Göğsüm gururla kabardı. "Hoşuna gideceğini biliyordum. Tekrar dans etmek nasıl hissettiriyor?"

Bir elimi direksiyonda tutarken diğerini bacağına koydum, Maddie de bir an sonra parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Tuhaf. Buruk bir sevinç hissederim sandım ama..." Omuz silkti. "İyimserim. Bale okulundan hemen sonra bunu yapacağımı öngörmemiştim fakat bence öğretmenlik bana iyi gelecek."

"Bileğin tamamen iyileşecek." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürürken fazla düşünmedim. "İstediğinden uzun sürdüğü için üzgünüm ama başardığın her şey için seninle gurur duyuyorum."

Hayranlık göğsümde büyüdü ve ona her baktığımda kalbime yapıştı. Hayatım boyunca bir kere bile ailemle birkaç futbol oyuncusundan başka birine hayranlık beslememiştim. Ayrıca kendimden bu kadar küçük birine kesinlikle saygı da duymamıştım.

Yanaklarına tatlı mı tatlı bir kırmızılık yayıldı. "Bana çok yardımcı oluyorsun," dedi neredeyse utanarak. "Bana ihtiyacım olan cesareti ve itici gücü sağladın."

"Hepsini kendin yaptın, Maddie. İçinde vardı zaten."

"Evet ama onu içimden çıkarmama yardım ettin," diye ısrar etti ve yalan söyleyemezdim; bu sözleri beni aşırı bir özgüvenle dolduruyordu.

Sakatlığımdan sonra üniversiteyi bırakmış, dönmeyi bir daha hiç düşünememiştim. Hayatımın anlamlı olmadığını düşünmüş, bir amaç bulamamıştım, sonra da ağabeyim kalıntıları yakmıştı. Aylarımı aile evinde bok gibi yaşayarak, kendime acıyarak ve acılarımı içkiye gömerek geçirmiştim, ta ki babam nihayet kendini kaybedene kadar.

Bana kendimi toplamam için bir hafta vermişti, aksi takdirde sokaklarda yatacaktım.

Ben de öyle yapmıştım. Kendimi toplamıştım.

Dairesine ulaştığımızda o hazır olana kadar arabada bekleyip şu anda hayatımda olanlara çok kafa yormamaya gayret ettim. Ancak başarısız oldum.

Bu fikir aklıma gelir gelmez delice olduğunu anladım. Asla evet demezdi, hem zaten sormamam gerekiyordu. Karanlıkta, nereye

gittiğini görmezden gelerek el ele dolaşan iki şaşkın ruhken buna hakkım yoktu. Belki sadece onu değil, içten içe isteklerimizi de görmezden geliyorduk.

"Döndüm," dedi. Her zamanki gibi, kör edici ve kahredici güzellikteki gülümsemesi vardı yüzünde. Neredeyse ona söyleyecektim. *Neredeyse.*

Ancak sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu. Ben tepki vermeyince kolumu dürtüp o karşı koyamadığım iri ve masum gözleriyle baktığında daha ne yaptığımı anlayamadan ağzımdan çıkıverdi.

"Bu hafta sonu benimle göldeki kulübeme gelmek ister misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ben de aynı durumdaydım.

"N-Ne?" diye kekeledi, muhtemelen benim teklif ederken hissettiğim kadar afallamıştı.

Yine de başımla onayladım çünkü mazoşistin tekiydim. "Yalnızca birkaç saat uzakta," dedim, bu düşünmek için bile iyi bir nedenmişçesine.

Delip geçen sessizliği benimle alay etti. Arabadaki rahat hava değişirken Maddie'nin söylenmemiş sözlerinin ağırlığı omuzlarıma yüklendi.

"James..." diye başladı kararsızlıkla.

Boğazımdaki yumruyla beraber yutkunup başka bir sınırı aştığım için özür dilemeye hazırlandım.

"Bence... Bence konuşmalıyız."

Hay sikeyim.

Vücudumu saran ani buz gibi soğuk hisse rağmen başımı salladığımı fark ettim. "Tamam."

Maddie yüzüme bakmak için yolcu koltuğunda kıpırdandı. "Tam olarak ne yapıyoruz?"

Sanki bu yüzyılın sorusu değildi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordum. Ona gerçek bir cevap veremeyecek kadar korkaktım.

Maddie hemen cevap vermedi ve konuştuğunda ondan beklediğim son şeyi söyledi. "Gitmeden önce beni uyarmanı istiyorum."

Nefesim ciğerlerimden dışarı kaçtı. "Neden gideceğimi düşünüyorsun?"

Gözlerinde beliren acı normalde onu bu duruma sokan piçin canını yakmak istememe neden olurdu ancak bu kez o piç bendim.

Bunlardan hiçbiri büyük mesele değilmiş gibi hafifçe omuz silkti. "Herkes eninde sonunda gidiyor. Sadece... sadece zalimce yapma. Lütfen."

Kalbim resmen paramparça oldu. Emniyet kemerim açıldı ve farkında olmadan yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. Sanki yeterince yakın değildi.

"Dinle beni. Ne olmamızı istersen iste, seni asla ama asla terk etmem. Bunu konuşmuştuk. Bir kere panikledim ama bir daha olmayacak. Sana acı çektirmek istemiyorum. Yapmak istediğim son şey bu."

Yutkundu. "Bu konuda söz veremezsin."

Bakışlarını aradığımda dünyanın adaletsiz ağırlığıyla henüz tamamen ezilmemiş tatlı bir ruh buldum. Ben önüne geçersem hiçbir zaman kırılmayabilirdi.

"Tamam," diye kabullendim, herkesin gittiğini ve her şeyin bittiğini ben de çok iyi biliyordum. Aksini iddia etmek ikiyüzlülük olurdu. "Sana her daim yanında olacağımı söz veremeyebilirim ama elimden geleni yapacağıma söz verebilirim. Elimdeki her şeyi deneyeceğim. Seni incitmeyi düşünmektense cehennemi yaşamayı yeğlerim, Maddie. Anladığını söyle bana."

"Peki ya yaparsan?" diye fısıldadı. "Ya beni incitirsen?"

İşte o anda, ne kadar söz veya güvence versem de asla yeterli olmayacağını anladım. Sebebini de anlıyordum. Maddie körlemesine birine güvenemeyecek kadar çok kez yanmıştı.

Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordum ama mesele ben değildim. Mesele, buz gibi soğuk kalbime sinsice girip gitmeyi reddeden kızdı.

Üstelik gitmesini istemiyordum.

Başparmağım yanağının yumuşak derisini okşadı. "Sözcükler yeterli değil, biliyorum. O yüzden bırak sana kanıtlayayım. Arkadaşın ya da ne istersen o olarak."

Dokunuşuma yanaştı, gözlerindeki sertlik eriyordu. "Sen öyle olmamızı mı istiyorsun? Arkadaş yani?"

"İkimiz de arkadaşların birbirini boşaltmadığını biliyoruz, bebeğim."

Nefesi kesildi, yanakları fazlasıyla sevdiğim o kırmızı tonu aldı. "Sanırım haklısın."

"Şu anda ilişki istediğime emin değilim," dedim ona, lafı dolandırıp ona yalan söylemek istemiyordum.

Ne var ki ben başka bir şey ekleyemeden Maddie konuştu. "Ben de istemiyorum. Benim biraz alana ihtiyacım var... bir şeyleri oturtmak için."

Başımı sallayarak katıldım. "Anlıyorum."

"Ama bu seni görmeyi bırakmak istediğim anlamına gelmiyor," diye hızla ekledi. "Seninle eğleniyorum. Yanında rahat ve güvende hissediyorum."

Güvende. Yine o kelimeyi kullanmıştı. Daha önce hiç kimse benim yanımda güvende hissettiğini söylememişti.

"Ben de seni görmeyi bırakmak istemiyorum," diye yüksek sesle fark ettim. Ne kadar yanlış hissettirirse hissettirsin, hiçbir şey beni bu kızdan uzak tutamazdı. Artık çok geçti.

"Güzel." Gözlerini parlatan küçük bir gülümsemeyle baktı. "Sadece eğlensek ve... bilmiyorum işte, etiketleri düşünmesek olur mu? Ben yalnızca doğru hissettiren şeyi yapmak istiyorum ve şu anda seninle olup eğlenmek doğru geliyor. Beklenti olmadan."

"Beklenti olmadan," diye tekrarladım, en kutsal mantraymışçasına.

Ne bu hayatta ne de sonrakinde onu asla incitmezdim ancak bundan haberi yoktu. Altı dolu görünen ancak boş olabilecek kelimelere veya sözlere güvenmiyordu. O yüzden ben de sözcüklerle güvence vermek yerine onunla eylemlerim aracılığıyla ilgilenmeye karar verdim.

"Ne diyorsun o zaman?" diye tekrar sormaya cüret ettim. "Gölde bir hafta sonu tatili kulağa güzel geliyor mu?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Gözlerinde görmüştüm.

Bölüm 30

MADDIE

James'le sadece cinsel ilişkinin de dahil olduğu bir arkadaşlığımız olduğu konusunda anlaşmak omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmıştı. Muhtemelen bizden böyle bile bahsetmemeliydim, ne de olsa etiket koymayacağımıza karar vermiştik ve ben bundan hiç şikâyetçi değildim.

Beklentinin olmaması özgür hissettiriyordu. Bu şekilde, James gittiğinde canım daha az yanacaktı.

Huysuzluğuna, kuru mizah anlayışına alışmıştım ve onu göremeyecek kadar meşgulken günler daha uzun geliyordu.

Fakat kendime bu etiket koymama olayının bizi baskılardan kurtardığını söylesem de doğru değildi. Ne kadar farklı hissetmeyi dilersem dileyeyim, James ile Norcastle'a birkaç saat uzaktaki küçük bir göl kenarı kasabası olan Bannport'taki küçük kulübenin önünde dururken özgüvensizlik ile özbilinç çukuruna düştüm.

Burada olmamı istiyordu ve ben de burada olmak istiyordum. Ancak bir geceyi çiftler gibi ormandaki sıcak, romantik bir kulübede baş başa geçirmek neyi kabul ettiğimi sorgulamama neden oluyordu. Acaba kalbim bundan sağ çıkacak mıydı? Sanmıyordum.

"Ben arkadan eşyalarımızı alacağım," diye haber verdi. Arabadaki varlığının yerini dışarıdaki dondurucu soğuk aldı. Sırf midemi ağrıtan felç edici kaygıdan başka bir şey hissetmek için o soğuğu içtenlikle karşıladım.

Sadece bir gece kalacağımızdan Gölge ile Sis'in gelmemiş olması çok kötüydü çünkü mırlamaları kesinlikle gerginliğimi tamamen alırdı. James, Graham'ın daha sonra onlara göz kulak olacağını söylemişti, yani en azından iyi olacaklardı. Ama ben? O başka bir hikâyeydi.

Öyle ya da böyle, bu konuyu fazla düşünecek zamanım yoktu. James geri döndü, kapımı açtı ve elini uzattı. "Hadi içeri girelim. Hastalanmanı istemem."

Benim hastalanmamı...

Dur artık, kalbim. Sakinleş.

Kontrolüm neredeyse yerindeydi ancak o mahveden gülümsemesiyle bana kapıyı açtığında dizginleri yine kaybettim.

"Çok bir şey değil ama..." dedi kulübeye girerken ama ben pek duyamıyordum.

Bu mu çok bir şey değildi? Vay canına.

Oturma odasıyla mutfak geniş ve açıktı, iç tasarım dergisinden çıkmış gibi görünüyordu. Ahşap dokunuşlar ile şömine ortama sıcak bir hava katıyordu; tek istediğim kanepede büyük, kalın bir battaniyenin altında sarılıp hiç kıpırdamamaktı.

Koridorda iki oda vardı; birinin yatak odası, diğerinin de banyo olduğunu tahmin ediyordum. James koridorun sonunda durdu. "Burada uyuyacağız."

Evin geri kalanının muhteşem olduğunu düşündüysem bu oda resmen *büyülü* sayılırdı. Dört direkli bir yatak geniş odanın büyük çoğunluğunu kaplıyor ve en az James'in dairesindeki kadar rahat görünüyordu. Ahşap bir gardıropla bir şifonyer, bir de yatağın hemen karşısındaki yatağa monte edilmiş bir televizyon vardı. Gardırobun yanındaki boy aynası dikkatimi çekse de çok geçmeden hemen dışarıdaki verandaya odaklandım.

"Vay," diye mırıldandım sessizce, bizden çok da uzak olmayan dağlara bakarken.

Güçlü bir çift kol etrafıma dolandı. "Beğendin mi?" diye sordu James, çenesini başımın tepesine yaslarken.

"Şaka mı yapıyorsun? Burası filmden çıkmış gibi." Kollarında dönüp benimkilerle buluşan yumuşak gözlerine hayran hayran baktım. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Kaçan bir tutam saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp yanaklarımı o iri, sıcak eliyle kavradı. "Bu hafta sonu eğleneceğiz." Elimi tuttu ve beni kapıya yönlendirdi.

"Tamam," dedim, ilk kez Maine'e geldiğim için heyecanlıydım.

James hemen kapıda durdu, anlamını kavrayamadığım saf bir yoğunlukla gözlerime baktı. "Ama bu akşam seni yemeğe götüreceğim. İstersen."

Ah, siktir. Neden bu kadar tatlı davranıyordu?

Neden bunu çok... zorlaştırıyordu?

Fakat kendime yalan söyleyemezdim. Artık isteğimi inkâr edemezdim. "Seve seve."

Arabayla küçük Bannport kasabasına gitmek sadece on dakika sürüyordu. Güneş ışığı dağların arkasında kaybolurken ana cadde buralı insanlarla ve gülen çocuklarla doluydu; Norcastle'da bulamadığım bir ev hissi yaratıyordu. Bir hafta önce buranın var olduğunu dahi bilmezken şimdi âşık olmuştum.

Gölün kenarındaki, *The Lair* isimli maç yayınlanan barlardan birine gittik ve her şeyin sıradanlığı, *kolaylığı* beni durum hakkında çok daha iyi hissettirdi.

Otururken hiç kimse bize tepki vermedi. Gömleğindeki isim rozetinde *Allie* yazan, nedense hafiften tanıdık gelen ve benden çok da yaşlı olmayan cıvıl cıvıl garsonumuz da bize tuhaf bakmadı. Hiç kimse bakmadı.

İkiyüzlünün tekiydim. Günlerdir, ikimizin de takılmaktan ve birlikte kaliteli vakit geçirmekten fazlasıyla ilgilenmeyen yetişkinler olarak kendimi yaş farkımızın sorun olmadığına ikna etmeye çalışmıştım. Ancak insan içindeyken sadece herkesin bizi nasıl gördüğünü düşünüp duruyordum.

James koltuğumuza kolunu attı, parmakları omuzumda yayıldı. "Dalıp gidiyorsun. İyi misin?"

"Ha? Evet, evet." Zihnimdeki sisten gözlerimi kırpıştırarak kurtuldum ve gülümseyip ona döndüm. "Neden bu kasabada kulüben var?"

"Ailem eskiden, ben çocukken her yaz Bannport'u ziyaret ederdi, yani burayla ilgili güzel anılarım var," diye açıkladı. Huysuz suratlı

küçük James'i hayal edince eridim. "Başta o kadar modern görünmüyordu ama geçen yaz babamla yenilemeleri bitirdik ve sonuçtan memnunum."

"Babanla yakınsınız galiba?" Bacaklarımız birbirine değene kadar ona sokuldum. Sorun gördüyse bile bir şey demedi.

"İki ebeveynimle de ilişkim iyidir," dedi. Garsonun siparişi verdikten son derece etkileyici bir süre sonra masamıza benim diyet kolamla birlikte getirdiği butik biradan bir yudum aldı.

"Norcastle'da mı yaşıyorlar?"

"Banliyölerden birinde, evet."

Neredeyse sormayacaktım. Dilimi ısırma isteği hiç bu kadar güçlü olmamıştı ancak doğuştan meraklıydım. Bir sorum varsa söylemekten hiç çekinmezdim, üstelik James'in yanında rahat hissetmemin de hiç yardımı olmuyordu. Belki de bu yüzden yanlış olduğunu bile bile sordum: "Peki, ağabeyin?"

Gerildiğinde, bedenime değen sert kasları iyice sertleşti. Neredeyse sorduğuma pişman oluyordum ki bir saniye, ardından bir dakika geçti ve sonunda konuştu. "Geçinemiyoruz. Biliyorsun."

"Neden?" diye üzerine gittim kendimi vazgeçirmeden önce, sanki hakkım varmış gibi.

James o uzun, kalın parmaklarını uzatıp soğuk birasının etrafına sardı, bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

İçgüdüsel olarak elim bacağına uzandı, parmaklarım kot pantolonla kaplı bacağında desenler çizdi. Onu sakinleştireceğini sanmıyordum ama...

"Üniversitede bir kız arkadaşım vardı."

Elim dondu. Bunu hiç tahmin *etmemiştim*. O kızın ağabeyiyle alakası neydi?

Karnıma midemi bulandıran bir his yerleşti ve James devam edip nihayet öğrenebileceğimi düşünmediğim geçmişini açıklarken nefesimi tuttum.

"Şimdi uzun vadede birbirimize uygun olmadığımızı görüyorum ancak o zamanlar aramız iyiydi. Futbol kariyerimi destekliyordu ama -bu kulağa çok yanlış gelecek- tek nedeni kendini bir yıldızın karısı olarak görmeye çoktan başlamış olmasıydı. Bunu sadece,

sakatlığım beni maçlardan uzak tutmaya başlar başlamaz terk ettiği için söylüyorum." Duraksadı. "Eh, en azından aklında terk etti."

"Ah, James." Her zaman yanında olacağını düşündüğün kişinin gitmesinin verdiği acıyı biliyordum. Çoğu kişiden fazla hem de. "Çok üzüldüm."

Bedenini benimkine yaklaştırırken omuzumdaki parmakları aşağı, dirseğime indi.

"Üzülme. Hiç bana göre biri değildi. Zihnim bir kâbusa batmışken yanımda değildi. O yüzden alkole başvurdum ve babam araya girene kadar kontrolü kaybettim."

"Babanın müdahale etmesine sevindim," dedim yumuşak bir sesle, parmaklarım onunkileri buldu. James de sıktı. "Alkol bağımlılığının insanı ne hale getirdiğini biliyorum. Sen güçlüsün, James, kendini o durumdan kurtardın. Kolay bir şey değil, o yüzden seninle gurur duyuyorum."

"Rahatsız olmadın mı?" diye sordu, yutkunurken boynu inip kalktı. "Annenle olanlar yüzünden."

"Gerçekten on yıl kadar önce yaşadıklarının beni rahatsız edip etmediğini mi soruyorsun? Benimle alakası olmayan ve açıkça kurtulduğun bir şeyin?"

Ağır sessizliği yeterli bir cevaptı. Bu durumun canını sıkma ihtimali beni öldürüyordu, o yüzden gerçeği söyledim. "Hayır, James, beni rahatsız etmiyor. Babanı dinlediğin ve işler daha kötüye gitmeden bir şeyler yaptığın için mutluyum, o kadar. Hepimizin geçmişi var; önemli olan ondan ders almak ve iyileşmek."

"Teşekkür ederim." Başımın tepesini öpse de oyalanmadı. Başka bir şey eklemedi ancak lafının bitmediğini anlamıştım.

Garsonumuz paylaşacağımız bir tabak acılı tavuk kanadı ve *nacho*yla geri döndü ama James yemeye koyulmadı. Kalabalık barın gürültüleri etrafımızı sararken beni öylece tuttu.

"Hey." Kolunun altından kıvrılarak, yüzünü ellerimin arasına alacak ve şu anda ihtiyaç duyduğunu bildiğim güven veren gülümsemeyi sunacak kadar kurtuldum. "Sorun değil. İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin. Ben sadece merak ettim ama konuşmaya hazır değilsen anlarım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yutkundu, o güzel mavi gözlerinde daha önce görmediğim bir korku belirdi. "Söz veriyor musun?"

Gitmek isteyeceğimi düşünmesi kalbimin her parçasını paramparça etti. "Söz veriyorum."

İstediği hamle buydu. Bir daha iç çektiğinde etrafımızdaki duvarları yıkıldı.

"Eski sevgilimin ağabeyimin yatağında olduğunu öğrendiğimde hâlâ birlikteydik."

Bana bile ait olmayan ihanetin yarattığı hisle midem burkuldu. "Ne?"

"Ağabeyim üniversitede beyzbol oyuncusuydu, yani bir sporcudan diğerine geçti herhalde."

Ona orospu deme, ona orospu deme. Sen böyle biri değilsin.

"Ona karşı hâlâ hislerim vardı tabii ve hayatım cehennemin ta kendisiydi. O zamanlar pek ilgili bir erkek arkadaş olamadığımı şimdi anlıyorum ama ilişkimizi o bitirebilirdi. Beni aldatmak çözüm değildi.

"Ağabeyim iyi olmadığımı bilmesine rağmen umursamadı. Eve döndüğümde zihinsel ve fiziksel sağlığımı görmezden gelerek mızmızlandığımı, Tanrı kompleksimle birlikte en iyi olduğumu kanıtlama isteğim yüzünden kendimi fazla zorladığım için bunu hak ettiğimi söyledi. Büyürken zaten yakın değildi ama bu son raddeydi."

Kalbim onun için öyle ağrıyordu ki tek yapmak istediğim o iki dangalağı bulmak ve... *bir şeyler* yapmaktı. Geçmişi değiştiremeyeceğim için anlamsız olmasına rağmen midem öfkeyle kaynıyordu. Kulağa ne kadar bencilce gelse de geçmişi değiştirir miydim bilmiyordum. Bizi buraya geçmişlerimiz getirmişti. Birbirimize yönlendirmişti.

"Hâlâ birlikteler mi diye sorabilir miyim?" Sonra hemen ekledim. "Cevap vermek zorunda değilsin. Bu konuyu konuşmayı bırakabiliriz."

"Bir süredir bana mesaj atsa da ağabeyimle konuşmuyoruz ama annemle babam bazen bana ne yaptığını söylüyor. Son duyumuma göre şehir merkezindeki bir pazarlama şirketinde çalışıyordu ama yıllar önceydi. Hâlâ birliktelerdi, Norcastle'da yaşıyorlardı." Elini

saçlarından geçirdikten sonra kararlılıkla -acıyla değil- dolu gözlerini bana çevirdi. "Ama ben bundan konuşmak istiyorum, Maddie. İhtiyacım var çünkü geçmişimin elimi kolumu bağlamasından bıktım. Kızgınlığın ve acının beni kontrol etmesine izin vermek istemiyorum."

Sessizce onunla ne kadar gurur duyduğumu belirttiğimi umarak elini sıktım. Ne olur ne olmaz diye, "Bana anlattığın için teşekkürler," dedim. Parmak eklemlerine tüy gibi bir öpücük kondurdum. "Ben... hissettiğin ihaneti anlamaya bile başlayamıyorum ama bu bir teselli olacaksa seni hak etmediler, James. İkisi de."

Uzun bir nefes verdi. "Onu affedeceğimi sanmıyorum."

"Ve bu sorun değil."

"O benim ağabeyim," diye belirtti, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Sen de onun kardeşisin ama yine de sana bunları yaptı. Hareketlerinin sonuçlarını düşünmedi, o zaman sen niye merhamet edesin? Hiç özür diledi mi?"

"Hayır. Dileyeceğini de sanmam."

Aklım hemen babama ve ona ne kadar az anlayış gösterdiğime kaydı. O affetmem için yalvarsa, daha iyi bir adam olacağına yemin etse affetmeyi düşünür müydüm?

İyi bir baba olmadığımın farkındayım ama hak ettiğin baba olmaya hazır olduğuma söz veriyorum.

Otoparkta söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Babam on yedi yıl boyunca ihtiyaç duyduğum kişi olmamıştı. Şimdi hazır olması geçmişin hatalarını ve travmalarını silmiyordu, üstelik yaptıklarını asla bağışlatmaz ya da unutturmazdı. Bunu hak etmiyordu.

James'in ağabeyinin de aynı durumda olduğunu hissediyordum.

"Ama konuşmak istiyor," dedi, dinlemeyi çok sevdiğim o kalın sesiyle. Ne var ki şimdi bitkindi. "Aylardır mesaj atıyor. Ben cevap vermiyorum."

"Sen onunla konuşmak *istiyor musun*?"

"Hayır." Cevabı kesindi, soğuktu. "Ona söyleyecek bir şeyim yok. O zamanlar da şerefsizin tekiydi, şimdi de öyle."

"Çocukken iyi geçinir miydiniz?"

Başını iki yana salladı. "Benden birkaç yaş büyük, yani büyük, güçlü olması gerektiğini sanıyordu. Ergenlik ikimize de aynı sertlikte vurdu ve ben daha büyük, daha güçlü oldum," diye açıkladı. "Kulağa saçmalık gibi gelebilir ama o bu tür şeylere dikkat ediyordu. Ben futbol oynamaya başladığımda o da birdenbire beyzbol oyuncusu olmak istediğine karar verdi ancak yeterince iyi değildi."

"Çünkü kalbini koymamış mıydı?" diye merak ettim yüksek sesle.

"Tabii ki koymamıştı. Yalnızca benimle yarışmak için yaptı ama benimle aynı sporda oynayacak kadar aptal değildi. Bu şekilde sadece ondan iyi olduğumu kanıtlardı ve öyle olsun istemiyordu. Ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen hep bana içerledi. Yani sakatlanıp NFL şansımı kaybettiğimde ne kadar sevindiğini hayal et."

Göğsümdeki öfke kaynadı. Kim *kardeşine*, kanından birine böyle davranırdı ki?

Senin bilmen gerek.

Doğru. Galiba sadece babalar tamamen şerefsiz olmuyordu.

"Ama benim futbolda kariyer yapmamam onu aniden beyzbol efsanesi yapmadı, yani sanırım eski sevgilimle bende gerçek bir hasar yaratsın diye yattı." Birasından bir yudum daha alarak bitirdi. İçkisi boşalsa da yeni bir tane söylemedi.

Omzuna bir öpücük kondurdum. "Seni hak etmiyor, o kadın da öyle. Ailenden olsun ya da olmasın, ağabeyini bağışlamamak ve bir daha görmek istememek seni kötü bir insan yapmaz."

Kalın boynuyla yutkundu. "Biliyorum ama..."

"Sence babamı bağışlamadığım için kötü bir insan mıyım?"

Cevabı hızlıydı. "Kesinlikle hayır."

"O zaman *sen* neden ağabeyini bağışlamadığın için kötü bir insan olasın? Aynı şey. Bize zarar verdiler ve hiç pişmanlık göstermediler."

James bir an için sessiz kaldı. Aklının çok uzaklarda olduğunu sadece başparmağının elimde yumuşak, yavaş daireler çizmesinden anlayabildim.

Ardından hissettim; şakağıma bir öpücük bırakmış, sonra da yüzünü boynuma gömmüştü.

"Bana o kadar huzur getiriyorsun ki, Maddie," diye fısıldadı tenime doğru. Dudaklarının enseme değişi içimde bir ateş yaktı. "Tahmin ettiğinden daha çok. Hep doğru şeyleri söylediğin ve bunları dile getirmekten korkmadığın için teşekkür ederim."

Kalbim tekledi. Hâlâ çözemediğim nedenlerden ötürü fısıldayarak, "Sen de bana huzur getiriyorsun," dedim.

"Öyle mi?"

Başımla onayladım ve dudaklarımız kısa, tatlı bir öpücükle buluştu. Ona duyduğum hislere dair şüphesi varsa bile bu akşam ona gösterecektim.

***

Karnım gülmekten ağrıyana kadar dart oynadıktan sonra kulübeye döndüğümüzde neredeyse gece yarısı olmuştu çünkü ne kadar inkâr etse de James çok beceriksizdi.

Odamıza girer girmez banyoda gözden kayboldu, ben de ormana ve dağlara bakan özel terasta bir süre oturdum. Ceketimi iyice vücuduma sararken suyun açılma sesi kulaklarıma ulaştı. Gece havası soğuktu ama dondurucu değildi, bu anın karanlığını ve yalnızlığını memnuniyetle karşıladım.

Yarın gidiyorduk ve burayı şimdiden özlemeye başlamıştım.

James'in çıkmasını beklerken ağabeyi ile eski sevgilisi hakkında yaptığımız konuşma tekrar aklıma düştü. İki insanın kalplerinin nasıl bu kadar kararmış olabileceğini asla anlamayacaktım. Ne de olsa on yedi yıl geçmesine rağmen hâlâ babamın neden öyle davrandığını anlamıyordum.

James'in, yaptıklarını düşünmek canını yakmaya devam etmesine rağmen bu durumu atlatmasına hayran kalmıştım. O tür bir acı hemen gitmiyordu, onunla yaşamayı öğreniyordun. Ancak onun yoluna devam edip hayatında anlamlı bir şeyler yapması bana kendim için de umut veriyordu.

Beş dakika kadar sonra koridordaki banyonun kapısı açıldı ve onu görmeden önce hissettim. Kollarını karnıma sardı, kirli sakalı ben karşı çıkana kadar yanağıma sürttü. "Dur," diye cıyakladım gülerken. "Kaşındırıyorsun."

"Başka yerlerini kaşındırdığımda şikâyet etmiyorsun." Eline vurdum, o da güldü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Manzaranın tadını çıkarıyordum."

Bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. "Havanın aşırı karanlık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Omuz silktim, o da kollarını etrafıma doladı. "Güzelliği de orada zaten."

İlham veren bir guruymuşum gibi konuşmak istememiştim ancak bunun gerçek olduğunu fark ettim. Gölgeler beni hep rahatlatmıştı çünkü burada kanıtlayacak bir şeyim ve hayal kırıklığına uğratacağım biri yoktu.

Dudaklarını yanağıma bastırınca ona doğru eridim. "Sana banyo hazırladım."

Kalbim tekledi. "Öyle mi?"

"Hımm. Hadi içeri gel. Hastalanmanı istemem."

Korumacılığı beni sıcak banyodan çok daha fazla ısıtsa da ona söylemedim. Onun yerine sessizce banyoya ilerledim ancak karşımdaki görüntü ağzımı açık bıraktı.

James bana sadece sıcak banyo hazırlamamış, aynı zamanda her yere mumlar yakmış ve suda yeterince baloncuk bulunduğundan emin olmuştu. Kalbim ellerimde ona döndüğümde görüntümün bulanık olduğunu fark ettim.

"Hey." Sesi beni yatıştırdı, aktığını fark etmediğim yaşları silen dokunuşunu kabul ettim. "Ağlama, bebeğim. Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Ağzımdan bir kıkırtı kaçtı ve başımı salladım. "Beni üzmedin. Bu... Vay canına. Sadece... teşekkür ederim."

"Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun," dedi, sesi ciddileşiyordu ve kendimi onunla başımı sallarken buldum. "Ben seni bırakayım, olur mu? Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Ben yatak odasında olacağım."

"Bana katılmak istemiyor musun?" diye sordum, birdenbire gitmesini istememiştim.

Küvete göz attı. "Oraya sığacağımı sanmıyorum. Ama çıktığında seninle ilgileneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım nefes nefese. Ellerinin tekrar üzerimde

olduğunu düşününce tüylerim diken diken oldu. Böyle hissetmemem gerektiğinin, bunları romantik anlamda söylemediğinin farkında olsam da sadece bu gece için kendime numara yapma izni tanıdım.

Öyle de yaptım.

Hiç gitmeyecekmiş gibi yaptım.

Sonraki adıma hazırmış, hayatımızı yoluna koymuşuz, yaş farkımızın bir önemi yokmuş, ağabeyim bu ilişkiyi yargılamayacakmış gibi davrandım.

Tadı çok tatlı bir yalan gibiydi.

Banyodan sonra ne olacağını bildiğimden uzun uzun yıkandım, tenimin her karışını ovaladım. James suya rahatlatıcı bir yağ eklemiş olmalıydı çünkü cennet gibi kokmasının yanı sıra uykuya dalmamak için uğraşmama neden oluyordu. Su soğuyunca vücuduma temiz, beyaz bir havlu sardım ve yatak odasına doğru ilerledim.

James tıpkı söylediği gibi beni yatakta bekliyor, kıyafetlerini çıkarmamış halde televizyon izliyordu. Ne var ki okyanus rengi gözleri benimkileri bulur bulmaz televizyonu kapatıp sadece bana odaklandı.

Hiçbir şey söylemeden, odada yalnızca pencerelerden sızan ay ışığının karanlığı kalana dek ışıkları kıstı. Yere önce pantolonu, sonra da kazağı indi. Ancak siyah iç çamaşırıyla kaldığında kapıya yönelip kapattı.

Yemeğiymişim de yüzyıllardır açmış gibi beni süzdü.

"Yatağa gel, güzelim," diye emretti, bacaklarımı jöle kıvamına getiren, o emir veren ses tonuyla.

Çok uzun süredir hayatımı kontrol altında tutmaya çalıştığımdan kendimi bırakmak ve dizginleri ona teslim etmek iyi geliyordu.

Havlumu bırakıp istediği gibi yatakta onu beklerken bakışlarının tenimi delip geçtiğini gözden kaçırmadım.

"Sırtüstü yat. Başını yatağın kenarına koy." Sesi gergin, genizdendi ve benim için ne planladığını merak ettiriyordu.

Bakire olmasam da seks konusunda tam olarak... hünerli de değildim. Fakat ona güveniyordum. Sanki bedenimi, ona şarkı söyletmek için hangi tellere vuracağını biliyordu.

O yüzden başım yataktan sarkarken sırtüstü yattım ve onun, beni içten içe öldüren acı verici yavaşlıkta yaklaşmasını izledim. İç çamaşırını çıkardığında kalın aleti *hemen karşımda* özgür kaldı, beklentiyle dudaklarımı yaladım.

Bu akşam ne planladığını bilmiyordum ancak beş saniye içinde o aleti boğazıma almazsam ölebilirdim.

Neyse ki o da aynı hissi paylaşır gibiydi.

Aletini eline alarak kan pompalanmış başını dudaklarıma sürttü. "Kızım benim için ağzını açacak mı?"

Dilim teninin o tanıdık, tuzlu tadını alır almaz tıslama sesi çıkardı. Yavaşça aletini boğazımdan aşağı itti, sırtüstü yattığım için daha da derine indi. "Aynen öyle," dedi gıcırtılı sesiyle, ağzıma sokup çıkardı. "Siktir, bebeğim."

James boğazımı becerirken salya yüzümden aşağı aktı ancak ona hiç odaklanmadım. Üzerimde bir canavarı, kendini kaybetmiş bir adamı andırıyordu. Öyle güçlü ve mahveden bir manzaraydı ki asla unutmak istemiyordum.

Uzunluğuyla boğazım tıkandı ve boğuldum, bu sayede James daha da uyarıldı. Daha fazla dayanamayarak parmaklarımı ıslak kadınlığıma indirip altdudaklarımı ayırdım. İçimi dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı. *Herhangi bir şeye.*

"Hassiktir," diye mırıldandığını duydum. "İşte böyle. Kendini nasıl tatmin ettiğini görmek istiyorum. Ne kadar ıslaksın göster bana."

Ona yaklaşan orgazmımla kaplı parmaklarımı uzattığımda aklımı kaybettiğime bir hayli emindim, sonra o da takdir dolu bir mırıldanmayla emdi. "Nasıl tatlı."

Son kez içime ittikten sonra ağzımdan çıktı. Nefes nefese soludum ancak o kadar uyarılmıştım ki doğru düzgün önümü göremiyordum.

James yatağa çıkıp beni kucağında oturacağım şekilde kendine çekti. Klinikteki ilk günden beri ona ait olan şeyi almak için sertliğini kıvrımlarımın arasına kaydırırken dudakları benimkileri buldu.

Homurdanarak sırtı yatağın başına değene kadar benimle beraber yukarı çıktı sonra da serbest bıraktı.

İçime iterken devasa elleri popomu kavrayarak yanaklarımı ayırdı, odadaki tek ses bedenlerimizin arasındaki ıslaklıktan ve gizlemeye zahmet etmediğim gürültülü inlemelerimden geliyordu. Beni sertçe ve hızla becerdi, vahşi bir şekilde içime girip çıkarken güçlükle uyum sağlıyordum.

"Bize bak," diye inledi tenime doğru, ben de bakışlarını takip ederek hemen karşımızdaki duvara dayanmış boy aynasını gördüm. "O kıçının aletimin üzerinde nasıl sektiğine bak."

Aynadaki karanlık yansımalarımızı görünce ağzımdan bir inilti kaçtı. Beni ereksiyonun üzerinde istediği gibi hareket ettirmek için o güçlü kollarını kullandı, ben de seve seve bedenimi ona teslim ettim.

Beni o kadar iyi, seksi, güvende ve değerli hissettiriyordu ki bunu başka biriyle yapmak istemiyordum. Ardından ağzı benimkini buldu, dillerimiz birlikte dans ederken zevk seslerimin hepsini yuttu.

Havanın değiştiği anı tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim bir an için sertçe iterken sonrakinde hareketlerinin yavaş, derin, anlamlı bir hal aldığıydı.

Ya da belki ben fazla abartıyordum.

Yavaşladı, ben de bu avantajı kullanarak aletiyle kendimi becerdim, kalçalarımı onun ritmine uydurdum. Belimi tutan elleri beni olabildiğince derine itti.

Öpüşmemiz durduğunda James nefes nefese alnını benimkine yasladı. "Çok iyi hissettiriyorsun, Maddie."

Daha önce seks sırasında adımı söylememişti, bu yüzden kalbim titredi. Ellerinden biri yüzümün yan tarafını kavrayıp başımı biraz daha eğdi.

"Bana bak, bebeğim. Beni becerirken o güzel gözlerini görmem gerek."

Gözlerimiz buluşurken aramızda bir şey alevlendi.

Uyanmasını istemediğim, dürtmememiz gereken bir duyguydu. Yine de binlerce ateşin gücüyle hayat buldu.

Ona bir isim koymak istemedim.

Yapamazdım.

"Ben..." diye başladı ve hareket etmeye devam etsem de içim

dondu. *Aptallaşma. Sana asla onu söylemeyecek.* "Siktir. İçine boşalmam, seni menimle doldurmam gerek. Yapabileceğimi söyle. Seni yanıp tutuştuğum gibi alabileceğimi söyle."

"James," diye sızlandım, duvarlarım çaresizliği benimkiyle eşleşene kadar onu sıktı. "Evet, *evet.* İçime gel. İhtiyacım var. Çok ihtiyacım var."

Patlamadan önce hızlanmamıza bile gerek olmadı. Beni orgazmıyla doldururken kollarında kendimi kaybettim ve bir anda kafama dank etti.

James'e âşık oluyordum.

Feci şekilde, tamamen.

Eski fizyoterapistime, benden on yaş büyük, ilişki bile istemeyen bir adama âşık oluyordum.

Ve bu durum beni paramparça edecekti.

Bölüm 31

MADDIE

James'in Bannport'taki kulübesinden döndüğümüzden beri iki hafta geçmişti ve her saatin her saniyesi kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktuğumu merak ediyordum.

Tek bir görevim vardı; fizyoterapistine âşık olma. *Eski* fizyoterapine. Gerçi pek farkı yoktu.

İlişki istemiyordum. Bütünlüğüm, beni önemsediklerini sandığım ancak paramparça eden çok fazla kişi tarafından ihlal edilmişti.

Sanki hasarlıydım ve insanlar bana baktıklarında sadece bugün birlikte iyi zaman geçirip yarın atacakları birini görüyorlardı.

Ancak en çok da yorulmuştum. Sevdiğim bir sonraki insanın da gidip gitmeyeceğini düşünmekten gerçekten tükenmiştim.

Şimdi James ile işler yolundaydı ve hiçbir işe yaramayacak bir konuşmayla bunu mahvetmek istemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz vaktin olabildiğince tadını çıkarmak istiyordum.

Aynı zamanda pişirdiği muzlu ekmeğin tadını çıkarmak istiyordum. Neden yalan söyleyecektim ki?

"Hayatının yemek orgazmına hazır ol," dedi James kendine güvenerek, şu anda -ve umarım- fırında yanmayan tatlılarımızı kontrol ederken.

Başımı yumruklarımdan birine yaslayarak onu ada tezgâhtan izledim. "Hımm... O kadarını bilemiyorum. Şimdiye kadar çıtayı bayağı yükselttin."

Fırın uzmanlık alanı olmasa da -gerçi bunu kabul etmeyi reddediyordu- James harika bir aşçıydı. Yapabilsem her gün maydanozlu salata sosunu damardan alırdım.

"Yemek orgazmları konusunda mı yoksa genel orgazmlar konusunda mı?" Pislik, öyle doğal sırıttı ki arsızlık yapmaya karar verdim.

Tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaptım. "Kesinlikle yemek orgazmları konusunda. Geçenki en iyi ihtimalle on üzerinden altıydı."

Açık sataşmama karşılık bir şey söylemeyince onu istediğim yere getirdiğimi anladım.

James telefonundaki zamanlayıcıyı kontrol ettikten sonra telefonu tezgâha fırlattı ve alevli bakışlarla bana doğru yürüdü. Kalçamı tutup beni ada tezgâhın üzerine kolayca kaldırdı, ardından parmaklarını taytımın ve külotumun beline dolayarak ikisini de bacaklarımdan aşağı çekti. İki kıyafeti de kenara fırlattığında cıyakladım.

"Sana on üzerinden altıyı göstereceğim," diye hırladı.

Gözlerindeki sahiplenici bakışı gördüğümde, çoktan ıslanmış olan hassas kıvrımlarıma ağzıyla temas etmesinin hiçbir nazik yanı yoktu. *O lanet gözler.*

Klitorisimle oynadı, girişimi öptü ve diliyle içine girdi, bense salt mutlulukla başımı geriye attım. Orta parmağını içime iterken boğazımdan boğuk bir inilti çıktı, o kadar kalındı ki bir an için görüşüm bulanmıştı.

Rekor denecek bir süre içinde boşaldım, tadım için yanıp tutuşuyormuşçasına her damlasını içerken yüzüne doğru parçalandım.

"Kahretsin." Bacağım iç tarafını öptü. "Öyle..." Bir öpücük daha. "...tatlısın ki."

Hâlâ nefes nefeseyken iyiliğine karşılık verecektim ama zamanlayıcı çaldı. Ne var ki James uzaklaşamadan tişörtünün yakasını yakaladım ve ağzımdaki tadına aldırış etmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

James aşırı ukala bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bu notumu yükseltti mi?"

Düşünürmüş gibi yaparken parmağımı dudağıma vurdum. "Hâlâ karar vermedim. Galiba tekrar yapmak lazım."

Samimi gülüşü içimde bir şeyleri harekete geçirdi, burnumun ucuna bıraktığı nazik öpücük de öyle.

Birdenbire tavrı değişti. Gözlerine yeni ve bilinmedik bir şey yerleşti ve kalbim göğsümde tekledi.

Ardından, "Seni dışarı çıkarmak istiyorum," deyince bir daha tekledi.

Nefes almayı bıraktım. Beynim çalışmayı hepten bıraktı. "Dışarı mı?"

Randevu gibi mi? diye sormak istedim ama yapmadım çünkü James'in bana karşı duygularının da küçük, çok ufak değişme ihtimaliyle yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

Fazla düşünüyorsun.

"Merkezde aylardır denemek istediğim bir restoran var. Birlikte gidebiliriz," diye devam etti, sanki az önce engellerimi parçalamamıştı. "Ben ısmarlıyorum."

Ben ısmarlıyorum. Benimle dalga mı geçiyordu?

Bayılmak üzereydim.

"Yarın akşam boş musun?"

Boş muydum? Ben...

Tamam, Maddie, dur artık.

Aslında oldukça basitti. Gitmek istiyorsam evet demem yeterliydi. İstemiyorsam da onu reddederdim ve normale dönerdik. Kolaydı.

Fakat ben ne istediğimi biliyordum. Uzun süredir biliyordum.

O yüzden ona gülümseyip konuşurken sesimin istikrarlı çıkmasını umdum. "Çok hoşuma gider."

"Güzel." Gülümsememe yumuşacık, çok nazikçe karşılık verince biraz daha eridim. "Yedide seni evinden alırım."

Gece ve hafif yağmur altımızdaki şehre düşmeye başlayınca muzlu ekmekle çikolatalı sütün harika bir pazar akşamı yemeği olacağına karar verdik. Çünkü ikimiz de müthiş dengeli beslenen, işlevli birer yetişkindik.

İzlediğimiz korku filmi o kadar saçmaladı ve ikna edicilikten çıktı ki -hiçbir aile perili evlerinden taşınmayı düşünmüyor muydu?- dalıp gittim, zihnim kısa süre önce düşünmeyi yasakladığım yere kaydı.

Merkezdeki bale stüdyosunda öğretmenliğe başlayalı birkaç

hafta olmuştu, her gün öğrencilerime ve genel olarak rutine daha çok bağlanıyordum. Hem bu işe ek olarak garsonluk vardiyalarım varken yeniden finansal özgürlük kazanmama yetecek kadar kazanıyordum.

Sammy biraz birikimim olana kadar her şeyi ödemekte ısrar etmişti ancak reddetmiştim. O kabul eder etmez aylardır ilk defa tekrar rahat nefes almıştım.

Sakatlığımın benden aldıklarını düşünmek hâlâ canımı yakıyordu, tek farkı artık hepsinin kayıp olmadığını fark etmemdi. Tıpkı James'in aylar önce söylediği gibi hayatım bitmemişti. Hem de hiç.

Bazen hayallerin gerçekleşmesi daha uzun sürüyordu ve bazen o hayaller tamamen değişiyordu çünkü biz de değişiyorduk. Hayatımda ilk kez, kendimi akıntıya bırakıp beni nereye sürükleyeceğini göreceğim için rahattım.

Ne var ki ister istemez baledeki geleceğimi düşünmek kendime, Kyle'la o etkinliğe gittiğimizden beri düşünme izni vermediğim bir şeyi gündeme getiriyordu. Daha çok cevaptan korktuğum için kaçmıştım.

İlk kontrolümü yalnızca birkaç gün önce yaptırmıştım ve James'in klinikteki iş arkadaşlarından birine göre her şey iyiye gidiyordu. James artık benimle fazla samimi olduğundan -kendisi böyle demişti- ve bu sağlığımı tehlikeye sokabileceğinden başka bir fizyoterapiste geçmemin daha doğru olacağında karar kılmıştık.

Bileğime tekrar öyle bir baskı yapmadan önce en az bir yıl beklemem gerektiğini söylediğini biliyordum ama belki...

Kariyerinle ilgili daha anlamlı şeyler yapmak istersin, değil mi?

Ne kadar takmamaya çalışsam da Suzanne'in sert sözleriyle göğsüme bulaşan bu tuhaf his bir türlü gitmiyordu. Çok rahatsız ediciydi.

Galadan önce herhangi -cidden herhangi- bir Norcastle Bale'ye katılma fırsatına balıklama atlardım. Şimdiyse...

Şimdiyse ne?

Uğruna yalvardığım, tekrar karşılaşacağımı asla düşünmediğim fırsat parmağımın ucundaydı. Üstelik bu kez beni geride tutan şey ayak bileğim değildi, en azından tam olarak.

"Seninle bir konuda konuşabilir miyiz?" deyiverdim, beynim bunun muhtemelen doğru zaman olmadığını kavrayamadan. Gerilimsiz bir pazarın tadını çıkarmak istiyordum o kadar.

Fakat hayatın başka planları vardı.

James filmi durdurdu. "Tabii ki konuşabiliriz. Sen iyi misin?"

İyi miydim?

"Arkadaşım Kyle'la Norcastle Bale Topluluğu'nun düzenlediği o havalı etkinliğe gittiğimiz akşamı hatırlıyor musun?" Başıyla onaylayınca devam ettim. "Kyle beni Suzanne Allard'la, sektördeki en iyi koreograflardan biriyle tanıştırdı. Tanıştığımızda hayranlıkla donakaldım ama sonra dedi ki... Tuhaf bir şey söyledi."

Kaşlarını çattı. "Nasıl tuhaf?"

Kanepede kıpırdanırken kucağımda uyuyan Gölge'yi rahatsız etmemeye özen gösterdim. "Kyle ona sakatlığımdan bahsetti, kadın da ne durumda olduğumu sordu. Ben şehirdeki bir stüdyoda bale öğretmenliği yaptığımı söyleyince dedi ki..." Sözlerini tekrar etmek bile midemi bulandırıyordu. "Dedi ki hayatımda daha anlamlı bir şeyler yapmak istememi umuyormuş. Kariyerimle ilgili."

Bunun üzerine gözlerinde öfke belirdi. "*Anlamlı mı?*"

Bunların hiçbirini komik bulmasam da zorla güldüm. "Ben de aynı tepkiyi verdim. Ama söylediklerı bu kadar değildi." Yutkunarak kendimi ağzımdan çıkar çıkmaz söyleyeceğini bildiklerime hazırladım. "Bu kış topluluk için açık seçmeler olacağını söyledi," dedim, hâlâ bunun gerçekliğini tamamen kavrayamamıştım. "İnternet sitelerine baktım, videolu başvuruların teslim tarihi birkaç hafta sonra."

Bunun nereye vardığını bildiğinden ifadesi yumuşadı. "Bebeğim..."

Başımı iki yana sallayıp parmaklarımı Gölge'nin siyah kürküne geçirdim. "Biliyorum. Düşünmem bile saçma. Hem kadının bale öğretmenliğinin anlamlı olmadığını söylemesi... Bilemiyorum. Beni çok rahatsız etti."

Elini enseme sararak nazikçe sıktı. "Bu tür konularda fikrimi sorduğun için minnettarım. Sana yardımcı olabileceğim için mutluyum çünkü tam olarak öyle yapmak istiyorum."

Zaman geçtikçe bu adamın gerçek olduğuna inanmam daha zor oluyordu.

Belki o çocuk değil, bir adam olduğu için böyle düşünüyorsun.
Belki adamların kadınlarına böyle davranmaları gerekiyor.

Gerçi ben onun kadını falan değildim. Daha çok orgazm yoldaşıydım.

Evet. Bu kulağa daha doğru geliyordu.

"Şimdi profesyonel baleye dönersen ayak bileğin iyi olacak mı öğrenmek istiyorsun," diye belirtti, içimi görerek.

Yalnızca omuz silktim. "Olmayacağını biliyorum ve..." Bir kez daha iç çektim. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama Suzanne'le tanışmak beni uyandırdı. Gece boyunca insanların, diğerlerinin düşünmelerini istediği kadar samimi olmadıklarını hissettim, sonra da kadın böyle dedi. Kulağa elitist geliyor, değil mi? Norcastle Bale'de olsun ya da olmasın, bu tür değerleri olan insanlarla çalışmak istediğimden emin değilim."

James'in parmakları ensemdeki küçük saçları buldu. "Hayaline duyduğun aşk bitti mi?"

Saç derime masaj yaptı, ardından getirdiği sakinlik duvarlarımı tekrar yıktı, halbuki oluştuklarını bile fark etmemiştim ve... *neye* hazırdı onlar? İstediğimi sandığım ama her şeyin göründüğü kadar pamuk şeker olmadığını öğrendiğim sert gerçeklikten korumaya mı?

"Belki abartıyorum," diye yüksek sesle merak ettim, beynimdeki sisi göz kırpıştırarak uzaklaştırdım. "Bütün kurumu birkaç kişinin kötü izlenimi yüzünden yargılayamam."

Saç derime masaj yapmaya devam etti, kaygımın tavana değmiyor olmasının tek nedeni buydu. "Ama insanların göründükleri kadar samimi olmadıklarını söyledin?"

Ağzımdan yorgun bir iç çekiş kaçtı. "Bilemiyorum. Birkaç kızın başka biri hakkında dedikodu yaptığını duydum, sonra da hepsini en yakın arkadaşlarmış gibi gülerken gördüm. Suzanne olayı da... Ben... Bilemiyorum."

Ne yaptığımı biliyordum. İçten içe ertelediğimin farkındaydım.

Çünkü ya bu hayal, son on yıldır nihai hedefim olan şey bana uygun değilse? Dans etmeyi beceremediğim için değil, sonunda pembe gözlüklerimi çıkardığım için.

Şakağıma rahat bir baskı yerleşti ve dudaklarının benimkilere değdiğini fark ettim. "Kyle'la konuşabilir, ona oradaki insanları sorabilirsin," diye önerdi, sesi tenime değen dudakları kadar yatıştırıcıydı. "Orada çalışan birinden ikinci bir fikir almak için."

Kötü bir fikir değildi ama... "Ya şüphelerimi doğrularsa?" Boğazımdaki yumruyla birlikte yutkundum.

James, kalbimi bir saniyede sakinleştirip bir saniye sonrasında ateşe verebilen bu koca ayı adam, kaslı kollarından birini bana dolayarak bedenimi sıcak göğsüne bastırdı. "O zaman yeni bir hayal yaratırsın."

Saniyeler, sonra dakikalar geçerken şiddetli yağmur pencerelere vurdu. Gölge çoktan kucağımı terk etmiş, ağabeyiyle birlikte yatıyordu; ne dışarıda ne de kafamın içinde şiddetlenen fırtınadan haberi vardı.

Yıllardır korku içinde yaşamıştım, kendime inşa ettiğim her şeyin yıkılacağı günden ödüm kopmuştu ve sonra korktuğum başıma gelmişti.

En kötü kâbusum -daha başlamadan hayalimdeki kariyerin sona ermesi- gerçekleşmişti. Ancak hâlâ hayat doluydum, bunun bir önemi olmalıydı.

Sonraki kararın ne olursa olsun, onda da başarısız olacaksın. Hayatın böyle devam edecek.

Gözlerimi yumdum, eski terapistimin sesini kovmaya, boyunduruğundan kurtulmaya çalıştım.

Neredeyse dört yıl geçmiş olmasına rağmen kendinden şüphe duyma ve aşağılama tohumları upuzun ağaçlara dönmüştü, bir türlü köklerini sökemiyordum. *Yapamıyordum.*

Yapamıyordum.

***

James

Maddie'nin canı sıkkındı ve nedenini anlıyordum. Anlamadığım tek şey, üzüntüsünün neden kalbim göğsümden koparılıyormuş gibi hissettirdiğiydi.

Neredeyse otuz dakika boyunca Maddie'nin sırtı ön tarafıma yaslanmış halde onu orada tutarak önümdeki duvara baktım. O

sakinleşene kadar bekledim ancak zaman geçmesine rağmen nefesi düzelmedi.

Elimi onunkine uzatıp karnının üzerine koydum. "Hey," diye mırıldandım kulağını, alışılmadık soğukluktaki parmaklarını sıktım. "Sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Sonraki sözleri kalbimi kırdı. "Hayır, sorun değil. Bunları kabul etmedin ki sen."

"Ben seni kabul ettim, Maddie. Tamamını."

Hepsini istiyorum, diyecektim neredeyse. Ancak söylemedim.

Çünkü anlamı neydi ki?

Omuzlarını silkti. "Biz sadece seks ar-"

"Sadece seks arkadaşıyız dersen o poponu kıpkırmızı olana şaplaklarım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Uzun bir iç çektim. "Yalnızca ne olduğunu söylemeni istiyorum ki sana yardım edebileyim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, tepki vermedi. Ardından aniden kollarımdan çıktı, kanepedeki pozisyonunu doğrudan bana bakacak şekilde değiştirdi.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda o çok az şey gizleyebilen ela dehlizlerinin arkasında bir tek kaynayan öfkeyi gördüm.

"Ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sesi öyle telaşlıydı ki gerçekte sormadığını anladım. O yüzden devam edene kadar konuşmadım. "Ruh sağlığımı düzeltmeme yardım etmesi gereken bir terapist onu mahvetti. Şimdi de yıllar sonra bile o aptal sesini aklımdan çıkaramıyorum; bana hayatımdaki her güzel şeyin berbat olacağını çünkü iyi bir çocuk, kız kardeş ve arkadaş olamayacak kadar bencil olduğumu söylüyor."

Artık yanaklarından özgürce süzülen yaşlarını silmeye çalıştım ancak geri çekildi. "Bırak ağlayayım." Sesi çatladı. "Ağlamaya ihtiyacım var."

Başımla onayladım. "Tamam, bir tanem. Devam etmeye hazır olursan buradayım."

Sanki beni duymuyordu. Sanki aslında burada değildi; en azından aklı uzaklardaydı. Omzumun üstünden boş boş bakarken doğru düzgün göz kırpmadı.

Dakikalar geçmesine rağmen ağzından tek kelime çıkmadı, o yüzden bekledim. Yanında sabırla oturdum, ihtiyaç duyarsa sonsuza kadar da beklerdim ama sonra mırıldandı. "O kadın hayatımı mahvetti."

Karın boşluğumda karanlık ve çirkin bir şey kıpırdandı. "Yaptığı şey boktandı ama hayatın mahvolmuş değil, Maddie. Kontrolü tamamen sende."

"Hiç öyle gelmiyor." Başını sallasa da ancak ağır ağır iç çektikten sonra hissettiği yorgunluğu anlayamadım. Ne kadar yenik olduğunu.

Ve buna izin vermeyecektim.

"Maddie. Bak bana." Dediğimi yapınca gözlerinin içine bakarak gerçeği, sesimdeki kararlılığı hissetmesini umdum. Ona ancak bunları verebilirdim. "Yorgun olduğunu biliyorum, bebeğim, farkındayım. Ama o kadın hakkında bir şey yapmak istersen ondan şikâyetçi olabilirsin, yapmana yardım ederim. Sürecin her adımında yanında olacağıma söz veriyorum, tamam mı? Sen söyle yeter."

Çok kısa bir an için düşündüğünü sandım ancak sonra, "Ne anlamı var ki? Şikâyetçi olmam aklıma verdiği hasarı düzeltmez," dedi.

"Biliyorum." Eline uzandığımda bu kez geri çekmedi. Ben de benimkilerden çok daha minik parmaklarını kendiminkilere doladım ve şöyle dedim: "Ama hâlâ çalışıyorsa diğer hastalarına da aynı şeyi yapıyordur. Bunun olmasını engellemek istemez misin? Ya da en azından denemeyi?"

Bu onu biraz ikna etmiş gibiydi. "Sadece şikâyetçi mi olmam gerek?" diye sordu, sesi öyle kısıktı ki kalbim kırıldı.

"Sonra lisans kurulu inceleyecek ve cezasına karar verecek... ya da suçlu değilse gitmesine izin verecek. Uzun zaman alabilir ama yapma istersen yanındaydım. Her adımda, Maddie. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ellerimize baktı, sonsuz bir an için bir tek kalbimin atışını ve dairemin pencerelerine vuran yağmuru duyabildim.

Ardından konuştu.

"Birkaç gün önce internette onu araştırdım," diye kabul etti, sesi hâlâ cansızdı. Acısını fiziksel olarak ondan alamamak beni kahretti.

"Şimdi internette videolar paylaşıyor, terapiden ve dinlemeye katlanamadığım başka şeylerden bahsediyor."

"Tamam," diye yönlendirdim.

"Son videolarını izledim, birkaç yorum vardı. Çoğu olumluydu ama bir tanesi..." Bir duraksama oldu. "Birisi terapi seansına gittiğine ve o kadının sorunları hiçmiş gibi hissettirdiğini söylemişti. Sanki o kişi abartıyor gibi. Bana da aynı şeyi yapmıştı."

"Peki o yorumu bırakan kişinin adını biliyor musun? Belki araştırabilir ve o da şikâyetçi olmak ister mi diye sorabiliriz."

Fakat başını iki yana salladı. "Öylesine bir kullanıcı adıydı. Ama önemli olan şu; sonraki gün videoyu açtığımda o yorum gitmişti."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Yani olumsuz yorumları siliyor mu?"

"İyi bir uzman olmadığını hissediyorlarsa bunu söylemeye hakkı olan kişileri susturuyor. Umarım o kişi silinemeyecek başka bir yere yorum bırakmıştır."

Elini sıktım. "Kötü deneyim yaşayan tek kişi sen değilsin. Hayal görmüyorsun. Bir terapistin aynı şikâyeti defalarca alması normal değil."

"Belki." Yine omuzlarını silkti, gözleri birbirine geçmiş ellerimize kilitlenmişti. "Sahiden onu bildirmeme yardım eder misin?"

"Elimden ne gelirse senin için yaparım. Artık seni acı içinde görmeyeceğim anlamına geliyorsa yaparım."

Güzel yüzünde sakin bir ifade belirdi. Kollarını bana dolayıp burnunu boynuma gömünce hiç bu derece tam hissetmediğimi anladım.

Ben de ona sarıldım, kalbindeki bütün yaraları silmeyi diliyor ama kendi mücadelesi için onunla son derece gurur duyuyordum.

"Her zaman benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi tenime doğru.

Gözlerimi kapayarak temiz kokusunu içime çektim. "Daha iyi bir adam olmak istememe neden oluyorsun, Maddie. Seninle her zaman ilgileneceğim."

İşte o zaman, aylardır tepemde dolaşan o gerçeğin farkına vardım.

Maddie'yle hak ettiği gibi ilgilenemezdim çünkü aslında kendimle ilgilenmiyordum.

On iki yıldır geçmişe kısılı kalmış, ağabeyimle eski sevgilimin yaptıklarına kafayı takmıştım ancak aslında kendimi iyileştirmem gerekirdi. *Tamamen.*

Maddie... *Siktir*, o benim her şeyimdi. Ben de onun her şeyi olmak istiyordum.

Fakat yapamazdım, hayatımın çok uzun süredir sürüklenip giden bu bölümünü kapamazsam ona hak ettiği mutluluğu asla veremezdim.

Ve sonlandırmak için tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bölüm 32

MADDIE

James şehir merkezindeki bir restorana gelmemi teklif ettiğinde sıradan bir şeyi kastettiğini sanmıştım. Terası falan olan sıcacık, tatlı, küçük bir yer. Beklediğim şey... bu değildi.

Bu derken kısa, siyah bir elbise giymekten ve aylarca tek bir fara bile dokunmadıktan sonra makyajımı yapmaktan söz ediyordum.

Fakat şikâyetçi değilim.

Norcastle Bale'nin bağış etkinliğini saymazsak -bir vesileyle veya sadece istediğim için- giyinip süslenmeyeli aylar olmuştu ve bugüne kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Evimde dans ederken kulaklıklarımdaki müziği sonuna kadar açıp giyecek tatlı bir kıyafet bulmak için gardırobumu karıştırdım, makyajıma pembe bir ruj seçtim çünkü çocukken geçirdiğim pembe takıntısı dönemini henüz atlatmamıştım.

İsteyen beni dava edebilirdi ama pembe bir başkaydı.

Bu görüntüyü en sevdiğim topuklularımla tamamlamak istesem de şansımı zorlamayacaktım. Sadece bir kere giydiğim -tühbabetler işe yarardı.

Tam hazırlanırken telefonum James'den gelen bir mesajla titredi. Beni evimden alacağını söylemişti, o yüzden mesajını gördüğümde midem biraz kasıldı.

James: Bir işim çıktı. Sen restorana önceden gitsen ve orada buluşsak olur mu? Gerçekten özür dilerim. Sonra açıklayacağım.

Fakat mesajının verdiği tuhaf hisse rağmen hiçbir sorun yokmuş gibi cevap verdim. Korkağın teki gibi.

Ben: Sorun yok, orada görüşürüz :)

Bir de gülen yüz falan kullanmıştım. Of.

Canımı sıkmasına izin vermemeye çalıştım, gerçekten denedim ancak cevabının üzerinden daha beş dakika geçmeden çoktan başlamıştım.

Ya kendine gelip bunun çıkmaya ne kadar benzediğini fark ettiyse?

Çünkü kim seks arkadaşını öylesine havalı bir restorana götürür ki?

İptal edecek.

Ah, Tanrım, beni bir daha görmek istemeyecek.

Bir saat sonra restorana girip James'i göremeyince uygunsuz düşünceler hiçbir yere kaybolmadı. Üstelik garsonun beni masamıza götürürken attığı acıma ve anlayış dolu bakış her şeyi daha beter hale getirdi. O iki kişilik masada tek başıma oturdum.

Onu beklerken dün yaptığımız konuşma zihnimde tekrarlandı, masanın altından manik bir halde bacağımı sallayışım kaygılı düşüncelerimi ele veriyordu.

Ne kadar bariz olsa da James'in önerdiği gibi eski terapistimi kurula bildirmek hiç aklıma gelmemişti. Galiba kendimi bu konuda bir şey yapamayacak kadar genç, zayıf ve önemsiz hissetmiştim. Fakat o bana yardım edeceğini söylemişti, yani belki de bu konuda bir şeyler *yapmalıydım*.

Geçmişimi değiştiremeyeceğimi ancak başka insanların geleceklerini koruyabileceğimi söylediğinde kararımı vermiştim. Engelleyebilirsem başka birinin aynı şeyleri yaşamasını istemiyordum. Bana gelince...

James hayatımın mahvolmadığı konusunda haklıydı. Belki bozulmuştum ama *mahvolmamıştım*.

Geçmişi kontrol edemeyecek veya değiştiremeyecek olsam da geleceğimi farklı bir şeye dönüştürebilirdim. Umut dolu ve benim için anlamlı bir şeye.

Bu yüzden, telefonumdan saate baktığım ve hâlâ masada yalnız olduğum sırada başka bir uygunsuz düşünce zihnime doluşurken onu metaforik bir uçurumdan aşağı yuvarladım.

O kadın artık beni kontrol etmiyor.

Etik dışı yöntemlerinin kuklası değildim. Kötü bir evlat, kardeş, insan değildim. Sikerlerdi.

Aile hayatı konusunda şanslı değilsem ne olmuştu yani? Yine de sevgi dolu ve güvenli bir evde büyümemiş miydim?

Sammy ile Grace gerçek ebeveynlerim olmayabilirdi ancak beni öyle büyütmüşlerdi. Bana onca sevgi, destek ve saygı vermişlerken ben kalkmış nankörlük ediyordum. Sırf evden uzakta diplomamı alırken ağabeyime kirayı ödettiğim için kötü hissettim diye mi?

Beni böyle destekleyen annemle babam olsa da aynı şekilde hisseder miydim?

Öyle olsaları düşünmekten başıma ağrı giriyordu ama bu kez suçluluk gelmedi. Sonsuza kadar gittiğine inanacak kadar saf değildim ama yine de bu küçük gecikme, uzun süredir özlemini çektiğim temiz hava gibi hissettiriyordu. Şimdilik yeterliydi.

Yeterli olan başka bir şey de James'i bekleme süremdi.

Telefonuma bilmemkaçıncı kez bakıp mesaj görmedikten sonra ilk yazan olmaya karar verdim. Ne olur ne olmaz diye.

Ben: Hey, 15 dakikadır buradayım. İşin daha uzun sürecek mi?

Beş dakika boyunca cevap gelmedi. Sonra beş dakika ve bir beş dakika daha geçti.

Yarım saat gecikmişti.

Yoksa...

Ekilmiş miydim?

Mutlu düşünceleri düşün.

Belki trafikte sıkışmıştı ve telefonuna bakamıyordu, belki de telefonun şarjı bitmişti, bu yüzden bana cevap veremiyordu. Bir dakika, hayır. Öyle olamazdı çünkü mesajlarım teslim edilmişti, yani telefonu açıktı ve çekiyordu.

Ya kaza olduysa?

Hayır. O iyi. Geliyor. Sadece geç kaldı.

On beş dakika daha kendime böyle demeye devam ettim.

Garson sipariş vermeye hazır mıyım, yoksa birini mi beklemeliyiz diye sormaya geldiğinde kendime yalan söylemeye devam ettim.

Bir saat geçip James bana lanet olası bir özür mesajı göndermeye, açıklama yapmaya, herhangi bir şey demeye bile zahmet etmediğinde kendime yalan söylemeye devam ettim.

Boş bir mide ve daha da boş bir kalple restorandan çıkarken kendime yalan söylemeyi bıraktım.

Hep yanımda olacağını söylemişti ama bu boş sözlere inanmamam gerektiğini bilmeliydim.

Bir kere gitmişti ve tekrar yaptığına göre belli ki pişman olmamıştı.

Arabam binama ulaştığında telefonum çaldı.

Ancak arayan James değildi.

Annemdi.

Bölüm 33

JAMES

Ben: Bugün 6'da. 30 dakikan var.

Keşke ağabeyimi on yıldır görmediğimi söyleyebilseydim ancak ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

Yıllar içinde ebeveynlerimiz bizi Noel'de bir araya gelmeye zorlamıştı ama evde olacağı diğer tatillerde ben gitmemiştim. Annemle babam nedenini anlamış ve hiçbir zaman bunu yüzüme vurmamıştı.

Ne yaptığını bilseler de *"Ama o da oğlumuz"* bahanesinin modası hiç geçmiyordu. Bunu yüzlerine vuramamamın tek nedeni niyetlerinin iyi olmasıydı. Bu onlar için bahane değil, bir açıklamaydı. Fakat kısa çöpü çeken taraf gibi hissetmediğim anlamına gelmezdi.

Küçükken, sonra da o kadar küçük değilken beni iterek uzaklaştıran *oydu*. Kıskanç, agresif kardeş olan, onun beceremediği bir şeyde iyi olmamı kaldıramayan kişi *oydu*. Biz hâlâ çıkarken sevgilimle yatan *oydu*.

Ancak bu artık önemli değildi, değil mi?

Nereden bakılırsa bakılsın ben tek çocuktum. Bu düşüncenin beni ne kadar kötü gösterdiği umurumda değildi.

İnsanlar, "Ama o ağabeyin, kan sudan yoğundur," dediklerinde bu sözün yarısının kayıp olduğunu fark etmiyorlardı.

Tamamı, *Anlaşmanın kanı rahmin suyundan yoğundur*, olacaktı ve seçtiğimiz bağların, rahmin suyuyla bağlandığımız insanlardan daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

Bunun için Andrew'un kardeşim olup olmaması zerre umurum-

da değildi. İlişkimiz olsun istiyorsa belki de hayatı boyunca göt herifin teki olmayı bırakmalıydı. Benimki sadece tavsiyeydi.

Kendisiyle işyerinde, ben oraya vardığımda boşalmış olacak, merkezdeki afili ofiste buluşmamı istemişti. Bir kez olsun dürüsttü.

Andrew'un yetişkinlik hayatıyla ilgili öğrendiğim her şeyi istemeden öğrenmiştim. Ailem, gururumun sormamı engellediğini düşünerek görüştüğümüzde bana güncellemeleri aktarıyordu ama aslında ağabeyim benim için ölü sayılırdı. Fakat bunu asla yüksek sesle söyleyemezdim; annemin kalbi sağlam kalsın istiyordum.

Bu yüzden planladığımız saatten iki dakika önce çalıştığı pazarlama şirketine girdiğimde ne beklemem gerektiğini biliyordum. Kaşlarım kalkmadı ve mavi gözlerim onun kahverengi gözleriyle buluştuğunda yüz ifadem değişmedi.

Andrew benim gibi iriydi ancak birkaç santimetre kısaydı. Yüzündeki eğri gülümsemesinden de anlaşılacağı gibi, küstahın tekiydi. Sanki gülünecek bir mesele vardı.

"James," diye başladı, yalnızca bir daha duymayacağım için sevindiğim o kibirli sesi kulaklarımı delip geçti.

"Otuz dakika," diye bağırdım, masası olduğunu tahmin ettiğim yere yaklaşırken. "Saçmalamayı kes."

Bir saate Maddie'yle buluşacaktım ve ona çoktan biraz gecikeceğini söylemiştim çünkü bir gün daha bekleyemezdim. Bu işi, bu yıllar önce yapılması gereken konuşmayı bir an önce bitirip kızımın yanına dönmek, çok geciken başka bir konuşmayı yapmak istiyordum.

Çünkü yaptığımız şey artık yetmiyordu.

Tamamını istiyordum. Her zaman, şimdiden son nefesime kadar ve onu daha elde etmeden kaybetmeyi riske atamazdım.

Ağabeyimin yüzü o çok tanıdık buz gibi, acımasız ifadeyi alınca şimdiki zamana döndüm. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Aylardır beni görmek istediğine göre sen söyle."

"Ah, evet. Şu mevzu."

Geçen yıllara rağmen ağabeyimi avucumun içi gibi tanıyordum. Bu yüzden, öyle ya da böyle darbeyi vuracağını biliyordum.

Beni, kalbindeki iyilik yüzünden veya yaptığı her şeyden ötürü özür dilemek için görmek istememişti. Öyle biri değildi.

Takım elbisesinin ceketinin cebine uzanıp bir tür davetiye çıkarınca şüphelerim doğrulandı. O daha söylemeden ne olduğunu anladım ancak yine de belirtti.

"Alexandra'yla bu bahar evleniyoruz ve sana bizzat söylemek istedim. Seni orada görmek isteriz."

Sözcükleri beynime yerleşti, her bir hecesini anladığımdan emin olana kadar şekillendi. Bu kadar acınası bir şey uydurmadığım kesinleştiğinde öfkenin gelmesini bekledim.

Öfke hissetmeyi bekledim ancak bu, eski sevgilimle evlendiği için değildi. Hem de hiç. Ona karşı hislerim onu ağabeyimle yatakta yakaladığım anda yok olmuştu.

Öfkenin nedeninin ağabeyim olacağını sanmıştım. Çünkü hayatımız boyunca yanımda kalması gereken, en yakın arkadaşım olması gereken kişi hâlâ canını yakmaya çalışıyordu.

On iki yıllık açık düşmanlık ona yetmemişti, daha fazlasını istiyordu.

O yüzden ben de bir, sonra iki ve üç kalp atımı boyunca hiddetin gelmesini bekledim. Ona saldırma, suratını yumruklama isteğinin, *herhangi bir şeyin.*

Onun yerine, düğün davetiyesine verdiğim tek tepki samimi bir gülme oldu.

Ağabeyimin bütün tavrının değiştiğini, omuzlarının gerildiğini, yüzündeki o zafer gülümsemesinin silindiğini gözden kaçırdım.

Ellerini iki yanında yumruk yaptığını ve çenesindeki bir kasın seğirdiğini gözden kaçırdım çünkü *kahkaha atmakla* meşguldüm.

Ona.

Bunların hepsine... Artık bunlar her neydiyse.

İlla isim koyacaksam saçmalığın daniskasıydı.

"Ne sikime gülüyorsun?" dedi, göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Başım iki yana salladığımda keyifli gülümsemem hâlâ yerindeydi, o sırada özgürce Andrew'a, ağabeyime yeni bir ışıkta baktım.

İşte o zaman her şeyi gördüm.

"Çok acınasısın." Sesimde hiç öfke olmamasına şaşırmıştım, tam olarak istenmedik diyemeyeceğim bu keyif dışında hiçbir şeyin

izi yoktu. Elinden davetiyeyi aldım, beş saniye boyunca inceledim, sonra buruşturup en yakındaki çöp kutusuna attım. "İşte. Ait olduğu yerde."

"Derdin ne senin?" Kâğıt parçasını almak için koştu, açıp avucunun alt kısmıyla kırışıklıklarını düzeltmeye çalıştı. O konuda bir şey yapamayacağı belli olunca bana döndü, gözlerindeki öfke hiç yabancı değildi. "Siktir git, James. Cidden, siktir git. Ben zeytin dalı uzatmaya çalışıyordum ama..."

Rahat gülümsemem kaybolsa da sesimi yükseltmedim. "Ne yapmaya çalıştığın çok açık ve o davetiye zeytin dalı falan değil. Başarısız bir iğneleme."

"İğneleme mi?"

"Gerçekten onunla evlenmeni umursayacağımı düşündün mü, Andrew? Herhangi bir şekilde evlenmeni?"

Boğazım beklenmedik bir şekilde tıkandığında bu yüzden kendimden nefret ettim.

Ağabeyime bunları söyleyeceğimi hiç hayal etmemiştim ancak Maddie'nin on yedi yıl sonra gelen babasıyla nasıl başa çıktığını hatırladım. Ne kadar cesur, güçlü olduğunu.

Yalnızca onun verdiği güçle konuştum. "Benim için bir hiçsin, Andrew. O da öyle. Yaptığın şeylerden sonra artık kardeşim değilsin."

"Hâlâ kardeşinim," dedi, bir adım ilerlerken telaşlıydı. "Ne sikim derdin var bilmiyorum. Ben sadece seni düğünüme davet ediyorum ve bunu bizzat yapacak inceliği gösteriyorum."

Bir şey mi içmişti? Öyle olmalıydı.

"*İncelik* mi?" Kelimenin tadı ekşiydi. "İçinde bir damla incelik olsaydı, sikik hayatın boyunca bok gibi bir ağabey olduğun için özür dilerdin. Ama onun için hata yaptığını kabul etmen gerekir ve otuz üç yaşında o kadar olgun olmanı beklemiyorum."

Kırışık davetiyeyi bıraktı, ortamıza düşürdü ve dibime geldi; konuşurken nefesi ağzıma değdi.

"Benim özür dilenecek bir şeyim yok," diye dudak büktü. "Senin umurunda olan tek şey futboldu, diğer her şeyi siktir ettin. Hep sınıfta, takımda, siktiğimin ailesinde birinci olmaya uğraştın. Ne ol-

muş yani sen başarısız bir kariyer için ağlamakla meşgulken ben senin küçük kız arkadaşınla ilgilendiysem? Kendisinin hiç şikâyeti olmadı."

"Başarısız olmam seni kazanan yapmaz." Sesim yüksek ve netti. "Hatta tanıdığım en acınası eziklerden birisin."

Andrew'un çocukluktan beri değişmeyen özelliği -acınasılığının yanı sıra- şiddetli öfkesiydi.

Ben dört, o altı yaşındayken, babam televizyonda izlenecek şeyi seçme sıram olduğunu söyledi diye zevkine beni merdivenlerden aşağı ittiği zamandan kalma yaram hâlâ sol bacağımdaydı.

Beni ilk kez itmemiş, tokatlamamış, ısırmamış ya da yumruklamamıştı, ayrıca son kez de değildi. Tamam, belki ben de birkaç kavga başlatmıştım ama sürekli olay çıkaran ben değildim.

Ne var ki bitiren kişiydim.

Her daim öfkemi sahaya yönlendirmiştim ki zaten içimde çok fazla yoktu. Fakat öfkeli olsam bile iki yetişkin adamken ağabeyimi yumruklamam bir seçenek değildi. Kahretsin, artık iki ergen oğlan değildik ki.

Ancak belli ki bunun farkında olan tek kişi bendim.

Andrew'un dikkatsiz yumruğundan şansa kurtuldum. Hâlâ bu gerçek mi, ağabeyim gerçekten *yüzüme vurmaya* çalışıyor mu diye düşünürken tekrar saldırdı.

"Andrew," diye alayla güldüm, son anda bileğini yakaladığımda. "Dur."

Dinlemedi. Diğer eliyle beni iterek geriye doğru tökezlememe neden oldu, böylece masaya çarptım. Eşyaların yere düştüğünü duysam da hasarı kontrol etmeye vaktim olmadı çünkü beni tekrar yumruklamayı denedi.

"Bu ne cüret?" diye kısmen bağırdı sıktığı dişlerinin arasından, beni gömleğimin yakasından yakaladı.

Ben de kollarını tutup o beni bırakana kadar bacağını tekmeledim, o sırada gömleğimin üstteki düğmeleri koptu.

"Andrew." Sesim sakin olsa da kalbim deli gibi atıyordu. Gerçekten işyerinde beni dövmeye mi çalışıyordu? Beyni çalışmayı bırakmış mıydı? "Beni bu yüzden mi görmek istedin? O lanet dişlerini dökmeye sevk etme beni. Dur."

"Hep güçlü, mantıklı, *mükemmel* olandın," diye alay etti, yüzündeki ifade tamamen acımasızdı. "Seni öldürüyor, kabul et."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Neyi kabul edeyim?"

Dudağı sert bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki az önce beni bilmezden gelirken yakalamıştı. "Onu sevdiğini biliyordum. Onunla evlenmek, çocuk yapmak istediğini biliyordum. Ama o seni öyle sevmiyordu, bu yüzden *mahvoldun*. İstediğin gibi yıldız oyuncu ve mükemmel evlat olabilirdin ama hayallerinin kızını asla alamayacaktın. *Beni* seçti çünkü ne kadar benmerkezci bir şerefsiz olduğunu gördü ve sen buna katlanamıyorsun."

Az önce...

Az önce onları söylemiş miydi?

Hayal etmemiştim, değil mi?

"Andrew," diye başladım, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Ağabeyime baktığımda sadece bir yabancı görüyordum. "Alexandra'yla sırf benden intikam almak için evleneceğini söyleme sakın."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Ağzı açıldı, ardından kapandı ancak devam etmesine izin vermedim.

"Gerçekten öyle yapıyorsun, değil mi?" Kısık bir ıslık çaldım. "Birbirinizi gerçekten hak etmediğinizi söyleyemem, berbat eşini bulduğun için çok mutluyum."

Bunca zaman Alexandra'yla bana inat diye birlikte olduysa belki de ağabeyim profesyonel yardıma, başta düşündüğümden çok daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Ancak bu benim sorunum değildi.

"Onu hâlâ seviyorsun," diye devam etti, ikimizin de işe yaramadığını bildiği anlatıyı zorlamaya çalışarak. "S-Sen onunla her şeyi yapmak istedin."

"İstedim," diye kabul ettim, sertçe ona bakarken. "On iki yıl önce, sevgimi bir yana bırak, zamanıma bile değmediğini fark etmemişken."

Onu Andrew'la yatakta bastığım anda anlamıştım. Tüm o duygular, onunla bir gelecek inşa etme hayalleri o anda boşa gitmiş ve bir daha asla dönmemişti. Bir saniye için bile.

Maddie hayatıma girip çıplak elleriyle müdahale edene kadar kalbimi tekrar açmayı reddetmemin nedeni buydu. Şimdiyse...

Şimdiyse restoranda yanına gitmem gerekirken burada, ağabey dediğim bu zavallı erkek müsveddesinin önünde duruyordum. Randevumuzun tadını çıkarmalı, belki ona bu etiketsizlik anlaşmasının artık işe yaramadığını söylüyor olmalıydım.

Hepsini istiyordum ve onunla birlikte istiyordum.

Çünkü ona âşık olmuştum, bunu onun için yapıyordum. Hayatıma devam etmek, yanında olmayı hak eden iyileşmiş adam olmak için.

Hâlâ burada ne işim var?

Bu konuşmanın beş dakikadan fazla sürmesini istememiştim. Andrew bir saniye dahi fazlasını hak etmiyordu.

Telefonumu alıp Maddie'ye geç kalacağımı söylemek için cebime uzandığımda bir el beni durdurdu.

"Bırak beni," dedim ona, hak ettiğinden daha sakin bir sesle. "Eve gözün mor dön istemiyorum."

"Siktir git," diyerek tükürdü. "İkimizin de bildiğini kabul et."

"Kabul edecek bir şey yok çünkü ne o ne de sen sikimdesiniz." Gözlerim soğuk ve sert bir bakışla onunkilere odaklandı. "Bunca yıl sonra belki değişmişsindir diye düşündüm ama hâlâ geride bıraktığım o zavallı orospu çocuğusun. Artık seni tanımıyorum, Andrew ve bu aşamada umursamıyorum da. Sonsuza kadar o acınası yirmi küsur yaşındaki zihniyetle kalacaksın ve asıl üzücü olan orada rahat olman. Kendini *başarılı* sanıyorsun, değil mi? Tepeye çıktığın müddetçe kime zarar verdiğini umursamıyorsun. İşte bu yüzden başına gelen bütün sefaleti hak ediyorsun."

Bunun olmasını bir nevi bekliyordum. Bu yüzden beni buraya çağırmasının asıl amacını nihayet gerçekleştirdiğinde onun durdurmamış olabilirdim.

Ağabeyim, gözümü mucize eseri kaçırarak yüzümün sağ tarafına bir yumruk attı, aynı anda da bağırmaya başladı.

Darbesi tenimde sıcak bir his bırakarak fena halde ağrıdı ancak ona karşılık vermedim.

Çünkü ağabeyimin aksine benim beynim hâlâ çalışıyordu.

Aynı zamanda bir güvenlik görevlisinin bize doğru koştuğunu, Andrew'a geri çekilmesi için bağırdığını görecek kadar çalışan iki gözüm vardı.

Ağzıma kan tadı gelince en yakın zamanda üzerine buz koymazsam yarın sabah pek iyi görünmeyeceğini anladım. Fakat saate bir kez bakınca önceliklerim belli oldu.

"Efendim." Güvenlik görevlisi yanağıma baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ne oluyor? Bu adam size vurdu mu?"

"Evet. Bu kadar mı?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Binanın içinde fiziksel bir münakaşa olursa polisi aramakla yükümlüyüm. Şu anda yoldalar."

"Gerek yok." Ailemin, ağabeyimin bana yumruk attığı için tutuklandığını duyunca kalp krizi geçirmesini istemiyordum. "Şikâyetçi olmayacağım." Hak etmiş olsa da vaktim yoktu.

Yanına dönmem gereken bir kadınım vardı, o her şeyden ve herkesten önemliydi. Bu lanet olası evrendeki herkesten daha önemliydi.

"Kendisi bu şirketin bir çalışanı, efendim," diye devam etti güvenlik görevlisi. "CEO'ya haber verildi ve şirketin yararına sizin ifadenizi almak isteyecektir, polis de öyle. Lütfen onlar gelene kadar binadan ayrılmayın."

Kahretsin.

Güvenlik görevlisini, önce benim onu tehdit ettiğime ikna etmeye çalışırken ağabeyimi görmezden geldim ancak sonra hemen üstümüzdeki güvenlik kamerasını görünce endişelenmeme gerek olmadığını anladım.

Bu şerefsizlerle uğraşmanın böyle bir yönü de vardı; o kadar aptallardı ki kendi hayatlarını mahvediyorlardı. Senin tek bir şey bile yapmana gerek kalmıyordu.

Telefonumu almak için kot pantolonumun arka cebine uzanınca midem sıkıştı. Ekranı çatlamıştı ve kilidi açılmıyordu. Yeniden başlatmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Siktir, siktir, siktir.

Beni arkamdaki masaya öyle sert itmişti ki lanet olası telefonumu kırmıştı.

Ofisin karşıdaki duvarda duran dijital saatine baktığımda çoktan geciktiğimi ve Maddie'yle iletişime geçmemin yolu olmadığını fark ettim. Restoran yakın sayılmazdı, üstelik bu kadar trafik varken oraya zamanında ulaşmam mümkün değildi.

Fakat restoranı arayabilirdim. Birisi bana telefonunu verirse internetten numaraları bulur ve onlara bir sorun olduğunu, Maddie'ye haber vermelerini söylerdim.

Takım elbiseli bir adam, peşinde polislerle kapıdan içeri daldığında bunu yapmak üzereydim.

"Simmons!" diye kükredi ve bir an için daha önce görmediğim bu adamın bana seslendiğini sandım ancak sonra gözleri ağabeyimin kafatasında delikler açtı. "Ne halt oluyor burada?"

Sonraki kırk beş dakika can sıkıcıydı. Bir telefon istediğimi, polis memurlarından birinin önce ifademi almaları gerektiğini, uzun sürmeyeceğini söylediğini hatırlıyordum. Ancak uzun sürdü.

Aynı zamanda Andrew'un patronunun benden bol bol özür dilediğini hatırlıyordum; ben sorun olmadığını söylesem de belli ki utanmıştı. Ayrıca ağabeyime yarın sabah gelmeye zahmet etmemesini söylemişti ki bu, sandığım kadar iyi hissettirmemişti. İşini kaybetmeyi hak etmediği için değil, saat akşam sekiz olmak üzere olduğu ve hâlâ Maddie'ye haber veremediğim içindi.

Bir paramedik yüzüme bakarak morluğumun üzerine buz koymaya zorladıktan sonra fazla geç kaldığımı çoktan anlamıştım.

Nihayet gitmeme izin verdiklerinde ağabeyime tek bir kelime etmedim. Arabama binmeden hemen önce gözlerimiz buluştu. Nedense hikâyemizin mutlu bir sonu olmayacağını biliyordum. Az önce olanlardan sonra ikinci şansı hak etmediği iyice belli olmuştu.

Bazı insanlar hiçbir zaman hak etmiyordu ve biz, aileden olsalar da onlara o şansı vermediğimiz için bencil değildik.

İnsanlar bir şeyleri bok ettiğinde sırf özür dilediler veya kötü hissettiler diye hemen affedilmeyi hak etmiyordu. Olan olmuştu ve hayatımızda boşalttıkları yere bir daha sığıp sığmayacaklarına karar vermekte serbesttim.

Gerçi ağabeyim özür dilememişti ve dilemeyecekti, bu benim için sorun değildi. Artık değişmediğini, değişmeyi de düşünmediğini bildiğimden bir ilişki kurmamıza gerek yoktu.

İhtiyacım olan Maddie'ydi ve içimden bir ses onu çoktan kaybettiğimi söylüyordu.

***

Restoranda yoktu. Biliyordum çünkü oraya gitmiş, çalışanlara sormuştum ve yirmi dakika önce gittiğini söylemişlerdi.

Ben de arabama döndüm, hâlâ kilidi açılmayan telefonuma baktım ve doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım.

Arabayı evine sürdüm.

Aşağıdaki zile bastığımda cevap vermedi.

Beş kere daha bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Bir adam, tasmalı köpeğiyle apartmandan çıkana ve bu sayede içeri dalana kadar yarım saat dışarıda bekledim. Onu görmeyi, onu ekmediğimden emin olmasını çaresizce istiyordum. Göğsüme yapışan kaygıdan kurtulmak için asansöre binmek yerine merdivenleri ikişer ikişer çıkmayı tercih ettim.

Nefes nefese katına ulaştığımda dosdoğru dairesine yöneldim. Koridor sessizdi, boştu, herhangi bir evden ses gelmiyordu.

Önce zili çaldım, cevap vermeyince kapıyı tıklattım. Yine hiçbir şey olmadı.

"Maddie," diye seslendim tekrar kapıyı çalarken, kulağımı kapıya yasladım. Komşularının sapığın teki olduğumu düşünmesini istemediğimden sesimi olabildiğince kısık tuttum. "Maddie, çok üzgünüm. Ağabeyimi görmeye gittim ve... Uzun hikâye ama beni alıkoydular ve telefonum kırıldı, o yüzden seni arayamadım. Çok özür dilerim, bebeğim. İzin ver seninle konuşayım, lütfen."

Bir dakika geçti.

Sonra on beş.

Bir ara evin içinde su sesi, musluk ya da duş olabilirdi, duyduğumu sandım, bu sayede orada olduğunu anladım. Koridordaki otomatik lambalar söndüğünde ön kapısının altından sızan hafif ışığı hayal etmediğimi anladım.

Beni görmezden geliyordu ve bu durum canımı yakıyordu.

Ancak hak etmiştim.

Ağabeyime daha erken siktiri çekmeliydim. Onunla görüştü-

ğüm için pişman değildim, en azından sonunda içimden her şeyi atabilmiştim ve kesinlikle zorunda kalmadığım sürece yüzünü bir daha asla görmeyecektim ama bu konuda daha zekice hareket edebilirdim.

Çünkü Andrew değmezdi ancak sevdiğim kadın sonuna kadar değerdi. Bense bok etmiştim.

Koridorda volta atarak, en azından hâlâ orada mıyım diye kontrol etmek için kapıyı açmasını umarak geçirdiğim bir saatin ardından bunlarla ilgilenmediği belli oldu. Bir kez daha kapıyı tıklatsam da cevap gelmedi.

Soğuk muamelesini hak ediyordum, sahiden ediyordum ancak bu, vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu.

Komşularının beni görüp muhtemelen polisi aramalarına sebep olacağını düşünmeden sırtımı kapısının yanındaki duvara dayadım ve koridorda oturup bekledim. Bütün gece sürse bile burada kalacaktım.

Telefonum hâlâ çalışmıyordu ancak her gün işe giderken saat takıyordum, yani yarın sabah kliniğe geç kalacağımdan endişe etmiyordum. Alarmım olmasa da zaten uyumayı planlamıyordum.

İki saat geçtiğinde aklıma Gölge ile Sis geldi. İlk kez yirmi dört saat boyunca yalnız kalmayacaklardı, o yüzden merak etmiyordum. Suları, mamaları vardı ve yan yanaydılar. İyi olacaklardı.

Peki ya ben? Ben iyi olacağımı sanmıyordum.

Sabahın üçü olup dairesine bir kişi bile girip çıkmayınca keyifsizce güldüm.

Gerçekten geceyi bu karanlık koridorda, kaybetmeyi göze alamayacağım kadının kapısında otururak geçiriyordum ve bunun tek sebebi ağabeyimin yüzüme yumruk atmasıydı.

Altı olduğunda kapısını açtığını hayal ediyorum sandım. Yirmi dört saattir uyumadığımdan buna şaşırmazdım.

Fakat eşiğe tanıdık bir ayakkabı, ardından bir tane daha çıktı. O uzun, güzel bacakları takip ederek aylar önce nefesimi kesip hâlâ geri vermeyen o bir çift ela gözü buldum.

"James?" Kaşlarını çattı. "Ne işin var burada?"

Bildiğini hissediyordum. Dün akşam kapıyı çaldığımı, adını

seslendiğimi duymamış olması mümkün değildi ancak şu aşamada umursamıyordum.

Buradaydı, ben de buradaydım ve gitmesine izin vermeyecektim.

"Maddie." Kalkarken sesim boğuk, yorgundu. "Çok özür dilerim. Dün akşam bir şey oldu ve telefonum kırıldı..."

"Yanağın şişmiş," diye belirtti.

Beynim düzgün çalışamayacak kadar yorgun olduğu için olmalıydı ancak Maddie'nin sesinin *normal* olmadığını algıladığım anda hemen uyandım.

Hayır, sesi düzdü. Duygusuzdu. Yüzüne baktığımda yani *sahiden* baktığımda, koridorun loş ışığının bile gözlerinin şişliğini ve kızarıklığını gizleyemediğini gördüm.

Ardından yanındaki küçük el bagajını fark ettim ve kalbim sanki karın boşluğuma düştü.

"Maddie..."

"Sus," dedi, sesi düz ancak bir şekilde soğuktu. "Ne söyleyeceksen duymak istemiyorum."

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyla beraber yutkundum. "Seni bilerek ekmedim, Maddie. Asla öyle bir şey yapmam. Ağabeyimi görmeye gittim, sonra işler kontrolden çıktı." Şişmiş yanağıma baktığında irkildiğini gördüğümü sandım ancak emin değildim. "Aylardır bana ulaşmaya çalışıyordu ve ben..." *Siktir et.* "Bir son vermem gerekiyordu. Ben... Ben ondan kurtulana kadar senin hak ettiğin adam olamazdım. Ve sana bu dünyadaki her şeyden fazla layık olmak istiyorum."

Bir an için bir şey söylemedi. Ne o bir ses çıkardı ne de bu bombayı bıraktıktan sonra ürkmesinden korkan ben.

Gözlerini kapattı, burnundan derin bir nefes aldı ve "Ben gidiyorum," dedi.

Kalbim durdu.

Valizinin yakındaki varlığı bana musallat oldu. Elbette bütün eşyalarını o küçük valize koymuş olamazdı. *Gerçekten* gitmiyordu. Gidemezdi.

Neden gitmesin, şerefsiz? Senin için mi? Onu yüzüstü bıraktın, terk ettin, sözünü tutmadın.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim birden kısıldı ve boğazım kurudu.

Konuşurken yüzüme bakmadı. "Eve gidiyorum."

Eve.

Burada olmayacaktı.

Benim yanımda.

"Annem aradı."

O konuşurken başımı salladığımı fark ettim. "Tamam."

Annesi bir şekilde canını sıkmış olmalıydı. İlişkileri pek iyi değildi, o yüzden belki de Maddie'yle buluşacağına söz vermiş ama son anda vazgeçmişti. Belki bu yüzden canı sıkkındı. Belki de ağabeyi eve dönmesini istemişti?

Fakat burada işi vardı, sevdiği *iki* işi vardı.

Sonsuza kadar mı gidiyordu?

Sikeyim, ben de peşinden giderdim.

Onunla yeni bir hayata başlamak anlamına geliyorsa bütün hayatımı altüst ederdim.

Ağır sessizlikten oluşan, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Maddie nihayet bana baktı ve gözlerinin arkasında gizli duygu fırtınasını gördüm.

Şaşkındı, sinirliydi, kırgındı.

Çünkü canını yakmıştım, çünkü başka birisi canını yakmıştı.

Kalbine iyi bakman gerekiyordu. Onu korumalıydın.

"Maddie..." diye başladım.

Ancak ben lafımı bitiremeden ağzından duymayı beklediğim son sözler döküldü.

"Babam öldü."

Bölüm 34

MADDIE

Yıllar içinde insanlar hayatımdan bir sürü nedenden çıkmıştı ancak hiç birini *kaybetmemiştim.*

Ne kadar zaman geçerse geçsin veya nereye gidersen git, bir daha asla göremeyeceğin insanlar olması düşüncesi tuhaftı. Çünkü ölmüşlerdi.

Babam öldü. Babam öldü. Babam öldü.

Annemin aramasından sonraki yirmi dört saat gerçek gibi değildi.

Havaalanına gittiğimi biliyordum çünkü taksi beni bırakmıştı ve Warlington'a vardığımı biliyordum çünkü ağabeyim beni kapıda bekliyordu ama gerisi yoktu.

Beynim kapandı, bedenim iflas etti ve kalbim...

Artık çalıştığından emin değildim.

Çocukluk odamın kapısı hafifçe tıklatıldığında son birkaç saattir içinde bulunduğum hiçlik durumundan çıktım. James'in mesajları hâlâ telefonumda cevapsız dursa da o konuda kendimi kötü hissedemiyordum.

James: Warlington'a güvenli bir şekilde ulaştın mı?

James: Sadece Gölge ile Sis'in fotoğrafını göndermek istedim. Selam söylüyorlar.

James: Çok üzgünüm, Maddie. Bunları yaşadığın için üzgünüm. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa buradayım.

Beni restoranda bırakmıştı. Hep yanımda olacağını söylemişken olmamıştı. Nedenler, açıklamaları... Pek önemli değildi. Hele ki şu anda kendi kalbimi bile hissetmezken.

Onun gitmesi zaten beklenmedik değildi. Onsuz hayatta kalacaktım.

Peki, istiyor musun?

Tek bir şey söylemedim ama ağabeyim yine de içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Beni rahatsız etmedi. Şu aşamada hiçbir şey etmiyordu.

Sammy konuşmadı. Yalnızca yanıma, örtünün üzerine yattı ve elimi kendi dövmeli, sıcak elinin içine aldı.

Telefonum tekrar çaldı. Görmezden geldim.

Ağabeyim parmaklarımı sıktı.

Beş dakika ya da belki beş saat sonra, "Nasılsın?" diye sordu.

"Boş."

Ve öyleydi.

Odamın kapısını ikinci açan Lila oldu. Tıpkı babası gibi bize yaklaşırken bir şey demedi. Ve yeğenim, uğruna sorgusuz hayatımı vereceğim bu küçük insan kollarını boynuma dolayıp yanağını benimkine yaslayınca kendimi kaybettim.

Gözyaşları döküldü ancak üstlerinde babamın adı yoktu.

Onun yerine istediğim, *ihtiyacım olan* ama asla elde edemeyeceğim kişi için ağladım.

Onu hayatından kendisinden bile çok seven harika bir babası olan Lila için ve onu kaybetmesini hiç istemediğim için ağladım.

Sonra da babam için, üzüntümün birazını bile hak etmeyen o alçak adam için ağladım diye ağladım.

"Ağlayabilirsin, Maddsy." Lila aklımı okuyabiliyormuş gibi beni yatıştırdı. Annesinin kim olduğu düşünülürse okumuş olmasına hiç şaşırmazdım.

Ağabeyimin saçına bir öpücük kondurduğunu duydum. "İzin ver biraz halanla konuşayım, küçük gün ışığı."

"Tamam, babacığım." Gözyaşlarımı öptü. "Seni seviyorum, Maddsy. Sen benim en en sevdiğimsin."

Ağzımdan yarı hıçkırık, yarı kıkırtı kaçtı. "Ben seni daha çok seviyorum, Lila."

Benim ve ağabeyimin yanağını son bir kez öptükten sonra odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Başımı Sammy'nin koluyla göğsünün arasındaki yere sokup sessizce oraya yerleştim.

"Onun için ağlamak istemiyorum," dedim nihayet. O kadar hırıltılı ve yanlış geliyordu ki sesimdeki zayıflıktan nefret ettim.

"İstememen sorun değil," dedi fakat bu hiçbir şeyi iyileştirmedi.

Son görüşmemiz aklımdan çıkmıyordu. On yedi yıl sonra ilk defa onu, haftalarca beni gizlice takip ettikten sonra karanlık bir otoparkta görmüştüm ve şimdi de bir daha hiç görmeyecektim.

Çünkü ölmüştü.

Babam öldü. Babam öldü. Babam öldü.

"O..." diye başladı, bunu pek gündeme getirmek istemesem de ya şimdi söyleyecektim ya da hiçbir zaman. Şimdi kalbim hiçbir şeyi hissedemezken acıya katlanabileceğini biliyordum. "Yıllar önce geldiğini söyledi. Beni görmesine izin vermemişsin."

Ağabeyimin kaslarının vücudumun altında gerildiğini hissettim. "Geldi." Bir duraksama oldu. "Sen yedi yaşında falandın. Dövmeciye gelip seni görmeyi talep etti. Sarhoştu, belki başka bir şey de kullanmıştı, siktirip gitmesini söyledim. Onu tehdit ettim. Velayetin bende olduğu için bir şey yapamadı, o yüzden bir daha da denemeye zahmet etmedi."

Göğsünde başımı salladım. "B-Ben sana kızgın değilim. Doğru olanı yaptın."

Ağabeyimin dudakları, belli belirsiz bir öpücükle alnıma değdi. "Doğduğun gün seni korumaya yemin ettim ve o adam gittiği anda bu imtiyazı kaybetti. Geri döndüğünde... sağlıklı olmadığını anladım. Kafası yerinde değildi, ben de onu öyle görmeni istemedim. Belki şartlar farklı olsaydı..."

Bir elini koyu renkli saçlarından geçirdi, göğsü derin bir iç çekişle inip kalktı.

"Doğru olanı yaptın," diye tekrarladım ve bunu sadece onu daha iyi hissettirmek için söylememiştim. Çok da derinde olmayan bir yanım babamın beni görme ayrıcalığını kötüye kullanarak tekrar canımı yakacağını biliyordu.

"Anladığın için teşekkür ederim. Benim için çok önemli."

Berbattı. Daha doğmadan kendi babası tarafından terk edilen ağabeyimin, küçük kardeşinin de kendi babası tarafından terk edilişine tanık olması gerçekten berbattı. Tanıdığım en güzel ruhlardan birine sahip olan Sammy'nin bu karmaşayı benimle birlikte yaşaması fena halde canımı yakıyordu.

"Onun için ağlamaktan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Ondan nefret ettim, Sammy. Ondan nefret *ediyorum*."

Kollarında kendimi kaybettim ama parçalarımı toplamak için yanımdaydı.

Artık konuşmaya başladığım için kendimi durduramıyordum. "Ondan ölüyken bile nefret etmem beni kötü bir insan yapar mı? Kötü bir evlat?" diye sordum, cevabı duymak istediğimden emin değildim. Burnumu çeksem de gözlerimi silmedim. "O gittikten sonra farklı hissetmememem yanlış mı? Daha önce yanımda değildi, şimdi hiçbir zaman olamayacak."

Sammy bana daha sıkı sarıldı. "Sen onun kızı değilsin, Maddie. Hiçbir zaman değildin, önemli olan şekilde yani. Onun genlerini almış olabilirsin ama sen benimsim. Bizimsin. Ona hiçbir zaman bir şey borçlu olmadın, şimdi de kesinlikle değilsin. Ölmüş olması nefretini geçersiz kılmaz ve seni zaten hak etmeyen boktan bir herif olduğu gerçeğini değiştirmez."

Yüzümü boynundaki gül dövmesine gömerek ağladım.

Ağladım, kendimi kaybettim ve ailemin her daim yanında olduğumu bilerek tekrar topladım.

"Çok özür dilerim," diyerek hıçkırdım.

Eli başımın arkasını kavradı. "Niçin?"

Sözcükler dosdoğru kalbimden döküldü. Bir kez olsun onları dizginlemedim.

"Ebeveynler yapamadığından beni büyütmek zorunda kaldığın için özür dilerim, ben yük olduğumdan Grace'le az daha bir araya gelemediğin için özür dilerim. Taşındıktan sonra bile, bileğimi sakatlayıp geleceğimi çöpe attım diye beni bakmak zorunda kaldığın ve bu yüzden daha fazla çocuk sahibi olamadığınız için özür dilerim. Çok özür dilerim, Sammy." Nefes nefese durdum, son sözcükte sesim çatladı.

Ağabeyim, tıpkı ben çocukken yaptığı gibi avucunun içiyle gözlerimdeki yaşları sildi. Öyle ilgi ve sevgi doluydu ki daha da fazla ağlamak istememe neden oldu.

"Benimle birlikte nefes al, prenses. Nefes al. Nefes ver," diye talimat verdi. Ben sakinleşene kadar tekrarladık. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Konuşurken dudaklarım ve sesim titredi. "Uzun süredir."

Eski terapistim bahsedemedim. James onu...

Tanrım, James.

Neden beni yüzüstü bırakmak zorundaydı? Neden bu ihanet hissinden kurtulamıyordum?

Ağabeyim sessizce küfredip gözlerime baktı, ifadesi endişe kaplıydı. "Bana bak, Maddie. Dinle beni."

Göğsüm acı dolu hıçkırıklarla sarsılırken başımı salladım.

"Sen benim kız kardeşim, kanım, *her şeyimsin.* Hiçbir zaman yük olmadın, tamam mı? Asla. Doğduğundan beri yalnızca seni kendime saklamak istedim çünkü sana ağabeyinden daha iyi bakacak kimseyi tanımıyordum. Bana bir amaç verdin, hâlâ da veriyorsun; tıpkı Lila ve Grace gibi. Siz üçünüz benim için önemli olan yegâne şeylersiniz ve bu ailedeki hiç kimse için yük olmazsın. Seni bu kadar severken asla olamazsın.

"Grace ile daha fazla çocuk yapmadık çünkü istemedik, Maddie, senin yüzünden değil. Nedeni ne para ne de verecek sevgimizin kalmayışıydı. Ailemiz tamamlanmış gibi hissettik ve bu kararın seninle değil, çift olarak bizimle bir ilgisi var, tamam mı? Sen tanıdığım en inanılmaz insansın ve bunu sırf kardeşimsin diye söylemiyorum. Sorumluluk sahibisin, eğlencelisin, cömertsin, azimlisin, olgunsun ve resmen meleksin, Maddie.

"Geleceğini çöpe atmadın çünkü yeniden başlamak üzere ben yanında olacağım, her adımında tezahürat edeceğim. Bizimle hep bir evin olacak. Sana her zaman, ihtiyacın olduğu her an destek olacağız çünkü kıymetini bildiğini ve kendine bir hayat kurmak istediğini biliyoruz, öyle de yapıyorsun zaten.

"Senden daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim. Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum, anladın mı? Hepimiz gurur duyuyoruz, gerekirse hayatımın geri kalanının her gününde hatırlatırım."

Konuşması bittiğinde gözyaşlarına boğulmuş haldeydim.

İçten içe bunların hepsini biliyordum çünkü Sammy hayatım boyunca göstermişti ancak ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Özellikle bugün ağabeyime ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," dedim tenine doğru, boğuk sesimle. "Seni çok fazla seviyorum. Seni seviyorum."

Kollarını dolayıp beni kırık parçalarımı birbirine yatıştıran o koca ayı kucaklamasının içine çekti.

"İhtiyacın olduğu kadar ağla, prenses. Hiçbir yere gitmiyorum, Lila da bütün gün sana seve seve sarılır."

Kıkırdadım, kalbim çoktan hafiflemeye başlamıştı.

"Yarın, cenazede kendini tutmanı istemiyorum. Ağla, bir şeyleri kır, bağır, her şeyi yap. Ama kalbinin kanamasına izin ver çünkü ancak öyle iyileşir."

İyileşme.

Onu uzun zamandır bekliyordum.

***

Babamın cenazesine katılmak asla ama asla yapmak istemediğim şeyler listesinin en tepesindeydi.

Yani, birkaç hafta önceye kadar yaşadığından, ülkede olduğundan ya da neler yaptığından bile habersizdim. Üstelik umursamıyordum.

Dün akşam Sammy'le konuşmam suçluluk meselesinde bir hayli yardımcı olmuştu. Cenaze evindeki bu soğuk odada durmamın, babamın kapalı tabutuna bakmamın ve onu hiç özlemediğimi, sevmediğimi kabul edip şimdi de başlamayacağımı kabul etmemin tek sebebinin onun sözleri olduğunu söylemekten utanmıyordum.

Fakat acı hâlâ yerindeydi, kalbimde oyalanıyordu ve başta nedenini anlamadım.

Babam hiçbir zaman hayatımın parçası olmamıştı, daha çok ağabeyimin bir babamın sahip olması gereken her özelliği doldurduğunu fark edene kadar özlediğim soyut bir figürdü.

Ve içinde büyümek isteyeceğim daha iyi bir aile yoktu.

*Better Place**, bir cenaze evine göre yanıltıcı bir isim, diye düşündüm kendi kendime Warlington'un en güvenilmez yerlerinden birinde yer aldığından etrafımdaki her detayı incelerken.

* İng. Daha iyi bir yer. (ç.n.)

Babamın cenazesini kim düzenlemişti? Hiç tanımadığım büyükbabam ve büyükannem mi? Sahip olduğumu bilmediğim halam veya dayım mı? Neden burayı seçmişlerdi?

Bu insanlar kimdi?

Törenin başlamasına yarım saat olsa da oda *kalabalıktı*. Burada erkekler ve kadınlar vardı, çoğu babamın yaşındaydı ve... ağlıyorlardı. Bazıları gözyaşlarını tutuyor, diğerleriyse ciddiyetle duruyordu.

Bu neydi böyle?

Geldiğimizden beri birkaç kişi yanıma gelmiş, Pete'i nereden tanıdığımı sormuştu. Belli ki benden bahseden olmamıştı. O yüzden sadece aile dostu olduğunu söylemiştim, onlar da yeterli görmüştü. Kimdi onlar... arkadaşları mı? Demek arkadaşları vardı.

Bir kızı olduğundan haberi olmayan arkadaşları.

Neyse. Artık umursayamıyordum.

Beş dakikadır burada olmama rağmen çoktan bunalmıştım. Belki de Sammy bir kapanışa ihtiyacım olduğunda ne kadar ısrar ederse etsin, buraya gelmem hataydı. Tam dışarı çıkıp onu, Grace'i ve Lila'yı bulacaktım ki onun yoğun parfüm kokusu burun deliklerime nücum etti.

"İyi bir adam değildi," dedi annem sert bir sesle, gözleri tabut-aydı. Sabit, dik bir şekilde dursa da ciddi değildi. "Onunla yaşamak :olay değildi ama pişman değilim. Ne de olsa bana seni verdi."

Bugün ilk defa gözyaşları akmakla tehdit etti. O rolün pek uzağında kalmış bir anne olarak üzerimde böyle bir gücü olmamalıydı ancak kalbimde ona, babama duyduğum kadar kin taşımadığımı inkâr edemezdim.

Annem kendi şartlarının kurbanıydı. Normalde, ayıldıktan sonra daha fazla yanımda olmak için çaba sarf etmeyen birine karşı anlayış gösteremezdim ama geçmişle savaşmaktan bıkmıştım.

Hâlâ hiçbir zaman kırılmaması gereken bir ilişkiyi yeniden canlandırmayı çok beceremese de annemin hayatını yoluna koymak için bolca çaba sarf ettiği ortadaydı.

Ne var ki babamın aksine belki o ikinci şansı hak ediyordu.

Fakat bugün olmayacaktı.

"Nasıl vefat etti?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Madde etkisi altında araba sürerken bir binaya çarpmış. Hiç kimse zarar görmemiş."

Güzel. Öyle bir durumda ondan başka kimse ölmeyi hak etmiyordu.

"Hangi maddenin etkisi altında?"

Annem bana hızlıca göz attıktan sonra yorgun bir şekilde iç çekti. "Sen küçükken birkaç ayda bir işten atılmasına neden olan o bokun, Maddie. Kokain ya da başka bir şey. Biz tanışmadan önce yanlış kalabalıklara girmiş. Sen çocukken uyuşturucu satıcılığı yapıyormuş ama benim haberim yoktu, sonra da... ben..."

Ağzını bir şey söylemek ister gibi açtı ancak sözcükler boğazında kayboldu. Onun yerine kemikli parmakları elimi bulup sıktı.

İzin verdim çünkü benim de buna ihtiyacım vardı.

"Her şey için özür dilerim, Maddie. Sana yaşattıklarımdan hep pişman olacağım. Umarım bir gün, hazır olduğunda benimle konuşmak istersin. Gerçekten konuşmak."

Yaşlar gözlerimin arkasına battı ve başımı salladım. Çünkü kalbimin çok da derin olmayan bir yerlerinde annemin en azından bunu hak ettiğini biliyordum. İkimizin yeni versiyonunun tanışma şansı bulması için konuşmak.

"Seni ararım," diye fısıldadım, sesim fazla boğuktu ve tüm bedenimin rahatlamayla gevşediğine yemin edebilirdim. "Ama bugün değil. Benim... zamana ihtiyacım var."

"Evet. Tabii ki." Elimi tekrar sıktı. "Seni seviyorum, Maddie. Bana şans verdiğin için teşekkür ederim."

Karşılık vermesem de sanırım o yapamadığımı anlamıştı. Henüz yapamazdım ama belki bir gün...

"Ben gidip ağabeyine bakacağım," dediğinde sanki sesinde yeni bir kararlılık vardı. Annemi bu kadar kendinden emin duyduğumu sanmıyordum. "Ona da özür borçluyum."

Annem beni tabutun yanında bıraktı ve ancak o zaman yaşların akmasına izin verdim.

Aniden hepsi fazla geldi. Yeterince kırılmış zavallı kalbime çok fazla çelişki yüklenmişti ve bu insanların babam uğruna bir damla gözyaşı bile döktüğümü görmesini istemiyordum.

Düşünmeden dosdoğru odanın, boş koridora çıkan kapısına yöneldim. Birkaç adım ötede tek başına duran ahşap sandalyeye kendimi bırakıp yüzümü ellerime gömerek kendimi koyverdim.

Neden ağladığımı bilmiyordum.

Annem, babam, kendim.

Aynı anda herkes için.

Babam bir araba kazasında kendini öldürmüştü çünkü keşin tekiydi ve ağabeyim araya girmese onun gibi olabileceğimi bilmek daha da çok ağlamama yol açtı.

Ben o akşam boş viski şişesine takılıp başımı yaralamasam belki annem de onun gibi ölü ya da daha beter durumda olacaktı. Kendimi yaralayıp ağabeyimin yanında yaşamaya gitmesem belki hiç rehabilitasyona gitmeyebilirdi.

Ben de ölmüş olur muydum? Alkolle ve uyuşturucuyla tükenmiş? Hırpalanmış ve yalnız?

Gürültülü bir hıçkırık kalbimi parçaladı, belki de bu yüzden yaklaşan ayak seslerini duymadım.

Fakat o sesi duydum.

"Maddie."

Bölüm 35

MADDIE

"Maddie."

O ses.

Artık rüyalarımda duyduğum o kalın gümbürtü. Elbette şimdi de rüyada olmalıydım. Çünkü James, Norcastle'daydı. Klinikteydi, çalışıyordu, beş saat mesafedeki çocukluk kasabamın eteklerindeki rasgele bir cenaze evinde değil.

Fakat sonra başımı birden kaldırarak bugün görmeyi beklediğim son kişiyi görünce etrafımdaki her şey durdu.

Hayır. Olamazdı.

Bir, ardından iki kere gözlerimi kırpıştırdım, zihnimin içinde bu zalim rüyanın gitmesi için bağırdım.

Ancak hayalet görmediğimi biliyordum. Hayal gücüm benimle oyun oynamıyordu.

Buradaydı, Warlington'un bu ıssız mahallesindeki Better Place Cenaze Evi'nin boş koridorunda duruyordu ve gerçekti.

Buraya benim için gelmişti.

Benim için.

Sandalyemden kıpırdamadım ama gerek de yoktu.

Uzun, kaslı bacakları, hemen önümde durana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. Ona bakmadım, gözlerim ayakkabılarına kilitlenmişti. *Babamın cenazesine gelmek için takım elbise giymiş.*

Kalbim iyi değildi. Dürüst olmam gerekirse anatomimin hiçbir yanı değildi. James'in takım elbise içindeki görüntüsü yasaklanmalıydı fakat kendime takdir etme izni tanımadım.

Gitti.

Ancak geri döndü.

Yüzü göz seviyeme gelecek şekilde önümde diz çöktüğünde aklımdaki sesler hâlâ kavga ediyordu. Bakışlarım yerden ayrılmadı.

"Acı soyut bir histir." Birbirimizi iki gündür görmemişken ne beklediğimi bilmiyordum. Bu sözleri beklemiyordum. "Neden hissettiğimizi her zaman anlamayız, en azından hemen."

Galiba şu anda konuşamadığımı, düşüncelerimin karmakarışık ve bulanık olduğunu biliyordu çünkü o yatıştırıcı sesiyle devam etti.

Sana bu dünyadaki her şeyden fazla layık olmak istiyorum.

Ona, bana istemsizce çok şey anlatan sıcacık gözlerine bakmamı sağlayan bu sözlerini hatırlamak oldu.

"Hayatımda nefret ettiğim insanlar var, Maddie," diye devam etti. "Varlığımın her zerresiyle tiksindiğim insanlar ama öldüklerini düşünmeye dayanamıyorum. Kafa karıştırıcı ve moral bozucu olsa da hissettiğin şeyin normal olduğuna söz veriyorum. Herkesin, hiçbir zaman hak etmeyenlerin bile yer bulabileceği büyük bir kalbim olduğunu gösteriyor."

Belki artık hak etmeyenlere yer ayırmak istemiyordum. Belki sürekli güvenilir olmaktan, bana aynısını yapmayacak olan insanların yanında durmaktan bıkmıştım.

"Başkalarına verdiğimiz tepkiyi ya da içimizde ne kadar acı veya sevgi bıraktıklarını kontrol edemeyiz." Benimkinden iki kat büyük elini sessiz bir davetle uzattı. Avucumu onunkinin içine koyarken kalbimde hiç pişmanlık yoktu, sonra parmaklarını tıpkı kalbime yaptığı gibi kapadı. "Sende en hayran olduğum şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Vaktini değmeyen insanlara harcamıyorsun. Babana bak. Ona ikinci bir şans vermedin, geri dönmek için yalvardığında teslim olmadın. Bu cesaret ve kararlılık ister, gerçekten önemli olduğunda çoğu insanın sahip olmadığı şeyler bunlar. Sana ait olanı alıyor ve bu yüzden özür dilemiyorsun. Hayatını dilediğin gibi yaşadığın için seninle öyle gurur duyuyorum ki, Maddie. Senden çok şey öğreniyorum."

Benden mi? Benden mi öğreniyordu?

Başparmağı tenimde daireler çizerek aynı anda hem yaktı hem

de sakinleştirdi. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Koridorun bu bölümü çoğunlukla sessizdi, diğer odalardan gürültü veya müzik gelmiyordu. Böylece düşünecek zamanım oldu.

Ağabeyi o akşam yüzüne vurdu. Telefonu kırıldı. Bu yüzden seninle iletişim kuramadı.

Seni ekmedi.

Geceyi kapının önünde otururak, seni bekleyerek geçirdi.

"Ne yapıyorsun burada?" Konuşurken boğazım yandı. "Nerede olduğumu nasıl öğrendin?"

"İnternette babanın ölüm ilanını buldum." Elimi biraz sıkı tutarken bakışları, korumacı içgüdüleri tatmin olana dek gözümün her yanını aradı. "Seni görmem lazımdı. İyi olduğundan emin olmam lazımdı. Gittiğinden beri deli gibi merak ediyordum ve bir saniye daha bekleyemedim."

"Ama... ama iş..."

"Bir gün izin aldım. Acil bir ailevi durum olduğunu söyledim." Parmakları yanağımda durup yüzümü değerli bir şey tutuyormuşçasına kavrayınca geri çekilmedim. "Neden burada, tek başına ağlıyorsun?"

Yorgundum. Çok ama çok yorgundum.

Sürekli gergin olmaktan, benden uzaklaşacak bir sonraki kişiyi gözlemekten yorulmuştum. Çünkü böyleydi; insanlar çoktan yapmışlardı. Annemle babam beni başımın çaresine bakmak üzere bırakmıştı, ağabeyimi araya girmeye zorlamıştı.

En büyük korkum çoktan gerçekleşmişti ve hayatta kalmıştım.

Buradaydım, değil mi? Tam haldeydim ve çok cezbedici olduğunda bile pes etmediğim için kendimle gurur duyuyordum.

Peki ne yapmıştım? İtmeye, yeni insanlarla tanışmaya, arkadaş edinmeye, hayatımı yaşamaya devam etmiştim. Korku içindeydim, evet ama artık öyle değildi.

Benim için bu kadar önemli bir şeyi kaybedebilecekken olmazdı. Bu da *her şey* demekti.

James randevumuza gelmemişti, bu durum beni üzmüştü ancak iyi bir nedeni vardı. Ağabeyiyle, on yıldır görmediği kişiyle konuşmaya gitmişti ve işler çığırından çıkmıştı. Doğruyu söylediğini

biliyordum çünkü kirli sakalının altındaki yanağı hafifçe mor ve şişkindi.

Beni asla bırakmayacağını söylemişti ki bırakmamıştı. *Bırakmamıştı.*

Kontrolünde olmayan bir şey yüzünden onu cezalandırmak adil değildi. Hiç kimse her zaman söylediğini yapmayacaktı ancak bu, beni sevmedikleri anlamına gelmiyordu.

Ama James seni sevmiyor. Hissettiklerini hissetmiyor.

Kalbime saplanan beklenmedik ağrıyı gömerek konuştum. "Annem bir araba kazasında öldüğünü söyledi." Gerçek bir duygu hissetmeden bu sözcükleri dile getirebilmem benim hakkımda ne diyordu bilmiyordum. "Keşmiş. Hep öyleymiş."

Başparmağı gözümün altındaki tenimi okşayarak kuru gözyaşlarımdan geriye kalanları sildi. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Omuz silktim, ona söyleyememiştim çünkü ben de bilmiyordum. "İstediğimi aldım, değil mi? Onu bir daha asla görmeyeceğim."

Gözleri benimkilere öyle yoğun baktı ki orada bulacaklarından korktum. "İyi bir adam değildi, iyi bir baba da değildi," diye belirtti, sesi sertti. "Belki bu yüzden ölmeyi hak etmiyordu ama oldu işte ve sen şu veya bu şekilde hissetmek zorunda değilsin. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacın var."

Başımla hafifçe onayladım, sözleri içime kazınıyordu. "İyi olacağım."

O başparmağıyla yine yanağımı okşadı. "Olacağını biliyorum, Maddie. Biliyorum."

"Annem özür diledi," deyiverdim, bunun beni neden her şeyden çok rahatsız ettiğini pek bilmiyordum. "Ona konuşabiliriz dedim... Yani, birkaç gün içinde işte."

"Güzel." Fazlasıyla büyüleyici, küçük ancak rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. Keşke onu sonsuza dek saklayabilseydim. "Senin için ne yapabilirim söyle."

Kalbim tekledi. "Bir şey yapmak zorunda değilsin. Ben..." Başımı salladım, hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Zorunda değildin ama sana ihtiyacım vardı, o yüzden geldiğine memnunum."

Keskin uçlarına tezat oluşturan bakışlarındaki yumuşaklık beni bitirdi. "Benim sana daha çok ihtiyacım var, Maddie. Bu konuda bana güven."

"Seks arkadaşlarının birbiri için bunları yaptığını sanmam," dedim, sözcüklerimin gerçek anlamını kavrayamadan.

James'in ifadesi kendine geldiğini göstererek midemi düğümledi. "Hayır, yapmazlar."

Aramızdaki hava, daha önce hissetmediğim manyetik bir enerjiyle cızırdadı.

Gözlerindeki değişimi görebildim, kemiklerimde hissettim ve şüphenin nerede bitip diğer her şeyin nerede başladığını anladım.

İyileşme, sabır, heyecan. Hayatlarımızın geri kalanı.

Parmakları, alnıma düşen saçları öyle bir özenle itti ki nefes almayı unuttum. "Böyle olmaması gerekiyordu değil mi? Bu aramızdaki şeyin."

Yavaşça başımı salladım. "Öyle."

"Ama oldu." Sözleri bitmiş gibi gelse de uysal değildi. Belki korkmuştu. Dikkatliydi. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Söylediklerini açıklamasına gerek yoktu. Haftalardır, belki aylardır o soruyu kendime defalarca sormuştum ve birden Grace'in dediklerini hatırladım.

"Aynı görüşte miyiz bilmiyorum," diye kabul ettim, sesim kısık olduğundan duyduğundan emin değildim. "Kendini beş yıl içinde nerede görüyorsun?"

"Senin yanında."

Kalbim durdu. "Ne yaparken?"

Alnı ne zaman benimkine değer olmuştu. "Senin yanında olduğum müddetçe umurumda değil, Maddie. Yirmi bir yaşında olduğunu ve hâlâ bir sürü şeyi çözmen gerektiğini biliyorum ama ben de aynı durumdayım."

Tavrının değişimi zihnimdeki zilleri harekete geçirdi. Dudakları iç çekişle aralanırken geri çekildi. "Ağabeyim ve eski sevgilimle olanlardan sonra kimseye açılamaz oldum. İlişki istemedim. Sonra sen geldin. Sen, gücün ve ateşinle, acı çekmemek için yere demir atmayı denesem de kalbimi uçuran o güzel kahkahanla.

"Yaş farkımız sorun olabilir belki, belki de olmaz. Bilmiyorum, Maddie ama seni gördüğümden beri tek istediğim hayatında olmakken bununla savaşmaktan bıktım. Seninle ilgilenmek, hak ettiğin gibi seni sevmek istiyorum. Ve bu işimi bırakıp seninle başka bir yere taşınmak ya da bir sürü çocuk yapmak, onlarca kedi sahiplenmek anlamına geliyorsa yüzümde gülümsemeyle yaparım çünkü yanımda *sen* olacağın anlamına gelir."

Kalbimin artık çalıştığından emin değildim.

Boğazım kuruydu, nabzım boynumda öyle şiddetli atıyordu ki duyuyor mu diye merak ettim.

Yoksa bana...

"Siktir." Onu hiç böyle sarsılmış görmesem de bu konuda sataşamayacak kadar gergindim. "Burası ne yeri ne de zamanı ama artık numara yapmak istemiyorum, Maddie. Beni paramparça ediyor."

Sesim fısıltı gibi çıktı. "N-Ne demek istiyorsun?"

"Seni seviyorum demek istiyorum," diye ilan etti, sözcüklerini kalıcı olarak kalbime yazarak. "Sana âşık oldum ve bunu bok etmekten öyle korkuyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum demek istiyorum. Söylemek istediğim bu işte."

"James, sen bunu..."

"Bok edebilirim. Çoktan ettim ve bir daha yapabilirim. Emin olmamızın yolu yok ama kendime yalan söylemeye devam edemem." Yüzümü tuttu, ben de ellerimi indirip onun kollarına doladım. "Sen benim yol göstericimsin, Maddie. Tanıştığımız andan beri öylesin. O kadar takdire değer yanın var ki hepsini tek tek saymaya nefesim yetmez. Burada olman, geçmişinin şeytanlarıyla yüzleşmen bile senden öğrenecek çok şeyim olduğunu gösteriyor. Bana gülümsediğinde dünyanın en şanslı adamıymışım gibi hissediyorum ve seni mutlu etmek, sevmek, sen istediğin sürece korumak istiyorum. İstersen tabii."

Şu anda konuşabilmemin tek nedeni James'in onlara ihtiyaç duymasıydı.

Ve artık emindim ki onun için her şeyi yapardım.

En çok korktuğum şeyi bile.

"Hayatım boyunca tekrar terk edilmekten ödüm koptu," diye

kabul ettim yüksek sesle, belki de bir terapist ofisinin dışında ilk kez. Ve öyle iyi hissettirdi ki. "Kendimi fazla kapılmaya izin veremezdim çünkü kalbimi korumam gerekiyordu ama... kalbimin senden korunmaya ihtiyacı yok. Ona layıksın, James, *her şeyime*. Bir daha sakın bundan şüphe duyma."

Büyürken ağabeyimin bana kesinlikle öğrettiği bir şey varsa o da gerçek sevgiyi tanımaktı. Karşımdaki kişinin doğrularım ve yanlışlarımla, güçlüklere rağmen beni bağrına basmak istediğini görmekti.

Başta ne olduğunu anlamasam da sonra oturup izlemiştim. On yedi yıl boyunca ağabeyimi, karısını ancak kitaplarda okuduğum şekilde severken izlemiştim. Ona ne kadar değer verdiğini, Grace yalnızca istese dünyaları önüne ne kadar kolay sereceğini izlemiştim.

En sağlıklı ailelerden birinde doğmamış olabilirdim ancak yanımda hep koruyucu meleğim, yani ağabeyim vardı.

Sammy ile Grace beni sevdiği ve bana sağlıklı, ebedi aşkın gerçek olduğunu öğrettiği için şu anda James'e baktığımda geleceğimizin gözlerimin önünde serildiğini görebiliyordum.

"Kalbim senin," diye fısıldadım, dudaklarına doğru. "Ve ben de senin kalbini istiyorum, James, bütün karanlık köşeleriyle beraber. Bana verir misin?"

Dolu gözleri benimkileri aradı. "O her zaman senindi."

Dudaklarımızın dokunduğu anda ikimiz hakkındaki tüm şüphelerim kayboldu. Beni sahip olduğu en kıymetli şeymişim gibi tutuşu, dilinin sonsuzluğu söz verircesine benimkine dolanışı, kalbimin hiç bu kadar tam hissetmemiş olması.

Ona tutundum, James de beni yaklaştırarak bağımızı derinleştirdi.

Hiçbir zaman zorlukla karşılaşmayacağımızı düşünecek kadar saf değildim ancak birlikte her şeyi aşabileceğimizi *biliyordum*.

Çünkü öyle ya da böyle, biz birbirimiz için yaratılmıştık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru, sırf onun söylediğini duymam gerektiği için kısaca geri çekildim.

"Seni seviyorum. Deliler gibi. Son nefesime kadar ve sonraki hayatımda tekrar tekrar her an seveceğim." Belimi sıkıp beni kendine daha da çekerken eriyip bittim. "Sana bir şey getirdim."

Merakla bir kaşımı kaldırmamı sağlayan sesindeki o hafif değişiklikti. "Öyle mi?"

Bir kolunu karnımdan ayırmadan elini ceketinin cebine sokacak kadar geri çekildi. "Bu... Ah, hiç mükemmel değil." Sesi neden gergindi? İşte şimdi merak etmiştim. "Hatta biraz çirkin."

"Bana verdiğin her şeyi severim," diye cesaretlendirdim, sözlerimdeki gerçeği duymasını umarak. "Hadi, ne o? Meraktan öldüm."

Yanaklarındaki belli belirsiz kızarıklık beni mahvetti.

Ardından bana uzattığı katlanmış mendil daha da beter etti.

"Sevmiş gibi davranmak zorunda değilsin," dedi. "Buraya gelirken uçakta yaptım ve bok gibi olduğunu biliyorum."

Bana neden kâğıt mendil uzattığını bile sorgulamadım. "Ne kadar abarttın."

Fakat içindekini görünce ciğerlerindeki hava boşalan ben oldum.

O...

Aman Tanrım.

Mandala çizmişti. Elle. Kalp şeklinde.

"James, bu..."

"Gördüğün en çirkin..."

Bitirmesine izin vermeyerek aramızdaki ufak mesafeyi dudaklarımızı birleştirerek kapattım. O da tereddütsüz öptü, aramızda hiç mesafe kalmayana kadar beni kendine çekti.

Şimdi mükemmel planlanmış hayatımın neden gerçekleşmediğini anlıyordum. Neden hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini.

Her şey, biz birbirimizi bulabilelim, bu ana gelelim ve yaşadığımız sürece bir saniyesinden bile pişman olmayalım diye olması gerektiği gibi olmuştu.

"Ne sikim oluyor?"

O tanıdık sesle sıçrayıp alev almışız gibi James'i ittim. Bana şaşkınlıkla baktı, sonra ikimiz de koridorun sonundaki adama döndük.

İkimizi de öldürmek üzereymiş gibi görünen adama.

Bölüm 36

JAMES

İki saniye önce hayatımın aşkını öpüp ona ruhumu verirken şimdi ağabeyi beni toprağın altına gömmek üzereydi.

Eğlenceli zamanlar.

Kolay kolay korkutulacak bir adam değildim. Futbol günlerimden beri çalıştırdığım sert bir vücudum vardı, ayrıca pis bakış konusunda bir hayli iyiydim. İnsanlar benimle uğramamaları gerektiğini bilirdi.

Ne var ki bu kural, bu adam için geçerli değildi ve anlıyordum.

Benim de yirmi bir yıldır kendi kızım gibi baktığım bir kız kardeşim olsaydı ve yaşça büyük bir adamın boğazından aşağı dilini soktuğunu görsem o orospu çocuğunu anında öldürürdüm.

Hâlâ nefes aldığım için şanslıydım.

Ağabeyi artık patlamış ve kaybolmuş olan baloncuğumuzun içine girene kadar durmadı. Ondan yalnızca biraz uzundum ancak eşit derecede iriydik, gerçi şu anda pek önemi yoktu. Çünkü iki buçuk milisaniye içinde beni benzetecek gibi görünüyordu.

"Ne halt oluyor burada?" diye sordu fakat kız kardeşine bakmıyordu. O koyu renkli gözleri bendeydi. "*Sen* de kimsin?"

"Sammy," diye başladı Maddie, ağabeyinin kolunu tutsa da onu geri çekemedi. Sanki adam gözlerinde yanan öfke ateşinin içinde kaybolduğundan onu duyamıyordu.

Maddie ağabeyine -aslında resmen babası sayılan kişiye- bakarken gerginliğimi yutup sesimi tekrar bulmaya çalıştım.

"Efendim, ben..."

Beni tanıdığı anı tam olarak gördüm, öfkeli gözleri ölmüş sayıldığımı söyleyecek kadar açıldı.

"Sen onun kahrolası fizyoterapistisin," dedi tükürükler saçarak, yüzümün dibine girdi. Ben gerilemedim. Üzerime gelmesine izin verdim çünkü belki de bunları hak etmiştim. "Onun hassasiyetinden yararlandın mı sen, adi şerefsiz? Hastalarından biriyle takılmanın eğlenceli olacağını düşündün, öyle mi? Yirmi bir yaşında bir kızla, Tanrı aşkına. Kaç yaşındasın sen?"

"Sammy, dur!" Maddie'nin bir an önceki mutlu ve ışık dolu yumuşak yüzünden yaşlar döküldü ve gözlerimi kapadım. Şu anda onun altüst olduğunu görürsem kendimi kontrol etmek için kullandığım zayıf dizginleri tutamazdım. "Düşündüğün gibi değil. Hâlâ doktorumken bir şey olmadı. Ben başlattım, Sammy. *Ben* yaptım."

"Kimin başladığı sikimde bile değil. Ne yaptığını çok iyi bilmesine rağmen durdurmadı," diye kükredi suratıma. "Sana bir soru sordum, doktor."

Bütün şüphelerim ve özgüvensizliklerim ağzından çıkan her kelimeyle paramparça oldu.

Çünkü haklıydı.

Benim profesyonel uzmanlığıma güvenen genç bir kadının peşine düşerken ne düşünüyordum?

İki saniye boyunca midem bulandıktan sonra gözlerimi tekrar açtım ancak önümdeki öfkeli canavarla yüz yüze gelmektense Maddie'nin bakışlarını buldum ve hatırladım.

Ben hasta değildim. Canavar değildim. Hiç olmamıştım.

Ne kadar savaşsa da âşık olan bir adamdan ibarettim. Karşısındaki inanılmaz kadını sevmek ve ona tam olarak hak ettiğini vermek uğruna kendi özgüvensizliklerinin ötesini görüp gözünü kararan bir adamdım.

Burada durup ağabeyinin veya herhangi birinin Maddie'ye karşı hislerimi küçümsemesine ya da onları çirkin bir şeye dönüştürmesine izin vermeyecektim.

O benim ışığımdı, dünyamdı, her şeyimdi ve bu konuda kötü hissetmekten yorulmuştum.

Âşık olduğumuz kişiyi seçemezdik. Bu düşünce korkutucu olsa da o kişi Maddie olduğu için fazlasıyla mutluydum.

"Efendim," diye baştan başladım, sesim hissettiğimden çok daha istikrarlıydı. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"Konuş o zaman," diye bağırdı.

Gözlerim Maddie'ye kayınca birbirimizi anladık. Ağabeyinin kıyafetinin kolunu çekti. "Grace ile Lila dışarıda mı?" diye sordu, o da başıyla onayladı. "Ben gidip onları bulayım."

"Tören başlamak üzere."

"Umurumda değil."

Maddie omzunun üzerinden son bir kez bakıp bana hafifçe gülümseyerek hayatımın en zorlu ancak en önemli konuşmalarından biri için gereken gücü verdi.

Maddie koridorun sonundaki kapıyı kapatıp beni ağabeyiyle tamamen yalnız bırakırken bilmediğim bir country şarkısı odalardan birinden gelmeye başladı.

Tamam, artık seyircimiz olmadığından ağzından çıkacak zehirli sözlerden biraz korkuyor olabilirdim.

Ne var ki üzerime atılmak yerine bir eliyle yorgun yüzünü silip bu olay ona göre koca bir sıkıntıdan ibaretmiş gibi iç çekti.

"Benim adım James Simmons," diye başladım, kalbimin göğüs kafesimin içinde deli gibi atışını görmezden gelerek. "Otuz bir yaşındayım ve Maddie'nin tedavisi için gittiği klinikte fizyoterapistim. Doktoruydum ama onun da dediği gibi henüz hastamken hiçbir şey olmadı. Sonrasında sağlığını riske atmamak için kontrollerini bir meslektaşıma devrettim. Ona karşı hislerim gerçek olmasaydı bugün burada olmazdım, efendim. Niyetim tamamen iyi."

Beni diri diri yakmaya hazır olan alev, gözlerine dönse de ona izin vermeyi reddettim.

"Otuz bir yaşındasın. Yirmi bir yaşındaki biriyle ne yapmaya çalışıyorsun? Bu hastalıklı bir şaka falan mı?"

"Kız kardeşinize duyduğum hisler şaka değil." Sesim sert, beklediğimden daha haşin çıkınca ağabeyi kaşlarını kaldırdı. Bu yüzden canımı sıkmasına şans tanımadım. "İkimiz de yaş farkımızın son derece farkındayız ve görmezden gelmeyi düşünmüyoruz. Bu konu-

yu konuştuk, bir anlaşmaya vardık ve yavaşça ilerleyeceğiz. Onun temposuyla... Maddie ne istiyorsa saygı duyacağım ve onu destekleyeceğim.

"Kusura bakmayın ama Maddie kendi kararlarını verecek ve arkalarında duracak beceride. Onu hiçbir zaman incitmeyecek veya zarar görmesine izin vermeyeceğim. Bir daha zarar vermeye kalkışırlarsa cesedimi çiğnemeleri gerekir. Savaşmaya çalıştım. Başta bunları hissettiğim için yanlış geldi ama..."

Aklım hızla çalışıyordu, avuçlarım terliydi ve şu anda bakışlarını çıkaramıyordum.

Aniden yumruk atmak ya da bana sarılmak üzere olabilirdi.

Öğrenmeye korkuyordum.

Sikeyim.

"Onun için ne anlam ifade ettiğinizi anlıyorum. Sizi sevdiğini ve size herkesten çok güvendiğini biliyor, herhangi bir parçamızı sizden saklamak istemiyorum. Bu... Bu ilişki aylar önce başladı, ikimiz de üzerine bir etiket koymaya cesaret edemedik. Yaş farkımızın farkındaydık, o yüzden istediğimiz şey olduğundan emin olmak istedik. Fakat haftalar geçti ve..."

Bana attığı bakış doğru şeyi gösteriyorsa ecelim kapıda demekti.

"O benim için doğru kişi. Birbirimizde özel bir şey, başka bir insanda bulacağımızı asla düşünmediğimiz o evi bulduk ve çok üzgünüm efendim ama Maddie istemediği sürece ondan vazgeçmeyeceğim. O benim için çok önemli. O benim her şeyim."

Artık kalbimdeki her gerçeği Maddie'nin hayatındaki en önemli insana itiraf ettiğime göre seve seve ölebilirdim.

Omuzlarımdan ağır bir yük kalktı, kalbimin atışıysa normale döndü. Biraz.

Fakat karşımdaki kırk küsur yaşındaki, sert bir ifadesi ve boynuyla ellerinde etkileyici dövmeleri olan adam beni oracıkta öldürmedi. Onun yerine sadece tek bir soru sordu.

"Kız kardeşimi seviyor musun?"

Sesim titremedi. Tereddüt etmedim. "Evet. Benliğimin her parçasıyla. Hayatın kendisinden daha çok."

Bakışlarındaki bir şey yumuşadı ama sonra kendine geldi. Yani...

beni tanımıyordu bile. Maddie'yi hasardan ve kalp kırıklığından koruma içgüdüsünü anlayabilirdim çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

"Ona iyi bakacağına, sadık olacağına ve onu hak ettiği gibi seveceğine söz veriyor musun?" diye sordu beni şaşırtarak. Hakikaten hâlâ beni yere sereceğini düşünüyordum.

"Evet. Sonsuza kadar."

Maddie'ninkilerle aynı tondaki gözleri beni baştan aşağı taradı.

"Seni tanımıyorum."

Yutkundum, o konuşurken hareketsiz kaldım.

"Ne tür bir adam olduğunu bilmiyorum. Ama şunu unutma, James; kardeşimi herhangi bir şekilde ve surette incitecek olursan... kim ya da nerede olduğuna bakmadan seni bulur ve gebertirim, üstelik kaza süsü veririm. Yeterince açıkça ifade edebildim mi?"

Yalnızca başımı sallayıp fikrini değiştirip tehdidini bugün gerçekleştirmemesini umdum.

Başka bir uzun nefes verdi, bastırılmış gerginliğin bir kısmı vücudunu terk ediyordu. "Kız kardeşim seni seçtiyse benim bir şey demeye hakkım yok."

Hassiktir. Böyle söyleyerek de başlayabilirdi.

Beni bir kez daha baştan aşağı süzdükten sonra ekledi. "Onun yargısına güveniyorum, ne de olsa onu iyi yetiştirdik. Ve sanırım hayatının en zor günlerinden birinde iyi olduğundan emin olmak için buraya kadar uçakla gelen bir fizyoterapistten daha beterini bulabilirdi."

Konuşmayı bitirdiğime bu kadar rahatladığım başka bir an hatırlamıyordum.

Bir gün daha yaşayacaksın, dostum.

"Kolay şeyler yaşamadığını biliyorum," diye ekledim nedense, sanki hâlâ dövülme riskim yokmuş gibi. Ancak bunu duyması gerekiyordu. "Size ne kadarını söyledi bilmiyorum ve araya girmek istemem ama babası ona yaklaştığında yanında olduğumu bilmelisiniz bence."

Bir kaşını merakla kaldırdı. "Sen o adam mısın?" diye sordu. "Arabasının ve plakasının fotoğrafını çeken?"

"Evet, onu işten alıyordum ve..."

"Onu Monica'nın Barı'ndan mı alıyordun? Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü geç saatte ve hava karanlıkken çıkıyor, eve sağ salim vardığından emin olmak istiyorum."

Başıyla onayladı ve tuhaf bir şey oldu. İçeri geldiğinden beri ilk kez saldırmaya hazır gibi görünmedi. Neredeyse... cana yakındı.

"İyi düşünmüşsün. Plaka olayını." Gözleri arkamdaki kapalı kapılardan birine kaydı. "Artık o adi öldüğünden önemi kalmadı gerçi."

Sözleri sert olsa da Maddie'nin babasına karşı ben de anlayışlı olamıyordum. Kızıma birazcık bile incelik göstermemişken olamazdım.

"Sanırım kalmadı," diye mırıldandım.

Bir sessizlik çöktü. Rahatsız edici değildi ama tamamıyla rahat da değildi. Bunca gerginlikten sonra beklediğim son şeyleri söyleyerek bitirdi.

"Az önce bağırdığım için özür dilerim." Gözlerinin ardındaki dürüstlüğü görebiliyordum. Hatta pişmanlık belirtisi bile vardı. "Maddie senden hiç bahsetmedi, o yüzden hazırlıksız yakalandım. Ona karşı korumacıyım. Muhtemelen olmam gerekenden daha fazla."

"Anlıyorum." Kısaca başımı salladım. "Sorun yok." Sanırım. Umarım.

"Bu, senden hoşlandığım anlamına gelmiyor," diye uyardı ancak gözlerindeki rahatlık farklı bir hikâye anlatıyordu. Tıpkı kardeşi gibi saklayamıyordu. Elini uzattı, ben de sertçe sıktım. "Seni gözetim altında tutacağım."

"Anlıyorum."

"Ve lütfen şu efendim lafını bırak. Fena halde yaşlı hissettiriyor," dedi sonra, dudaklarının kenarı kıvrılınca beni iyice şok etti. Azıcıktı ama oradaydı. "Maddie bana Sammy diyor ama bir tek o öyle söylüyor. Cal'i kullanıyorum."

"Cal. Tamam. Anlaşıldı." Şimdi ne diye gerilmiştim? "Dışarı çıksak mı?"

Başıyla onayladığında birlikte koridorla kapı arasındaki mesafeyi

aştık. Cal bir elini kapı koluna koyduğu sırada omzunun üstünden bana baktı. "Onu kaç kere işten aldın?" diye sordu.

Hatırlamaya çalıştım. "Neredeyse tanıştığımızdan beri her akşam vardiyasından sonra. Onu öğretmenlik işinden sonra da almaya çalıştım ama bazen benden önce çıkıyor."

Ne tür bir cevap beklemem gerektiğini bilmesem de samimi bir gülümseme olmadığı kesindi. *Onaylayan* bir gülümseme.

Hiçbir şey söylemeden kapıyı iterek açtığında Maddie'yi anında seçtim. Güneş ışığının altında sarışın bir kadın ve onun kopyası gibi görünen küçük bir kızla birlikte duran Maddie, siyah elbisesi ile dışarısı buz gibi olduğundan ona sıkıca sarmak için elimi kaşındıran uzun paltosu içinde tamamen nefes kesici görünüyordu.

Cal ile ben dışarı çıkar çıkmaz başını döndürdü ve yüzündeki ifade az daha gülmeme yol açacaktı. Kusmak üzereymiş gibi bir hali vardı.

Yaklaştığımızda ilk söylediği şey, "Yaşıyorsun," oldu.

Bunun üzerine sırıtmadan duramadım. "Öyle gibi görünüyor."

Dikkatle ağabeyine göz attı. "Sen de artık sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünmüyorsun," diye gözlemledi. Gözleri bir ona, bir bana kaydı. "Sonunda yetişkin gibi davranmaya karar verdiniz mi?"

Ağabeyi bir kolunu omzuna sarıp onu kendine çekti ve başının tepesini öptü. "Sen mutlu olduğun sürece, prenses, ben de olacağım. Tek istediğim bu."

Maddie mırıldandı. "Yedim mi emin değilim."

"Beşimiz öğle yemeğine çıksak? O zaman yemeye daha meyilli olur musun?" diye önerdi Cal.

Benim kalbim takla atarken Maddie'nin gözleri heyecan ve rahatlamayla genişledi. "Gerçekten mi?" Bana döndü. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımda rahat bir gülümseme oluşurken başımla onayladım. "Çok isterim."

"Sen kimsin? Çok uzunsun." Maddie'nin yeğeni olduğunu tahmin ettiğim küçük sarışın kız, babasınınkine çok benzeyen hoşnutsuz bir ifadeyle bana baktı, hem korkutucu hem de komikti. "Sen Maddsy'nin erkek arkadaşı mısın?"

"Lila!" dedi sarışın kadın. "Kabalaşma." Gözlerinde yalvaran bir bakışla bana döndü. "Çok özür dilerim. Ben Grace, Maddie'nin yengesiyim."

"Tanıştığıma memnun oldum." Ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gözlerinde gizli bir neşe vardı, o yüzden Maddie bizden bahsetti mi diye merak ettim. Karşımdaki, boyu ancak göbek deliğime gelecek kadar kısa kıza döndüm. "Sen Lila'sın, değil mi?"

"Evet. Sana bir soru sordum."

Demek bir baş belası daha, ha? Onu şimdiden sevmiştim.

Hâlâ ağabeyinin kolunun altında duran Maddie yalnızca beni içten yakan o güzel gülümsemelerinden biriyle baktı. Ve özellikle ilişki durumumuzdan bahsetmemiş olsak da tek bir bakış sonsuza kadarı anlamamıza yetti.

İşte o sonsuzluk buradan başlıyordu.

"Evet, Lila. Ben Maddie'nin erkek arkadaşı, James," diye beyan ettim kalbimi çılgına döndüren bir gururla. "Tanıştığıma çok memnun oldum."

Yeğeni bana en parlak gülümsemelerinden biriyle bakınca daha da çılgınlaştı. "Telefonunda oyun var mı?" diye sordu ben de başımı salladım. Halasına döndü. "Onu yanında tutabilirsin."

Bu, aramızdaki gerginliğin kalanını da dağıttı ve hepimiz güldük.

Maddie'nin, kısık bir fısıltı halindeki sonraki sözleriyse kalbimdeki karanlığın birden yok olmasına neden oldu.

"Zaten tutacaktım."

Bölüm 37

MADDIE

Aralık'ın ilk haftası geldiğinde Norcastle'ın sokaklarını buzdan battaniyeler sardı.

Bu sabah, büyük bir el çıplak karnıma yayılmış ve sıcak bir beden sırtıma yaslanmış halde uyandığımda hangi gün olduğunu hemen anlamıştım. Fakat geçen seferkinin aksine kalbim ağırlaşmış gibi hissettirmiyor, beynim başka bir kendine acıma döngüsüne girmiyordu.

Arkamdaki adam bunun nedenlerinden biriydi ancak beni bu hale getiren daha çok kendi gelişimimdi.

Bugün, Norcasde Bale'nin yeni açık seçmelerine başvurumu gönderebileceğim son gündü ve dizüstü bilgisayarımı bile açmayacaktım. Bedenim dönmeye hazır değildi, kalbimse sert gerçeği çoktan kabul etmişti.

Norcastle Bale Topluluğu bana göre değildi.

İster içgüdü deyin ister bilinçli bir karar, isterseniz ikisi birden. Önemli değildi.

Gerçek olan, hayatım boyunca uğruna çalıştığım hayalin artık bana çekici gelmemesiydi ve bunda bir sorun yoktu. Geleceğim değiştirilmez değildi, istikrar uğruna öyleymiş gibi davranmayı reddediyordum.

Orada çalışmayacak olmam başarısız olduğum anlamına gelmezdi. İnsanları kaçırdığım, her şeyi mahvettiğim anlamına da gelmezdi. Sadece büyüdükçe hedeflerimin değiştiği anlamına gelirdi ve kötü bir şey değildi.

Kendime bir gelecek inşa ediyor, seçtiğim ve beni seçen insanla-

ra sırtımı dayıyordum. Bunun sonunda artık beni seçmedikleri bir gün gelirse... Eh, bunun benimle alakası yoktu. Korkunç kötülükte bir şey yapmadığım müddetçe birinin gitmesi benim suçum olmayacaktı. İnsanlar kendi kararlarını verebilirlerdi ve bazen o karar beni geride bırakmayı içerebilirdi.

Bu kötü bir insan, arkadaş, evlat, kız kardeş veya sevgili olduğum anlamına gelmezdi. Sadece artık yolculuklarının parçası olmadığım, onların da benim yolculuğumun parçası olmadıkları anlamına gelirdi. Herkes yoluna devam edip gelişebilirdi.

Kendra adındaki çok hoş bir kadın olan yeni terapistim böyle söylemişti.

Terapiye dönme konusunda tereddüt etsem de Sammy ile Grace'e yıllar önce eski terapistimle olanları anlattıktan sonra yengem kendi terapistinden Norcastle'da bir meslektaşına yönlendirmesini rica etmişti.

O cadının iki hafta önce gönderdiğim şikâyetin tadını çıkarmasını umuyordum.

Yıllar içinde ağabeyime vaktini boşa harcamadığını, beni alarak hata yapmadığını kanıtlamak için mantıksız bir ihtiyaç hissetmiştim. Çünkü tutkumu alıp en tepeye taşırsam gözünde değerli olurdum.

Ne kadar üzücü bir şeydi. Ne kadar *delilikti*.

Bu yol boyunca benim için gerçekten anlamlı olan şeyi görmez olmuştum; her zaman en iyisini yapan ve hayatını o zanaata adayan biriydim ben. Üstelik bunu yapmıştım.

Yapmıştım ancak görememiştim.

Bana ait olmayan bir hayalle kör olmuştum çünkü sebebi doğru değildi.

Haftalarca bale eğitmenliği yapmak bana yalnızca çocuklara ve genç kızlara karşı değil, kendime karşı da sabırlı davranmayı öğretmişti. Baleyi geçim kaynağım yapıp çocuklara, kendilerini çok fazla zorlamadan onu en az benim kadar sevdirme fırsatı bulduğum için şükrediyordum.

Bu tatlı farkındalığı, arkamdaki adamın bana her gün, derinden ve koşulsuzca gösterdiği sevgiyle birleştirdiğimde durumumun çok da kötü olmadığını kabul edebilirdim.

Hatta hayatım oldukça harika görünüyordu.

James arkamda kıpırdandı, dudaklarını omzuma götürerek öptü. "Günaydın, bebeğim."

Tanrım, sabah sesi. Biri acıma son verseydi keşke.

"Yine alarmından önce uyandın," diye belirttim, kliniğe gitmeden önce hâlâ boş bir saati daha olduğunu fark ederek.

Yüzünü boynuma gömdüğünde kirli sakalı, beni cıyaklamama neden olacak şekilde gıdıkladı.

"Dur," diye soludum, hassas derime saldırırken nefes nefeseydim.

"Ya da..." Kulağımın arkasına bir öpücük kondurduğunda ürperdim. "Başka yerlerini gıdıklayabilirim."

Buna hayır diyecek değildim.

James'in devasa bedeni yorganın altında kaybolarak ilerledikçe tenime öpücükler bıraktı. Pijama altımın ucunda durdu, dudakları karnımın alt tarafına sürterken yavaşça kıyafetlerimi çıkardı. Öyle acı verici bir yavaşlıkta hareket ediyordu ki o daha bir şey yapmadan sızlanmaya başladım.

"Mükemmel," diye mırıldandı tenime doğru. Ardından durdu. "Sana hiç sormadım. Bu dövmenin anlamı ne?"

Kelebek dövmesine ıslak öpücükler kondururken sırtım geriye doğru kabarttım. "Uçmam gerektiğini hatırlatıyor. Kendi yolumu bulmam gerektiğini."

Öpücükleri şefkatle dolarak kısaldı.

"Geçmişimin acısını geleceğe duyduğum umuda dönüştürmem gerektiğini. Yeniden doğuşun sembolü."

"Öyle de yaptın," diye fısıldadı. "Hepsini. Çünkü harikasın ve seni deli gibi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu aşağı inmeye teşvik ettim. "Ama *lütfen*."

Yalnızca güldü. "Çok sabırsızsın."

İnledim. "Sen bu kadar kışkırtmasan olmazdım."

"Ama kızımı kışkırtmayı seviyorum," diye mırladı, bacağımın iç tarafını öperken.

"James..." diyerek kıvrandım. "Yemin ederim..."

"Şşşt... Hallediyorum."

Dilinin ucu ıslak kıvrımlarıma değince paramparça oldum. Dilini en derinlerimde hissetmeye ihtiyaç duyarak onu yakınıma çekerken sırtımı kabarttım.

Kalçalarımı yakalayıp ziyafetini çekerken beni yerime sabitledi. Kirli sakalının sertliği ve klitorisimi emişi, merkezimi yalayışı beni dakikalar için orgazma yaklaştırdı.

"Mmm..." Dili girişime dalarken etrafında nabız gibi attım, inleyerek bana vermeyeceği orgazm için yalvardım. "Öyle tatlı ki. Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum. İstiyor musun, bebeğim? Aletimi bu dar kadınlığında istiyor musun?"

"Evet," diye soludum. "Tanrım, *evet*."

"Öyle mi?" diye kışkırttı.

"Aletini içimde istiyorum. *Siktir*," diyerek sızlandım, o beni yemeye devam ederken. "Çok istiyorum."

James üstümde dizleri üstünde durana kadar yorganı fırlattı, her zamankinden daha azametli görünüyordu. İçime itip sert aletiyle duvarlarımı genişletirken iç çamaşırını tamamen bile indirmedi.

"Siktir," diye küfretti sessizce, tek istediği beni mahvetmekmiş gibi sertçe ve hızla hareket etti.

Yatakta geriye kayıp bacaklarımı beline doladı. Bu açıdan öyle derine girdi ki çığlık attım. Elim klitorisimi buldu ve o aletinin içime girip çıkışını izlerken kendimi okşadım.

"İşte benim güzel kızım," dedi ötercesine. "Aletimi çok iyi alıyorsun. Seni güzelce genişletiyor, değil mi? Siktir, evet. Kendine dokunmaya devam et."

Yoğun bir haz dalgası üzerime yığıldığında çok dayanmayacağımı anladım. James de her zamanki gibi biliyordu, bu yüzden dudakları benimkilerin üzerinde durana dek yine üzerime çıktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sesindeki yumuşaklık cezalandırıcı hamleleriyle tezat oluşturuyordu. "Seni çok seviyorum, Maddie. Her şeyden çok. Hayattan bile çok."

Sözleri beni aşağı sürükledi ancak ona cevap vermeden düşmedim. "Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

James alnını benimkine yasladı, ben düştükten sonra arkamdan gelene kadar gözleri asla benimkilerden ayrılmadı.

Öpüşmemiz tutkulu ve yavaştı, James beni kendine çekerken dillerimiz birbirine girdi. Kalbimdeydi, yanımdaydı, içimdeydi ve denesem bile bu kadar sevildiğimi hissedebileceğimi sanmıyordum.

Beni duşa götürüp iyice temizlendiğimden emin olduktan sonra ben tüylü bebeklerimizle kanepede sarılırken bize hızlıca kahve ile kızarmış ekmek hazırladı.

Yiyecekleri alnıma fazladan bir öpücük kondurarak verdi ve kanepede yiyip şehrin üzerine doğan güneşin tadını çıkardık.

"Annenle kaçta buluşacaksın?" diye sordu, buharı tüten kupasının kenarından.

"Öğle yemeğinde," dedim, bir yandan tereyağlı ekmeği kemiriyordum.

"Gergin misin?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz." Artık değildim. Geçen hafta ona nihayet mesaj attığımda benimle buluşmak için sabırsızlanmıştı, ben de bunu iyiye yormuştum. Sammy de aynı şeyi düşünmüştü. "Senin ailenle tanışırken daha gergindim."

Zorla güldü. "Lütfen. Sana bayıldılar," dedi, ben geçen hafta sonu birlikte yediğimiz öğle yemeğini hatırlarken samimi bir gülümsemeyle. "Annem birlikte kitaptaki bütün kekleri yapın diye tatilleri iple çekiyor."

James'in annesiyle babası aşırı tatlı insanlardı ki oğullarının huysuzluğu düşünüldüğünde bu biraz garipti. Gençliğime hiç tepki vermemiş, bale kariyerimle ilgileniyormuş gibi konuşmuşlardı, o yüzden kış tatilinde onları görmek hayal ettiğim kadar göz korkutucu gelmiyordu.

Annesi, ağabeyi Andrew'un orada olmayacağını temin etmişti. Belli ki ofisinin ortasında James'i yumrukladığı için işten atılmış -kim böyle bir şey *yapardı ki*?- ve Norcastle'dan taşınmıştı.

"Çok şükür," diye mırıldanmıştı James sessizce ve ben de fazlasıyla katılmıştım.

Ailesinin dediğine göre Alexandra'yla düğünleri de iptal olmuştu, ayrıca hâlâ birlikteler mi ya da kadın hâlâ şehirde mi bilmiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse zerre umurumuzda değildi.

Tıpkı şüphelendiğim gibi Beth ile Kyle, James'e bayılmıştı. Daha dün kesinlikle tahmin ettiklerine ve çift olarak harika göründüğümüze dair söylenip durmuşlardı. Kyle, James'in yatakta nasıl olduğunu sorduğundaysa meme ucunu çimdiklemiş olabilirdim.

Cenazeden Norcastle'e döndüğümüz günün ertesinde James, eski bir hastasıyla çıktığı konusunda rehabilitasyon kliniğinin yönetimiyle görüşmüştü. Gerekirse iş değiştirmeye hazırdı ancak tekrar hastası olmadığım sürece doktor ve eski hasta arasındaki ilişkinin kişisel olduğunu söylemişlerdi. Kendimi tekrar sakatlamaya niyetim olmadığından -dersimi almıştım- bize uyuyordu.

Gerçekten önemli olan sadece James'in annesiyle babasının ve benim ailemin görüşüydü, onların hepsi de ilişkimizi onaylıyordu.

Eh, Sammy'nin hâlâ yolu vardı ancak ikna olacağını biliyordum.

Lila her gün tatillerde James'i eve getirmem için yalvarıyordu çünkü çok havalı olduğunu düşünüyordu. Haftalarca önce cenaze evinden ayrılıp birlikte yemek yediğimiz sırada James, telefonunda popüler oyunlar oynamasına izin vermişti. Galiba ağabeyimin ona ısınmasının tek sebebi bu olabilirdi ancak şimdilik kabul edecektim.

"Senden önce dönerim." Kirli sakallı yanağından öptüm. "Ve akşam yemeğine lazanya yapacağım."

"Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaktan utanmam," dedi, ciddi olduğunu biliyordum. Ne diyebilirdim ki? Çok fena etli lazanya yapıyordum.

"Seni daha sonra yalvartacağım ama nedeni farklı olacak," diye sataştım, bunun üzerine ben kupamı lavaboya bırakmak üzere kalkarken popoma vurdu.

Birlikte yaşamıyorduk -henüz- ancak bazen öyle hissettiriyordu. Her gece, genelde Gölge'yle Sis yüzünden onun evinde, birlikte uyuyorduk ama benim için hiç sorun olmuyordu. Dairesi, kendiminkini hâlâ sevsem ve içinde dilediğim kadar sık zaman geçirsem de ev gibi hissettiriyordu.

Birkaç kere yarı yarıya kullandığım bir yerin kirasını ödediğimi ima etmişti ve haklı olmasına rağmen ikimiz de acele etmemek konusunda aynı fikirdeydik. Uzun vadeli bir yolda olduğumuzu biliyorduk, dolayısıyla sonsuzluk önümüzdeyken aceleye lüzum yoktu.

Hem büyük bir karar vermeden önce hâlâ mali durumumu biraz daha bağımsızlaştırmam gerekiyordu. Yaş farkı, bilfiil görmezden geldiğimiz bir şey *değildi* ve James'in benden çok daha finansal istikrarı olduğu ortadaydı. O yüzden o konuda kendimi rahat hissedene kadar ayrı evlerde kalmamızın iyi olacağına karar vermiştik.

Şimdilik böyle yaşamak doğru hissettiriyordu, öyleyse neden değiştirecektik ki?

Beni apartmanımın önünde bir öpücükle beraber bıraktıktan sonra kliniğe doğru yola çıktı, ben de iş için hazırlanıp kaçırdığım seçmeleri ve bugün ikinci bir şans vereceğim annemi düşünürken bir şeyi fark ettim.

Yirmi bir yıldır ilk defa tam olarak kim ve nerede olmam gerektiğini biliyordum.

***

Monica'nın Barı'ndan annemi beklerken bir *déjà vu* fakat en çok da nostalji hissi duydum.

Dans okulundaki patronum performansımdan memnun olduğundan bana daha fazla vardiya vermeye karar vermişti, yani garsonluk günlerim geride kalmak zorundaydı. Aksi takdirde iki işi dengede tutmaya çalışmak zor olacaktı.

Yine de bu mekânı ve burada bulduğum seçilmiş ailemi özleyecektim. Monica yüzünde büyük bir gülümsemeyle yaklaşıp yeni işimi sorunca barın bana hediye ettiklerini asla kaybetmeyeceğimi fark ettim.

Bazı şeyler sonsuza kadar kalıyordu ve bu da onlardan biriydi.

"Maddie." Karşıma oturan annemin sesi nazikti. Hatta Monica'yı selamlayıp ona da samimiyetle gülümsediğinde az daha karşımdaki kadını tanıyamıyordum.

Teninin sağlıklı bir parıltısı vardı ve hatırladığımdan çok daha özgüvenli hareket ediyordu. Yanında yaşadığım o umursamaz, bakımsız ebeveynin anılarıyla bu yeni insanı bağdaştırmak bir hayli zordu.

"Nasılsınız, canım?" diye sordu, dikkati tamamen üzerimdeydi. "Güzel görünüyorsun. Saçına bir şey mi yaptın? Çok yakışmış."

Fark etti mi? Farklı olduğunu anladı mı?

"Düzleştirdim." Ki normalde hiç yapmazdım. Yumuşak dalgalarımın özgürce dağılmasını tercih ederdim ama bugün görünüşüme fazladan özen göstermek istemiştim. Nedense. "Sen de iyi görünüyorsun."

Gülümsedi ve ancak o zaman gülümsemesinin benimkine benzediğini fark ettim.

Bu farkındalık hiç canımı sıkmadı. Birazcık bile.

"Teşekkür ederim. Mutlu olduğum içindir."

Mutluluk. İşte buydu. Sırrı oydu.

Siparişlerimizi beklerken annem Dave'in kendisine ne kadar iyi davrandığını ve onu okula dönmeye teşvik ettiğini anlattı. "Sadece aptal bir diploma." Koca bir başarı değilmişçesine eliyle geçiştirdi.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ağzım açıktı, hissettiğim şok gururlu bir gülümsemeye dönüştü. "Harika bir şey bu! Ne okuyorsun?"

Yanakları mı kızarmıştı? "İş bulmamı sağlar mı bilmiyorum -gençleşmiyorum ne de olsa- ama resepsiyonist olmak için sertifika alacağım."

"Aman Tanrım, anne, harika bir şey bu." Neşeyle gülümsedim. "Seviyor musun? Dersler nasıl gidiyor?"

Yaşadığı yerdeki yüksek okula yeni kaydolduğunu, o yüzden hâlâ öğrenci olmaya alıştığını söyledi. Öğretmenlerin gerçekten destek verdiğinden ve bu yaşta beklediğinden çok arkadaş edindiğinden bahsettiğinde az daha gözyaşlarına boğuluyordum.

Annem, on altı yaşında Sammy'yi doğurduğundan liseyi mucize eseri bitirebilmişti. Hayat ona nazik davranmamıştı, yani aynı zamanda büyürken de zorluk çekmişti.

Ağabeyim, bir aile dostu çizim yeteneğini görüp onu kanatlarına altına alarak dövmeciliği öğretince adını duyurabilmişti. O araya girmemiş olsaydı benim böyle güzel, mutlu bir hayatım olmazdı ama artık annemi suçlamıyordum.

İyi ya da kötü, bugün olduğum kişinin nedeni oydu.

Ve bu yeni Maddie'yi bütün ruhumla seviyordum.

"Seninle gurur duyuyorum, anne. Eminim bundan sonra işlerin yolunda gidecek."

Bana hafif ama umut dolu bir gülümsemeyle baktı, sanki bu kü-

çük şansı hak ettiğini düşünmekten korkuyordu. "Umarım, Maddie. Gerçekten umarım."

Karşımdaki neredeyse bambaşka kadına bakarken elinden geleni yaptığını fark ettim. Ben doğmadan çok önce başlayan bağımlılığıyla tükenmişken hak ettiğim her şeyi verememişti ancak sevgi vermişti. O kadarını hatırlıyordum.

Yeterli olmasa da en azından bir şeydi. En azından o sevgi hep samimiydi.

Eskiden, kıkırtılarım odayı doldurana kadar yanaklarımı öpücüklere boğar, canım sıkkın olduğunda en sevdiğim yemekleri yapar ve başımın üzerinde çatı olsun diye canla başla çalışırdı.

Fakat ben Sammy ile Grace'in yanına taşındıktan sonra yıllar geçtikçe giderek iletişimi kesmiştik ve nedenini hep merak etmiştim.

On yedi yıldır içimi yiyip bitiren cevabı almamın vakti gelmişti.

"Anne," diye başladım, bu konu değişikliğini nasıl karşılayacağını bilmeden. Şimdiye kadar yalnızca olumlu, mutlu şeylerden bahsetmiş olsak da dürüst bir konuşma olsun isteyen oydu. O yüzden başladım. "Neden..." Boğazımı temizledim. "Ben Sammy'yle yaşarken neden daha sık ziyaretime gelmedin?"

Kendini kapamasını, kaskatı kesilmesini bekledim. Ancak aksine gözleri yaşardı ve bu, yüz kat daha kötüydü. Elim içgüdüsel olarak onunkine uzandı.

"Sana bu kadar acı verdiğim için üzgünüm, Maddie."

Sesinin zayıflığı hiç hoşuma gitmedi. Aylar öncesi olsa gözlerimi devirir, kurban taklidi yaptığını düşünürdüm ancak artık kalbimde böyle bir sertliğe yer yoktu. Gerçekten hak eden insanlar için yalnızca merhamet taşıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktum," diyerek burnunu çekti. "Ağabeyin seninle çok iyi ilgilendi. Hep öyleydi zaten. Bu yüzden... Bu yüzden ona karşı aptalca, adaletsiz bir kin besledim. Doğuştan yetenekli ve sana benim asla veremeyeceğim şeyler verdi ve... Tanrım. Kulağa çok yanlış geliyor."

Elini sıktım. "Seni yargılamayacağım. Sadece anlamak istiyorum."

Şok içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet," deyip başımı salladım, hiç olmadığım kadar inanmıştım. "Eskiden gittiğin için, yanında duran bir anne olmadığın için sana içerlerdim ama... sanırım bunun nedenini anladım. Bu durum hiçbir şeyi iyileştirmese de artık geçmişte yaşamak istemiyorum."

Gözleri birbirine geçmiş parmaklarımıza indi. "Ağabeyinle sen hep fedakâr ruhlardınız. Çok güçlüsünüz, verecek çok fazla sevginiz var. Ben sizi hak etmiyorum."

"Evet, hak ediyorsun," dedim sertçe. "Lütfen anne, kendini bu yüzden cezalandırmayı bırak."

Gülse de neşeden yoksundu. "Biraz zaman alacak."

"Vaktimiz var," diye güvence verdim. Gözlerime kararsızca baktığında başımla onayladım. "Ama Sammy'ye ulaşıp ondan da özür dilemeni istiyorum. Seni seviyor, anne. Çok seviyor ve bunu hak etmiyor. Ayrıca muhteşem bir torunu kaçırıyorsun."

"Onu bazen görüyorum." Bu kez gülümsemesi samimiydi. "Ama hep Grace getiriyor. Onu hep sevdim, biliyor musun? Çocuğuma iyi davranıyor, hep öyleydi. Lila'ya harika annelik ediyor, benim senin için olmak istediğim türde bir anne. Ama..."

"Ama sen oğlunu geri istiyorsun," diye onun yerine bitirdim.

Başını salladı.

"Onunla konuştun mu... cenazede?"

Hâlâ babamın öldüğü fikrine alışamamıştım. Her zamanki gibi yoktu... ama farklıydı.

Kendra -yeni terapistim- babamın yaptıkları ve yapmadıklarıyla yaşamayı öğrenmemin, aynı zamanda ölümün bana hissettirdiklerini anlamamın biraz daha zaman alacağını söylemişti ancak oraya yaklaşıyorduk. İyi ilerliyordum.

Annem başını salladı. "Onu bulmaya gittim ama... o zaman konuşacak kadar cesur olamadım."

"Hâlâ ilişkinizi kurtarabilirsin. Korkutucu olduğunu biliyorum ama yokluğunun onu incittiği konusunda ciddiyim. Annesini geri istiyor, ben de öyle."

Hararetle gözlerini ovalayıp yerinden kalktı ve yanıma gelerek bana öyle sıkı sarıldı ki sanki çocukluğuma döndüm. "Teşekkür

ederim, Maddie. Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum, canım. Sana zarar verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim ama bundan sonra her daim hak ettiğin anne olacağıma söz veriyorum. Tabii sen de kabul edersen."

Gözlerimden yaşlar dökülürken durdurmaya çalışmadım.

Anlayışımı hak eden biri uğruna ağlamaktan utanacak değildim.

Bu ilişkiyi en temelden inşa etmek uzun sürebilecek olsa da imkânsız değildi çünkü ben öyle olsun istemiyordum.

"Seni hayatımda istiyorum, anne," dedim ona, kendime yaklaştırarak. "Sammy de istiyor. Seni seviyoruz ve seni affediyoruz. En baştan başlamak istiyorum. Sen?"

"Evet. Hem de çok." Geri çekilip ben çocukken yaptığı gibi gözyaşlarımı sildi. "Dönüştüğün fedakâr, sevgi dolu, bağışlayıcı kadınla gurur duyuyorum ve annen olmaktan da ölesiye gururluyum. Bunu sakın unutma."

Unutmayacaktım. Yaşadığım müddetçe hatırlayacaktım.

Annem geçmişte talihsizlik yaşamış olabilirdi ancak artık şansı dönüyordu. Artık geleceğimiz değişiyordu. Buna tanık olmak üzere yanında kalmayı seçtiğim için çok mutluydum.

***

James geri döndüğünde ay çoktan Norcastle'ın gökdelenlerinin tepesinde parlamaya başlamıştı. Öncesinde Graham'la bir şeyler içip hokey maçı izleyeceklerini mesaj atmıştı, ben de arkadaşlarıyla vakit geçirmesinde ısrarcı olmuştum. Hâlâ beni evde yalnız bıraktığı için kötü hissetse de açıkçası ben, Gölge ile Sis hiçbir malzemeyi açıkta bırakmadığımdan emin olurken mutfağında yemek yaptığım için memnundum.

"Maddie?" diye seslendi, kapıyı arkasından kapatırken. Bir an sonra yüzünde en yakışıklı gülümsemelerinden biriyle mutfakta belirdi. "Çok güzel kokuyor."

Yüzüm ışıldadı. "Yemek hazır. Soğumasın diye fırında tutuyordum sadece."

"Hımm." Kollarını belime dolayarak alınlarımızı birbirine yasladı. "Seni özledim. Annenle iyi vakit geçirdin mi?"

Sarılmayı bırakmadan başımı göğsüne koyup ona ikinci şanslar-

dan ve bağışlamadan bahsettim, o sırada James bizi mutfağın ortasında sessiz bir melodiyle beraber salladı.

Bana dayanak oluyor, beni sakinleştiriyordu ve burada olmam gerektiğine dair tek bir şüphem dahi yoktu. Bulmam gereken kişi, bu iyileşme yolculuğunu paylaşmam gereken kişi her zaman oydu.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim, sesim sert ama aynı zamanda utangaçtı.

Kafa derime, her zaman muhteşem bir şekilde karıncalandıran masajından yaparken parmakları saçlarıma dolandı. "Söyle."

Kucağından ayrılmadan gerginlikle yutkunarak geri çekildim. "Galiba hayatımda ne yapmak istediğimi biliyorum."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, dudağında küçük bir gülümseme oluştu. "Ya, öyle mi?"

"Aslında *çok* uzun zaman alacak bir şey ama heyecanlıyım."

Alnını benimkine yaslayıp, "Bana yeni hayalinden bahset, bebeğim," derken sesindeki gururu hayal etmediğime emindim.

Ben de anlattım.

Ona Norcastle Bale'ye girmek için yaşadıklarımdan bir an bile pişmanlık duymadığımı çünkü o yolun beni ona, yeni kendime götürdüğünü anlattım.

Ona Suzanne Allard'ın yorumunun içimde olduğunu bile bilmediğim bir şeyi fark etmemi sağladığını ve kendi yolculuğumun başkalarının yanında olmam için bana nasıl ilham verdiğini anlattım.

"Şu anda stüdyoda ders vermekten gerçekten memnum ama bir gün kendi stüdyomu açmak istiyorum," diye itiraf ettim ilk kez yüksek sesle ve bu hiç de aptalca veya ihtimal dışı gelmedi.

James, bir süredir bildiği bir cevabı nihayet çözmüşüm gibi bakıyordu.

"Genç kızlara ilham sağlamak, onlara bedenlerine değer vermeyi ve onları nereye götürürse götürsün, yolculuklarını kucaklamayı öğretmek istiyorum."

"Bu çok güzel bir hayal, aşkım."

Aşkım.

Bana ilk kez böyle diyordu ve kalbim bu doğrultuda tepki verdi.

Tanrım, onu çok seviyorum.

"Tek istediğim, başka dansçıların benim yaşadıklarımı yaşamasını engellemek. Üstelik sakatlığımdan bahsetmiyorum, onların hayallerinden bahsediyorum. Dans sektöründe ne yapmak istiyorlarsa -başkalarına öğretmek, bir topluluğa katılmak ya da eğlencesine yapmak- bunun önemli olduğunu göstermekten bahsediyorum. Bu kadarının yeterli olduğunu göstermekten," dedim. "Geçmişte başıma gelenleri değiştiremem ama belki başka birinin geleceğini değiştirebilirim."

"Önemli olan da bu," dedi, dudaklarımıza birbirine bastırdı. "Sen bu dünyaya bir armağansın, Maddie. Bu yolun her adımında yanında olduğum ve elini tuttuğum için çok şanslıyım. Eminim fark yaratacaksın. Benimle çoktan yarattın."

Yumuşacık, sevgi dolu bir halde gülümsedi. Bu inanılmaz adamın bana ait olduğuna neredeyse inanamıyordum.

Kollarımı yeniden beline dolayarak onu kendime çektim. "Of," diye inledim, bunun üzerine güldü. "Seni daha fazla sevebilmem mümkün değil diyordum."

Fakat yanılmıştım.

Çok yanılmıştım.

Sonsöz

MADDIE

Hayat, tuhaf bir şekilde kalbin başta istemese de sana tam ruhunun ihtiyacı olan şeyi veriyordu.

On yıl önce, beni aslında hiç istemediğim bir hayal uğruna seçmeleri geçmek için kendimi fazla zorlamıştım.

On yıl önce, hayat babamı almış ve bana hiç sahip olmadığım yeni annemi vermişti.

Ve on yıl önce, kader beni Doktor Simmons adında, huysuzluğuna katlanmayı -ve sevmeyi- seçtiğim seksi bir adamın profesyonel uzmanlığına yönlendirmişti.

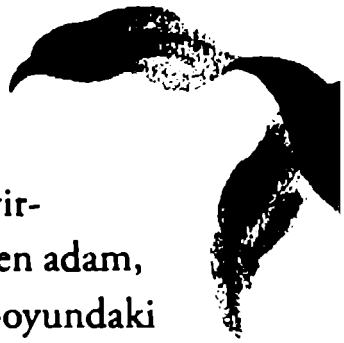

Sevgimizi her gün, özellikle de böyle zamanlarda hatırlamamız önemliydi.

"Yemin ederim sadece bir kere kafamı çevirdim. En fazla iki kere," diye karşı çıktı bahsi geçen adam, ellerini havaya bile kaldırmıştı. Bir doksan beş boyundaki bu Yunan tanrısının, güçten düşmüş karısından ödü kopması böyle rahatsız bir durumda olmasam beni eğlendirirdi.

Ona '*tek bir kelimene bile inanmıyorum*' anlamına gelen bakışlarımdan birini atıp başımı küçük suçluya çevirdim. "Peki ya sen?" diye sordum, gülümsememi bastırırken. Sahiden bakmaya değer bir manzaraydı. "Senin bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Üç yaşındaki oğlumuz Dylan, mahvolmuş tişörtüne bakıp dudağını büktü. *O dudak büküş.* "Özür dilerim, anne. Kâse ellerimden kaydı."

James'le birbirimize baktık, o da en az benim kadar gülmek istiyordu. İkimiz de o meşhur dudak büküşe karşı koyamıyorduk ve Dylan bunu çok iyi bildiğinden çıkarı için kullanıyordu.

Elimi uzattım ve küçük adamım hemen tutup koluma sarıldı. "Bana kızdın mı, anne?"

"Babana daha çok kızdım açıkçası." Kocama yalandan ters ters baktım, o da yine ellerini kaldırdı.

"Sadece bir saniye başımı çevirdim," diye ısrar etti. "Gölge ile Sis birbirini kovalıyordu, ben de bir şey kırmasınlar diye uğraşıyordum."

"Hımm." Bir elimi Dylan'ın dağınık, kahverengi buklelerinden geçirip başının tepesini öptüm. "Sorun değil. Babana sana daha fazla yumurta ve un vermesini söyle yeter, tamam mı? Ayrıca tişörtünü değiştir."

"Babaannemin kek tarifini yapıyorum." Yine dudak büktü, bense eridim. "Lila geçen sefer sevdiğini söylemişti. Ben mahvettim."

Bu kez James'e dudak büken bendim. O da karşılık verdi.

Böylesi tatlı, küçük bir meleği hak etmek için ne yapmıştık bilmiyordum ama son derece minnettardım. Henüz sebzelerini yemiyor olsa da komik ve fedakârdı, bu da bizim için yeterliydi.

"Mahvetmedin, ahbap," diye güvence verdi James. Yatağın benim tarafındaki yanına otururak Dylan'ın sırtını sıvazladı. "Başka malzememiz ve yapacak koca bir öğleden sonramız var. Hiç endişelenme. Sana istediğin kadar yardım ederim."

Bu işe yaramış gibiydi. "Lila yarın yine de gelecek mi?"

"Tabii ki gelecek," dedim ona, minik burnuna dokunarak. "Gracie teyzen ve Sammy dayın, aynı zamanda anneannen, babaannen ve deden de gelecek. Doğum gününü hayatta kaçırmazlar."

Asıl doğum günü bir ay önceydi ancak ailemiz şimdiye kadar bir araya gelememişti. Annem bile geliyordu, sanırım yanında Dave'i de getirecekti. Sonrasında detayları öğrenecektim.

Dylan cevap vermek yerine kolumu bırakıp yanağını şişkin karnıma dayadı, ağabey olacağını söylediğimizden beri sürekli yapıyordu. Bu rolü ciddiye aldığı belliydi.

"Karnından iyi ki doğdun diyebilir mi?" diye sordu, doğmamış

kız kardeşine karşı öyle masum ve sevgi doluydu ki hüngür hüngür ağlamak istedim.

"Sanmıyorum ama gelecek yıl geldiğinde bağıra bağıra söyleyecektir," dedim.

Bunun üzerine gülümsedi. "Evet! Yüzünü şimdi görmek istiyorum. Sen yüzünü görmek istiyor musun, baba?"

Kızımızdan bahsedilince James'in yüzü yumuşadı, küçük bir kızımız olacağını öğrendiğinden beri böyle oluyordu. Birkaç kere onu, ağabeyimle kız yetiştirmenin nasıl olduğunu ve Sammy'nin benim ve Lila'nın sevgilisi olmasını nasıl atlattığını konuşurken yakalamıştım bile, yani yoğun bir yolculuk olacağı belliydi.

James şimdi ailemizi aşırı koruyorsa kızımız doğduğunda nasıl olacağını ancak hayal edebilirdim.

Ah. Onu çok seviyordum.

"Yüzünü görmek için her şeyi yaparım, ahbap," dedi, oğlumuza gözleri saf hayranlıkla dolu bakarken gururla gülümsüyordu. "Hadi. Seni temizleyip keke dönelim. Olur mu?"

Dylan sevinçle haykırıp karnıma gürültülü bir öpücük bıraktıktan sonra yumurta ve un lekeli tişörtünü çıkarıp yüksek sesle cıyaklayarak yatak odasına koştu.

O gidince nihayet kendimizi bıraktık.

"Siktir, bazen kahkahamı tutmak çok zor oluyor," diye fısıldadı James, kalkarken başını neşeyle iki yana salladı. "Çok komik bir çocuk."

"Annesine çekmiş," diye sataştım.

"Evet, ikiniz de şımarıksınız."

"Ama bizi seviyorsun."

"Dünyadaki her şeyden çok." Tıpkı oğlumuz gibi yanağını karnıma yasladı ve elimi tuttu. "Sen nasılsın, aşkım?"

"Belim beni öldürüyor," diye kabul ettim hafifçe inleyerek. "Bebeği doğurup stüdyoya dönmek için sabırsızlanıyorum."

James anlayışla gülümsedi. Birkaç hafta önce bale stüdyosundaki kızlarımı bırakmak çok zor olmuştu ancak doktorum bebek doğana kadar olabildiğince dinlenmemi tavsiye etmişti, o yüzden buna odaklanıyordum.

Kendi stüdyomun olmasına ve gelecek vaat eden dansçılara öğretmenlik yapmaya bayılıyordum ama önceliğim kızımdı. Ailem önce gelirdi. Her zaman.

"Harika iş çıkarıyorsun," diye güvence verdi, son zamanlarda tatlı sözlerinin sürekli ağlamak istememe yol açması deliceydi. Aptal hormonlar. "Bu arada, az önce Lila aradı. Bizimle tanıştırmak için erkek arkadaşını getirebilir mi diye sordu, ben de evet dedim."

"Tanrım, sonunda," diye inledim. "Aylardır şu gizemli Oliver'ı dinleyip duruyordum. Galiba Sammy onu çoktan bir ya da iki kere tehdit etmiş. Pek hoşlanmıyor galiba."

James güldü. "Peki, Grace ne düşünüyor?"

"Ah, o seviyor." Elimle geçiştirdim. "Üniversitede tanışmışlar ve belli ki Grace ile Sammy sürpriz ziyarete gittiklerinde onları ele ele tutuşurken falan yakalamış. Ağabeyim az daha kalp krizi geçiriyormuş."

Lila'nın telefonda bana anlatırken panikleyişini hatırlayınca gülümsedim. Tam olarak şöyle demişti: "Bütün varlığımın en utanç verici anıydı, Maddsy. Lütfen öldür beni."

"Onunla daha fazla dalga geçmek için sabırsızlanıyorum," diye kabul ettim.

"Çok kötüsün." Kocam *-kocam-* karnımı öpüp ayağa kalktı. Beş yıl geçmiş olsa da hâlâ ona böyle demeye alışamamıştım. "Ben bir Dylan'a bakayım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir dahaki sefere korunmana," diye şaka yaptım. Bir nevi.

En azından o güldü. "Onu bilemiyorum."

"James!" diye fısıldayarak bağırdım, o her zamanki küçük bir pislik edasıyla gülerken koluna vurdum. Yatakta oturmaya çalışınca garip bir şey oldu.

Alt kısmımdan su fışkırdığında bunun çiş olmadığını anladım çünkü çılgın hamile vücudumu hâlâ biraz olsun kontrol edebiliyordum.

Gözlerim farkındalıkla açıldı ve burada, şimdi suyumun geldiğini fark eden James'in yüzündeki renk çekildi. Bir anda olmuştu.

"Eh." Sesim duruma bakılınca beklediğimden daha sakindi. "Bu biraz senin suçun, biliyorsun değil mi? Dylan'la ikiniz yüzünü görmek istediniz, belli kızım da babası ve ağabeyiyle tanışmak için sabırsızlandı."

James sudan çıkmış balık gibi ağzını defalarca açıp kapadı fakat hiç ses çıkmadı.

"Ben..." diye başladı, şokunu gözünü kırparak atlattı. "Geliyor mu? Bugün küçük kızımızı kucağımıza alacak mıyız?"

Sesi sevgi ve bağlılık doluydu, karnımla sırtımdaki kasılmalara rağmen gülebildim. "Şanslıysak. Ama sanırım babasının onu en yakın zamanda kucağına almasını istiyor çünkü şu anda beni resmen öldürüyor."

"Tamam, tamam." James kendine gelerek hastane çantamın durduğu odanın diğer tarafına koştu. "Dylan!"

"Efendim, baba?" diye seslendi Dylan odasından.

"Kız kardeşin geliyor!" Sözleri duyduğum en yüksek çığlıkla buluştu. "Bugün Graham amcan ve Sarah teyzenle kalacaksın, tamam mı? Sadece yarın Sammy dayın ve Gracie teyzen gelene kadar."

Oğlumuz birden odada belirdi, küçük parmaklarından birini bana doğrultmuştu. "Anne! Yatağa işemişsin!"

Neyse ki temiz bir tişört giymişti, böylece James onu alıp bir eliyle de yataktan çıkmama yardım etti.

"Annen yatağa işemedi, ahbap. Su, küçük kardeşin seninle tanışmaya hazır demek. Hastaneye gidiyoruz ve Graham amcan seni oradan alacak, tamam mı?"

Dylan, ben ölmüyormuşum gibi neşeyle cıyakladı. Of. Onları her şeyimle seviyordum.

Biricik Alice'imiz altı saat sonra doğduktan ve ben dinlenirken babasının kollarında uyuyakaldıktan sonra bu hayatı her daim yaşamam gerektiğinden emin oldum.

Olmak isteyeceğim başka bir yer, birlikte aile kurmak isteyeceğim başka bir adam yoktu.

Geçmişimden, söylediğim ya da yaptığım şeylerden pişman değildim çünkü her kayda değer ve görünüşte önemsiz karar beni en mutlu, en tam halime yönlendirmişti.

Hayat, sürekli seçimler savaşıydı ve gözünü karartmaya cesaret edene kadar doğru olanı seçip seçmediğini anlamıyordun.

Bu da benim doğru kararımdı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Maddie'nin kitabını taslaklarda bırakamazdım. Hiçbir zaman birinin hikâyesini yazmayı, hem karakterlerime hem de okurlarıma o kapanışı sağlamayı bu kadar istemedim.

En Parlak Gün Işığı'nda çocuk olmasına rağmen Maddie'nin karakteri bende çok beklenmedik ama güçlü bir etki bıraktı. "Bu kaos ve adaletsizlik büyüdüğünde onu nasıl etkileyecek?" diye düşünüp durdum. Sonra yazar olduğumu (sürpriz!) ve bu soruyu, hatta çok daha fazlasını cevaplayabileceğimi fark ettim.

Umarım *Kalbin En Karanlık Köşesi* size tam olarak onu -yani bir cevap- vermiştir.

Hâlâ daha fazla sorunuz varsa...

Eh, bu karakterleri son kez görmeyeceksiniz diyelim.

Okurlarıma. Geçinmek için bu işi yapmama olanak sağladığınız için teşekkür ederim. Sahne arkasında beni heyecanlandırdığınız, eserimi dünyaya duyurduğunuz, diğerlerini denemeye teşvik ettiğiniz ve bana devam etmem için gereken cesareti verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiniz.

Beta okurlarım Aurora ve Alex'e. Bu yolculukta tanıştığım en destekleyici iki insan olduğunuz size milyonuncu kez teşekkür edecek miyim? Kesinlikle. En başından beri pek çok şekilde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Hiç karşı karşıya gelemezsek ve size yirmi dakika boyunca sarılamazsam lütfen yüzüme vurmayın.

Alejandri'ye. On sekizine basana kadar okuduğunu görmek istemesem de kitaplarımın hepsi sanaydı (seni izliyorum). Sakın değerini sorgulama ya da gittiğin mesafeden şüphe duyma. *Te quiero más que a nadie en este mundo.*

Tía'ya. Hep bir mesaj ötemde olduğun için teşekkür ederim. Zihnim çok gürültülüyken ve neden başladığımı neredeyse unutmuşken beni cesaretlendirdiğin için milyonlarca teşekkürler.

Alexis'e. Seksi kurgusal adamların pis şeyler yaptığını yazan kız arkadaşına tuhaf gözle bakmadığın için teşekkürler. Delice kariyerime destek verdiğin, saçmalıklarımı dinlediğin, sabrın, zaferlerimi kendininmiş gibi kutladığın, tüylü kızlarımıza harika bir baba olduğun için teşekkürler. Yazabileceğim tüm kitap erkek arkadaşlarından daha iyisin.

Para papá y mamá. Hace diez años me dijisteis que algún día conseguiría ser una autora reconocida y que vendería muchos libros. ¿Me prestáis la bola de cristal? Aunque os prohíba leer mis historias, os dejo que leáis este pequeño párrafo (no os quejaréis de lo generosa que soy) para que sepáis que os quiero mucho y que todo esto está pasando porque soy quien soy gracias a vosotros.

Ajansım, Two Daisy Media'daki Savannah Greenwell'e gerçek bir etkin güç olduğu için teşekkürler. Bana ve anlatmaya ihtiyaç duyduğum hikâyelere inandığın için teşekkür ederim. Seninle çalışmak hayal gibi.

Editörüm Keeley'ye ve Hot Tree Editing'deki bütün ekibe bu kadar moral verdikleri ve ikinci kitap sendromumu büyük nezaketle tedavi ettikleri için teşekkür ederim.

Books and Moods'daki ekibe aklımdakine bu nefes kesici kapakla hayat verdikleri için teşekkür ederim.

Page & Vine'daki muhteşem Meredith'e ve Solange'a bu kitabın üzerinde çok fazla sevgi, coşku ve saygıyla çalıştıkları için teşekkürler. Yazar sesimi bulmama yardım ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az. Karakterlerim Page & Vine'da gerçek evlerini buldular.

Para Tata y Abue. Siempre.

Kitap Kurdu